

Han kunne til og med sove alene i det lille, mørke skallet sitt.
Gjemsel var yndlingsleken hans.
Her kan du lese hva Fridtjof Nansen skriver om de første skiene sine.
Ola, den gamle naboen vår, syntes synd på meg.
Eirik hadde mange sauer på gården sin.
Hendene deres ble bare sår og blemmer.
Han ble nokså lang i maska da han ikke så noe til kameratene sine.
Men det var slett ikke hver dag Nansen og vennene hans kunne seile over isen.
De satt i soveposene sine og spiste og koste seg.
I over fem uker hadde Nansen og vennene hans sett bare is og snø.
Nansen bodde sammen med dem i hyttene deres.
Og han lærte seg språket deres.
Nansen hadde dratt kajakken sin ned til iskanten.
Så vrengte han også skjorta si.
Klærne deres var helt utslitt.
Så kokte de undertøyet sitt i den gryta de laget mat i.
Den la begge luffene sine opp på kanten.
Så hogg den de lange tennene sine gjennom bunnen av båten.
Nansen og Johansen bodde noen uker hos Jackson og vennene hans.
Og Nansen sendte telegram til kona si.
Fridtjof Nansen og vennene hans var hele verdens helter.
Han fikk Nobels fredspris i 1922 for arbeidet sitt blant flyktningene.
«Sett Dem på ryggen min, De, så skal vi se.»
«Å, det er sikkert gutten min som er i heisen,» sa hun.
Men det var ikke lett, for bena hans skalv så følt.
Han bare spurte hva han hette, og så fikk han drakten sin tilbake av Ole Aleksander og forsvant.
De vet at nå er ungene deres klekte.
Mødrene koser seg med ungene sine.
Kom ikke nær ungene våre!
Helikopteret fortsatte å dure i hodet hennes.
Hun smelte igjen døren til rommet sitt for ikke å høre og ble stående midt på gulvet og presse hendene for ørene.
Men stemmen hans var der.
Det samme gjorde søsterens stemme når hun snakket om barnet sitt.
Fingrene hennes greide såvidt finne konvolutten da hun hadde trukket ut skuffen.
Visste at hendene hans knyttet seg til de ble hvite mens hun kjørte.
Fargestripene i dressen hennes gråt og ville vekke henne.
Hun kysset moren og holdt om ansiktet hennes med begge hendene.
Toppen din for noen uker.
Hjertet mitt gjorde et hopp før det sluttet å slå.
Men øynene hans så forbi meg.
De lette snefnuggene som dalte stille over oss og omkring oss, fikk pusten min til å roe seg.
Ville skyve bort det triste draget i øynene hans.
Ordene hans gled inn i meg som små, varme glør.
Varmen inni vottene var enda bedre enn om han hadde holdt om hendene mine.
Øynene deres hang fast i hverandre.
Øynene mine klistret seg til dem, men mine rødkantete var ikke like strålende som deres.
I det samme løftet Elise ansiktet mot Viktor, og han tok i håret hennes med den ene hånden.
Leppene deres hang ennå et øyeblikk sammen før de gled motvillig fra hverandre.
Han løsnet hånden fra håret hennes og hvisket noe, og hun lo.
Han holdt fortsatt armen om Elise og så over skulderen hennes.
Navnet mitt gjallet gjennom vognen.
Viktor løftet opp den ene armen min og fikk det til å gå ilinger gjennom meg.
Andre dager gnistrer det så jeg vet at øynene mine lyser i glede.
Faren min ligner meg.
Biologisk er han ikke faren min.
Og en gang han fortalte at jeg ikke hadde arvet hans sans for matematikk, og at det

oppfarende sinnet mitt ikke var fra ham, farget jeg undertøyet hans fiolett i vaskemaskinen.

Jeg satt alene og skrev til denne moren min.

Faren min hadde ingen funnet frem til.

Moren min bodde i en by vel ti mil unna.

Visste hun noe om tenåringsdatteren sin?

Etter det sjette forsøket orket jeg ikke mer og puttet arket i konvoluttet med navnet og adressen hennes på.

Det gikk et ras av isbiter fra hodet og ned i føttene mine.

Var de skuffet fordi jeg ville møte den biologiske moren min?

I tussmørket lyste ansiktene deres hvite.

Hvordan var denne moren min?

Det åpnet ikke øynene for å se på meg, men stirret ned på tærne sine.

En dag lå brevet hennes i postkassen.

Hendene mine var iskalde og klamme.

Øynene hans var skarpe, men vek unna da jeg prøvde å møte dem.

– Familien hennes vet nok ikke om deg, sa mor forsiktig og brettet arket sammen til et gult rektangel.

Kastet sjelen hennes i en vaskemaskin og farget den sort.

Broren min.

Visste ikke at jeg hadde arvet det digre, røde håret mitt fra henne.

Regnet begynte plutselig å fosse, og han flyttet hånden sin for å sette i gang vinduspusseren.

En gang spyttet en guttunge etter meg fordi jeg flyttet sykkelen hans som stod midt i veien.

De sorte tykke flettene glinset nyvasket, og jeg strøk hånden over det mørke hodet hennes.

– Tenk om jeg hadde så nydelig hår! sa jeg og drog i det stive, røde håret mitt.

Jeg så fra de spinkle fingrene hennes til øynene.

– Skal vi spille ludo? spurte jeg forsiktig, men holdt fortsatt hånden hennes i min.

– Vil du ha de røde? hørte jeg meg selv si, men tankene mine var ikke hos spillet.

Jeg begynte å fryse og tok etter hånden hennes igjen, men hun trakk den til seg og stirret ned på spillet med alle rutene.

Hånden hennes grep terningen.

Hun løftet hodet, foldet hendene under haken og boret øynene sine inn i mine.

Fingrene hennes løste seg fra hverandre og la seg foran munnen, som om hun var redd hun skulle si noe galt.

Kanskje var det den tynne stemmen min som fikk henne til å snu seg.

Hele kroppen var så stiv at redselen hennes krøp over i meg.

Jeg fulgte etter henne ut i gangen hvor kurven med tøyet hennes hang, og fant frem luen.

Faren satt på den lave benken under knaggene, klar med en av skoene hennes.

Ansiktet hans var gustent og uten liv, øynene fjerne.

Men de flakkende øynene hennes stoppet meg flere ganger.

Ellen samlet det lange håret sitt med begge hender oppå hodet.

Ansiktet mitt var en stiv, hvit maske med en blå, smal stripe til munn.

Først da noen av barna var blitt hentet, kom hun bort og satte seg på fanget mitt.

Hun rettet seg enda mer opp, tok i håret mitt og strøk betenkt en pekefinger over nesens min.

Hun satt uforstående på fanget mitt og stirret på meg.

Det var ikke annet enn fortvilelse å lese i ansiktet hennes.

Jeg må hjem til moren min.

Kjente lukten av våt ull fra frakken hans.

Kjente en gnist av omsorg i spørsmålet hans før han løftet avisen opp igjen og leste videre.

Vennligheten hans fikk varmen til å prikke i henne.

Krykken stod lent til magen hennes.

Men fingrene hans klamret seg til bladet han hele tiden stirret ned i.

Neglene hans var bitt helt inn til roten.

En tynn stripe av smerte kilte seg inn i ergrelsen, laget et virvar i følelsene hennes.

Skalv fingrene hans?

Ved en rød sykkel med brede hjul stoppet hun og fomlet med vesken sin.

Hadde bare stirret på fliret hans og de neglebitte fingrene.
Den forbanna ungdommen kunne være broren hennes...
Som om noen spør om underbuksa mi er rein!
Plutselig kom kvalmen veltende, og jeg snudde meg og spydde over den velta sykkelen min.
Hundre meter fra gatedøra hans stoppet jeg en siste gang.
– Han er på rommet sitt.
Stemmen min hørt ut som musepip.
Det gikk kaldt nedover ryggen min.
Fingrene mine skalv så jeg ikke hadde klart det sjøl.
Faren sa ingen ting, men det lyste ikke forbannelse av øya hans.
Kanskje har jeg ødelagt sønnen deres, og likevel forbanner de meg ikke.
Novellene hennes var ikke logiske.
Lengslene deres fløy som draker - med tynne sterke tråder som drog dem tilbake til jorden.
Besvarelsen din kunne gå rett inn i en avis.
Nå så de gleden i øynene hennes, og flere smilte.
Jeg kunne ikke rive meg løs fra stilen din, og må innrømme at jeg leste den høyt for samboeren min.
Hun likte ikke at han skulle høre stilen hennes.
Men plystringen hans hang igjen i klasserommet.
Hun kastet vesken sin ned på bordet og slo hendene sammen.
Stemmen hennes sang mens hun hevet øyenbrynene og så seg omkring.
Hjerteslagene hennes forandret seg.
Minst nitti prosent av de håpefulle skribentene fikk tingene sine tilbake, og hun var altfor ung.
Alle kunne følge tankene hennes.
Å skrive var vel ikke det høyeste ønsket hennes?
Hun var glad i elevene sine.
At hendene hennes var firkantet med kantete knoker.
Sivs hjerteslag trommet taktfast i ørene hennes og blandet seg med de harde ordene.
Han satt på bagasjebrettet sitt og holdt en liten pakke på fanget.
Han reiste seg og så på de famlende hendene hennes.
Siv fulgte hendene hans spent.
Ordene hans spant henne inn i noe lyst og godt.
Hun luktet den varme huden hans.
– Jeg synes stilen din skåret høyest, sa han plutselig idet lyset skiftet fra rødt til grønt.
Vet du at kineserne mener de sender sorgene sine til himmels når de sender opp en drake?
Det skjelettet flyttet seg til skapet vårt.
Hjertet mitt dunket så fort at jeg nesten ikke fikk puste.
Gråten lå helt oppe i halsen min.
Fingrene mine var så numne at jeg nesten ikke fikk knappet knappene i buksa.
Bare redselen min krøp omkring i mørket uten at den visste hvor den skulle gjøre av seg.
I smykeskrinet lå alle smykkene mine.
Det ene beinet mitt sov.
Hjertet mitt dunket voldsomt igjen, og jeg holdt hånden for munnen for at de ikke skulle høre meg puste.
Lyden av skrittene deres ble bare svakere og svakere.
Likevel likte Astrid timene hennes.
Partiet hennes skulle koke risengrynsgrot i første omgang, og hun fikk ansvaret med å passe på at melken ikke kokte over.
– Gjør beinet vondt? spurte hun med den dype stemmen sin.
– Hent jakka mi i lærergarderoben, en av dere, og jakka til Astrid, kommanderte lærerinnen mens hun vrent av seg armforkleet.
Kontakten flimret foran øynene hennes igjen.
Likevel lå det et varmt skjær over ansiktet hennes.
Øynene hennes var smale av skrekk.
Satt bare og kjente røyklukten fra jakken hennes.
Skinnet mitt, kunne Eva si når hun kjente varmen fra ham, og en labb la seg på kneet hennes.
Første gang han la labben sin der, kvapp hun.

Bjørn rakte henne den siste biten av sjokoladen sin.
Bjørn strøk over hånden hennes på armlenet mellom dem.
Det iste i føttene hennes, og hun gikk inn.
– Jeg løp opp til huset for å hente badekåpen hans.
Kanskje var det nettopp det lyse hodet hans hun falt for?
Lå Bror eller Linn deppa på rommet sitt, dyttet hun opp døren og stakk snuten spørrende inn.
Det smale ansiktet hennes ble nesten bare smil.
Fatimas hud fikk en enda mer gyllen glød da den blåsprengte hånden hans strøk over kinnet hennes.
– Jeg kan se sjelen din.
De mørke øynene hennes var like triste som Ninjas.
Det sier i hvert fall en av de andre av naboene våre, hvisket hun.
Ingen i familien hennes hadde bodd en natt hos en annen familie i Norge.
– Det er lukten, sa Fatima den siste morgenen hennes på hytta.
Håret hennes spredde seg og fløt som glinsende sort silke i småbølgene rundt henne.
Labbene hennes hadde laget våte merker på brygga.
Hun er ikke redd deg lenger, svarte Linns mor og gned leggene sine tørre.
Leppene hennes beveget seg som om hun snakket med seg selv for å bli rolig.
Øynene hennes vek unna Unnis og så ned på anvisningen igjen.
Hun stirret ned på kvitteringene sine og så de to guttene stå bøyd over jenta de nettopp hadde voldtatt.
Korset hang på veggen over senga hennes.
Vi krever landet vårt tilbake, kom det hardt fra baksetet.
Den minste av dem dyttet sigarettstumpen sin i askeskuffen og tente en ny.
Men et glimt av redsel i øynene deres stoppet henne.
Vek unna når Liv prøvde å fange blikket hans.
Vi vil bare ha landet vårt tilbake.
Hun la armene om halsen hans.
Jeg lovte mor å re senga mi like fint som en sykepleier fremover hvis hun bare ville lage fiskekaker av fangsten.
– Nei, men kvinnene våre hører mer på mennene sine enn dere.
Øynene deres møtte hverandre.
Et øyeblikk var øynene hans bare varme.
Faren hans sa alltid han skulle slutte å drømme.
Spydet hans fløy framover og mellom beina på Lille Rev, som gjennomførte et like vakkert stup som Braket.
Lille Rev svarte ikke, tok bare opp buen sin og gikk i et roligere tempo gjennom bjørkeskogen.
Med et sukk stappet han alt sammen ned i posen sin.
Gikk bare fram til det døde dyret og dro ut pilen sin.
«Det er denne grevlingen som har forsynt seg fra snarene våre,» sa han og så på den.
Forsiktig fortsatte de runden sin.
«Hadde jeg bare hatt en langbue,» sa han og så på den lille buen sin.
Bakbeinet dens satt fast i snaren.
Hundene sprang glefsende rundt beina på ham og prøvde å fange haren i armene hans.
Det var iallfall ikke et av de der trebeinte vesenene hennes.
Moren hans satt ved bålet og sydde nye mokasiner til ham.
Faren hans satt og festet pilspisser til pilskaft med harpiks.
Det var faren hans som hadde felt den bjørnen for mange sesonger siden.
Faren hans hadde byttet navn den gangen og ble hetende Bjørnedreperen.
Klar til å forsvare handlingene sine.
Skjære dunet på haken din?»
Plukket sjenert på bjørkeriset som dekket soveplassen hans.
Om han skulle gjøre kvinnearbeid, så skulle han iallfall ha buen sin med seg.
Ansiktet hans var fullt av fett.
Det var noe ensomt og desperat over hylene deres.
Han kjente klumpen som vokste i halsen hans igjen.
Derfor gikk vandreåndene rundt om natten og prøvde å finne stammen sin så de kunne få et Månetre.

Hvis det var en vandreånd, måtte pilen hans treffe den midt i øyet - den hadde bare ett - og blinde den.

Jeg drev faren min til vanvidd.»

«Jaså, du er våken,» sa faren hans.

Bjørnedreperen tok fram matposen sin og ga ham ristete hasselnøtter og tørket elgkjøtt.

«Du må unnskyldte oppførselen min,» sa han og bøyde hodet, akkurat som man skulle gjøre når man underkastet seg.

«Jeg tar imot unnskyldningen din,» svarte han.

Han hengte buen sin ved døra og så inn i mørket.

Lille Rev gikk opp til soveplassen sin.

«Sitt ikke der og drøm,» brøt stemmen til moren hans inn.

Nei, det var på grunn av den skarpe tungen hennes.

Han visste at Halvmannen alltid begynte historiene sine med de ordene og noen korte host.

Det var derfor det aldri kom dårlige ånder inn i huset deres.

Moren hans lå alltid på siden og laget bare noen små gryntelyder, mens Gule Blomst pleide å sparke av seg skinnet og slå rundt seg.

Sjenert prøvde han å late som ingenting mens han gikk opp til soveplassen sin og rullet sammen soveskinnet.

Bjørnedreperen satt på skinnet sitt og så surt på ham.

Sakte rullet han sammen skinnet sitt.

Han var så trøtt av ertingen til lillesøsteren sin.

Endelig hadde han klart å stoppe snakketøyet på den rappkjefta lillesøsteren sin.

Bjørnedreperen fikk ikke lov til å snakke direkte til svigermoren sin.

Bestemor var blitt ubehjelpelig den siste vinteren, og nesten alle tennene hennes var borte.

Stille hadde fått navnet sitt fordi hun nesten aldri sa noen ting.

Som om hun hadde krympet etter beslutningen sin.

Kanoen hans var klar.

«Nå holder du munn framover med tåpelighetene dine.

Siv tok fram urteposen sin og la i en neve med forskjellige urter.

«Hent urteposen min,» sa hun til Bjørnedreperen, og han sprang lydig av sted som en liten gutt.

Lettet over å få en oppgave, bøyde han seg ut over elva og fylte drikkeposen sin.

Faren hans styrtet fram og løftet ham opp, som om det var Musa han bar.

De andre tok oppakningene sine og gikk forsiktig etter.

Bjørnedreperen styrte kanoen sin langs bredden av sjøen.

Nesten alle tennene hans var borte og det hvite håret hans hang i floker nedover ryggen, og ikke som før i en fin hale.

Ansiktet hans hadde liksom skrumpet, mens nesen og haken var blitt mye større.

Det siste var iallfall riktig, for han hadde aldri et godt ord til noen og ikke engang kona hans gadd å høre på ham lenger.

Han ville liksom ikke møte blikket hans, men bare stirret fortvilet ned i bakken.

Stemmen hans lød tjukk.

Braket sto ved døra til huset sitt og så kraftig flau ut.

Fort rensset han den og stappet den ned i posen sin.

Sårene hans var grodd for lengst, men han syntes vel den var barsk.

Den våte fjæra lå klistret nedover ryggen hans.

Braket plukket opp våpnene sine og la det nye spydet over skulderen.

Han ristet følelsen av seg og tok fram knusk og flint fra posen sin.

Vanligvis ville gaupa ha rømt, men nå satt den i fella sammen med ungene sine.

«Det trebeinte vesenet,» gjentok Bestemor og så nærmere på sårene hans.

Bestemor holdt fortsatt på å surre tynne skinn rundt sårene hans.

«Og så laget vi en fakkell og det var jeg som gikk først med spydet mitt.

Det å hente buen og pilene sine oppe i hulen, drømte han ikke om engang.

«Hjelpe meg å jage og sende pilene mine så de treffer byttet?»

Straks fikk han enda vondere i såret sitt.

«Jeg mistet den gamle buen min i et gaupehi.

Han kjente på buen sin.

Buen lå perfekt i hånden hans.

I det samme kom Bestefar fram og kikket på buen hans.

Braket sto og beundret buen hans en lang stund.
«Men så bra som det nye spydet mitt, blir den aldri!»
Aldri hadde han sett faren sin så rasende.
Han hørte hvordan elva sang og fluene surret, kjente hvordan vinden kjølte huden hans i den varme sola.
«Han har tømt garnene våre, og jeg tror det er han som har ødelagt fellene våre,» sa Bjørnedreperen.
«Kanoen hennes ser litt rar ut, og den var i veldig dårlig stand.»
Han strøk seg over hodet og gikk bort til huset sitt.
Hun fikk navnet sitt fordi håret hennes skinte som sola om høsten.»
Ved boplassen vår står de to steinene som stikker som tenner opp i luften...»
Ansiktet hennes var stivt som stein.
«Vi kunne ikke følge sporene hennes, for akkurat den natten kom det enda mer snø.
Lille Rev så hvordan tårene rant nedover kinnene hennes.
De forsto at hun måtte hente historien sin langt inne fra seg selv et sted.
Jeg vet ingen ting, før jeg kom hit,» avsluttet hun den lange talen sin.
«Men i morgen reiser vi for å finne moren din, Bjørnedreperen og jeg,» sa Lille Rev lavt.
Bjørnedreperen fant fram ildboret sitt fra posen, sammen med noe knusk.
Da tok Siv tak i armen hans.
La henne gråte og skrike sorgen sin ut først.»
Han samlet opp buen og pilene sine og gikk sakte etter Synge opp mot skogen.
Gråten hennes var sår og hulkende.
Skrikene hennes skar som en kniv i ham.
Med et medlidende smil dro han opp en strek på bakken, veide spydet sitt en stund og tok sats.
Smilte litt for seg selv da han kjente hvordan hjertet dens slo mot fingrene.
Da han hadde sett etter den siste, stilte han seg på toppen av bakken og åpnet matposen sin.
Lille Rev pakket sammen sakene sine og gikk tilbake til husene.
Han hadde fått navnet sitt fordi han alltid gjentok alt to ganger.
Sammen med ham satt sønnen hans, Lille Gjenklang.
Lillebroren hans var akkurat motsatt.
«Ja, hvem har sagt det?» spurte Jordulv og så forundret på broren sin.
«Du får samle flokken din før du jager et bytte som kan bli for stort for deg alene.»
Brått knøt det seg i mellomgulvet hennes og hun følte seg trist.
Han holdt spydet over hodet sitt.
Lille Rev kjente laksen stryke langsmed beina hans.
Bjørnedreperen satt på soveskinnet sitt da Lille Rev kom inn i huset.
Han så på faren sin og visste ikke hva han skulle si.
Lille Rev kjente hvordan magen hans dro seg sammen.
Han bøyde seg ned og samlet sammen våpnene sine.
«Som elgkua jager vekk kalvene, som bjørnebinna jager ungene sine når de nye kommer, jager mødrene dere vekk.»
Likte å kjenne hvordan kroppen fungerte og hvordan vinden lekte med håret hans.
Det knurret i magen hans.
Fant fram ildboret sitt og lagde ild.
Og aldri hadde han sett søstrene hennes skinne så klart.
Hjertet slo fortere i brystet hans.
Han merket ikke hvordan kniven hans delte seg i to og hvordan den ene delen ble sittende fast i dyrets hjerte.
Den vakre drakten hans var bare filler, kroppen hans skrek av smerte.
Hele kroppen hans verket av alle sårene han hadde fått i slagsmålet med jerven.
Lille Gjenklang sto ved siden av faren sin og flirte.
Den fine drakten hans som var revet i filler, og alt blodet.
Bjørnedreperen begynte å male det røde bjørnehudet på brystet hans.
Hvilken farge hadde øynene hennes egentlig hatt?
Håret hans og nakken hans, og ryggen.
Rosa Luxemburg var stolt av sugemerke sine.
I den drømmen Stella hadde hatt i natt, hadde Manne laget et sugemerke på halsen hennes.
En dag etter skoletid hadde sykkelens hennes punktert.

Akkurat idet Manne skulle til å passere henne, hadde øynene deres møttes og Manne hadde stoppet.

– Sykkelen min har punktert, svarte Stella.

Han fortalte om hunden sin som het Rex.

Han lukket døren etter dem og slengte sekken sin bort i en krok.

Stella kunne høre hunden hans pruste utenfor døren.

Da kjente hun pusten hans i nakken og hendene hans som la seg på skuldrene hennes.

Hun lente seg bakover og kjente leppene hans på siden av halsen, varme og fuktige.

Skoleklokken spjæret drømmen hennes.

Christians arm lå rundt Rosa Luxemburg, under jakken hennes.

Men det ble det sjelden, for Stella fikk ikke Meget på prøver, og hun klarte ikke å holde rommet sitt ryddig hele uken.

Blikket hennes grep fatt i en ujevn flekk, et lite felt som hadde fått for lite maling.

Og denne gangen var det Camilla som kom frem inni hodet hennes.

Camilla var et navn som hørte til i dagen hennes.

Hun bakte kaker til ham, vasket klærne hans.

– Gå på rommet ditt!

Før farens øyne vek unna, så Stella sortheten i blikket hans.

Bo på rommet hennes, spise på rommet hennes, ha tissekasse på rommet hennes.

– Fordi hun skulle til Syden med moren sin, sa Stella fort.

– Om natten hopper den opp i sengene til folk, setter seg på hodeputa og slikker potene sine mens den tenker.

Manne var en av gutta, han sto sammen med Rosa og gjengen hennes.

– Har noen forslag til navn? spurte Rosa og tok lepestiften sin opp av lomma.

Stella hadde ikke kunnet fordra det når moren leste i diktbøkene sine.

– Nå skal jeg lese et annet for deg, sa hun til katten som forsøkte å vri seg unna grepet hennes, – et av Inger Hagerup.

I lyset fra lommelykten som lå på gulvet så ansiktene deres groteske ut.

– Kom igjen, Manne, gjør plikta di.

– Og så er det Stella, sa plutselig Christian og tok ansiktet hennes mellom de varme hendene sine.

Hun satt stiv som en pinne da Christians kjølige, våte lepper traff munnen hennes.

– Glem det i går da, bare kom, sa Rosa og la hånden på skulderen hennes.

Hun satt på rommet sitt, oppi sengen, med katten i armene.

– Jeg skal ringe til far og be ham hive ut deg og den hvithåra drittungen din.

– Puppene mine...

Stella sparket Rosa midt på skinnelaggen så det knaket i leggbeinet hennes.

Men så var Christian der, og som om hun var en utstillingsdukke av plast bøyde han henne ned i gulvet mens kroppen hennes var helt stiv.

Tannkremprykkene fordelte seg utover ansiktet hennes, la seg over og mellom de andre prikkene, kvisene.

Mens han kysset halsen hennes, ville armene varsomt stryke henne over ryggen.

Så ville han se ned på henne, og i blikket hans ville hun lese en forundret smerte, fordi han elsket henne.

Kysset munnen hans inni sin egen håndflate, men ble kvalm da hun plutselig tenkte på Christians munn.

Dette øyet satt på halsen hennes og stirret grådig på seg selv i speilet.

– Jeg hater deg, hveste hun til speilbildet sitt og låste seg ut.

Katten mjauet og gned seg inntil leggene hennes.

Håret hans var hvitt og pistrete.

Bena hans var korte, og han hadde spisse cowboystøvler på føttene.

Mens hun drakk la gutten hånden på brystet hennes.

Og halsen hennes var naken, skulderen var bar og de kunne se alt.

Det smalt da kneskålene hennes traff gulvet.

Hun kunne se moren sin i døråpningen.

Ansiktet hans var nakent og fremmed.

Etterpå kunne ikke Stella huske hva faren hadde sagt eller hvordan Tora så ut, hvordan stemmen hennes hadde vært.

Øynene deres var ikke til stede når de så på Stella.

Etterpå så hun fingrene sine vokse til det abnorme.

Akkurat da huden hennes berørte hans, gikk sommeren i oppløsning.
Hjertet hennes banket hardt ved tanken.
Mens Stella satt inntullet i et ullteppe i stuen, skiftet Marianne på sengen hennes.
At moren din er død, at du ikke kommer så godt overens med den nye samboeren til faren din.
Hadde hun gjort det, ville Stella slått hånden hennes vekk og løpt ut igjen.
– Hvem er det som betaler deg for timene mine? spurte Stella.
Stella nikket og så ned på hendene sine.
– Dette med moren din.
Hadde Tora hatt det vanlige ansiktet sitt, hadde hun ikke fått vite noe.
– Faren min ville ikke at hun skulle kremes.
Fordi du tør gå helt til bunns i de vonde tankene dine.
Moren din ville at du skulle leve.
– Moren min er død, roper hun.
Stella tok den hvite morgenkåpen og bar den tilbake til rommet sitt.
– Jeg tenker på faren min, sa Stella.
– Jeg var redd for mørket hans.
– Jeg lagde kaffe til faren min mens jeg så ut av vinduet.
Kateketen leser med den tynne, skarpe stemmen sin:
– Dette er Eva, sier Marianne akkurat idet Stella slenger sekken sin ned på gulvet.
Så går hun inn på rommet sitt.
Etterpå hentet hun frem limstiften fra sekken ute i gangen og limte papiret inn i dagboken sin.
– Vil du heller være alene hjemme sammen med faren din? spurte Tora.
Stella så ansiktet sitt i glasset, kunne se gjennom ansiktet og ut på gaten.
– Det er følsomheten din, det er den som redder deg.
– Følsomheten min?
Ørene mine kan også være øyne.
Du har ødelagt hele livet mitt.
Kroppen hennes ristet.
Stella løp inn på rommet sitt.
Stella fant dagboken sin i den øverste skuffen.
Hun ville dra gardinene litt fra slik at gatelykten lyste inn på puten hans.
Hun så mormor i hvit ballettkjole, hun så moren sin.
Hun kunne høre faren komme hjem, de vanlige lydene, stemmen hans.
Overalt der det letter fugler fra bakken der er sjelen min.
Overalt der det letter fugler fra bakken der er sjelen min.
Blikket hennes føles vondt å ha på seg.
Så plutselig hadde Stella befunnet seg inntil brystet hennes.
Stella tittet fort bort på Marianne, som akkurat da så opp og møtte blikket hennes.
Øynene hans var sånn de hadde vært før moren døde.
Stemmen hans også.
Utenpå sto det navnet hennes med morens skrift.
Husket måten hun sa navnet hennes på.
Vet at jeg sitter på rommet ditt for siste gang.
Det jeg er redd for er sorgen din, og fars sorg.
Nå kommer far, jeg hører skrittene hans i trappen, nå skal jeg gå.
Vær sterk jenta mi.
Brevet lå som en redningsbøye i hånden hennes.
Det sto på døren til kontoret hennes også.
Tenk om Tora ikke var der, tenk om det var mannen hennes som åpnet.
Så var Stella i armene hennes.
– Spis ferdig, og gå opp på rommet deres og gjør lekser etterpå, sa Tora strengt.
På grunn av fuktigheten fra kroppen var navnet hennes nesten visket ut utenpå konvolutten.
– Jeg fant det i den nederste skuffen min.
Tora følger blikket hennes.
Stella lager små bølger med fingrene, bølgene stryker over henne, skvalper over hjertet hennes.
Ansiktet hans er på en måte ødelagt.
Åse ordnet kjolen hennes så den lå i riktige folder om leggene.

Shari, venninnen hennes, hadde funnet seg en annen venninne.

– Jeg hater faren min, sa Stella plutselig.

– På rommet mitt?

Stella hengte opp bildet av moren sin i stuen.

Hun hadde tenkt på Toras ord, hørt stemmen hennes inni seg.

Den første timen satt hun bare apatisk på vindusplassen sin og stirret ut.

Så trykket hun på knappen og gikk fort ned på plassen sin.

Ingen av dere har mistet moren deres.

– Men det irriterer meg at du var i begravelsen til moren min.

Manne smilte enda bredere, og Stella kunne lese noe om seg selv i smilet hans;

Stella satt på rommet sitt og skriblet noen tall på et papir.

Den lunkne sommerluften pirret neseborene hennes.

Blikket hans sveiper fort over henne, før han bøyer seg over oppgavene igjen.

Camilla har snakket til henne med den vanlige stemmen sin.

Rosa flirer hånlig, går bort til Camilla og hvisker noe i øret hennes.

Rosa tømmer litt øl på låret hans og geiper.

Stella ser bevegelsene hans som i sakte film.

Det blanke håret, den fine munnen, hånden hans med de pene neglene.

Hun ligger i det varme rommet sitt og lytter til denne uroen.

Hun ser for seg ansiktet hans, blikket hans.

Etter en stund snur han seg sakte, som om han hører blikket hennes gjennom brusingen fra elvevannet.

Manne står og ser på henne, armene hans henger tafatt rett ned.

Hjertet bråker i brystet hennes.

Hun er sint på hjertet sitt som slår så fort.

Hun ser skyggene som flytter seg på huden hans.

Han trekker henne opp og børster fort av bukseknærne hennes.

Hver gang føttene hennes treffer bakken, hører hun et dumpt lite drønn som om det er hemmelige hulrom under bakken.

Stella ser rett inn i det hylende, røde gapet hans.

Ser tårene som blander seg med det blanke snørret under nesa hans.

– Få se, sier hun og tar armen hans.

Når hun sprer fingrene ut, speiler stjernene seg i den glatte håndflaten hennes.

– Da moren din døde, ble du helt forandret.

Suget etter Manne er som fangarmer som slynger seg rundt den spinkle kroppen hennes.

Legger seg på sofaen og betrakter ansiktet sitt i den blanke flaten.

Stella ser på øynene sine, på munnen sin, på huden.

Øynene hennes har vendt seg til mørket, så hun kan se alt i rommet.

Han sover, pusten hans går jevnt.

Et lite smil brer seg på leppene hennes.

Huden hennes har fått en fin brunfarge.

Ansiktsuttrykket hennes forandrer seg, og hun klorer på en av kvisene som nesten er borte.

– Faren din?

Så tar han hånden hennes og klemmer den hardt.

Peter kom og hentet henne på sykkelen sin i seks-tiden.

Hun ville ikke plutselig kunne avbryte avislesingen hans for å si:

– De har gjort noe jævlig mot lillebroren min, peste Stella.

Han begynte å gråte stille og ynket seg over tyngden hennes.

Stella stirret ned i de oppsperrede øynene hans, så slo hun ham kraftig over det ene kinnet.

– De skar opp armen på lillebroren min med et glassskår, sa Stella lavt.

– Han skulle leke Tarzan sammen med en kamerat inne på rommet sitt.

Det føltes som om avtrykket etter Manne satt igjen på skulderen hennes.

– Jeg vil kysse deg, Stella, hvisket Manne ned i håret hennes.

Stella svelget og gjemte ansiktet inn mot halsgropen hans.

Når han brukte navnet hennes, kilte det et sted dypt inne i henne.

Munnhulen var tørr som sandpapir da han la leppene sine over hennes.

Han splittet leppene hennes med tungen sin.

Kysset hang fortsatt på leppene hennes som et gjennomsiktig, fjærlett teppe.

Navnet hennes, jo, det betyr kanskje stjerne.

Manne flytter seg nærmere, setter seg helt inntil henne og legger armen om skulderen hennes.

– Gråter du? spør Manne og bøyer seg frem for å se ansiktet hennes bedre.

– Jeg tenker på moren min.

Stella ser på ryggen hans.

Stella merker forandringen i stemmen hans, ser at han strammer ryggmusklene.

Hun liker ikke den kalde stemmen hans.

Manne snur seg forskrekket og ser på det redde ansiktet hennes.

Men kanskje det er nesten det samme som å være død, kanskje faren din også er død på en måte.

– Dama til faren min.

Manne tar hånden hennes.

Manne spretter opp og tar hånden hennes.

Øynene hennes spiser Stella sakte.

Faren hans har stukket av.

Dessuten, sier Stella, - har jeg tenkt på faren min.

Du skjønner faren din, jeg tror han savner moren din fryktelig.

– Hun ligner ikke på moren min akkurat, sier Stella fort.

– Hun er jo ikke moren din.

– Vi tar med oss soveposen og går bort på berget, hvisker han inn i øret hennes.

Manne tar hånden hennes og trekker henne etter seg.

Hun bare går bak Manne, ser på ryggen hans, på håret hans.

Manne finner leppene hennes, men ikke hardt og ekkelt.

Hendene hans er varme mens de holder på skuldrene hennes.

Sakte glir den ene hånden ned på brystet hennes.

– Vi går tilbake til de andre, sier han med nesten vanlig stemme og tar hånden hennes.

Stella grøsser mens håndflaten hans stryker over huden hennes.

Så krummer han hånden om brystet hennes.

– Ligger mora di der? spør han.

– Det var bare noe moren min sa engang.

Nå løper de hylende rundt der nede mens mødrene deres ligger på solsengene sine i altfor små bikinier.

Men Stella presser den nakne kroppen sin til å ligge rolig i solen.

Sorgrotten, den som hadde gnagd Stella i magen, som hadde forgiftet hjertet hennes?

En plutselig lett vind stryker over kroppen hennes.

Som svelget moren og fortørte henne, fordøyde henne og gjemte henne i magen sin.

Hun løp inn på rommet sitt, fant en T-skjorte og et kort skjørt.

Manne så på de bare føttene hennes.

Hjertet hennes dunket som en liten hammer inne i brystet.

Da hånden hennes berørte Mannes varme hud, søkk det i henne.

– Har fått den av fattern, sa Manne og grep hånden hennes.

Plutselig hadde Stella hånden hans på låret.

Manne satte seg på kne foran henne og la hodet sitt i fanget hennes.

– Å, faen, sa Manne og nappet til seg trøya si.

Han løftet den opp og la den i armene hennes.

– Sett deg ned, sa Manne, og Stella satte seg på den uoppredde sengen hans.

– Stella, sa Manne og dyttet katten forsiktig ned fra fanget hennes.

Selv om øynene hans så rolige ut, virket han nervøs.

Hun ser på den bare ryggen hans, på håret som faller over skuldrene.

Hun har sagt navnet hans.

Manne stopper, blir stående og se på henne mens skyggene tatoverer mørke flekker i ansiktet hennes.

Øynene hans er fuktige, og ansiktet er farget av det grønne lyset.

Stella kjenner lukten av huden hans som blander seg med de andre luktene.

Manne er stille, men fingrene hans berører henne forsiktig og er varme.

– Ja, sier Stella og ser at hun speiler seg i øynene hans.

Skinnet hun så sterkt at hun lager stjerner i øynene hans?

Manne tar hånden hennes, fører den ned på magen sin og enda lenger ned.

Det er som om Stellas hånd ikke hører til kroppen hennes.

Hånden hennes kjenner på ham utenpå buksa.

Da ser Camilla lenge på henne mens et hemmelighetsfullt smil kruser seg på leppene hennes.
– Jeg vet det, sier hun og legger seg ned igjen mens hun stryker oppover de faste armene hans.

– Du er så liten, sier Manne, mens pusten hans glir inn i den halvåpne munnen hennes. Stella smiler, snur seg og legger munnen inntil den bare skulderen hans.

Stella suger på de fuktige leppene hans mens hun kjenner smerten.

– Det er ikke det jeg mener, jeg synes bare han skulle bry seg litt mer om familien sin.

– Jesus kalte mannen din for «satan», også.

Nei, han skulle lært av broren sin.

– Så, så, jenta mi, du må da begripe at det ikke er så vondt ment.

Neste morgen var han søkk borte, og nå drar han svigersønnen min ut av hus og hjem!

Reiste etter hvert ut i Middelhavsområdet som misjonær, og hadde da kona si med seg.

Men alle liker søstera mi.

Men så døde broren vår, Lasarus.

Og så - hvis du vil tro det - begynte hun å tørke føttene hans med håret sitt!

Jesus besøkte flere ganger Marta og søsknene hennes hjemme.

Han er visst godvenner med Lasarus og søstrene hans.

Men jeg var i alle fall der, det er mer enn man kan si om de såkalte disiplene hans.

Da sa han navnet mitt.

Jeg stod jo like ved korset, sammen med Maria, moren hans.

Det var ikke undrene og velgjerningene hans jeg hadde problemer med.

Han var en av de få som alltid brukte navnet mitt.

«Det var broren min!»

En av disiplene hans svek ham, og så ble han tatt til fange og torturert.

Det var broren min de gjorde det mot!

– Mor og de andre brødrene mine var jo også der, og nå måtte jeg være den sterke.

Satt ut over natten og lo av lignelsene hans.

– Jeg begriper bare ikke hva denne fremmedkaren hadde nede på bønnestedet deres å gjøre, sier han.

Vi trodde faktisk vi skulle slippe unna oppvigleriet hans på denne siden av Egeerhavet!

Han og vennene hans hadde ikke noe sted å bo her i Filippi.

– Jo visst skjønner jeg, men skjønner du hva du går glipp av med skepsisen din.

Paulus har styrket troen min.

Øynene hans var blanke.

Ansiktet hans forandret seg og ble så rart.

Det var Tora selv som hadde gitt bestefaren sin navnet Godefear.

– Faren din vil ikke la meg henge opp den fine utskjøringsstokken.

Jeg er visst blitt rent avfeldig nå, siden jeg må spørre sønnen min om lov.

– Vakker er hun, jenta vår, sa han.

– Hver av bokstavene hans er som kunstverk, og likevel er de lette å lese.

Stemmen hans ble mildere.

Lar vi Godefear henge opp den stokken langs stueveggen vår, så kan den irritere baglere.

Styret hans ble bare så altfor kort.

Stivt og møysommelig kom han seg på beina og gikk mot høybua der bjelken hans var.

I halvmørket kunne hun se at lille Øyvind sov i vogga si.

Det kom små smell fra arbeidet hennes hver gang hun slo sammen.

Den rakk langt ned på leggene hennes og subbet litt i snøen når hun gikk.

Så strakte han den andre armen og tok imot en halvsvøvnig Hauk på fanget sitt.

Der lå stua deres omgitt av små fjøs og buer.

Tora kjente at nesa hennes var blitt kald.

Det var kommet rimfrost i peiskanten på hetta hennes.

Knærne deres var stivnet under turen.

Lov meg det, jenta mi.

Når ikke Sira Jon ville dele kunnskapen sin med henne, skulle hun nok vite å holde seg borte.

Skyggen hans falt enda større over kirkeveggen.

Tora glemte de verkende føttene sine.

Hytta hennes var ikke stort større enn redskapsbua hjemme i Underdalen.

Den tynne, rynkete hånden hennes brakk et stort stykke av fårepølsa.

Store, våte snøfiller traff reveskinnet på den fine hetta hennes.

Mannen trampet urolig med de svære støvlene sine.

Det er vel bestefaren din?

Idet rytteren skulle til å svare, gled øynene hans over stueveggen.

Så åpnet han rolig den store frakken sin og fram fra den trakk han varsomt en stor skinnbylt.

– Den planken din må ned fra veggen i denne kveld!

Bare la hele gården din snø ned i natt.

Hun bar det forsiktig i hånden sin og fulgte etter damen inn.

Inga grep fastere om barnet sitt.

Slekten min hører til baglernes parti.

– Han er den eneste birkebeineren i slekten vår bortsett fra meg selv.

Tora så at øynene hans var blitt blanke.

Mor løp fram og tok imot den våte pelsfrakken hennes.

Han ville også ha mat hos moren sin.

Hauk stilte seg ved siden av storesøsteren sin.

Hauk ruslet snart bort til sengehalmen sin for å gå til ro.

– Baglere, for det gjennom hodet hennes.

Hun løsnet den lille hånden som hadde slikt fast grep i øret hennes.

Åtte fine små hvite tenner ble synlige i munnen hans, fire oppe og fire nede.

Hun kjente at hun ble våt av siklet hans.

Der var det mye rart å pirke i for de små fingrene hans.

– Jeg håper sleden min kommer vel fram, sa Inga.

– Det er mest mat i sleden, litt klær til barnet og skiene mine.

Inga og Tora fulgte bevegelsene hans med stor oppmerksomhet.

Lille Håkon ville visst også ha bjerkenever på beina sine.

Da kniven hennes støtte på et bordbein, begynte Tora på en ny skrivelinje.

Da gled lokket ut av fingrene hennes.

– Har du knust salvekrukken min?

Jeg visste at jeg ikke skulle røre krukken din.

Endelig kjente Tora en myk hånd som strøk over kinnet hennes.

– Jeg ser at Tora angrer veldig på at hun rørte krukken din.

Godefars hadde spydet sitt innenfor rekkevidde.

Stakkars Godefars, han måtte ha det veldig vondt i hjertet sitt.

Tora kunne se det på de triste øynene hans.

Hun stod opp, hentet reiseskrinet sitt inne i skapsengen, satte det på bordet og åpnet lokket.

– Du skal få holde boken min, Tora.

Velkommen i stua vår!

Stemmen hans var varm.

Hun åndet ut mens jeg satt der i den lille bua hennes og leste Pater Noster over henne.

– Det kan du være helt viss på, jenta mi, sa han.

Siden var far oftere og oftere i tankene hennes.

Broder Andres var fornøyd med eleven sin.

De sølvstykkene er reserven vår.

Der takket hun ham og betalte med tre av sølvstykkene fra pungen sin.

Da Godefars en gang slo øynene opp, gled blikket hans urolig over takbjelkene.

Husk hva fru Inga leste for deg i boken sin.

Han ble plutselig oppmerksom på grøtskjeen som han holdt i hånden sin.

Han gikk omkring i skogkanten og blåste på fløyta si.

Brunen fikk tilbake styrken sin.

Jeg bærer navnet hennes!

– Bli med inn i hytta så skal du få det som er igjen av fisken min.

Men etter som både jenta og tøyet hennes ble stelt, fikk hun flytte inn i stua og sove på sengehalmen ved siden av Tora.

Siv kunne ikke forstå at ikke det var bra å stjele til vennene sine.

Tanken på Godefars kom igjen for henne, og plutselig husket hun den gamle sangen hans:

Hva var det han ville si til barnebarna sine?

Hun følte det som om hun løp for Godefars og for hemmeligheten hans.

– Jenta mi! sa far mildt.

Han holdt armen sin rundt Tora og var beveget.

Vi regner da med å se jenta vår igjen.

– Du må ikke tenke på den måten, Hauk, sa far og tok ham opp på fanget sitt.

– Da gjør du det bare vanskelig for søsteren din.

Stemmen hans var fast.

Det var godhet i blikket hans.

«Savner du sønnen din, kanskje?

Bare han kom tilbake til henne, slik det inntrengende blikket hans til avskjed så ut til å love.

Både Tollef og Svein sovnet raskt borte i senga si, men Synna ble liggende og lytte til lydene utenfra.

Han var kald og snødekt, men hun la armene om halsen hans uten å ense det og presset ansiktet inn mot den lodne vinterpelsen.

Det gikk en dirring gjennom hestekroppen, og hun merket at bringen hans hevet og senket seg i et dypt sukk.

«Det sitter ei skjære på hodet hans!»

Hun ristet armen, men den krummet klørne om de lange hårene i reinskinnskofta hennes og holdt seg fast.

Resten av formiddagen gikk Synna og tenkte på familien sin i Innfjord.

Og hun husket folket som bodde der, morsslekta hennes.

Mor mente også at det var noe eget med svogeren hennes.

Lettelse og spenning sang i kroppen hennes der hun satt støtt på den lune, lodne hesteryggen.

En gang rastet de ved en nedsnødd seter, hvor Synna igjen delte nisten sin med skjæra. Skjæra hadde lettet fra skulderen hennes og fløy i vide buer over isfjorden.

«Hva er det nå, skjæra mi?»

«Jeg er Synna fra Strandenga, søsterdattera di.»

Du kommer vel ikke alene – bare sammen med hesten og skjæra mi?

Det var Fagerprins, hesten min, som kom med den – med henne.»

Du sier at hesten din fant henne?»

«Ga mor og far deg lov til å dra hit alene med hesten din?»

Bonden fra Vikodden er kommet med folkene sine.»

Liv merket uroen hennes og hvisket:

Han er jo vant til å klare seg selv, hesten din?»

«Det var søsterdattera mi som kom.

Synna kjente skrekken dra i hårrøttene, men Liv så rett på mannen sin.

De krøp visst i skjul, karene dine, da uværet kom!»

«Det skal jeg nok, frua mi.»

Han spiste i taushet, men de kjappe øynene hans pilte rett som det var rundt bordet.

Synna fant målet sitt igjen.

Han løftet sverdet sitt og lot det smelle i bordet så folk skvatt rundt ham.

Han så seg rundt i hallen, og blikket hans traff Synna.

Hun kjente at det isnet til i henne igjen, men blikket hans gikk videre:

Hun bor med maken sin i treet her ute, i det store, eldgamle skjærereiret.

Garden deres ligger på utsiden, over fjorden fra Orrtun, og de mener også å ha krav på noen jordteiger der.»

«Men hvordan kan mannen din mene han har rett til å ta garden fra andre?»

Synna tenkte videre mens hun drakk av kruset sitt hvor drikken hadde begynt å kjølnes.

Hun snuste på Synna et kort øyeblikk og hoppet opp i fanget hennes.

«Såså, frua mi.»

Og han gjør barna våre lik seg selv.

«Han kan bli en farlig mann, den sønnen min.

Nå har han flyttet hit og bryr seg ikke lenger om garden sin.

Men da må dere hjelpe meg, Synna, du og hele familien din.»

«Hvil deg litt nå, frua mi,» sa hun medfølelse.

Hildur reiste seg og tok om henne, men Liv snudde hodet og så over skulderen hennes.

Det er om hesten min, om Fagerprins.

Det skvatret til over hodet hennes, og der i treet satt skjæra bredbeint på en grein og vippt mens hun så ned på henne.

Kanskje det var maken hennes?

Men skjæra løftet seg på vingene igjen, og ikke før var hun i luften, så fulgte maken

hennes etter.

«Det klarer du nok, frua mi.

Ta pelsen din, så går vi ut.»

Liv smilte og så tilfreds på buskapen sin.

Han brydde seg ikke med å hilse, den store, slappe munnen hans kvernet opprørt videre:

«Hun hentet den i reiret sitt.»

Synna holdt fremdeles munnharpa i den åpne handa si.

«Hun er søsterdattera mi,» svarte Liv, «men du har rett, vi har vært her lenge nok.

«Synna er søsterdattera mi, som dere alt veit,» sa hun til folkene.

«Tein vil ha noen lange åklær til gildehallen, og han vil at frua hans skal lage dem.

Hvordan skulle hun og Fagerprins klare å stanse angrepet hans?

«Hva er det med denne hesten din, Synna?» spurte Liv.

Liv sto bøyd over senga hennes med et lys i handa.

Ta klærne dine og kom inn til meg.»

Synna måtte smile, hun klemte handa hans i den store votten, for med ett var det godt å treffe bror sin også.

Fagerprins snudde det store hodet sitt og humret.

Sjur matet bålet med småved fra sekken sin, mens Tollef øste mer snø i gryta og laget til en ny vending.

Og så maken hennes, selvsagt.

Blikket hennes gled over dem alle tre og stanset ved Sjur der han satt og ventet framoverbøyd mot bålvarmen.

«Er det ikke gildt at de kom?» hvisket hun til Liv, og Liv lente seg fram og hvisket mot øret hennes:

Han så rett fram og gikk målbevisst forbi, og snart så de bare lyset som en ulmende glorie rundt skikkelsen hans.

Da løste mørke, stille vinger seg ut fra krattet og feide lavt over hodene deres.

«Åh, skjærene mine,» sa Liv med en dirrende latter.

Hun tok pelsen og hodetørkleet sitt, og Synna gjorde det samme.

Han lente seg lenger fram og stemmen steg som da han talte til soldatene sine ute på isen:

Den fornuftige stemmen hennes fikk vettet til å vende tilbake til Synna.

Han så på Synna igjen, deretter flyttet han blikket til kona si.

«Jeg er begynt å like søsterdattera mi, skal jeg si deg, flink til å hjelpe til er hun også.

Munnen fortrakk seg og han lot et lynende blick fare over kona si og slekta hennes.

Da hun møtte øynene hans, virket de for første gang nære og varme.

Så kom munnen hans helt nær øret til Synna:

Ordet suste som en liten vind fra leppene hans.

Men far trykket handa hennes under bordet, og hun tvang seg til å sitte rolig mens det prikket i hodebunnen og ansiktet ble brennvarmt.

«Hva er våpenet ditt?»

«Jeg veit hva du mener, Gunnlaug,» sa han opprømt og begynte å le drønnende mens brødrene hans stemte i.

Liv smilte prøvende og kastet et skrått blick på mannen sin.

Han løftet kruset sitt og fortsatte:

Jeg drikker deg til, Sjur, deg og barna dine, og ønsker dere velkommen til gards.

Han hevet kruset sitt, de nikket alvorlig til hverandre og drakk.

Her hadde sønnene hans også noe på hjertet, og både Gunnlaug og Rise tok del i samtalen.

«Ja, mor, det vil jeg, de er slekta mi.»

De stanset foran bordet der Sjur satt med barna sine.

«De er skyldfolket vårt, vi må vise gjestefrihet!»

«Hva?» ropte Synna, «er det munnharpa mi?»

Den har vært hjemmet mitt i tolv år,» ropte hun.

«Tenk å sette vaktpost ved døra til kona si,» sa Liv, hun var oppgitt, men ikke overrasket.

«Når hesten din kommer, går jeg ut og byr vakten på noe varmt,» foreslo Hildur.

«Mjau,» sa pus med hodet på skakke og børstet stakken hennes lett med poten.

Hun tellet hvert framføttene hans gjorde.

Men Fagerprins sto der varm og trygg, og etter en stund klarnet det i hodet hennes, og hun kom seg opp på ryggen hans.

Kanskje han til og med ville sette kona si i fengsel?

Men på Eikenes var søster mi og mannen hennes en lang stund, og de hadde nok å gjøre, ja, du store tid!»

Den lille mannen smilte det blide smilet sitt og gikk ut i den store hulen.

Fjellkongen sto på utkikksplatsen sin og vrinsket kort da de dro forbi, men kom ikke bort til dem.

Ivar kom bort og la handa på skulderen hennes.

Lettet kikket hun opp, og så til sin overraskelse at øynene hans lyste, og at leppene kruste seg i et forventningsfullt smil.

«Vi dro over fjellet i natt, og vi kommer fra langt nord i fjordene hvor søster til mor mi og mannen hennes bor.

Han ville snakke litt med gardsfolkene sine, sa han, før han dro rundt i bygda for å verve menn til redningstoktet.

Så løftet han hodet og jeg så ansiktet hans tydelig.

Høyrehanda hans, som var nærmest meg, hang krum og blodig langs siden.»

Da jeg traff ham, gjorde det ingenting at garden hans ikke var av de største.»

Men nå får du vise meg kartet ditt, Synna.»

Han pekte over skulderen sin, og Lars vek til side og gjorde åpning for dem.

«Når vi forteller gardsfolket ærendet vårt, får vi sikkert nattely.

Så dette var eiendommen Tein ønsket seg for sønnen sin!

«Navnet mitt er Ivar fra Eikenes.

Jeg og mennene mine kommer fra Vågefjorden som følge for Synna Sjursdatter fra Strandenga, søskenbarnet til Liv på Nordtveit.»

Men først vil vi be om nattelosji for flokken vår.»

«Kom hit og hils på gjestene våre.»

Du skal slippe slåssing på garden din.

«Her er brev fra frua på Nordtveit, hun sier at mannen hennes vil angripe alt i morgen!

«Først og fremst er jeg lur,» sa Ivar med et flir, «og glad i livet mitt.

«Takk til dere alle fordi dere vil hjelpe meg og barna mine.

Da han fikk ja-svar av faste, brummende stemmer, for armen hans til vær:

Vi følger planen vår.

Rise ble taus og så seg enda en gang stjålet rundt etter kameratene sine.

Høyrearmen hans gikk opp og ned mens han pisket løs på hesten sin, og hesten svarte med høye vrinsk.

Tein var nå inne på bredden i stigningen ved fossen og det gikk sakte med hesten hans over og rundt de isete steinblokkene.

Han slapp henne og løp videre opp langs elvebredden for å befri sønnen sin.

«Jeg skal ikke gråte om det blir banesåret hans,» mumlet Ivar da han hørte det.

Hun så på vennen sin og måtte smile:

Ordene hans brakte et syn fram for øynene hennes:

«Hva om de samler en ny flokk og dine egne går over til dem for å hevne husbonden sin?»

Gunnlaug så på armen sin.

Dermed reiste han seg, slo på ølkruset sitt og ba om ro i hallen.

Uten dere er det ikke godt å si hvor sønnen min og jeg hadde vært nå.

Liv hadde raskt reist seg og gått bort til sønnen sin.

Hun prøvde å legge handa på armen hans, men gutten vek tilbake og freste mot henne.

Folk satt tause og stirret ned i tallerkenene sine.

«Du er ute av deg av sorg, gutten min.

Liv strøk handa varsomt over bakhodet hans, og la den andre på Dags skulder.

Som jeg sa til sønnen min, far hans gikk på ville veier, og jeg maktet ikke å stanse ham.

Takk til alle som hjalp, Sjur og Tollef og Ivar og de andre grannene fra Vågevika, men framfor alt: takk til Synna og hesten hennes.

Dag merket blikkene deres og våget et smil, nesten bare en trekning ved munnvikene.

At ikke folk kunne ha lys i gangene sine!

Egentlig var det søstera hans som var avis-bud.

Nå stod han her i en mørk gang med avisveska til søstera si.

Bare komme seg hjem i senga si?

Han drog hodet hennes bakover, løftet kniven og hvisket inn mot halsen hennes.

Hun kunne være jevn-gammel med søstera mi, tenkte Ruben:

– Sjøl er jeg på besøk hos bestefaren min.

Den gråhårete damen ble stående i døråpningen sin.
Den gamle damen ville sjøl ha den beste kikkeklassen bak døra si.
Hun skalv på de fæle føttene sine og glante ivrig ut i gangen.
Lå Sjøholt og blødde inne i leiligheten sin nå, etter å ha slåss med mannen med kniv?
Og hjertet hans fikk en annen lyd:
Jeg er på besøk hos bestefaren min.
Hun fikk Gina til å løfte litt under ryggen hans.
Som en strek for det nedover buksa hans for å finne seg en ny gjømme-plass.
Hun skvatt til og pilte nedover låret hans.
Hadde den begynt å spise på eieren sin?
Ruben så på rotta som pilte rundt føttene på eieren sin.
Den røde rotta smatt innunder buksebeinet til eieren sin.
– Sjøholt er onkelen til moren din, var det ikke det du sa? spurte fru Kristiansen.
– Tror du moren din vil lete etter deg her? spurte fru Kristiansen.
Urolig og helt rød pilte den opp og ned på eieren sin.
– Men moren din må vite hvor du er, sa fru Kristiansen bestemt.
Hun stod og krampe holdt i den digre pyjamasbuksa si.
Men han lå helt i ro mens gamle fru Kristiansen stelte med sårene hans.
Tårene rant nedover kinna hans, og han måtte bite seg i leppene for ikke å skrike.
– I natt rømte jeg fra mora mi, sa Gina.
– Og nå er du hos faren din? spurte Ruben.
Det gule håret hennes vippet og skinte, og Ruben ventet på at hun skulle fortelle resten.
Men for at jeg ikke skal stikke av igjen, har han tatt klærne mine med seg.
Han listet seg inn på rommet sitt, fant en bukse og en genser.
– Det er lenge til skolen begynner, sukket hun og kikket på klokka si.
Så godt han kunne stappet han alt under jakka si og styrtet ned trappene.
– Men om mora di og bestefaren din kommer igjen og ikke finner deg, hva hender da?
– Hvorfor ringte ikke bestefaren din bare til Voss og sa at du var hos han?
– Mora mi har henta meg ganske ofte, altså.
– Du kunne jo ha vært med bestefaren din i bilen? sa Ruben.
Pusten hennes gikk som hos en forskremt fugl, fort og kort.
– Da er det broren din som har dem, avgjorde mannen med de knirkete peppermynte-skoene.
– Vi skal nok finne broren din! sa han og flirte.
– Dere skal la broren min være i fred! ropte jenta, som tydeligvis var søster til Rottenikken.
Mannen stanset ved døra, det knirket i skoene hans igjen.
– Om dere ikke lar broren min være i fred, går jeg til politiet! ropte søster til Rottenikken.
Mora hans kom ikke til å savne han, hun sov nok med øre-verken sin.
Kunne det være kjæresten hennes?
– Du er redd for broren din? sa mannen med cowboy-støvlene, og ble enda snillere i stemmen.
– Mest på Franken, som alltid skal gå og vifte med den kniven sin!
Gina stakk hodet sitt fram fra senga.
– Broren din sladrer ikke på noen.
– Har dere ikke snakket med moren hans? ropte den gamle fortvilt.
Den gapte og viste tennene sine og lette etter mat.
– Vi har snakket med søstera di, sa Gina til han.
– Sa dere ikke at broren hennes trengte hjelp?
Den kjente tydeligvis Vivian, for den kom stikkende med den blanke snuten sin.
Hva er det som har skjedd med rotta di?
Vivian satte seg litt nærmere broren sin.
– Først skar du opp hendene dine.
– Ta tørkleet med når du melder deg for politiet, sa Nicolai til søstera si.
Gina nikket så krøllene kom helt ned på nesen hennes.
– Mora mi som har vasket den, sa Otto.
– Det er mora mi som har vasket draktene, sa Otto stille.
Men treneren deres var fremdeles opphisset.
Så klarte han ikke å gå sakte lenger, han løp ut, Gunders var ikke å se og ingen hadde rappa sykkelens hans.

Otto kunne fremdeles se speilbildet hennes, som om hun kom mot ham utenfra, det var nesten skummelt.

pannen hennes ble hvit og høy.

Mora la den ene hånden på skulderen hans.

Mora la den andre hånden på skulderen hans også.

Hartvigsen tente lommelykten sin over i vinduet, selv om det ennå ikke var natt.

Otto reiste seg og tusla forbi mora og inn på rommet sitt igjen.

Noen kom forbi langs fortauet, og det var Ane, fra klassen hans.

Du kan ta med draktene hjem til mora di.

Nakken hennes var våt, håret hang i tynne tjafser.

Klokken i magen hans hadde begynt å slå igjen, denne gangen var det en stoppeklokke.

– Har jeg fortalt om kompisen min, Otto?

– Kompisen min er sjåfør, skjønner du.

Men kompisen min er så durabelig glad i gulrøtter.

Fritjof er kompisen min, ikke sant.

– Og her sitter du og forteller skrøner til sønnen min, sa han og flirte.

– Tok med sønnen min i dag, sa han.

– Det er sønnen min, sa faren fort.

Otto klamret seg til den ene armen hans.

Og puss nesa di!

Utenfor kinoen møtte de Ane, hun skulle på sjuer 'n med foreldrene sine.

– Joa, sa Otto og så skrått ned på sandalene sine, det klødde i øynene.

Faren la armen over skulderen hans og de gikk videre.

Hun tok hånden hans.

– Faren din har vært utsatt for en ulykke, sa hun.

Øynene hennes flakket litt fram og tilbake.

Moren din er også der.

Det var hvite merker på huden etter fingrene hennes.

Mora la hånden bak nakken hans og trakk ham nærmere.

I den sengen lå faren hans.

Mora tørket ansiktet hans med en klut.

Så ble hun alvorlig igjen, hånden stanset midt oppå hodet hans.

Bulken fikk endelig fyr på røyken sin.

Knokene hans var helt hvite.

– Mista fatter'n din begge beina? spurte Jonny.

Nå var Jonny nesten oppe i ansiktet hans og gikk seg en lang tur.

Jonny hadde to rynker på tvers mellom øynene og det drysset flass fra panna hans.

– Kanten på kjøleskapet traff beina hans.

– Hva gjorde dere med beina hans?

Han skjøv brødblingsene sine over til Otto, og gulroten og melkekruset, og så gjorde de andre det samme og ingen sa noe og Bessa grep ikke inn og fikk stanset dem.

Utenpå hadde hun skrevet navnet hans i skjønnskrift.

– Hørte om faren din, sa Gregersen.

Faren la en hånd på låret hans.

Moren ga ham halen, smilte, som om hun gjorde ham en stor tjeneste, og bandt skjerfet over øynene hans.

Det var mora hans.

Han så fra den ene til den andre, men ingen møtte blikket hans.

Gregersen la begge hendene på skuldrene hans.

Geir lå våken i senga si på Skoleheimsinternatet og visste ikke om han skulle være redd eller ikke.

Det suste i øregangene, eller var det fra øsregnet mot taksteinene over hodene deres?

Femteklassingen Geir krøllet sammen den spinkle kroppen sin under dyna, laget liksom et lite, varmt reir i senga og prøvde å gjemme seg der.

Tankene drog enda lenger, hjem til Norge, til Skauerud, til gården som var det virkelige hjemmet hans.

Der var Senta, hunden hans med den blanke pelsen.

Trofast satt i den stripeete pysjen sin med fem førsteklasinger omkring seg i senga.

De tenkte på kaninene sine.

– Trusene våre.

Jeg skal ha kvinnegruppe i ettermiddag, men så var det noen beskjeder som skulle til kontoret i dag, og da ville jeg høre stemmene deres.

Malvin rev mikrofonen fra storebroren sin og sa:

De hadde to pjuškete halvstore kaninunger i en skrivebordskuff på rommet sitt.

De nøs, og det rant væske fra neseborene deres.

– Geir og jeg skulle hatt noe antibiotika til kaninene våre.

– Hva vet dere egentlig om gjestene mine?

Et småfly brummet over hodene deres.

– Mora mi liker ikke dyr så særlig godt.

Her på Skoleheimen må vi ta hensyn til at foreldrene deres mener forskjellig.

– Det er i orden, sa guttene i kor og gikk mot klasserommet sitt.

– Sånn som fetteren min, og han er fra Trondheim, hvisket Erling tilbake.

Geir fant regnjakka si i kassa, men Erling hadde ingenting.

– Det er ikke riktig at dere tar bordtennisskuret vårt.

Han er kommet opp i vanskeligheter i hjemlandet sitt.

De som sitter der, bestemmer hvordan landet vårt skal styres.

Og han ministeren burde miste jobben sin, og de burde velge en ny.

Så bad han, for barna på Skoleheimen, for foreldrene deres, og for de tre på gjeste værelset og for han som de var glad i og som satt i fengsel.

Leksetida var slutt, og de andre elevene ryddet vekk sakene sine og skulle til ettermiddagsmat.

Nå og da gikk det noen merkelige rykninger gjennom kroppen hans.

Baltus var død, der, i fanget hans.

– La oss gå opp i hagen min.

Stig var inne i lagerskuret sitt med hakka, og alle gikk ned i klassen.

Her var gjemmestedet hans.

Jeg er nokså lei meg nå om dagen, for jeg har mistet Baltus, kaninen min.

Selv om det sikkert var mye verre for deg da mammaen din reiste fra deg.

– Etter foreldrene dine?

Tenk på hvordan det er når dere er hjemme på gården deres i Norge, hva var det den het igjen?

Jeg synes synd på de som bor på soveværelset ditt.

Han hadde en kalender på rommet sitt.

Heldigvis er arbeideren vår på ferie for tiden, ellers vet jeg ikke hvordan vi skulle gjort det.

– Kaninen min.

Ja, han er læreren vår og heter egentlig Stig.

Og jeg husker en gang at noen av kaninene våre døde.

– Har dere virkelig fått papirene våre i orden?

Alt er innstemplet og underskrevet i passene deres.

Til slutt satte han en ring rundt et tall, pekte på klokka si og sa høytidelig:

De skulle reise fra landet sitt og fra faren sin.

Nå er han fullvoksen, helt svart, som mora si.

Han sover i ei korg på rommet mitt om natta.

Geir stod med brevet i handa, støttet hofta inntil skrivebordet på rommet sitt.

Mammaen din er hos pappaen din.

Han så på armen sin.

Det er onsdag 8. oktober og 7 dager igjen, og der stod bilen deres ved gjestehuset.

Far slår armene om gutten sin og gir han en god klem.

Noen ganger var han irritert på brødrene sine, misunnelig liksom, fikk ikke ha mor og far i fred.

Han tok handa hennes, la den mot kinnet sitt.

Du er mora mi.

En uke borte fra Zorba og hun savner turene deres.

Hun kom ikke inn på Landbrukshøyskolen, men det forandrer ikke planene hennes.

Silje er født der, som faren hennes er det, og onkel Bendik.

Hun glatter den strie panneluggen og hvisker navnet hennes før hun setter seg på huk.

– Jeg gikk i klasse med broren hans.

Hun napper Silje i armen mens Lunde klemmer forsiktig på hasen hennes og beklager at hun fikk slagene akkurat der hun er mest ømfintlig.

Hun humrer gjenkjennende og står bredbent mens han undersøker hasen hennes nøye.
Hun slår armene om nakken hennes.
Hun folder hendene rundt knærne og lener seg frem mens Zorba gresser tett inntil kroppen hennes, roter med overleppen og blåser varm pust i nakken hennes.
Hvordan skal hun kunne vite forskjell på sant og usant om hun ikke stoler på følelsene sine?
Hun stryker Zorba på mulen og ser over ryggen hennes.
Øynene hans skifter uttrykk ved at han kommer så tett innpå henne.
Han strekker ut armen og berører skulderen hennes.
Hun står bredbent mens vannet renner ut på hver side av munnen hennes.
– Tanten min fikk brystkreft for noen år siden, fortsetter Janne.
Zorba virker jo mye større når du sitter, men det er ikke akkurat størrelsen hennes som er farlig.
Hun hadde fått høre av broren sin hvordan det var å være russ.
En nesten umerkelig dirren på bunnen av stemmen hans får Silje til å tenke på Marius.
Føttene hennes kan skogbunnen utenat.
– Jeg liker deg, sier han andpustent og tar hånden hennes.
Stemmen hans gav varme fra seg der hans stod og holdt hånden hennes.
Hun ser omrisset av skikkelsen hans mellom bjerketrærne.
Fra så langt tilbake hun kan huske, har Ekely vært hjemmet hennes.
Det passer liksom bedre til alderen hennes.
Silje hadde henne i engelsk og likte timene hennes.
En venn av faren min brakk nakken da han falt av hesten og døde momentant.
Da skal jeg feire fødselsdagen min.
Lyden av stemmen hans tvinger henne dypere i kne.
Pupillene hans er utvidete, store.
Marius står så nær at hun kjenner varmen fra pusten hans.
Fingrene hans tetner ganske lett om hennes.
Far legger armen om skulderen hennes på vei ut av kontoret.
Og da så jeg noe i øynene hans som jeg ikke likte.
Herregud, han har jo fjernet noen av lymfekjertlene mine, da må han også forstå at jeg spør hvorfor.
Hun sklir bortover treplanken til hun er så nær at hun hører pusten hans.
– Jeg blir ikke borte for alltid, legger han til, som om han leser tankene hennes.
– Men i mai, sier han og tar hånden hennes.
– Da er du kanskje verdensmester, legger han til og samler håret hennes i en hestehale.
Hun hører på stemmen hans hva han har å si.
Om hun kan komme ned på kontoret hans neste dag?
En av bivirkningene er at håret ditt vil falle av, dessverre.
Legen peker på underarmen hennes.
Ordene hans åpner for tanker hun ikke har delt med et eneste menneske.
Han gir hånden hennes et varmt trykk før han åpner døren og viser dem ut av rommet.
Far legger armen om skulderen hennes i det samme døren lukker seg bak dem.
Jeg har alle drømmene mine.
Hun tviholder hånden hans, før hun nølende gir slipp.
På slaget, som et urverk, blandes væsken med blodet og pumpes ubønnhørlig rundt i kroppen hennes.
Jeg trenger det for å klare situasjonen min.
Takk for brevet ditt.
Jeg har lest brevet ditt mange ganger og får deg ikke ut av tankene.
Jeg husker hvor redd tante min var.
Far ser på haugen med bøker på skrivebordet hennes.
I hjertene våre.
Og så har jeg alle drømmene mine.
Synet sprenger kvalmen opp i halsen hennes.
Han legger hånden på skulderen hennes.
Han gir hånden hennes et fast trykk.
I sinnet hennes er det opptråkkede stier som fører bort fra virkeligheten.
Tenker han på henne, eller er det andre ting som opptar tankene hans?
Vet han om sykdommen hennes?

Han hadde samlet håret hennes i en hesthale og sagt hun var pen.
Selv ikke hendene som stikker nåler i kroppen hennes, vedkommer henne.
Silje legger hånden sin over fars.
Han setter på seg brillene igjen og holder om hånden hennes med begge sine.
Silje går inn i boksen til Zorba, gjemmer hendene innunder manen hennes og varmer de iskalde fingrene.
– Opp, gjentar hun og kjører kneet opp i magen hennes.
«Takk for brevet ditt.
Men vi har det fint på turene våre.
Silje misliker den bekymrede tonen i stemmen hans.
Silje skyver armen hans vekk.
Og så ser jeg bare halve ansiktet ditt.
Far legger hånden på pannen hennes.
Han satt noen benkerader foran henne sammen med foreldrene sine.
Halen blåser frem mellom beina hennes og manen stritter til vær.
– Kroppen din trenger hvile.
– Og fordi de er mine venner, vil de forholde seg til sykdommen din som jeg gjør det.
Silje satte seg på huk ved siden av hodet hennes.
Jeg forteller ikke far om tankene mine.
Like etter drypper giften inn i åren hennes.
De blir sittende tause, ser på hverandre og holder hender idet Janne begynner å snakke om tanten sin.
Hva hun gjorde for å få tanten min ut av den onde sirkelen, vet jeg ikke, men noe skjedde iallfall, og ikke lenge etter var de gift.
Du forteller så åpent om tankene dine, derfor ville jeg også fortelle deg om noen av mine.
Og for at du ikke skal få dårlig samvittighet, så har Jean betalt billetten min.
Han gir hånden hennes et varmt trykk før han sier adjø til faren.
Og så hadde de blitt «sammen», sa noen, hadde vært i kjelleren hans og bak kirken, og noen hadde sett dem på Ullevålseter.
Munnen hennes åpnet seg.
Hun satt på sparken hans!
Fingrene hans på ørevarmer'n!
Men da de var fremme ved porten hennes, sa han:
Store snøflak dalte sakte ned og landet på luen hans.
Og hun satt på sparken hans.
Men hånden, hele armen hennes var stiv.
Hånden hans var stor.
Øynene hans vokste, ble store og runde, stirret liksom forbi henne.
Tok munnen inntil munnen hans.
Hånden hans slo feil, pling, i utakt.
Gardinene skalv og bølget, og det kom en svak vind inn gjennom et åpent vindu og strøk over ansiktet hans.
Så kom de opp igjen, nærmere, la seg på kinnene hans.
Lars stirret på neglene sine.
Han prøvde å tenke på herbariet sitt.
Derfor sang han så lavt han kunne og med nesten lukkede øyne mens han tenkte på gaffel-ullurten, men det ble fugler isteden, trost og stær og meiser og undulater som flakset omkring i hodet hans.
Han så ned på beina sine.
Jeg får vel gå hjem og ordne gaffel-ullurten min, tenkte han.
Ballen spratt mellom beina hans og trilla over asfaltplassen mot porten.
Skulle ønske jeg satt på pulten min, tenkte han.
Jeg må ha tier'n min! ropte han.
– Tier'n din ligger der, ved den store steinen.
Ei lita sol glimta nede i vannet foran føttene hans.
Han var så vidt gjennom da toget dundra over hodet hans.
Mora holdt hardt rundt begge armene hans.
Og hvor er sekken din?
Pål og Petter hadde grepet armene hennes.
Tom løper etter og napper i jakka hennes.

- Sekken din ligger oppe ved trappa.
Kanskje jeg kan legge den tilbake i pungen hennes uten at hun oppdager det? tenker han.
De griper armene hans og presser ham ned på kne.
Tom prøver å vri seg løs mens han stirrer på de sammenknepne leppene hans.
Pål og Petter vrir armene hans bak på ryggen, mens de dytter ham framover så han blir liggende med kinnet mot bakken.
Pål og Petter låser armene hans med hvert sitt kne.
Sluker'n dumper ned på magen hans.
Tom ser de stikkende øynene og den stramme munnen hans.
Ikke maur, ikke maur, farer det gjennom tankene hans, og han husker maurene som kravla ned i nakken til Anna.
Ikke en lyd kommer over leppene hans.
Du skal gjøre leksene våre.
Da kan jeg snike tier'n ned i pungen hennes uten at hun merker at jeg har lånt den? tenker han, finner nøkkelen i sekken låser seg inn.
Så husker han Petter sin hånd som rota i lomma hans.
Det klirret i koppen til Besten når han rørte ut sukkerbiter i kaffen sin.
Kaja strøk seg alltid under nesa med halen hans når hun skulle sove.
Hun lette fort i hele dynetrekksveposen sin.
Hun kjente seg litt trist inni magen sin på en måte.
Han dukket ned i fryseren sin:
- Kom da, vennen min, sa Besten.
Han rakte henne hånda si.
Besten vasset inn med sjøstøvler på og satte seg i stolen sin.
Men munnen hans ble så skrukkete, liksom.
Og gråten hans ryddet opp litt i magen til Kaja.
- Kunne det passe med litt is for prinsessa mi nå da?
- Nei, men prinsessa di er for lita, hun som er på sykehuset, sa Kaja.
Det fløy en fugl ned i magen hennes, og hun kunne ikke rømme noe sted for å komme vekk fra den.
Men ordene hans ble igjen hos Kaja, akkurat som sinnafulgen.
Hun kunne se Besten sitte og røre i kaffen sin der inne, med ryggen til.
Stille hengte hun opp sekken sin og sa inn gjennom døra:
Det brummet der borte fra ryggen hans.
Hun fortalte om ryggen hans som bare brummet og om prosentene i radioen.
- Besten, jeg trenger eggedelene dine, jeg trenger den til himmelen min, skjønner du.
Fjeset til Besten syntes det var greiere å være på plassen sin nå.
Snart hørte han harpespill på eggedeler bak ryggen sin, og en Kajastemme sa:
- Var det vondt? hvisket Kaja og trøstet papirmannen, mens Besten skramlet med kjelene sine.
- Å, det, smilte Besten, - det er huskelappen min.
Når Gud ser på livet mitt, skjønner du, Kaja, er det mye slags huller og styggedom som ikke burde vært der.
Når Gud ser på livet mitt, ser han en sånn Jesus-rose.
- Hva sier du, jenta mi?
Kjenn i øyet mitt, hører du!
Kaja tok hånda til Besten og la den over øyet sitt.
- Faren min hørte også dårlig.
Kaja klatret opp på fanget hans og bygde et dynehus rundt seg og Besten.
Ansiktene og munnene flimret for øynene hennes.
Kaja klarte ikke å følge med på mer enn den ekle soppen med mark i, som hadde havnet innenfor genseren hennes.
For hun måtte finne ut om de hadde rørt varene hennes!
Og Besten strevde jo med suppa si, så da, så.
Han sydde igjen hullene på strikkejakka si med noe som lignet hyssing.
Kaja hadde også anorakk, men buksa hennes var ikke maken til Besten sin.
Da tok han på plankeskiene sine.
Besten skrudde videre på røret sitt.
Ute i gangen hang jakka hennes.
Det var en spesiell ting som tørt inn i alle de andre tankene hennes:

Øynene deres smilte og fregnene på nesa til Kaja danset nå.

– Biene mine svermer, hvisket Besten, som ikke var kaffemonster lenger.

Noen ganger er de tenkestedene hennes.

Og kanskje litt fordi vi trenger et sted å gå til med tankene våre, sa han liksom for seg selv.

– En venn av meg, svarte Besten, og nå var han ganske stille i stemmen sin.

Strømpebukseføttene til Kaja skled fram og tilbake mens Kaja tenkte på drømmen sin.

Kaja tasset ut på plassen sin.

Da måtte Kaja fortelle Besten om tankene sine og drømmen.

Egg og flekk var godt, men tankene til Kaja måtte jobbe ferdig før hun kunne kose seg med maten sin.

«Nå får du hvile den gamle kroppen din da, Besten.

– Fordi kroppen min må ha et sted å hvile seg før Jesus henter den hjem til himmelfest.

Men akkurat nå vil kroppen min ha flekk og egg.

Hvis Kaja kjente godt etter, ville visst kroppen hennes ha flekk og egg også.

Biene var ganske sinna og ville stikke alle og enhver fordi noen tok honningen deres.

Kaja visste ikke at sangen hennes hentet fram noe i Besten som han helt hadde glemt.

Nå drømte Besten at han satt på fanget til moren sin.

Dit hadde Kaja tatt med seg alle sparepengene sine.

– Bokmerke til Bibelen din, sa Besten.

Kaja var visst blitt helt limt fast på stolen sin.

– Men til deg som er vennen hans, kommer Jesus bare for å hente deg hjem til seg.

Besten skjønnte ikke en gang at hun ville hviske noe i øret hans.

Da hvisket tante Eirin i øret hennes:

Kaja hørte at noen mistet kronestykkene sine.

Munnen hans var litt åpen.

Faren min, brannmann Erik Johansen, var nesegrus forelska i mora mi.

For sjøl om utseendet mitt innbød til mobbing og jeg var ganske dum på skolen, ønska

Ellinor seg aldri andre venner enn meg.

Fattern takla den første skoledagen min på mannfolks vis.

Jeg fikk svart belte da jeg var elleve, og aldri ba noen om å få smake på knyttnevene mine mer enn én gang.

Jeg passa best til å være kompis med gutta, og dattera til faren min.

Hadde Anna-Clara og de kosmiske vennene hennes hatt rett, burde Ellinor og jeg ha vært utrolig like.

Høsten i tiende ble både hun og de andre kompisene mine jævlig slitsomme.

Det var riktignok attenårsgrense, men ingen kom til å spørre når hun var sammen med

Harriet og venninnene hennes.

Jeg syntes det var spennende først, men etter en stund var jeg grundig lei av damehistoriene hennes.

Men jeg kunne snakke med henne om problemene mine fortsatt.

– Jeg fulgte litt med mens han skreiv på den datamaskinen sin.

– Bom-bom dritt i huet og mat i trynet, skreik han og lo hysterisk mens de ekle små beina hans gikk som trommestikker.

– Åssen var det på den gamle skolen din, spurte jeg, for å glemme Ellinor.

Latteren hans var nesten helt normal, den hadde bare et snev av slow motion.

– Du skulle treffe bestekameraten min, fortsatte han da han var ferdig med å le seg skakk.

– Hun kjeder seg når brødrene mine ikke er hjemme.

Jeg skulle ikke tru noe stygt om broren hennes.

– Jeg prater ganske mye med mora mi.

– Vi er uvenner for tida, sa jeg til mora hans.

Vi håndhilste, handa hennes var sterk og varm.

Jeg så at mora hans var glad.

Datakunnskapen min begrensa seg til TV-spill.

– Men du må lære data hvis du skal holde rede på millionvillaen min.

Han hadde sett tomatfargen min.

En i klassen på den gamle skolen min var akkurat sånn.

Han i klassen min skreiv både L og R og S bak fram helt til han gikk i sjuende!

Vi ble sittende hele ettermiddagen og prøve PC-en hans, og etter hvert fikk jeg taket på

det.

Snart vokser det ut briller på nesa mi!

Rahvi lo den latteren som gjorde ham så kjekk, og fortsatte å lære meg alle hemmelighetene sine.

Om uvennskapet med Ellinor, om Rahvi og assistentjobben min i klassen, om skoletrøttheten som ikke var det likevel, og om det jeg hadde lært den kvelden.

Og så snakker jeg med læreren din.

– Skulle ikke forundre meg om han kameraten din har rett.

Faren min og jeg hadde alltid vært gode kompiser, men to stykker ble liksom ikke helt familie.

Men egentlig har jeg alltid kommet best ut av det med faren min.

– Hvorfor tror du da at moren din ikke ville ha deg?

Når du selv sier hun gjorde rett med å la deg bli hos faren din?

Levisbuksa hans hang i smultringer nedover, og han hadde joggesko på.

– For det første er hun ikke dama mi, sa Rahvi.

– Mine verste mareritt ville blitt sanne om sønnene mine slo kvinner.

Da vi gikk av trikken på Stortorvet, hadde ikke kjeften hans stått et sekund på veien.

– Vil du jeg skal gni trynet ditt inn med dette?

Fyren var nokså dopa og reagerte ikke så fort som bikkja si.

– Jeg er støttekontakten deres, og han der har hatt en dårlig dag.

Da jeg hadde presentert dem for vennene mine i miljøet, var jeg ikke interessant mer.

Han fikk senga mi, så Ellinor og jeg kunne prate til den lyse morgen i dobbeltsenga på gjesterommet.

Det er noe annet med mora mi.

Hun har ikke brydd seg siden hun traff Advokat-puslingen sin.

– Det er ikke normalt at mødre reiser fra ungene sine.

Håret ditt gløder som høstens løv!

Og skulle jeg være mindre glad i Rahvi fordi de to andre sønnene mine er mer «vellykket»?

Presangen min ble avduka etter middagen.

– Jeg har jo ikke så fint datautstyr hos Erik, svarte jeg på blikket hennes.

Han var flink med henda sine, og leiligheten var verdt masse penger nå.

Etter hvert ble jeg skremt av raseriet hans, og fant det best å gå over til mer moderate teknikker.

Hun het Mie, og kunne godt tenke seg en helaften med frokost sammen med fatteren min.

Smaken vant seg litt, eller kanskje det var smaksløkene mine som ble bedøva.

Jeg klappa venninna mi på skallen med et panisk blick på Rahvi.

Og hva kommer fatteren din til å si?

Fatteren min ville drept meg.

Det var rullestolen hans de så på.

Han gadd ikke en gang svare på de intelligente spørsmålene mine denne gangen.

Egentlig skulle vi snakka med politiet, foreldra våre eller læreren, pp-tjenesten kanskje.

Og blir han dømt, slipper de han etter fjorten dager for å gi cella hans til narkovraka!

Men jeg hørte på stemmen hennes at hun lurte litt på det, akkurat som jeg.

Og klaska til Grisungen og kameraten hans med handveskene sine.

En sein kveld hørte jeg hyl og bråk inne fra rommet hans.

Jeg torde ikke annet enn å gå på rommet mitt, jeg var altfor redd for Grisungen.

– Glem beundringa di.

Uansett om Misja døde av overgrepet eller ble drept, trur jeg Nordstrøm skjulte spora etter kjæresten sin.

Foreldra mine henta meg samme dag.

I løpet av den kvelden fikk jeg hele livshistoria hans.

Ellinor, du skal avtale et møte med han derre Mads og kameraten hans, og jeg blir med sjøl.

– De andre tre er de beste vennene mine, du kommer til å like dem.

Vi ble smitta av angsten hans.

– Så dette er vennene dine?

Sånn skal leiligheten min bli når jeg flytter for meg sjøl.

Og tatoveringer, som dekket alt jeg kunne se av kroppen hans utenom ansiktet.

Rahvi la det utover med et takknemlig smil og drakk sjokoladen sin i grådige slurker.

– På rommet ditt, spurte Rahvi mistroisk.

Ellinor tok handa hans, klemte den litt.

Yndlingshobbyen deres!

- Det var litt dumt med den advarselen din, Rahvi.

Snoken Rahvi og assistentene hans

Jeg fant telefonkatalogen til faren din fra i forfjor, sa han til meg.

Men det beste - og det verste - av alt, sa han og så på meg, - det er adressen deres i Oslo.

- De har brukt temmelig mye penger på leilighetene sine i det området der.

Leopardkåpa hennes hang på en knagg ved døra, og vi kunne sette oss hvis vi ville.

Det som vistes på skjermen, ga litt bedre inntrykk enn det vi hadde sett på kontoret deres.

Nordstrøm kommer ikke tilbake til skolen før mandag, da begynner forskningsprosjektet hans.

Fortell om dagen deres.

- Nei, ikke ifølge opplysningene våre.

Ha det godt, vennen min.

De ville nemlig ha mer lys, mer utsikt og veranda til rommet mitt.

Ute på verandaen min så vi at vi hadde orkesterplass.

Han og samboeren hans pleier å ta seg av ungdom som ikke har det helt lett.

Samboeren hans er barnevernspedagog, dem gjør mye bra.

Saima ba Rahvi ta telefonen på rommet sitt, og la på.

Lengst til venstre hadde de soverommet sitt, med ei seng som var temmelig diger.

Mora di er på vakt nå, og blir vel hjemme hele tida.

Like etter ringte telefonen min.

Jeg putta den under genseren for å være sikker, og forsvant opp på rommet mitt i en viss fart.

Hun reiv kikkerten til seg og gikk inn på rommet mitt.

Hvordan ville dere synes det var om folk brukte dere og kjærestene deres til underholdning på fredagskvelden?

- Det angår meg midt i ryggen hva naboene mine gjør hjemme hos seg selv så lenge de ikke skader noen!

Vi forsøker å få samla nok bevis til å få putta vennene dine inn for drap!

Gå ut og se hva svinet sitter og koser seg med på datamaskinen sin!

Langsomt snudde hun seg, gikk inn og satte seg på senga mi uten et ord.

Det var derfor vi satte oss på verandaen min.

Jeg har tross alt litt erfaring fra tiden min som jurist i politiet.

Han gikk inn på kontoret sitt for å ringe, og virka faktisk oppglødd.

Kameraten din i sedelighetspolitiet?

- Det er lenge siden du har vært inne på arbeidsrommet mitt, ikke sant?

Laila og jeg så på hverandre i noen sekunder, før blikket hennes veik unna.

- Ta fram malinga di da, så får vi se, sa jeg uten å lage noe drama.

Jeg la meg tilbake og lokte øya mens Lailas lette strøk la ny farge i hele ansiktet mitt.

Laila dro ut fletta mi og busta meg til på håret.

Stemmen til mora mi skalv litt.

- Det er helt utrulig, du er penere enn mora di!

- Skapet ditt er fullt, og Ellinor og jeg bruker samme størrelse, så det løser seg sikkert.

Veska hadde gull-lenke, og oppi der skulle leppestiftene våre ligge.

Mora mi og gubben hennes hadde reist mye de siste seks åra.

Da Ellinor fikk se uttrykket i ansiktet mitt, blotta hun tenna i et fett, fornøyd glis.

- Hold kjeften din, ellers slår jeg deg flat, sa jeg og tok på meg de høyhælte skoene som hørte til.

Beina mine så ut som de var to meter lange.

Kvelden før hadde jeg faktisk skimta den gamle Laila Johansen bak Lillen-fasaden hennes.

- Ikke for å si noe stygt om mora di, sa han, - men hun er nokså pysete, er hun ikke?

Hun trudde nemlig det lå en kikkert på loftet der, etter bestefattern hennes.

Så trakk hun ansiktet hans til seg og planta et leppestiftmerke i panna på ham.

Det ble mye kaffe og kaker, og hun behandla meg som jeg skulle være en av mongo-ungene hennes, men ellers var hun jævlig koselig.

- Janne, hvis du bruker sånt språk i kveld, kommer ingen til å tro at du er datteren min.

Vi ringte på døra deres akkurat sju.
Så dette er datteren din!
Men vi måtte jo være i stand til å huske navna våre, ellers ville vi kanskje røpe oss.
Tom var, i motsetning til samboeren sin, korrekt og diskre antrukket, uten oppsiktsvekkende detaljer.
Handa hans var kald og klam, og handtrykket slapt.
Men bak maska av grisunge bodde det en gal råne som spiste ungene sine, konkluderte jeg, og følte meg innmari intellektuell.
Han møtte blikket mitt over huet på de andre gjestene og kjente meg øyeblikkelig igjen.
Hva ønsker du å bruke livet ditt til?
– Data er hobbyen min, svarte jeg så høflig at jeg var kvalm av meg sjøl.
– Data er den andre hobbyen min.
Moren min står der borte og passer på at jeg gjør det riktig.
– Moren din er jammen streng.
Du burde heller spørre faren din om du kan få det spillet sjøl.
– Det gidder jeg iallfall ikke, sa han og konsentrerte seg om brusen sin.
Smilet hans var tvungent, øya vidåpne.
Mannen så granskende på meg, og smilet hans virka ikke særlig ekte.
Handtrykket hans var ikke så udelikat som Gåsungens, men han var kald på henda.
Knærne mine skalv.
Han trykket handa mi hardt.
Så hoppa hjertet mitt tilbake i halsen.
I løpet av kvelden var respekten min for henne blitt umåtelig.
Hun åpna veska si, og Rahvi greip dem ivrig.
Det sto noen der borte og holdt øye med vinduene våre.
Side om side, tre-fire i slengen kommer de trillende med lasta si:
Hun føyk inn på badet mitt, brakk seg, og kom tilbake.
Frederik gikk brått bort og svelget unna hele ølboksen sin i en slurk.
Han møtte blikket mitt.
Jeg har fått nok av unnskyldningene dine!
Da han fikk se ansiktene våre, begynte han å le.
– Telefonen på hjemmekontoret mitt har høyttaler, med den kan vi følge med, alle sammen.
Men gjengen ved bordet mitt ble bedt om å bli.
Mads fant fram en lapp med telefonnummeret hennes, og slo det.
Men jeg og vennene mine har jobbet videre, og dessverre har noen blitt skremt.
Når kommer disse vennene dine, da?
– Hvordan fikk du koden din, spurte Frederik.
I medisinskapet der lå en konvolutt med navnet mitt på.
Kanskje de bare er ute etter kroppen min.
Stemmen hans skalv igjen, men av hat nå.
Pokker, vi skulle tatt en kikk på det huset deres.
Så er vi backupen deres.
Ved første øyekontakt skulle vi bremse ned til samme fart som dem, og deretter holde oss så langt bak at de ikke en gang kunne se lysa våre.
Jeg rista fortvilt på huet, panikken i stemmen hans var grusom å høre på.
Fra lørdag, da vi snoket rundt i lageret hans og var elektrikere.
Så fikk de navnet og adressa hans, navna våre, og ga oss beskjed om å vente på snuten.
Det store, koselige ansiktet hans var fordreid av angst.
Mobilen min ringte.
De sendte «demoer», demonstrasjonsfilmer for produktene sine, til alle verdenshjørner.
De voksne viste sjelden ansiktet sitt.
Den lille gutten som gråt rett inn i kameraet, hadde nesten knust hjertet hans.
– Rahvi, det er ikke over ennå, hadde hun hviska i øret hans.
Ellinor hadde tørka øya hans og Laila hadde stabla ham på beina.
Nå var motstanderne mine jøvler.
Svina hadde skadd kameraten min, og jeg var ikke i nærheten av redd.
Lyset fra lykta hans falt på fronten til en sølvgrå BMW sportsbil med en gang vi kom innafor.
På gulvet under beina våre var en hel liten blodpøl tråkka utover.
En scene fra et munkekloster, komplett med krusifiks på veggen over huet hans.

- Hva så du? spurte Doffen, mens han løfta meg ned fra skuldrene sine.
Jeg hadde aldri hørt det virkelige navnet hans.
Blikkene våre møttes.
- Du kan sitte på fanget mitt.
Opp på ryggen min!
Gliset hans nådde nesten ørene.
Da Grisungen fikk øye på det blålilla ansiktet til elskeren sin, satte han i et skingrende hyl.
Bevisene våre var uomtvistelige.
Til og med fattern til Ellinor, Svein «Musejeger'n», ringte fra California og var stolt av dattera si.
Anna-Clara beit i seg de kosmiske antipatiene sine og lot dattera si få en unaturlig datamaskin.
Den første dagen på trening ropte Master Ling meg inn på kontoret sitt.
- Så de kan trille stolene sine opp der.
Jeg kjente gliset breie seg over fjeset mitt.
De strenge ordene mine ble borte et steds...
Begynt på en spennende tanke om det å være dyr og menneske på denne rare jordkloden vår.
Litt om meg selv og familien min
Du er vel en flink hanefar som passer så godt på alle hønene dine.
Gulla har kompleks for benene sine.
Om sommeren, når vi står eller ligger ute, er hun der med en gang og plukker smådyr fra fjærene mine.
Vi kunne høre at Galilei ble veldig oppskjørtet og at matfar godsnakket med ham og hønene på den lune måten sin.
Menneskene våre kom og slapp ut Galilei og tre livredde høner.
Men der var Gulla og stakk nebbet sitt inn under fjærene mine.
I begynnelsen sto jeg der på stive ben mens han romsterte oppå ryggen min.
Og de siste gangene har faktisk eggene mine vært litt rare.
Akkurat som ikke alle og enhver kan være litt uheldig med egget sitt av og til!
Det ser ut som du har alpelue når kammen din ligger sånn på den ene siden.
Men hvis hun holdt om pennen og kloa mi så kunne vi greie det sammen.
Rett som det var når menneskene våre var hjemme fikk vi godbit.
Men det tror vi nesten ikke menneskene våre gjør heller.
Menneskene våre hadde måket vei bort til alma og der hadde de lagt restene av det gamle fugleneket.
- Så rart, sa Litamor og tok en god bit av kakestykket sitt.
Galilei stakk nebbet inn til siden min og kurret.
Menneskene våre er så snille så de gir oss alltid noe godt når de selv spiser.
Men det er også så koselig å spise sammen med menneskene våre.
Og så glemmer du de digresjonene dine.
Kammen hang rett ned og hodet hadde falt ned i de nydelige nakkefjærene hans.
Men halsene deres var nesten fri for fjær fordi de hadde strukket seg gjennom de smale mellomrommene.
Og kammene deres var bleke og hang slappe ned.
Menneskene våre vil bare at vi skal verpe hele tiden.
Menneskene våre hadde vært der og åpnet døren, og Jærhøna, Tina og Fina var allerede ute.
Hvor var jeg med fortellingen min fra før i verden?
Menneskene våre var redde for at den gamle flaggstangen kunne være råtten innvendig.
Og hun måtte ha tenkt at disse hønene mine kan da ikke leve her uten et eneste hanegal.
Da feller vi masser av fjær og kammene våre ser ut som rosa vaskefiller.
Men så går det sin gang, menneskene våre steller pent med oss og gir oss nærende mat.
Og du har et ansvar for at hønene dine skal ha det godt.
Jeg skulle ønske at jeg kunne hoppe over dette kapitlet av historien vår.
Kanskje jeg ikke fortjener å bære navnet ditt?
- Jeg vil at du skal ha navnet mitt, sa Hypatia.
Men stadig kunne vi se angsten i øynene hans.
Han var jo hanefaren deres!
Menneskene våre hadde også vært bekymret.
Når menneskene våre var tilstede lot Sjefen som hun var venner med hanefar.

Menneskene våre hadde sett alt sammen og kom løpende til.
Jeg tror han betraktet området rundt menneskene våre som et friområde der han kunne føle seg trygg.

Menneskene våre spiste på verandaen.
Han hoppet opp på meg og ville være kjæresten min!
Menneskene våre hadde også bivånet det hele med forundring.
Vi visste at hun ikke kom ned igjen før menneskene våre kom hjem.
En dag som vi alle var samlet sammen med menneskene våre sa Litamor:
Han var ferdig med å bryne ljàen sin.
Menneskene våre var hjemme i dag.
Men her har dere formiddagsmaten deres.
Husker du fra historien vår at vi alle sammen hadde blitt venner?
Menneskene våre kom med mat og de så bekymret ut.
Men ellers ristet vi på hodet sammen med menneskene våre.
Vi klumpet oss sammen og kunne høre hvordan hjertene våre slo i galopperende fart.
Hun brukte å være det nå fordi hun hadde så mye styr med ungene sine.
Menneskene våre ble også forskrekket.
Så kom jeg til å tenke på at nå hadde ungdommene mistet moren sin.
Men som Litamor sa når hun fortalte andre om problemene våre:
Vi hadde mistet problemet vårt, men vi hadde også mistet Slyngelen.
Stakkar, jeg kjente hjertet hans slå som en båtmotor.
Men både du og vi vet at hvis du fant ham igjen så ville du også finne igjen problemet vårt.

- Nettopp, sa matfar, hvor gjorde jeg av malingsspannet mitt?
- Hør her, jeg etterlyser bildet vårt!

Om ettermiddagen likte vi å være i nærheten av menneskene våre.
Men Litamor så ikke ut til å ha vondt i benet sitt og jeg kunne heller ikke se at hun gapte.
Instinktene mine fortalte meg at det var et dårlig tegn.
De vakre fjærene hans lyste opp i det grønne graset.
Vi kjente hvordan tonene smøg seg ned i magene våre, inn i hjertene og inn i hodene.
Den hadde de andre fått tidligere mens jeg satt og samlet stoff til boken vår.
Du skjønner, han må like ordene våre, han må ha humoristisk sans og så må han elske friheten.

Men ut på sommeren hendte noe som spredte tankene våre.
Så blir Slyngelen pappa til kyllingene våre!
Hun hadde nok lest tankene våre.
Det trodde menneskene våre også.
Det ble så varmt og deilig med all den myke dunen inn til kroppen min.
Ser du de vakre øynene hennes forresten?
Det var menneskene våre som kom inn og satte noe fra seg.
Og så var det som hjertet mitt gjorde salto mortale.
Galilei hadde ikke merket noe til samtalen vår.
Nå skal jeg endelig få brukt de fine, sterke sporene mine.

- Det blir ikke særlig mye egg av dette utelivet deres, sa matfar en dag.

Vi ser at menneskene våre har sko på føttene.
Vi hørte menneskene våre lurte litt på det samme.
Kanskje er det noe i veien med galeorganet hans, sa de.

- For et mål det er i ham, sa Bitta og duvet med nedoverstjerten sin.

Ja, ja, jeg vet at menneskene våre vil ha ripsene og plommene selv.
Så dermed blir det en god slump igjen til menneskene våre.
1 - 1! sa menneskene våre ertende.
Vi visste at menneskene våre var hjemme, og vi kikket etter dem i vinduet.
Kyllingene våre vokste til og ble så vakre!
Da menneskene våre kom tidlig neste morgen, og lyset kom på, fikk vi alle se at Snehvit ikke kunne gå.
Søsteren hennes ble veldig lei seg.
Det er nok hønelammelse høna di har.
Da hun ikke greide å drikke selv lenger, helte menneskene våre vann forsiktig ned gjennom halsen på henne.

Der går det en liten gjetergutt og spiller for geitene sine kanskje akkurat nå!
Vent med den morgenmaten deres, da!
Menneskene våre må ha det ganske annerledes.
Nå slipper jeg jo å åpne nebbet for de sangene mine.
Og så tenker vi glad med menneskene våre:
– Hvordan går det, sa han og skakket på hodet, har du fremskritt med bokprosjektet ditt?
Men når det gjelder den der boken din kommer den sikkert til å bli fenomenal.
Vanligvis merker vi at menneskene våre er litt raske om morgenen fordi de skal på jobben.
– Det gjør vi vel alle sammen, sa Bitta og flyttet på nedoverstjerten sin.
Og Jørn passet jobben sin, han.
Det kom subbene inn, snuste litt og gikk løs på maten vår.
Nå hadde Dyret spist opp maten vår.
Brukte det veldige biteredskapet sitt til å rive den i stykker.
Det var jo slik at hun hadde fått redusert flyvedyktigheten sin litt, da hun var liten og ble skambitt.
Menneskene våre kommer igjen!
Menneskene våre gikk triste inn igjen i huset.
Menneskene våre hadde våknet.
Jeg hadde fløyet ned fra treet mitt og ruslet langs gjerdet.
Kanskje var menneskene våre trøtte etter turen.
I neste øyeblikk var menneskene våre på pletten.
Da endelig slappet jeg av og la hodet inn til hånda hans.
Husfar gomler på brunostskiven sin og produserer et nytt argument som de kaller det:
Vi kunne sparke og herje så menneskene våre frydet seg, men gikk i en stor bue utenom oss.
Men av og til slapp hun alle ordene sine og serverte kaffe og kaker på det grønne bordet ved dammen.
Vi føler oss litt til overs i dette intense livet deres.
Og midt på dagen tar hun kaffen sin på verandaen.
Litamor satt fortsatt med boken sin.
Noen ganger ble jeg litt sjalu på arbeidet hennes.
– Jo, jo, men det er vel den der velkjente, rare humoren din.
Han så opp fra stråboken sin og sukket.
Kanskje vi ikke får tak på tehuset vårt.
Han ble helt borte i arbeidet sitt.
– Og tenk at dette er den virkelige jobben din, sa husfar, og ikke noe du gjør for moro skyld!
Så gikk døren opp og der sto menneskene våre med to store bilder!
Det grønne løvet henger helt ned på skuldrene hennes.
Hun har fått ønsket sitt oppfylt, jo!
Magen min var redd for dette bildet.
Men her greide jeg ikke å si mer, for magen min overtok og protesterte!
Vi hørte menneskene våre skrike!
I et øyeblikk møtes øynene deres.
Jeg var bekymret for boken vår.
Jeg tror du begynner å bli sliten i kloa di.
Og der begynte Hypatia å sende bokrullene sine avgårde.
Han smilte skjelmsk til meg idet han samlet kikkertene sine:
– Jo, jeg har boken min her!
Nå kunne jeg slappe av i kloa mi.
Den nybygde vinterbasen deres i Bødalen er ennå ikke ferdig innredet.
Hvis det er slik at de ikke tåler trynet hans, så kan de vel si det!
For er det noe hun ikke liker ved mannen sin, må det være mistenksomheten.
– Kanskje det kunne bli redningen hans, sier Unni.
Av en eller annen grunn bruker Lucky det vanlige navnet hans.
Han ser at noen av dem lukter på ideen hans.
Tryggheten hennes.
Han liker seg straks bedre, når de tar tullpratet hans på alvor.
Utstyret hans er det i hvert fall ikke noe galt med.
Og lesida, vestsida, den kan han ikke se mye av, den faller og faller bratt unna føttene hans.

Anorakkhetta har blitt vridd fram rundt hodet hans.
Med brutal kraft frigjør han underkroppen hennes også, og beina, spenner av skirestene.
Lyset faller ut og ødelegger nattsynet hans.
Unni kommer fram i døra, ser på ham, at han hastig pakker ryggsekken, at han ikke møter blikket hennes.
Til sist får Kalle kontakt med E-verket, vil ha de to scootere deres.
Lommelykta hans feier ut i snødrevet.
Han drar de våte klærne sine av snora, famler med støvlene, mumler og prater.
Han svarer ikke, flytter seg bare unna handa hennes.
De møter ikke blikket hans.
Ropene hans.
Kalle møter blikket hans, snur brått, går tilbake til scooteren med lange steg.
Kalle møter ikke blikket hans, nikker bare, og gir ham megafonen.
At han mister sønnen deres.
I morgen vil bildene hans være på alle kanaler, i alle aviser.
Og vis aldri de stygge trynene deres her mer!
Han er liten, svak, vil legge hodet i mammas fang og la henne leke med håret sitt.
Den nye herren hans.
Kroppen hans er fortsatt tung, så tung, låst fast.
Han ser kroppen sin, armene ut, ansiktet ned, hvilende.
Og stadig ser han kroppen sin der nede.
Han ser og kjenner det tause alvoret deres, og vil gråte.
Da behøver ikke de timene dine å bety særlig mye.
Luckys sjef, fleskegrossisten, har stengt grillbarene sine og sendt betjeningen til fjells.
Hun setter seg hos ham, tar handa hans, den er glovarm.
Han åpner øynene, møter blikket hennes.
– I den siste jobben vår lå det både hus og annet i raset.
Han kan jobben sin!
Til sist er de likevel på plass rundt haugen hans.
– Han der kan sakene sine!
– Tjenestevåpenet ditt!
Han stormer fram til Unni, hylar like opp i ansiktet hennes:
Flytt deg, så jeg får gjort jobben min!
Så får han søke ned i gjemmestedet sitt, den trygge, varme hulen.
De har stjålet kroppen hans!
Leter etter spor av Lucky i ansiktstrekkenes deres.
Og hvorfor måtte bestefaren hans, som han aldri hadde sett, til og med være prest?
«Da er det bare en arbeidsledig som får jobben din istedenfor.»
Hjertet hans hamret.
«Bestemoren din var svært lei seg for at hun ikke kunne komme og hente deg.
Mannen hennes er ikke hjemme.»
Der lå pengene hans.
Når buksene hans skulle vaskes, pleide han å gjemme den.
Han kikket fra sjåføren bort på bestefaren, og videre bort på damen, som altså var bestemoren hans.
«Hils på bestemoren din,» sa bestefar.
Det var tross alt bestemoren hans.
«Bestemor ville hente deg på stasjonen,» sa bestefar og la hånden sin på Bents skulder.
Han tenkte på mamma og den lille toroms leiligheten deres i København.
Det hadde vært moro å sove over hos læreren sin.
Tennene hans løp i vann.
Han merket at bestefars arm igjen lå på skulderen hans.
Det er rart at det er bestemoren min, tenkte Bent.
Det er bare så godt å se deg, gutten min.
«Gutten min.»
Han også hadde tatt seg et stort stykke bløtkake på tallerkenen sin.
«Jeg skulle hilse så mye fra vennen din, Kim,» sa bestemor og satte seg.
«Moren din blir nok snart frisk igjen,» la hun til.
Skyene seilte over hodet hans.

Beina hans gikk som trommestikker.
Det suste i trærne over hodet hans.
Fortell meg litt om byen din,» fortsatte mannen og tok ei ferdigstappet pipe opp av lomma.
«Løp nå opp til besteforeldrene dine, og takk for at du fortalte meg om København,» avsluttet mannen.
På den andre sida av bestemor satt kusina hans, Elise.
Men Elise var kusina hans, så det var jo noe annet.
Nesen hennes var litt spiss.
Kanskje bestefar lengter etter mamma, tenkte Bent og puttet hendene sine inn under lårene.
Det var det faren i historien hadde sagt til den sinte sønnen sin.
Og når Håkon ikke skulle gå i kirka, skulle heller ikke vennene hans gjøre det.
Bent prøvde å ta på håret hennes.
Bent tenkte på bursdagen sin i februar.
Han kunne høre at stemmen hans skalv.
Bent kunne se at kneet hans blødde.
Han klemte rundt skyggelua si som han hadde plukket opp etter slåsskampen.
«Hva er det du har gjort, gutten min?» spurte bestemor.
Gutten min.
Hvorfor sto hun der og sa gutten min?
Bent følte at blikket hans hvilte på ham hele tiden.
«Hvorfor sloss dere, gutten min?»
Der var det der med « gutten min » igjen.
Det svei på den venstre albuen hans og han fikk tårer i øynene.
De sa ingenting, men det gjorde øynene deres.
Foten hans sto på Bents brystkasse.
Bare fordi håret hans var sort?
Plutselig ble en sekk trukket ned over hodet hans.
Hodet hans verket.
Badebuksene hans var ikke blå lenger.
«Gå!» ropte Bent til ham, men gutten ble stående og kikke ned på tærne sine.
Som om Holger hadde gjettest tankene hans, sa han:
Elise avbrøt tankene hans:
«Du er visst sur fordi moren din ikke har skrevet til deg på lenge,» fortsatte hun.
Elise sa at han av og til gjorde det, fordi kona hans var død.
Håret hennes skinte i det oransje sollyset.
Han nådde henne igjen like før de kom fram til verandadøra, og grep tak i det blå hårbåndet hennes.
Bent satt og raslet med godteposen sin, mens han tegnet små romvesener på trappetrinnene med en hvit stein.
Han krysset armene, la hendene på skuldrene sine og sa:
Veggene ga gjenlyd av pustingene deres.
Tankene hans streifet noe drosjesjåføren hadde sagt om spøkelser.
«Du kan da ikke le av tippoldefaren din,» sa Bent med dyp, alvorlig stemme.
Bent merket at magen hans ble urolig.
Elises hår streifet kinnet hans.
«Flytt deg!» ropte han inn i øret hennes.
Bent merket godt at stemmen hans skalv litt da han sa det.
«Moren din vil nok ikke det,» sa han, og ga kula et kraftig slag slik at den føk gjennom to buer med en voldsom fart.
«Moren din vil ikke at jeg skal skrive til henne,» sa bestefar.
Beina hans nådde ned til gresset.
«Moren din blir nok frisk igjen,» sa bestefar og klappet Bent på skyggelua.
«Mamma sier at faren din bor et eller annet sted,» sa Elise.
«Selvsagt har moren din det bra,» sa Elise, som om hun hadde gjettest hva Bent tenkte på.
Det gikk en kuldegysning gjennom kroppen hans.
Blodet banket i hodet hans, og halsen hans snørte seg sammen.
Bent husket plutselig kniven som lå i lomma hans.
Beina hans skalv ikke lenger.
Han kunne høre skrittene hennes, og ropte på henne.
«Har du sett kofferten hennes?» spurte Elise.

Han satte seg sakte ned på plassen sin igjen.
«Så fikk du da hilst på søsteren min,» sa bestefar til Bent.
Øynene hans møtte bestefars.
«Så du hvordan nesen hennes vibrerte,» hvisket Elise til Bent, mens tante og bestemor snakket sammen.
I det samme veltet han glasset sitt, og bestemor fikk det travelt med å hjelpe ham å tørke opp.
Hassan viste barna oppholdsstedet sitt.
Det kom et stivt uttrykk i ansiktet hans.
«De kan da vel bare bli der nede og kjempe for landet sitt.»
Ansiktet hans var blitt roligere nå.
Hassans armer hang ned langs sidene hans.
Hjertet hennes slo forttere.
Ansiktet hans var fortrukket i smerte.
«Beinet hans,» sa Elise.
Han lå på siden, og det ene beinet hans hadde satt seg fast i hullet i gulvet.
Han forsøkte å trøste dem, men det var ingen trøst i stemmen hans.
Ansiktet hans var bleikt.
Kjapt fant Bent fram kniven sin fra lomma.
Det hørtes ut som om noen ropte navnene deres.
Hassan lette og lette i lommene på vindjakken sin.
Hjertet hamret i brystet hans.
Bindet rundt beinet hans var gjennomvått av blod.
«Beinet hans er brukket,» sa Elise, og så medfølelse på Hassan.
«Bildet av moren din og den mannen.»
Stemmen hans var vemodig.
Bent reiste seg plutselig opp fra plassen sin og skubbet stolen langt tilbake, mens han ropte:
«Er det?» spurte Elise, og strakte seg over vasken, for å ta vann til saften sin.
Henriette fortalte ofte morsomme historier om mødrene deres.
«Moren din var glad for at hun skulle ha barn og at hun hadde kjæreste,» sa tante Henriette.
«Hvorfor ble bestefar og bestemor sinte fordi faren min kommer fra Irak?» spurte Bent undrende.
Hun sluttet på skolen her i stasjonsbyen, og flyttet til kjæresten sin i København.»
«Jakob ville gjerne bli i Danmark og gifte seg med moren din, Bent.
Men bestefar og bestemor mente at moren din var for ung til å bestemme selv.
Bestefaren din reiste til København.
Bestefaren og bestemoren din reiste for å besøke dere, men Louise var sta.
Det ene beinet hans sov.
Hjertet hans slo hardt da han nådde fram til lysthuset, men han gråt ikke.
Da saken hans kom opp for annen gang, etter at myndighetene hadde fått nye opplysninger, gikk søknaden hans gjennom.
Bent hadde også skrevet til moren sin.
Han tok krykkene sine og gikk langsomt rundt bordet og bort til Bent.
Sasja satt og snufset, og bestemor så ned på kaffekoppen sin.
Hassan forteller om broren sin
Elise gikk langsomt tilbake til plassen sin, mens hun lyttet til Hassans historie.
«Er det faren min som står der på bildet?»
Hun satt og tallet perlene på halskjedet sitt, mens hun lyttet til bestemor som snakket i vei og tittet på Bent.
«Visste du ikke at broren din en gang hadde kjent datteren vår, Lovise?»
«Jeg tar straffen min.
Da mistet hun hatten sin.
«Du er stor nok til å finne plassen din selv,» sa bestefar smilende.
Hun holdt på hatten sin og smilte.
Han syntes stemmen hennes hørtes merkelig ut, men hun hadde jo ikke besøkt bestemor og bestefar på lenge - så...
Besteforeldrene nikket, og ansiktene deres lyste mer og mer opp.
«Moren din er mye bedre nå,» hadde bestemor fortalt.

«Moren din har tilgitt oss,» hadde bestefar sagt.
«Stå nå stille, gutten min,» sa bestefar.
«Liker dere religionen deres også?» spurte Bent.
Men se, nå kommer toget med moren din.»
Da blunket Pussi med de blå øynene sine og begynte å male.
Men fisken begynte å hikke og viftet fortvilet med finnene sine.
Da blunket Pussi med de blå øynene sine og begynte å male.
Men fisken begynte å hikke og viftet fortvilet med finnene sine.
Armen hans rykket til, hurtigere enn den skulle.
Men hodet hans var vendt mot land.
En tynn sky av nysnø ble sparket opp rundt beina hennes.
Kjell så på søsteren sin.
Rett under føttene hans.
I det samme skvalpet litt vann opp av fiskehullet hans.
Inne i hodet hans var det noe annet som surret også.
De så det i det samme bilen kom foran snøføyka si.
Der vasket det sporene deres bort et langt stykke.
Kjøpmann Henriksen kom kjørende inne fra byen i den røde varebilen sin.
En hel serie vårbilder var hengt opp inne i atelieret hans.
Det var godt å bare kunne følge i spora hans.
Hendene hans famlet videre over dette.
Noe steg fram under de letende hendene hans.
Det spredde seg en kulde fra den og innover i kroppen hans.
Nå kunne han skrike redselen sin ut.
Leif hørte det på stemmene deres.
Inne i den lyse hula av båt og berg satt Leif og la skjerf mellom de våte klærne sine og huden.
Han måtte se bort før han våget å møte blikket hennes igjen.
Eller var det av smilet hennes?
Dette som hadde våget seg fram i øynene hennes.
Han våget å møte blikket hennes.
Han hørte noe annet også, lavere enn stemmene deres.
– Fru Pedersen mistet mannen sin i forlis for få år siden.
Hun sørger ennå over mannen sin.
Stemmen hans brast.
Nå var han i hula si.
Det hjelper å tenke på hula si.
Hodet hans bikka framover igjen, men nå våkna han ikke.
Hula hans var blitt dypere enn før.
Et øyeblikk trodde jeg at jeg var hjemme, at jeg var i den hemmelige hula mi.
Stemmen hans ble kastet gjallende tilbake mellom berga.
Det hjalp å høre stemmen hennes.
Tine så på ham med søvnblikket sitt.
Men det lød som om tunga hans var blitt for stor.
Flere og flere av glørne sto stille på bordene over hodet hans.
Det kunne en se på øynene deres, og på blomstene.
Men bak ryggen hans kunne de brått reise seg og skubbe ham over ende.
Så han seg ikke godt for, ble det liv under føttene hans også.
Han kastet den, men den datt ned rett ved føttene hans.
– Kom nå, sa han og tok etter handa hennes.
Kjell tok handa hennes likevel.
Foten hans gled litt i det samme og hjalp ham i vei.
Leif tok handa hennes og klemte den.
Leif klemte handa hennes.
Han hadde på seg de nye brillene sine.
Han velsignet de nye brillene sine og trykket gasspedalen enda litt lenger inn.
Selv klokken to om natten brølte og dunket trafikken utenfor hjemmet deres.
– Hester, ponnier, føll! hylte hun da hun stormet gjennom leiligheten deres.
– Har du pakket ned malesakene dine? spurte moren.
– Pass bena dine! sa Kate og satte seg på huk for å dra frem eskene sine som sto under

sengen.

Hennes tynne, lange, hvite hår var alltid satt pent opp rundt den lyserøde skallen hennes. Høye kniplingskraver passet til den rynkede huden på halsen hennes.

- Pappa solgte huset hennes, og for det tredje sluttet han å være tilsynslærer.
- Vel, sa Kate og bandt hyssing rundt eskene sine, - jeg tror det er på grunn av henne. Kate strammet hyssingen rundt esken sin og knyttet hardt igjen.

Lukten fra rommene hadde sittet i halsen hennes i dagevis etterpå, og babyen spøkte fremdeles i drømmene hennes.

Da Kate hadde vist Ken tegningene sine, hadde han visst hva han skulle si.

- Har du lyst til å se overraskelsen min? spurte Mike.

De nåletynne klørne grep tak i blusen hennes.

- Spis opp sandwichene dine ellers blir det midnatt før vi når frem til Inverburgh.

En kvinne i spraglet kostyme viste dem til plassene deres i annen rad.

- Vel, sett deg ned der, da, sa faren og pekte på det ytterste av setene deres, - og kom ikke og treng deg forbi oss igjen.

Kate klappet så hendene hennes ble helt røde i et forsøk på å lage mer lyd.

Leggene hennes var feilfrie og hovene var som polert sort elfenben.

Manders gikk for å få tak i datteren sin.

Tårene silte fra øynene hennes.

- Der er den nye skolen deres, sa Manders til Kate og Mike og pekte på en stenbygning.

- I samme klasse som broren min, sa Kate med avsky mens hun stirret usikkert ut gjennom bakvinduet.

En høy, krumneset mann med rødt ansikt dukket opp i skolehusdøren og stirret på bilen deres.

Kate for forbi ham og inn i en stor hall som ga gjenlyd av skrittene hennes.

De drakk kaffe og spiste ostesandwicher og epler i kjøkkenet mens kattungene kravlet rundt føttene deres.

- Lungene våre er belagt med støv som støvsugerposer, sa Kate.

Kate slo ut med armene, la hodet bakover og ristet det lange håret sitt i pur begeistring. Vet folkene dine at du er her?

Hun gikk under buegangen og så ut av det andre vinduet sitt.

«Jeg skurte gulvene mine», ertet Tom Manders.

- Du kommer til å få fotavtrykk av edderkopper på alle pottene dine, sa Mike.

Et øyeblikk tenkte han på kontoret sitt i Stopton med moderne møbler og gulvtepper.

Gutten så seg omkring, øynene hans lyste av begeistring.

Føttene hennes fløy fortene og fortene over den bratte ujevne grunnen.

- Hvordan står det til med familien din?

- Se på den tosken, sa MacKenzie og pekte med munnstykket på pipen sin i den motsatte retning av sirkusvognene.

Hun kunne kjenne lungene verke i ryggen, musklene i leggene hennes brente og hjertet hennes forsøkte å hoppe ut gjennom halsen hennes, men hun fortsatte å løpe.

Kate mistet balansen og falt, men hendene hennes var fremdeles knyttet rundt grimen.

Tårene silte fra Kates ansikt, hele kroppen hennes ristet av gråt.

- Du får ligge unna den hesten din, sa MacKenzie til sirkusdirektøren.

- Jeg skal ringe inn shetlandspionniene mine og drive dem ned til farmen, og jeg vil ikke ha noen form for forstyrrelse.

Kate forsøkte å åle seg frem gjennom bregner og kratt og armene hennes var helt oppskrapte.

Tenk å ta alt bryet med å pakke ut klørne dine og henge dem inn i garderoben vår.

- Jeg har satt opp plakaten mine på veggen...

Hun trakk opp hodet hans og drev ham fremover.

Hårspennen falt ut av håret hennes mens de galopperte rundt.

Kate satt på soveromsgulvet sitt mellom frescomaleriet av den røde hesten og hennes eget bilde av Shanti.

Kate lyttet til stillheten - ørene hennes strittet.

Kate krøp tett inn til Bramle, presset kinnet mot halsen hans og red med armene lavt nede.

Kate kjente den varme pusten på hånden sin, Bramle skrek, men rørte seg ikke.

- Jeg laget det, sa Kate, - eller bena mine gjorde det.

Bena mine hadde rett som vanlig, tenkte Kate.

Mens Gorman nærmest skrek til henne ble ansiktet hans rødt.

Øynene hans stirret stivt på henne.

- Kom dere nå vekk fra trappen min og ut av haven.
- Se på hendene våre, sa Mike.

Han reiste seg, den sorte kappen flagret rundt ham og rødfargen spredte seg over ansiktet hans.

Kanskje han ikke ønsket noe svar på spørsmålet sitt.

- Vel, moren min sier at det er et godt grunnlag vi får hos lærer Gorman.
- Hvorfor lar faren deres dere ri de ponniene?

Gorman tok noe ut av skuffen sin.

Han hevet armen, lot remmen henge nedover ryggen sin, og med den andre hånden rettet han ut Dolinas fingre.

- Sladrehank skal selv ha bank, så Kate hadde sluttet å forsøke å forklare og tilbragte lunsjpausen sin sammen med Bramle og Punch.

En fredag aften ventet MacKenzie på dem da de red forbi farmen hans.

- Hun kommer ikke til å forlate vennene sine.

Etter en times tid kom MacKenzie ut fra gården og ba Kate slutte med å skremme dyrene hans.

- Jeg kunne gå litt rundt med henne, hun trenger å lære litt, det vil dempe temperamentet hennes.

- Bramle ville ikke engang ha guleroten sin.

Pappa har boken sin.

Petra liker den dumme skolen sin...

I lommen hans lå en sjekk fra foreldrene hans.

Hun nærmet seg dem med hendene på ryggen, pustet kjærlighet og tillit inn i neseborene deres.

Hun avsluttet dagens oppgaver, linjerte en strek under dem, og la øvingsboken sin på kateteret.

Bare ved å se på ryggen hennes kunne Kate si hva slags humør hun var i.

- Nå får du si farvel til yndlingshesten din, ropte han gjennom regnet.
- Slutt å plage meg med det tøvet ditt.
- Du er en grei gutt, sa Kate oppmuntrende og klappet ham på halsen og lot fingrene gli gjennom den våte vinterpelsen hans.

Kate skrek og vaklet frem og fikk tak i tømmene hans.

- Hva er navnet og adressen din? spurte mannen og tok et skjema ut av en skuff.

Det hadde foreldrene hennes ennå ikke funnet ut.

Kate hadde undersøkt skulderen i kommodespeilet sitt.

Hvis ikke skulderen hennes ble bedre, ble hun nødt til å fortelle det til moren og risikere sykehus og sprøyter.

Den røde fargen fløt over ansiktet og det skallete hodet hans.

Jeg har skadet skulderen min.

Gorman grep etter hånden hennes.

Langt borte hørte hun Mike rope til Gorman at han skulle la søsteren hans være, og så falt og falt hun, og klasserommets vegger fløt utover som i et science fiction mareritt.

Jeg har skadet skulderen min, men jeg er OK nå.

- Det eneste jeg har gjort er å vri skulderen min litt, sa Kate til Ken.

Det jeg forsøker å si i boken min er akkurat det du roper ut nå.

Jeg roper i boken min.

- Dere er samme sorten som foreldrene mine, og dere gjør meg syk.

Oppakningen hans lå ved føttene hans og han holdt Kelly i et tau.

Kate så oppgitt på søsteren sin.

- Rolig nå, sa hun idet hun hoppet opp på ryggen hans.

Den tette pelsen deres og tykke manen fikk dem til å se runde og velnærte ut.

Kate kunne så altfor godt se benbygningen hennes gjennom skinnet.

Men den iskalde vinden blåste ordene bort fra leppene hennes og tørket tårene i øynene hennes.

Kate følte seg som en oppblåst ballong da hun bladde gjennom tegningene sine for å finne dem.

Med en fin, sort filtpenn kopierte hun insektene i forgrunnen av akvarellen sin.

Tegningen hennes ble en komposisjon av liv med Shanti som en fakkel i midten.

Hendene hennes skalv da hun skyndte seg for å få det unnagjort før familien kom tilbake.

Neste dag red Kate til Glenbost og postet pakken sin.

Finmory er hjemmet vårt nå.

– Hva med boken din? spurte Petra.

– Da vekker jeg Petra og setter opp en campingseng for henne i rommet ditt.

Kate gikk forbi faren og løp tilbake til rommet sitt.

Vekkeruret hennes viste halv syv.

Kate gjentok ordene hviskende til de overvart frykten hennes.

Hun kroket seg sammen et øyeblikk og vipet så vekten sin over til rennen.

Det iskalde metallet sved i hendene hennes mens hun skled nedover.

Et annet falt på ansiktet hennes, varmt mot det iskalde kinnet.

– Jeg ville hatt det bedre med sandalene mine, fortsatte hun.

Jeg trenger å hvile hendene mine.

For hvert sjette skritt stanset hun for å gni tørne sine, strekke armene ut til siden og så over hodet.

– Ken! skrek Kate og falt gjennom sneen og rett inn i armene hans.

Og Ken tryllet frem sjokolade, nøtter og rosiner fra lommene sine.

Hun forsøkte å reise seg, men bena gled unna i sneen og hun falt tilbake, tungen hang ut av munnen hennes på den ene siden.

– Når jeg får hodet hennes opp, må hun ikke få sjansen til å legge det ned igjen.

– Se på benet hennes, jamret Kate.

Kate så hjelpeløst på henne, så hvordan sneflakene la seg på pelsen hennes.

– Det er benet hennes, sa Kate.

– Nei, men jeg kan hente et eller annet fra sengen min.

Kate rettet ut pannehåret hennes og lot fingrene gli ømt over Shantis ansikt.

Jeg fortalte konen hans hvordan det sto til her, så han kommer hvis han kan.

Jeg skal slå opp teltet mitt på forskjellige steder hver kveld.

Stemmen hennes fortsatte og fortsatte hele natten.

Før han snakket, åpnet han bag'en sin og ga Shanti tre sprøyter.

Hjertet hennes er sterkt og hun kjemper.

Øynene hennes var lukket.

– Når jeg har laget teen, må jeg tilbake til Shanti, sa hun, men øynene hennes var fremdeles lukket.

Hun slo armene rundt seg, sto der og skalv, grov fingrene inn i skuldrene sine.

– Nå kommer veterinæren, sa Manders da de hørte bilen hans.

De vasne øynene hennes så over Kates skulder.

– Fint, sa frøken Broughton, – og når du er ferdig med det, kan du dikte opp en science fiction historie med snespøkelsene dine i den.

Hoppen dyttet kjælent mulen sin mot Kates arm, og Kate klødde henne bak øret, trakk grimen over hodet hennes og festet tøylene.

– Du har kastanjefargete hår over hele buksebaken din, sa moren.

Hun bladde opp på side seksten og der var tegningen hennes, og ved siden av sto navnet og adressen.

Se, bildet mitt.

Hun holdt magasinet opp for ham og pekte på navnet sitt.

Pam Crandal kom galopperende tvers over paddocken med den kastanjefargede ponnien sin, Lynet.

Ponnivennene red ponniene sine ned Storgaten og tok til høyre ved Bjelleveien.

De tre vennene travet med ponniene sine forbi huset og låvene til Olson, og videre langs Kastanjeveien.

– Vi kommer til å se godt fra ponniene våre, sa Lulu.

Hestene fremførte kunstene sine uten ryttere eller tøyler.

Knærne hennes stakk ut og sykkelvinglet.

– Vi setter ponniene våre i en av de tomme paddockene til Olson.

Hun så over skulderen sin på det store, gule teltet.

Faren hennes var naturforsker, og han studerte ville dyr og skrev om dem.

Noen ganger fikk Lulu være med faren sin på arbeidsreisene hans.

De to jentene hang salene sine over gjerdet.

– Olson har lånt oss adgangsbevisene sine! sa hun.

Ponnivennene satte fast de plastbeskyttede billettene på genserne sine.

– Hele familien min er med sirkuset.

- Har du lyst til å møte elefanten min?

- Jeg kan gå til vennene mine senere.

Anna stod helt stille mens Elly luktet på ankene hennes.

Endelig trakk Elly snabelen sin tilbake.

Anna fant et eple i lommen sin og holdt det frem til Elly.

Elly stakk snabelen over gjerdet og senket enden av den ned til hånden hennes.

Hun tok eplet med enden av snabelen og kastet det inn i munnen sin.

- Ponnien min er den lille brune og svarte.

- Sirkusponnien vår trekker en vogn i klovnummeret, sa Crystal.

Hun bodde i Italia, men reiste sammen med slektingene sine om sommeren.

Faren hennes er sjonglør.

- Nummeret til faren vår er det beste av alle.

- Og dette er broren hans, Randy.

Moren deres er den beste klovnen vi har.

- Og faren vår har ansvaret for billettsalget, sa Randy.

- Spretten hviler bak vognen vår, sa Randy.

Da de kom bort til gjerdet, luktet Elly på hovene til Burre med snabelen sin.

Elly tok et skritt bakover og ørene hennes stakk ut til sidene.

Etter noen sekunder stakk Elly frem snabelen sin igjen.

Ørene deres slappet av.

Lulu gav ponnien sin en klem.

- Kom da, så skal jeg vise deg vognen min.

- Søsteren min pleide å dele dette rommet med meg, sa Crystal.

Crystal viste Anna at det var en seng til under sengen hennes.

- Det må være morsomt å reise med huset sitt rundt omkring, sa Anna.

- Vi må få tillatelse fra foreldrene dine, sa Chandler.

- Anna, jeg har snakket med foreldrene dine, sa han.

- Vi designer klovneansiktet ditt etter lunsj, sa Jenny.

- Men vi kommer ikke til å gjemme ansiktet ditt helt.

Etter lunsj hjalp Jenny Anna å lage klovneansiktet hennes, og viste henne hvordan hun skulle legge på sminken selv.

Etter øvingen tok Anna av seg kostymet og fjernet klovnesminken sin.

Anna fortalte dem mer om sirkuset mens de spiste maten sin.

Lulu og Pam tok frem skolesakene fra ryggsekkene sine.

- Vi kommer til å savne deg og ponnien din i dag, sa Lulu.

Den siste jobben deres var å sette på Burre det mangefargede hodelaget og tøylene og feste ham til vognen.

Anna la merke til at ponnien hennes løp og at Jenny holdt på å falle ut av vognen.

- Du var kjempeflink, vennen min, sa faren hennes.

Moren hennes sa:

- Kan du være så snill å gi meg autografen din? spurte hun.

Anna følte at hun var berømt da hun skrev navnet sitt.

- Anna, gjett hvem som går rundt og skryter av at Burre har vært ponnien hans? spurte Lulu.

Du kunne bo sammen med oss og sove der i sengen til søsteren min.

- Ville foreldrene dine gi meg lov? spurte Anna.

Men det var ingen av ideene deres som virket gode nok for Anna.

Hun trengte ponnivennene sine.

- De vil sikkert også ha autografen din.

Men jeg vet at foreldrene mine ikke kommer til å like tanken.

- Sønnen min vil gjerne ha et bilde av seg selv sammen med deg, sa faren til gutten.

- Kanskje vi skal være med sirkuset, sa hun til ponnien sin.

Anna gjettet at vennene hennes ikke hadde kommet enda.

- Hei, vennen min, ropte hun.

Anna gav moren sin en stor klem og satte seg ved disken.

Moren hennes helte opp et glass med appelsinjuice til henne.

- Jeg er glad du har det så fint før skolen begynner, sa moren hennes.

Ponnivennene laget seg boller med musli og banan, og satte seg ved yndlingsbordet sitt.

- Jeg fortalte akkurat moren min om skolen ved sirkuset, sa Anna til vennene sine.

- Bestemoren min så henne i Storgaten, sa Lulu.

Crystal holdt på å hjelpe faren sin med å vaske elefantene.

Hun var sint på eksbestevennene sine.

– Var moren din på kafeen? spurte Crystal Anna.

Kunne hun klare å løse dette problemet uten hjelp fra ponnivennene sine?

– Selvfølgelig, sa moren hennes.

– Det var en kjempefin idé å invitere foreldrene mine til festen, sa Anna til Crystal.

– Foreldrene dine får se hvor godt alle sammen liker deg, sa Crystal.

Anna la merke til at konferansieren snakket med foreldrene hennes.

Hun var glad da en liten jente spurte om å få autografen hennes.

– Du er favorittklovnen min.

– Har du spurt foreldrene dine om du får lov til å være med sirkuset? spurte Lulu Anna.

– Han sa at dere er de fødte entertainere, sa faren hennes stolt.

Og foreldrene hennes snakket om det!

– Mener du det? spurte faren hennes.

– Men Anna, skolen begynner i morgen, sa faren hennes.

Jeg lærte så mye da jeg reiste sammen med faren min.

Anna var overrasket over vennene sine.

– Jeg synes ponnien din er så fin, sa den andre jenta.

– Kan vi få autografen din? spurte den første jenta.

Mens Anna skrev autografen sin, løp Crystal bort til Anna og hvisket i øret hennes.

Anna så på foreldrene sine og ponnivennene.

Lydia og faren hennes jobbet med hestene for å gjøre dem klare for sitt sirkusnummer.

Lydia, faren og hestene satt kursen for det store teltet og nummeret sitt.

Annas hjerte hamret i brystet hennes.

Alt hun ville var å finne ponnien sin.

– Foreldrene mine ser på parkeringsplassen, sa Anna.

– Jeg går og forteller foreldrene dine at vi har funnet ham, sa Lulu.

– Han ville være sammen med bestevennene sine, sa Crystal.

– De sa at du kunne hvis det var greit for foreldrene dine.

Hun så på Crystal og ponnivennene sine.

– Det blir foreldrene dine også, Anna.

Anna skjønnte at den nye vennen hennes var skuffet.

– Bestevennen min er med i et annet sirkus, sa Crystal.

Gom kom til å løpe rett i kjevene hennes!

Mara ruslet inn i korridoren der hun hadde skjulestedet sitt.

– Her har du kjøttet ditt!

Olog og gjengen hans spiser all den lorken de kan få tak i.

Kasan skjøv hånden hans bort.

I lyset sto det som en glorie rundt hodet hennes.

Roboten hennes hadde han aldri kunnet fordra, og han visste det var gjensidig.

Det er her hun dyrker soppen sin.

Det som rant nedover hendene hans var ikke vannaktig soppsaft...

De kunne høre jamringen deres i kanaler langt borte.

Ropene deres forplantet seg innover halvmørket og ga ekko fra alle kanter.

Huden deres glinset grå og fuktig i lyset.

Strøk seg hardt inntil beina hans så han nesten mistet balansen.

var det stemmene deres?

Så hyggelig at du vil dele maten din med oss.

En jente satt nede ved føttene hans, og han strøk henne kjølent over hodet.

Olog satt tilsynelatende like avslappet, men han klappet ikke lenger på katten sin.

Moren hans hadde vært der.

Håret hennes hang i tjafser ned foran ansiktet og dypet seg i suppen hver gang hun satte bollen til munnen.

Sinnet hans buldret ut i rommet.

Gorn hadde alt reist seg og dro i Kasan, som ristet hånden hans av seg.

Beina hans skalv.

– Jeg må bare få låne kniven din til å skjære Dorp løs.

Kasan syntes han kunne kjenne blikkene deres på seg.

– Doene deres, forklarte han.

Et dristig spørsmål formet seg i hodet hans.

- Kan du ikke fortelle om ham som var vennen din? spurte Kasan.

- Klokken er 10.55 og farten er god, gjentok roboten og så alvorlig på dem med de to elektronøynene sine.

Doktor Salomon rørte ved skulderen hans.

De hvitkledde og speilbildene deres sto like urørlige som speilene selv.

Doktor Sinclair så på Doktor Salomon med de stikkende øynene sine.

- Ikke med Santa, men med roboten hennes.

Jeg vet ikke hvem eller hvorfor, men roboten min har oppfanget en hemmelig melding.

Da de tredde hjelmen ned over hodet hans og låste den fast til metallkragen, kunne han ikke for at svetten sprang fram på pannen.

- Kan ikke kontakten mellom Kasan og skipet ordnes gjennom drakten min?

- Nervøs? spurte Sinclair i øret hans.

Doktor Sinclair så bort på Kasan og i det samme falt lyset inn på ansiktet hans.

Hjerteslagene hans var tiden.

Men opplysningene dine kan kanskje vise seg å være svært viktige.

Silhuetten hans kom til syne i døra.

Skyggen falt over ansiktet hans.

Han ble sittende og tenke igjennom forslaget deres.

Det kastet gjenskinns innover, og han kunne skimte hendene sine foran seg.

I utgangen til en av korridorene så han to av beina hennes stikke fram fra skyggen.

- Jeg har selv konstruert våpnene deres.

Først ville rottene komme og spise knoklene hans rene, så han til forveksling lignet skjelettene de kunne finne inne i de avstengte rommene.

Det var lys oppe hos Gamle Bornmann, og Kasan kunne se skyggen hans bevege seg forbi vinduet.

Blikkene deres møttes, og Kasan fikk et øyeblikk inntrykk av at han ikke var ønsket.

Gamle Bornmann løftet blikket, og en gnist tentes i øynene hans.

Gamle Bornmann så på ham og måtte ha gjettest tankene hans.

Kasan merket seg ordene hans, dere her oppe, og forsto ikke.

Kasan hørte trinnene hans nedover trappen, en gammel manns trette skritt.

Med ett stoppet de, og han hørte stemmen hans et sted der nedenfra:

- Og nå skal du opp og fortelle det til dem der oppe, sa hun uten å svare på spørsmålet hans.

Øynene hennes var store og alvorlige.

Og det var kommet et fremmed drag over ansiktet hans, noe hardt på en måte.

Hadde Kasan hørt et snev av stolthet i stemmen hans?

Nå er sengen min varm.

- Men trollungene mine, da! sa mamma.

- Er dere liksom mammaene deres, dere da? sa mamma.

- Ja, vi er liksom mammaene deres, vi da - akkurat som du er mammaen vår, forklarte Helga.

Barna på Ompadorahjemmet hadde alle gymnastikktimene sine på isflakene på Glomma hver vinter.

For hvordan skal det da gå med mine gamle foreldre og de tolv uskikkelige brødrene mine? Brødrene dine kan gå på Slemmehjemmet så lenge.

Ingrid og de tolv brødrene hennes gikk på postkontoret for å hente alle pakkene.

Men de gamle foreldrene hennes måtte bo i telt.

Lillian Ax og de slemme foreldrene hennes bodde i en fattig og falleferdig hytte, og hver dag måtte Lillian spise håkjerring stekt i tran.

Hvis foreldrene hennes oppdaget det, fikk hun ris.

- Hun gråter ikke, hun biter bare tennene sammen, for hun vil ikke vise foreldrene sine at hun gråter.

Da foreldrene hennes oppdaget det, slapp de henne ut øyeblikkelig.

Alt dette for gjennom hodet hennes mens hun hengte opp sin datter i et tre som fru Ax.

På den andre siden sto en tynn pike med krøller og fregner og måpte mens øynene hennes gikk rundt og rundt.

Det var sikkert småbrødrene hennes.

Smilet hennes skinte liksom.

- Det er fordi moren min er spåkone, svarte Helga.

- Moren vår gikk ned med Titanic, skjønner du, fordi den gikk på et isfjell.

- «Moren vår»? sa hun.

Lillian Ax og de slemme foreldrene hennes holdt seg alltid bare i utkanten og hadde aldri våget seg inn i skogen.

Ombord var Arne og Berit og den syke moren deres, fru Stuart.

Faren deres var død fra før.

Hun lette fortvilet etter Arne og moren sin, men fant ingen av dem.

- Å, nå slynger jeg armene mine om halsen hans.

Men så har jeg jo bestemoren min.

- Hallo, mamma, her kommer trollungene dine.

- Jo, du skjønner, bestemoren min er død, gråt Sjøttelill.

- Nei men, trollungene mine, da!

- Har alle sangene dine steder?

På skolen sa de andre barna at faren hennes var nazist.

Da hun kom på skolen med uniformen, flokket alle venninnene hennes seg om henne og kastet søle på henne.

Hun senket hodet mot bordplaten der det sto ferske rundstykker og smør og syltetøy, og hele kroppen hennes ristet.

- Du kan være broren hennes.

- Jeg lurer så veldig på hvordan den melken inni brystet ditt smaker.

Støy og venninnene hennes hadde nesten bare kriseglans.

- Goddag, Boy, sa Helga plutselig og kikket opp fra brillene sine som overlæreren.

Og så forsvant overlæreren inn i tegningen sin igjen som Helga.

Muggen skulle glippe ut av hendene hans idet han tørket opp.

Støy kikket litt på arket sitt, og så leverte hun det til overlæreren.

Overlæreren reiste seg fra skrivebordet sitt som Helga og marsjerte rett ut av lilleværelset og ut på kjøkkenet til mamma.

Han snekret alle apparatene i tivoliet sitt selv, og nå hadde han oppfunnet en trådløs dynamo.

- De orker nesten ikke å spise skolefrokosten sin engang.

Hun er den eneste jeg vil dele livet mitt med.

- Vil du være bestevenninnen min bestandig?

- Så fryktelig! smilte Karin med det nye Hollywood-gebisset sitt.

Etter middagen blir kronprinsfamilien ført opp til værelsene sine, og straks Svein og Karin har fått dem innenfor, låser de dørene på utsiden.

Gråt, gråt, nå siler tårene nedover det vakre ansiktet mitt.

Og flyet hans er stappfullt av sjokolade.

Nå griper jeg Sonja om skuldrene og knuger henne inntil meg så hun hører hjertet mitt banke.

- Ja, dét, gutten min, det får du finne ut selv.

De smiler lykkelig ut av bildene, men hjertene deres er sorte av sorg.

Nå gikk hun i syvende klasse, og hun og venninnene hennes var de største på St. Croix. Jeg later som om hendene mine er spader.

- Men jeg har med dynamolykten min, sa hun som Boy.

Da gled Helga ut av ertekroken sin og inn i hulgangen som Karina.

- Men det er jo gullskrinet mitt! ropte Ingrid.

Det hørtes ut som om det ringte rett over hodene deres.

Der så man snart det gyldne håret hennes flyte.

- Er det dét som er grunnen til det svake bulderet jeg av og til hører i hodet mitt?

Kanskje bombene fra min tid som baby bare sitter igjen i hodet mitt som bråk?

Men jeg trodde jo du var broren min, så jeg tenkte jeg måtte slutte med det.

Da ble alle foreldrene i byen fryktelig redde for barna sine.

- For ingen tok denne hodepinen hennes alvorlig.

Det betød at den døde kroppen hennes ble brent sammen med alle blomstene.

Og Støy hørte hvordan stemmen hennes gråt.

Munnen hennes lukket seg om alle tankene hun hadde.

Det ramlet ned hver eneste gang en av venninnene hennes sa:

Jeg setter inn yndlingsglanset ditt, Helga.

«Ja,» nikket Dinah, søsteren hans.

Jeg tror forresten at dere vil bli begeistret for sommerferieplanene mine i år.

Bare Philip var litt betenkt fordi han måtte reise fra alle de tamme dyrene sine.

«Han gikk i klassen vår engang for lenge siden.
«Sjøen er like nedenfor ventilen vår,» sa Dinah litt bekymret.
Han hadde lenket henne til håndleddet sitt, men tenk så slet hun seg og fløy hit til meg.
«Er hun om bord, så er hun om bord, men hold henne nede i lugaren din, Jack.
«Den ville dø i lommen din.
Det var der Philip fant den nye vennen sin.
På denne turen møtte Philip den nye kjæledeggen sin.
Akkurat sånn hadde faren hans også vært da han levde.
Lugaren min kan ikke være krigsskueplass for dere hver gang jeg går fra dere.»
Øynene hans virket store og stirrende bak tykke brilleglass.
«Hva har onkelen din med det, da?» spurte Jack.
Dere skulle se huset hans i Athen!
«Fortell mer om onkelen din,» ba Jack.
Den vesle apekatten hadde krøpet sammen i armkroken hans og sov søtt.
«Nei da, jeg kjenner ikke historien din, bare noen som er akkurat makne,» forsikret Jack.
Men kapteinen ble drept i kampen, og det samme ble halvparten av mannskapet hans.
Resten stakk av med skipene sine og forsvant for alle vinder.»
Han har sikkert gjemt kartet i huset sitt.»
Onkelen hans eier flere av disse øyene.»
«Jeg har snakket endel med konen hans.
Lucian tallet pengene hennes og sa at det kanskje var nok til et par småting.
«Det er fødselsdagen hans snart, skjønner du.»
«Hun fikk halvparten av pengene dine.
Men ettersom bestefaren hennes må være død for en evighet siden, har han vel ikke stort han skulle ha sagt.
«Jeg skal gi den til Philip på fødselsdagen hans,» forklarte Lucy-Ann.
Mikki skrek av smerte og kastet flasken fra seg og begynte å slikke på den sårete armen sin.
Han hadde heldigvis ikke ødelagt det flotte leketøyet sitt.
«Flytt dere litt, dere står i veien for armen min.»
Philip hentet forstørrelsesglasset sitt, og de bøyde seg over dokumentet og studerte det ivrig alle fire.
De likte de fire barna og de to snodige kjæledeggene deres.
Han ligger i dekkstolen sin oppe på soldekket.»
«Gå opp og finn Lucian og underhold ham mens vi snakker med onkelen hans,» sa Jack til Lucy-Ann.
De fikk nesten sjokk da de fikk se øynene hans.
«Men fortalte ikke onkelen din hvor vi fant det da?» spurte Dinah uskyldig.
De fant Lucian i lugaren sin.
«Det var stygt av onkelen din å skjelle deg ut,» sa Lucy-Ann medfølende.
«La oss stikke inn i lugaren vår et øyeblikk,» sa Jack.
Hvilken rett hadde han til å «låne» sakene deres på denne måten?
De bor hos bestemoren sin på en av øyene når hun er om bord her.
Grekerinnen lo så hun gråt, og så fant hun frem alle fotografiene av barna sine og fortalte lange historier om dem alle tre.
Der oppe satt han og viftet stolt med byttet sitt og pratet i vei i et kjøp.
Han tok det visst ikke så nøye med hvordan han fikk viljen sin.
Men hvordan losset de skipene sine?
Fantasien hans ble satt i sving ved synet av den mystiske, vesle øya og byen.
Den store håndkoff erten hans ble heist ned etter ham.
Han virket oppriktig, men en kunne aldri vite om han ikke spionerte for onkelen sin.
«Vi kan bare forandre litt på ruten vår.
«Bli med ned i lugaren min,» sa Bill da han var ferdig.
Bill hadde ikke blåst av historien deres.
De vil kanskje ikke dra til denne øya vår, Thamis.»
«Tenk at vi virkelig skal få se skattøya vår!»
«Er noe av dette avmerket på kartet vårt, Bill?» spurte Jack spent.
Vi vil ikke ha denne maten, gutten min.
Til slutt helte Bill en strøm av greske mynter opp i hånden hans.
Bill famlet etter lommelykten sin og tente den.

Jeg vil spare lommelykten min.»
Philip slapp Mikki ned fra skulderen sin og ga ham en dytt i halen.
Noen har vært her og har byttet batteri i lykten sin og kastet det gamle.
«La meg få låne lykten din litt, Bill!
Barna hørte skrittene hans, høyere og høyere oppe, og så stanset de.
«Løft lykten din, Jack.
Lommelykten min er ikke noe tess i dag.»
«Hun fløy ned fra skulderen min da vi gikk inn i denne gangen,» sa Jack.
Jeg er her sammen med onkelen min.
De må være her på øya, for jeg sendte vekk båten deres i går.
Jeg liker ikke sånt, det sinker meg i arbeidet mitt.»
To av dem holdt armene hans som i en skruestikke, mens den tredje ransaket ham.
Jack syntes han så hvordan øynene hans glimtet av glede da han brettet det ut.
Lucian sto hele tiden og holdt hånden for munnen, mens tårene rant nedover kinnene hans.
Han forsvant i dypet med lykten sin.
Herr Eppy kvalte resten av setningen ved å legge de svære nevene sine over munnen på ham.
Oppfør Dem skikkelig og ta de skitne hendene Deres vekk, ellers kommer det til å bli Dem som blir arrestert for å antaste fredelige turister.»
Jeg klarer nesten ikke å røre på hendene mine.»
Mikki så på ham med de klare, kloke øynene sine.
Han stakk hånden i lommen og halte opp kniven sin.
Jeg kan ikke si at jeg liker den onkelen din.»
«Ved å vise oss hvor onkelen din har båtene sine.»
«Karene mine sier de har funnet Lucian her nede, alvorlig såret.
«Det gjør herr Eppy og karene hans også,» sa Philip.
«De har sett lommestørkleet mitt!» ropte Dinah.
«Herr Eppy har båtene sine der.
Har du fått anledning til å bruke våpenet ditt?»
Han er berømt for disse kjøpene sine her omkring.»
De skrek rasende og truende etter Andros og passasjerene hans.
Jeg skulle ønske han var faren min.
Politimesteren reiste ut med en av politiets båter og arresterte både ham og hjelperne hans.
Bill torde nesten ikke møte øynene hennes.
Øynene hennes skinte som stjerner, og hun måtte svelge et par ganger før hun kunne fortsette.
" Nå skal gubben få ete penga sine,» lo han og stappet dem inn i kjeften på mannen.
Nå var magen hans bløt og ekkel.
Noe inni øynene hennes smeltet litt.
" Vi har akkurat fått broren din i seng.
Lasse så fliret hans.
Det bare datt ned i hodet hans.
Tankene hans var små, hvite baller som spratt rundt i hodet.
Men hjernen hans var på en annen planet.
Han kunne formelig kjenne føttene deres dundre inn i kroppen.
De prøvde å sno seg ned i halsen hans og kvele ham.
Den hvite huden i panna hennes.
Han kjente lukten av parfymen hennes.
Han fikk lyst til å røre ved fjeset hennes.
Han ville stryke håret vekk fra øynene hennes.
Hun holdt hånda hans og klemte den.
Selv om hjertet hans hamret voldsomt.
Lyktene var i høyde med fjeset hans.
Mora smurte jod på hendene hans.
Den fine mora hans.
Men han møtte øynene hennes.
Mannen ville ta med vennene sine og banke ham flat.
Det var sann straffen hans skulle bli.
Lasse så det harde trynet hans tydelig.
Det hadde vært både bønn og hat i fjeset hans.

Månen hang like hvit og kald over hodet hans.
Den tjukke vommen hans disset opp og ned.
Nevene hans ble harde.
Helt til han ikke hørte stemmene deres lenger.
Neglene hennes lignet små, rosa blomster.
Jennifer lente seg fram og så inn i de brune, mandelformede øynene hans.
Foreldrene mine har meldt ham inn der.
«Det er bra, gutten min!» sa Jennifer.
Stemmen hennes var ikke helt stø.
De lyse øynene hennes strålte.
Stemmen hennes var så skarp og giftig at Lexi skvatt.
I familien hennes var det ingen som brydde seg noe særlig om åndelige ting.
Det lille fjeset hennes var ivrig og interessert.
Øynene til Binky ble store, og morgenlyset gav ansiktet hennes lange skygger.
«Skolehumøret hennes?
Lexi ble sittende og se tankefullt ned i glasset sitt mens Binky tasset bort til kjøleskapet for å sette melkekartongen på plass.
«Det er så mange tanker som romsterer rundt i hodet mitt i dag.»
Broren min, Mike, har fulgt med i saken.
Da Lexi kikket over skulderen hennes, oppdaget hun at Jennifer satt helt bakerst.
Jeg bruker ikke skohælene mine til noe likevel.»
Jeg drepte nesten broren din med den dumme kjøringen min.
«Har foreldrene dine vært hjemme etter ulykken?» spurte hun impulsivt.
Det glimtet til i øynene hans.
De kan gi meg husarrest like godt som foreldrene mine.»
Plutselig lengtet hun etter de gamle vennene sine, den gamle skolen.
Øynene hennes var plutselig blitt rødkantede.
Jeg delte tilfeldigvis rom med engelsklæreren din der da vi gikk på college for lenge siden.
Velkommen i klassen vår.»
Kanskje Lexi har noen ideer fra den gamle skolen sin, ideer som kan hjelpe oss å forbedre The Review.»
Hun kjente at rødmen fosset oppover halsen hennes og gav farge på kinnene.
«Sjefs fotografen vår har godtatt ideen din, Lexi.»
Hun håpet at ingen hørte hvordan stemmen hennes skalv.
Da han kom til Marty, greide han å stryke armen over skuldrene hennes da han rakte henne avisa.
«Det ser ut som om idéene dine virkelig har slått an,» sa Todd.
«Passer det med smaken hennes?»
Lexi sank takknemlig tilbake i den dype, gode stolen sin.
Men denne gangen er det venninnen min, Jennifer, som er i vanskeligheter.
Hun lot blikket gli over bokhylla ved skrivepulten sin og trakk ut et tynt, slitt lite hefte om bønn.
Det eneste jeg har funnet ut så langt, er at oppførselen hennes følger et slags underlig mønster.»
«Det er ofte når vi er lengst nede og minst samarbeidsvillige at vi trenger vennene våre aller mest.»
«Jennifer er oppe på rommet sitt.
«Lexi hjalp meg å henge opp plakater i taket på rommet mitt,» forklarte Jennifer.
Jeg hører det på stemmen din.
Da hun snudde seg, var øynene hennes fulle av tårer.
«Å jasanya,» mumlet Lexi, «så det er litt fornøft i galskapen din.»
Hun stod og la bøker inn i skapet sitt.
«Hei, jenta mi!
Ryggen hennes var helt stiv.
Lexi var ganske tankefull da hun byttet bøker i skapet sitt.
Stemmen hennes skalv av nervøsitet.
Hun rev kreppapiret av håndtaket med et rykk, stilte kombinasjonslåsen og tok fram bøkene sine.
Selv hadde hun lest som bare det, men likevel var det hull i kunnskapene hennes.

Selv om Jennifer ikke har savnet den enda, har sikkert moren hennes gjort det.
«Du glemte jakka di hjemme hos oss.»
«Men foreldrene dine -»
«Dette må du og foreldrene dine ordne opp i uten meg, Jen.»
«Jeg tror at Jennifer og faren hennes trenger å være alene en liten stund.»
Hva er det egentlig som foregår i det rare lille hodet ditt, Binky?»
«Det gjelder først og fremst ansiktet hans - han er sykkelig opptatt av det.»
«Ja, han bruker dekkstiften min i hele fjeset.
Huden hans er helt alminnelig, akkurat som hos alle andre.
Hun stirret dystert på skoene sine.
Lexi la hånda trøstende på armen hennes.
Lexi hørte den nye frisyren hennes i tre skoletimer før hun så den selv.
Lexi la hånda forsiktig på armen hennes.
Hun pekte rådløst på hodet hennes.
Da telefonen ringte sent på kvelden, tenkte hun fremdeles på Jennifer og problemene hennes.
Jeg liker ikke at vennene dine ringer så sent.»
«Det er helt i orden, vennen min.
«Det er kostymet hennes.
Øynene hennes ble smale, og hun tok et dypt drag av sigaretten.
«Da kan jeg gå på fotballkampen sammen med søsteren min, akkurat som jeg har gjort hvert eneste år.»
Du får ikke lov å kalle Binky en taper heller, for hun er venninnen min.
Todd la armen trøstende om skuldrene hans.
Foreldrene mine gikk på kino.
«De mener visst at jeg ikke utnytter evnene mine skikkelig, at jeg ikke oppnår de resultatene jeg burde.
«Så foreldrene dine gav deg husarrest?»
Stemmen hennes skalv litt.
Praksisen hans vokser fort.
De fortalte at du har overtrukket sjekkkontoen din.»
«Hent sjekkheftet ditt.
«Sjekkheftet mitt?
«Jeg er nødt til å ringe til faren din.
Nå ligger jeg på kne ved senga mi, og jeg vet at du hører meg.
Jeg vet at familien din ikke pleier å gå dit, men...»
Lexi grep gledesstrålende hendene hennes.
Peggy og foreldrene hennes var der også.
Jeg tror ikke det har noe med den nye ideen din å gjøre.»
Det er litt vanskelig å tro - særlig hvis du hadde hørt hva Mike, broren min, sier om meg.»
Stemmen hennes skalv, selv om hun ikke ville det.
Stemmen hennes skalv.
Tårene begynte å renne nedover kinnene hennes, og hun gjorde ikke noe for å stoppe dem.
«Han bare leser notatene sine til oss.
«Ja, han bærer bøkene for henne og vasker bilen hennes.»
Langsomt og tankefullt satte Lexi ryggsekken sin inn i skapet.
Håret hans var mørkt, nesten svart.
«Du er venninnen hennes, ikke sant?» spurte Matt.
Da hun svingte inn i klasserommet sitt, stod han fremdeles borterst i korridoren og så etter henne.
«Jeg skal framkalle bildene dine i kveld, Lexi.
Lexi slapp bøkene sine ned på bordet.
Beinet hans dinglet over bordkanten, og Lexi kunne se sokkene hans.
Jeg kan se tall og bokstaver, men hjernen min oppfatter dem ikke skikkelig.»
«Er det derfor du ikke bryr deg med å holde orden på sjekkheftet ditt?»
Øynene hennes skinte etter hvert som sannheten gikk opp for henne.
- Han har kopiert det hos fetteren sin, sier Ole-Morten.
Informasjonen tikker rundt inne i hodet hans.
Brage ønsker seg en harddisk til maskinen sin.

Øynene hans er harde.

Munnen hans beveger seg.

Stemmegrøten hans er ganske lys:

Akkurat når den siste replikken hans blir skrevet, dukker Jacksons medpilot opp i bildet. Du skal styre Mr. Snatter og farkosten hans ut i himmelrommet på jakt etter eliksiret som kan redde presidentens datter.

Stemmen hans er enda lysere enn Mr. Snatters:

De er vennene hans...

Mr. Snatter svinger skipet sitt brått ut mot venstre, men nå har han kurs rett mot en blå planet.

Dessuten hadde Jonas hvisket at moren hans bare ga bort grønne seigmenn fordi hun likte de røde og de gule best selv.

Anders tar den ut av konvolutten sin.

Nei, energisøylen hans har ikke blitt mindre.

Skriftene hans knirker i gresset.

Han leter etter våpenet sitt.

Et av dem treffer hjelmen hans og knuser den før han får kastet seg ned på bakken igjen.

Men energien hans minker.

– Jeg vet vel at fetteren min ikke har virus på sin maskin vel!

Oppe på rommet hans sitter Anders og Ole-Morten.

Brage lukker vinduet for at regnet ikke skal sprute inn på tegnesakene hans.

– Hvem har tatt tegningen min?

– Har dere tatt tegningen min?

– Gi meg tegningen min!

– Ta med dritt-spillet deres!

Brage går inn på rommet sitt igjen.

Brage er borte ved tegningene sine.

Det er egentlig moren hans som bruker det ordet i forklaringer.

Han står og vifter med matpapiret sitt og forteller noe til Trine.

Men han var så sur på grunn av den dårlige matte-prøven min, så jeg hadde ikke gjort det.

– Du har reddet livet mitt.

– Beate, sett deg på plassen din!

Han har satt seg på rommet sitt.

Jonas går inn i gangen og knyter opp skolissene sine.

Det er bare rommet hans.

Nesa hans er klemt utover ansiktet.

Moren hans lurer sikkert på hvor det er blitt av ham.

Brage må smyge seg ned på plassen sin etter at timen har begynt.

– Vi skal til fetteren min å spille, svarer Anders.

Moren min kjenner ham godt.

Alt blodet som hjertet hans må arbeide med!

Brage må se ned i ansiktet hans.

Så har smilet sunket dypere og dypere i øynene hans.

Henryk sitter ganske rolig og drikker av tekoppen sin.

Langt inne i øynene hans er det kanskje et smil.

Han er merkelig naken med trebitene sine.

Henryk smiler dypt inne i øynene sine.

Han går inn på rommet sitt og lukker døra.

Huset summer av stemmene deres.

Han lærer å løfte knærne hans forsiktig når han skal gå.

Preztt roter i lommene sine og kaster innholdet ut i skogen.

– Vreng lommene deres.

Hun har allerede vrengt lommene sine og legger rusket i Jonas sin hånd.

Til og med mattelæreren vrenger lommene sine.

Stemmen hennes er bare små klynk.

Rob Nevin så fra kameraten sin til skjemaet på bordet mellom dem, og tilbake til kompisen igjen.

«Å, Nevin, gutten min, dette kommer du aldri til å angre,» sa Dennis og skiftet gir.

Tankene hans befant seg tydeligvis et helt annet sted, men det plaget ikke Dennis.

Nick virket som om han gledet seg til turen, men han kunne ikke begi seg ut på landeveien

uten harelabben sin.

«Vi må ha et navn til bussen vår.

Noen der bak blåste et trompetstøt i lommeørkleet sitt.

«Jeg så en film en gang der helten kalte bilen sin for Gamle Betsy.»

Vi har da jammen vært heldig med deltagerne våre?»

Når jeg roper navnet deres, må dere reise dere og skrike og vinke så vi ser dere.»

Han så på armbåndsuret sitt.

«Ja, men moren din ga dem til meg så jeg skulle passe på dem for deg.

Kevin klappet speilreflekskameraet sitt.

«Jeg fikk tatt nærbilde av trynet hans!

Jeg hadde tenkt å be om telefonnummeret hennes, men følte at tidspunktet ikke var det rette.»

«Ambulansen vår!» utbrøt Sam.

«Navnet deres.

I samme øyeblikk åpnet Artie oppbevaringsboksene der han hadde varene sine lagret.

Han kikket ned på Dennis, og et fett gjenkjennelsens smil bredte seg over ansiktet hans.

Faktum er at de bare elsker oss på grunn av brannsalven vår.»

«Jo, men instinktet mitt, Nevin.

«Instinktet ditt fortalte deg også at du ville bli brun.»

Kuppelen på Capitol-bygningen glinset på hodet hans, og han var prydet med flagg og sløyfer.

Kunne vært en fin presang til foreldrene mine.»

Jeg har sittet her med deltageren deres i mer enn en time!»

«Foreldrene betaler mange penger for at ungene deres skal se landet og ha det fint!

Men i gruppen deres er det bare rot!»

«Vi har det fint!» sa Sam krigersk for å forsvare reiselederne sine.

«Og jeg har fått tatt noen stilige bilder,» la Kevin til og klappet filmboksen sin.

Men dette er en sak mellom reiselederne deres og meg.»

Ungene deres trenger dere.

«For jeg tror ikke du er med på noen av bildene mine.»

«Men jeg har betalt alle bøkene våre!

På hodet ditt, ryggen, rundt håndleddet og midjen din - alt det tåpelige skrotet du har kjøpt.

Jeg må jo ha suvenirer fra turen vår.

«Hva med budsjettet vårt?» spurte Rob.

«Jeg tror de kjører til siden fordi de ser de røde korsene våre.»

Dennis kastet et blikk på armbåndsuret sitt og smilte.

Her er Pete med hunden sin, Hamlet.»

«Og imens skal du ikke være skyldbevisst fordi du har det gøy med de nye vennene dine.

Har du lyst til å se resten av bildene mine?»

«Hva om jeg sender datteren min med for å forsikre meg om at du ikke gjør noe galt eller mishandler kyrne mine?»

De sier at du brukte alle pengene dine i New York.»

Jeg kommer til å være borte en stund for å hente kyrne våre.»

«Jeg fikk mer enn deg!» ropte en gutt til søsteren sin.

Sheldon pekte på T-skjorten sin.

Fedrift i Nebraska, og en grufull tanke begynte å bane seg vei inn i hjernen hans.

Stemmen hans ble ikke fullt så autoritær, mer skarp.

Klar?» ropte han til ku-ekspertene sine.

«Han leide kuene av faren vår.»

Som han så det, kom melk fra steriliserte glassflasker som hver morgen sto utenfor døra til luksusleiligheten hans.

Nå forstår vi hvorfor han spiser og sover med stresskofferten sin - den er spekkfull av penger - penger og en smoking!

«Ja,» sa han til mannskapet sitt, «det er perfekt.

Sjefen hans trenger jo ikke å vite at han gjør dette for oss.

Er smokingen min kommet tilbake fra rensariet?»

Klokka ett på dagen ble Artie bedt om å inspisere diskoteket sitt.

«Jeg klarte å skaffe meg denne stilige løpeseddelen til å henge på rommet mitt.

Rob forsøkte å gå inn døra, men mannen innenfor, Joe, la en jernklo på armen hans.

Howie stakk albuen i siden hans.

«Jeg har alle albumene dine!»

«Beklager, gutter, men dette er en sak mellom reiselederne deres og meg.»

«Den vesle slimålen deres ypper seg!

«Hvor er den lille skrullingen deres hen?» la Byron til.

«Det er bare fordi de strødde innvollene våre over hele bassenget,» gispet Rob og gned seg på haken.

«Vet du, det er ganske rart,» sa Rob, «da jeg var elleve og noen banket meg opp, pleide den atten år gamle broren min å komme og forsvare meg.

Kasino-direktøren betraktet Artie gjennom enveisspeilet fra kontoret sitt, og bemerket til en ansatt:

Like i nærheten snakket en mann henført til kompisen sin.

«Du og kompisen din forsøkte å stikke av med den gamle fyren.

«Den gamle mannen er den sjettede guttungen vår!

Artie var ikke i setet sitt, men ett av toalettene var opptatt.

«Å nei, gutten min!

«Og her er vekslepengene hans!»

Og så kjørte Pat av sted på ruten sin.

Med det samme Pat var kjørt, begynte pastor Timm å lete i skapene etter den gamle filmfremviseren sin.

Han bare satte seg i lenestolen og drakk teen sin.

«Ja, for vi vil så gjerne se filmene dine,» sa Pat.

Det har han etter farfarens sin som er død nå.

Han har ganske lyst hår, og luggen hans er av og til ikke til å holde styr på.

Likevel gikk hun der rett i ryggen, var liksom stolt av høyden sin.

Jeg kjente munnen hans midt på min.

Men visst slo hjertet mitt et ekstra slag, og visst ble jeg tørr i halsen.

Han drog med foreldrene sine til Borgafjåll for å kjøre slalåm.

Pappa drakk en kopp kaffe ved kjøkkenbenken, og gikk ned til husene sine igjen.

– Magen din er så fin og myk, så, selv om du nok har spist litt for mye slikkerier.

Så det ble ikke mye sol og skigåing på meg akkurat, men om ettermiddagene holdt jeg i hvert fall på med hestepermen min.

Jeg liker Otto, særlig fordi han har et navn som går inn i samlingen min av «bakvendte» ord.

Som oftest ser husene hans bare ut som kvadrater og rektangler.

Sånn ser det ut på gården hennes:

Jeg håper ikke han har tenkt å overta etter foreldrene sine, jeg vil nemlig ikke bo på landsbygda.

Faren hennes eier butikken.

Så skrev han av det jeg hadde notert i skriveboka mi.

Dette med hendene våre ble ganske varmt og vanskelig til slutt.

Jeg ønsket at han skulle slippe, bare streife hånden min av og til, men han holdt den fast hele tiden.

Han hadde kysset meg, han hadde sendt brev, og han hadde holdt hånden min gjennom en hel film.

Katrin går og svinger med puppene sine i gymgarderoben.

Da er han inne i bildene sine, sier han.

En i klassen vår har en får som bare drikker.

Det er det han heter, han i klassen vår.

Sofie festet kjedet sitt rundt halsen på Rickard, og jeg hengte mitt rundt Stefans.

Øynene hans er så lysende blå.

Et lite, rundt anheng med takkete kanter hang rundt halsen min.

Hun stod sammen med lillesøsteren sin.

Katrin kunne gjerne komme i en annen klasse, og svinge med puppene sine der.

I frikvarteret fortalte jeg Desirée, Ulrika og Matilda hva som kom til å skje med de stakkars tennene mine.

De siste ukene hadde brevene hans blitt tynne og intetsigende igjen.

Men noen ganger greide hun å få ham interessert, hun la hånden på skulderen hans, og han lo.

Hjørnetennene hennes er helt spisse.

Sett noen togskiner inn i munnen hennes, kjære reguleringstannlege.
Men Stefan var ikke i selskapet mitt.
Pappa lå på rommet mitt.
I hvert fall ville ingen av fedrene deres finne på noe sånt.
Sånn er faren min.
Halsbåndet mitt mister jeg aldri, for jeg tar det aldri av meg.
Men om kvelden angret hun seg, og ba lillesøsteren sin om å ringe til ham og gjøre det slutt.
Jeg heftet sølvkjedet av halsen min og gav henne det.
Da Desirée kom tilbake, smøg hun bare kjedet hun hadde med seg ned i brystlomma på jeansjakka mi.
Hendene mine ville ikke ta imot det.
Jeg ville gjerne ta dem opp med fingrene mine og stryke ham over nakken.
Av brevene hans kunne jeg ikke merke at det hadde skjedd noen forandring.
Da han bøyde seg forover, strittet håret hans ut fra kragen.
Kateteret var pyntet med blomster, og vi satt tause ved pultene våre.
Da hun la armen rundt skuldrene mine, skjønnte jeg det med en gang.
Han ville ikke ha på seg bisselet og bet tennene sammen, men jeg åpnet munnen hans.
Jeg hadde ikke hjelm, likevel flagret ikke håret mitt sånn som jeg helst ville.
Foreldrene hennes var ikke hjemme, og vi satt i stua.
Jeg ble sittende på stolen min.
Katrinn malte leppene sine som om fargen hadde forsvunnet.
Ballen i magen min var borte, og alt føltes så lett.
Det var så vidt jeg kjente henne igjen, enda hun er søsteren min.
Han bodde sammen med moren hennes da han studerte kunst.
Men han omfavnet eldstedatteren sin og kysset et av de likbleke kinnene hennes.
– Nå har jeg jentene mine hjemme, sa han.
Vi var inne på rommet mitt.
Den triller liksom ut av halsen hennes, så jeg måtte le, jeg også, enda jeg følte meg litt såret.
I en måned hadde jeg levd uten kjedet hans rundt halsen.
Det var faren hans som kjørte.
Nå har Ulrika og familien hennes reist på ferie.
Hun har jo søsteren sin som bare er to år yngre.
Heldigvis var det lillebroren hans som svarte.
Så snudde jeg meg, smelte igjen kjøkkendøra så huset ristet, og gikk inn på rommet mitt.
Barbro er søsteren hennes.
Når folk reiser vekk fra familien sin, kan det bestandig hende at de treffer en annen.
Han hadde ikke hjelm på seg, og det mørke håret hans flagret i vinden.
Øynene hans var brune.
På de brune øynene hans og det lange håret.
Nå måtte jeg holde meg unna soverommet deres.
Jeg ringte faktisk og sa det riktige navnet mitt.
Selvsagt havnet den på den ene puppen hennes.
Det var faren hans som svarte.
Omtrent som stesøstrene til Askepott med de klumpete føttene sine.
Sånn så rådene hennes ut:
Prøv ikke å forandre hele livet ditt.
Den venstre profilen min ser faktisk ganske bra ut.
Han var ferdig med bildene sine, og nå kunne han ligge og dra seg om morgenen.
Og søstrene mine og Santana, Abraxas og Casaubon.
Han kom med sykkel sin hver morgen, og så drog vi opp til Bertins.
Jeg skulle holde armene mine rundt ham, som om jeg satt på baksetet av en moped.
Jeg sparket, skrek og klorte, men han bare løftet meg opp, bar meg inn på rommet mitt og slengte meg på senga.
Det er bare fem hundre meter mellom bondegården til foreldrene hennes og huset til Stefan.
Men moren og faren og de yngre søsknene hans var hjemme, i hvert fall.
Det var fetteren hans, Tord, fra Göteborg, fikk jeg vite senere.
Pappa hadde ringt til faren hennes.
Han var på pappas alder, men mager som et fugleskremsel, og så lys at du ikke kunne se

øyenbrynene hans.

Brunfargen hennes hadde falmet, hun var helt flekkete i fjeset.

– Jeg er gjerne etter venninnen din, sa han.

De grer håret sitt oppover.

Jeg skjønner ikke at Stefan holder ut med den barnslige luggen sin.

I frikvarteret kom hun til korridoren utenfor klasserommet vårt.

Den beste læreren vår er Ivan, ham vi har i samfunnsfag.

Sånn er «undervisningen» hans:

Det eneste du kan gjøre i timene hans, er å sove.

Ut av vertshuset kom de to vennene hans, verten og fem-seks tjenere væpnet med spader og spett.

«Jeg så etter i lommen hans,» sa verten.

Kona mi bandasjerer såret.»

Sett i gang og få tak i tjeneren min og få salet hesten min.»

Det var verten som samvittighetsfullt hadde tatt vare på restene av kården hans.

Før han gikk til sengs satte han i stand klærne sine, og fikk tak i en ny kårde.

Fra vinduet sitt kunne han holde øye med mennene sine, som var samlet på gårdsplassen nedenfor.

«Jeg har fått laget det spesielt til meg,» svarte Porthos og tvinnet den store barten sin.

Tréville la en hånd på armen hans.

Vær så vennlig å slippe beltet mitt.»

«Jeg har fått to av vennene mine til å være sekundanter,» sa Athos, «men de har ikke kommet ennå.»

«Er det sekundantene Deres,» spurte han og gjorde store øyne.

Det er nok å avvæpne ham – få tak i kården hans.

Musketérene hilste mannen med kårdene sine.

Motet hans kan ikke trekkes i tvil, og blir han musketer nå, kommer han til å tjene sin Konge til sin dødsdag.»

«Etter ansiktsuttrykkene deres å dømme er det all grunn til å tvile på det,» svarte Kongen.

Rett utenfor slottet delte D'Artagnan de førti gullstykkene med vennene sine.

Og finner De konen min, kommer jeg heller aldri til å gjøre det.

Men han holdt seg stort sett på værelset sitt.

D'Artagnan løp til luken sin og la seg flatt ned.

Da han la sin hånd på skulderen hennes, falt hun på kne og gråt og hulket frem:

Så sa han navnet hennes.

Ta armen min, så går vi.»

«Og så glemmer De ikke løftet Deres?

«Fortell meg litt om konen Deres.

«Mannen som bortførte konen min!»

Dronningen var alene i rommet sitt, og han fortalte henne om ballplanene.

Nei takk, min kjære, nå vet jeg alt om deg – Kardinalen fortalte meg om intrigene dine.»

Et øyeblikk ble Konstance stående og stirre fremfor seg, men så tentes det håp i blikket hennes.

«Hørte De samtalen vår?» spurte Konstance ivrig.

Dermed fortalte hun den farlige hemmeligheten om Dronningen og diamantknappene hennes.

«Fort!» utbrøt D'Artagnan og grep hånden hennes.

«Så De tror at konen Deres har vendt tilbake til slottet uten å snakke med noen andre?» spurte den ukjente.

«Så nyhetene mine er verdifulle?»

Men si meg nå – nevnte konen Deres noen navn?»

«Hør!» sa D'Artagnan og trykket hånden hennes.

Vi tar med oss tjenerne våre.

Jeg har det her i lommen min.

«Vi lar tjeneren din bli igjen.

«Han trodde nok det var lederen vår.»

«De finner ham på godset sitt et par kilometer utenfor byen.

«Min herre,» sa D'Artagnan rolig, «jeg vil ha den tillatelsen Deres, og jeg har tenkt å ta den fra Dem.»

D'Artagnan la seg på kne ved siden av ham og skulle ta Kardinalens tillatelse ut av lommen

hans.

«Og så avgårde til havnefogden,» sa D'Artagnan og glattet håret sitt.

Trøyen hans satt klistret til såret, og han hadde ikke mistet så mye blod.

Hvis vertene i vertshusene får adressen Deres, kan De overta de fire hestene.

Det gled et ondt, tilfreds smil over leppene hans.

Han hadde ikke tatt kostymet sitt skikkelig på seg.

Stemmen hennes skalv.

Kardinalen gikk bort og la en liten eske i hånden hans.

Hjertet hans gjorde et stort hopp da hun ga ham tegn til å følge henne.

Men etter at de hadde snakket sammen et par minutter, forandret uttrykket hans seg.

I beltet hang kården og de to pistolene hans.

«Jeg gikk ut og så at en person prøvde å åpne porten min.

«Så De lederen deres tydelig?» spurte D'Artagnan.

Se på støvlene Deres, unge mann!»

Aramis reiste seg og tok kappen sin.

Athos grep etter armen hans.

«Det kan være fiendene Deres,» sa Milady.

«Kvinnen som hadde vognen sin ved porten.

Hendene hennes er iskalde,» sa D'Artagnan heftig.

Det gikk skjelvninger gjennom kroppen hennes og svetten silte fra pannen.

De gikk til rommene sine.

Athos hentet hesten sin og red raskt til Lille, som lå noen mil unna.

Nå bandt jeg hendene hennes bak på ryggen, hengte henne opp i et tre – og dro min vei.

«Se etter selv,» sa Athos, og med ett sto han ved siden av Milady og rev kappen av skuldrene hennes.

«De må gi meg kården Deres, min herre.

Vennene Deres ble stanset underveis mens De fortsatte reisen.»

Så gikk D'Artagnan tilbake til Athos, som satt med vinglasset sitt.

«Så får jeg dette,» sa D'Artagnan trist til mote, «men jeg skal visst ikke få se stort til vennene mine lenger.

Audun mister en vedpinne ned på foten hennes.

– Har du erta søstera di igjen nå? spør Geir.

– Er han sterk, den gjesten vår, siden biskop Ivar er redd? spør Audun.

– Så se på søsteren din, hun har nesten sovnet der hun sitter.

Astrid sitter helt på skakke i saueskinnsfellen sin på gulvet.

Øyelokkene hennes ser tyngre og tyngre ut.

Hettene og skuldrene deres er dekket med snø.

– Biskop Ivar ville nok gjerne hilse nærmere på følget ditt, frende! svarer faren.

Er det farmor som mæler noe om smykeskrinet ditt igjen der nede?

– Audungutten min!

– Sett deg på fanget mitt, du, Audun, sier faren.

– Du må love å ikke si dette til noen i de dagene gjestene våre er her.

– Sigurd og Åskjell, sier han, – så spørreglade som dere er, må dere passe dere så ikke tungene deres slår krøll på seg!

– Det er vel fin is på tjernet deres nå som vi hadde sånn en kald natt!

Da sender han mennene sine ut i mørket for å drepe gutten.

Uten flere ord går Gjavvald til stallen og tar ut hesten sin.

– Jeg synes blikket ditt blir vassent, Knut, sier Fridrek.

Der har han buen sin og fem piler.

Da er Astrid fornøyd, for dette får hun til å passe inn i leken sin.

– Du må ikke skyte hesten vår, vet du, Håkon, sier Audun.

I remmer rundt halsen har de beinskøytene sine.

Du leiker med lillesøstera di, det er det du gjør hele dagen, det vet vi godt!

– Hold fred, Åskjell, ellers skal du få smake på pila mi sjøl!

Vi har sett utafør vedskålen deres, der ligger veden i svære hauger, sier Åskjell.

– Jeg har liten lyst til å kline til pilene mine med dårlig Skårset-blod.

– Det er ikke noen av slektningene dine fra Viken?

– Det kan hende jeg har mistet skrinet mitt ute et sted! sier farmor i kroken.

I måneskinnet kaster den skeive nesa hans en rar skygge nedover ansiktet.

Nysgjerrig stikker de munnen under armene hans og overalt ellers på jakt etter noe godt å

ete.

Og faren til Sigurd og Åskjell er ikke ordentlig birkebeiner sjøl om sønnene hans tror det.

Ta heller livet mitt i bytte fordi jeg ikke har kunnet holde munn!

– De er visst de beste vennene dine, de!

Han henger buen sin over skuldra og klatrer forsiktig ned stigen.

Bare spydet hans står forlatt rett opp og ned.

– Gutten min! roper hun.

Mor og Astrid gnir hvert sitt av beina hans og synger.

– De sier du har skrevet navnet ditt foran hele inngangen her!

– Du kjenner jo de to sønnene hans, røde i luggen som glørne der.

Etter at han døde, begynte det å skje mirakler ved graven hans.

I 1205 trengtes det et trygt overnattingssted for kongsbarnet Håkon Håkonsson og moren hans, Inga fra Varteig i Østfold.

Håkon og moren hans kom til Hamar på julaften i 1205.

Det var virkelig en katastrofe for landet vårt.

I tannlegepraksisen sin reiste han rundt i Gudbrandsdalen for å redde folks tenner.

Hendene hans så små og fjollete ut der de krafset i luften.

Håndleddene hans så håpløst tynne ut.

Han følte seg som en hemmelig prins som gjemte sølvlydene fra harpen hennes i hjertet sitt.

Men han ble varm og glad av harpetonene og de små hendene hennes, og det røde håret.

– Jeg har pakket en drøm ned i kofferten min, Jan.

Tenk om han ikke passet inn i de drømmegreiene hennes!

Faren hans kjørte taxi, mest om dagen, men også noen kvelder i uka.

Moren hadde sett på ham med de blå øynene sine.

Faren hans sa ingenting.

Eller la hånden sin et øyeblikk bak i nakken hans.

Luggen hans så forresten ganske stilig ut når han dro håret bakover.

Håret hans ble blankt og svart som kråkefjær.

Som om noen hadde spyttet en klyse med rødt gørr på huden hans.

– Den ser ut som en hemmelighetsfull øy, pleide moren hans å si.

– En rosa øy på kinnet ditt.

Moren hans hadde ikke skjønt noen ting!

Moren hans hadde ikke skjønt noe!

Det var ingen som likte føflekken hans og syntes den var spennende.

Jan gikk ut av badet og inn på rommet sitt.

De hadde store kniver dinglende i beltene sine.

Skogbunnen med mose og barnåler presset seg langt inn i nesa hans mens vekten av guttekroppene trykket ham lenger og lenger ned.

De kunne gjøre noe med kroppen hans.

Men ikke med tankene, han kunne tenke på Hanne, han kunne tenke på hendene hennes...

Armene hans ble vridd hardere bak på ryggen.

Vi binder armene dine bak på ryggen, og så senker vi deg ned i den dypeste revehulen.

Cato vred hendene hans bak på ryggen og bandt et tau rundt dem.

Cato og krigerne hans så på Jan.

De så en gutt som ristet trassig på det sorte hodet sitt.

Det rant litt ned i nakken hans.

Det var som om ropet hans aldri ville ta slutt.

Men beina hans skalv, og han greide ikke å stoppe skjelvingen.

Nå var han her i deres huleverden, menneskefienden deres.

Hendene hans fikk helt sikkert ikke nok blod!

De kom til å rive ham i filler med de sylskarpe tennene sine!

Han klatret lett og sikkert, og føttene hans fant feste i den minste revne.

Gutten ristet så merkelig på hodet sitt og skuldrene.

Ansiktet hans var blankt av tårer.

Stemmen hans lød som silke eller musikk eller plaster eller kakao med krem.

Lukten fra den råtne revehulen bare rant ut av nesa hans.

Håret hans var tykt og hvitt og lå litt utover kraven på en mørkebrun dressjakke.

Jan reiste seg langsomt og gned over håndleddene sine.

- Mener du ansiktet mitt!
- Jeg snakker ikke om ansiktet ditt, barn, jeg snakker om sjelen.
Den gamle mannen og katten hans og Jan.
En stor, sort klippevegg sto rett opp over hodet hans.
Jan fulgte fingeren hans med øynene og græsset.
Den må venne seg til lukten din, bevegelsene dine og stemmen din.
- Den Skjønne blir igjen utenfor, hun er vaktkatten min.
Jan håpet at han ikke hadde tenkt å legge den rundt skulderen hans.
Jan tenkte på faren som var ute og kjørte drosjen sin.
Det var det moren hans pleide å lage.
Hjembakt brød med drømmer og karve, akkurat sånn som moren hans hadde bakt.
Men han skulle ikke fortelle Hamble om moren sin.
Han skulle ikke fortelle om brødet hennes eller drømmene hennes.
Faren min venter.
- Faren din er ikke hjemme, Janus.
Hvordan vet du at faren min ikke er hjemme?
Den beveget seg i takt med pusten hans mens han gikk.
Hun bare kjørte i den der håpløse, gule folkevognen sin rundt i Europa, og der fantes det vel nesten ingen telefonkiosker.
Han kunne ikke høre på stemmen hennes om hun var lei seg eller glad.
Faren hans snudde seg ikke.
Så gikk hun inn på soverommet og fant frem kofferten sin.
Faren hans var blitt så stille.
Så gikk han inn på badet for å hente walkmannen sin.
Pappa hadde ryddet vekk alle tingene hennes.
Føflekken laget en skyggeside i ansiktet hans.
Den delte ansiktet hans i to på en måte.
Ansiktet hans var jo på en måte to ansikter.
Det var det dagen hans hadde vært, lys og mørke.
Jan støttet hodet i hendene og så inn i speilet, inn i øynene sine.
Han hørte den milde stemmen til Hamble inne i hodet sitt:
«Jeg tenker ikke på ansiktet ditt, Janus, jeg tenker på sjelen.»
Akkurat nå sitter hun foran den gylne harpen sin og spiller med hvite hender.
Og det røde håret - det røde håret henger løst nedover ryggen hennes.
Pusten hans laget en sky på glasset som så ut som et hjerte.
Hun så ut av vinduet og ut mot det mørke kastanjetreet som holdt grenene så beskyttende rundt huset hennes.
De kalte henne Strengen fordi hun var så liten og tynn, og fordi moren hennes flettet håret hennes i en stram flette som hang som en rød streng nedover ryggen hennes.
Han sto helt, helt stille og bare så inn gjennom vinduet hennes.
Hun satt stille og rett på stolen, mens den hvite, nystrøkne blondekraven lyste rundt halsen hennes.
Hånden hennes skrev jevne, blå bokstaver på det hvite papiret.
«God orden, Hanne,» skrev læreren under arbeidene hennes.
Hanne la alle blyantene forsiktig ned i pennalet og stakk begge remmene til ranselen pent inn i spennene sine.
Det var virkelig en gammel mann i hagen hennes!
Katten gned hodet inn mot hånden hans, akkurat som den hadde gjort med Hanne.
- Ta vare på musikken din, barn.
Da hun snudde seg for å fortelle ham om musikken sin, og om harpen, var han borte.
Når hun sto sånn, og så ut, var det nesten som huset hennes svedde over trærne.
Kanskje hun kunne lokke ham inn i hagen med musikken sin, spille ham inn bak kastanjetreet?
Hvisket det inni hodet hennes.
Men beina hans var fremdeles brune etter sommersoling.
Jan lente seg over faren og så undersøkende ned på hodet hans.
Dyna hans hadde sklidd ned på gulvet.
Stemmen til læreren trengte inn i tankene hans.
Han stirret kaldt på læreren, mens den ene hånden hans lekte med kniven nede i bukselommen.

Den lå godt inni hånden hans.
Ansiktet hans var nesten like rødt som føflekken.
Jan møtte blikket hennes.
Jan tok kniven opp mot halsen sin og skar i luften, langsomt, tvers over.
Men han kunne ikke se ansiktet hennes.
Han fant frem noe tau som han hadde i skapet på rommet sitt.
Sollyset laget gylne flekker på ansiktet hans.
Han glippet med øynene, og hatten hans falt ned i gresset.
Underleppen hans dirret ørlite.
Jan så at han ristet på hodet, og at nakken hans var tynn og hvit.
Jan så at han ikke hadde sokker i joggeskoene, og at det vokste fine, lyse hår på leggene hans.
Hun hadde tatt av ham genseren og vasket ryggen hans med en fuktig frottéklut.
Så hadde hun smurt ham inn med håndkrem sin.
Den strøk ryggen mot den skitne olabuksen hans med halen rett i været.
Han hadde fått noen maur på joggeskoene sine.
– Gå da, og ikke glem meg og kniven min!
Jan ropte etter bregnekrigeren, men stemmen hans nådde ikke lenger enn til de nederste grenene på rognetreet.
Der sto en mann i sort kappe med et tankefullt uttrykk i de mørke øynene sine.
Mannen lot hatten gå rundt og rundt mellom de lange, tynne fingrene sine.
Mannen som sto foran ham, hadde den brune hatten til bregnekrigeren i hånden sin.
De nærmet seg ikke Jan, bare så på ham med de kalde øynene sine.
Jan så på lommekniven sin.
Jan passet godt på ikke å komme borti de lange fingrene hans.
Hårene reiste seg i nakken hans.
Den trakk til seg helt sinnssyke menn og kattene deres!
– Husk at sinnet ditt er bra, Janus.
Ansiktet hans.
Ansiktet hans!
Det rant litt fett nedover haken hans.
Den gamle faren din er ikke så dum uti kokekunsten.
Jan smilte tilbake til faren sin.
Jeg elsker hendene dine, jeg elsker den røde fletten din, og jeg elsker musikken din som kommer fra glassverandaen.
Hanne gikk tilbake til harpen sin.
Jan var i hagen hennes!
Hun skulle spille hjertet sitt inn i kastanjebladene, inn i kastanjene og inn i barken på treet.
Det skinte i det røde håret hennes.
Han fløy oppe i luften et sted, høyt, høyt oppe, sammen med drømmene sine.
Kanskje tankene hans krysset tankene til mamma?
Mamma spilte bare musikk når pappa ikke var hjemme, mens hun satt bøyd over akvarellene sine.
Jan la seg i sengen sin med en pute over hodet og fingrene i ørene.
Gå til faren din, du, dere gutter holder jo sammen.
Jan la et pledd over bena hennes.
Faren blunket til Jan bak ryggen hennes, og smilte han også.
Den stirret på ham med de grønne øynene sine.
Kappen hans fanget opp lyset fra glassverandaen og kvelte det.
Kjolen hennes var hvit, og lyset fra vinduene fikk håret hennes til å skinne.
Men mannen la armen rundt skulderen hans og trakk ham bort fra lyset.
Mannen i kappen gikk mot skogen, og de to kattene gikk lydløst etter ham mens halene deres subbet ned i bakken.
Det lyste i vinduene til blokka, høyt der oppe over hodet hans.
Hjem til ranselen sin, hjem!
Du har tegnet på kinnet ditt, Janus.
Kunne faren se inn i hodet hans og lese tankene?
Faren lo litt under dyna si.
Ivan var langt, langt borte i skogen sin.

Han våknet av vekkerklokken til faren som ringte rett inn i øret hans.
Sammen kunne de knuse Ivan og kattene hans.
Da kunne jo mamma fange henne opp i kofferten sin.
Den ble borte inne i hånden hennes.
Han satt bare og tenkte på Ivan og den sorte kappen hans.
Føflekken ble borte bak hånden hans.
Han sto der, smilende bak et tre, og strøk kattene over ryggen med de tynne, bleke fingrene sine.
Så løftet han hodet, og de mørke øynene hans fikk et nytt lys da han merket signalene fra føflekken hans.
Han skulle marsjere ut til Ivan og de to ekle dyrene hans og be dem dra til helvete, alle tre!
Han la prøven sin oppå hennes.
Han så hvordan de andre pakket sammen ranslene sine med kjappe bevegelser, og lyden av stemmene deres fylte klasserommet.
Han så Hanne pakke sammen sakene sine, hun også.
Læreren samlet sammen gloseprøvene på kateteret og la bunken ned i vesken sin.
Jan så på hånden hennes.
Jeg kan ikke finne katten min.
Han svettet på hendene, og stemmen hans hørtes tynn og barnslig.
– Det var en katt i hagen vår forleden.
Hun nikket med hodet mens hun snakket, og den røde flettestrengen vippest bak i nakken hennes.
Han kremtet, forsøkte å finne frem den vanlige stemmen sin:
Stemmen hans.
Hanne så på ham mens hun snakket, og stemmen hennes lød høy og lys.
– Nei, det var en stor, kaffefarget katt som var i hagen min.
– Jeg blir gjerne med deg opp i hagen din.
Munnen hans hadde begynt å smile helt av seg selv.
Så rar stemmen hans hørtes ut, tynn og forsiktig.
Han ville ikke at hun skulle se øynene hans akkurat nå.
Han ble helt svimmel av de øynene hennes.
De små steinene på bunnen så grønne ut, de også, og selv ansiktet hans ble grønt når han lente seg utover kanten og så ned i vannet.
Han rykket til da han merket hånden til Hanne på skulderen sin.
Stemmen hennes var som et forsiktig pust bak i nakken hans.
Han skulle lyse for Ivan og kattene hans.
Gå, Hanne, tenkte Jan, ta de tynne beina dine og stikk!
Hun løp så fletten løsnet og det røde håret sto i et brus rundt hodet hennes.
Jan snuste ned i pelsen hennes.
Hjertet hans hoppet på plass.
Hanne strøk over den myke pelsen med hånden sin.
Men han passet godt på at hånden hans ikke kom borti hånden til Hanne.
Hun tredde halen mellom leggene hans og så opp på ham med smale øyne.
Han ble glad når han så den kaffefargede pelsen foran seg og den stolte, uredde halen hennes.
Hårene reiste seg på armene hans.
Hele tiden smilte han dette tynne, alminnelige smilet sitt.
Jan så det på ørene hennes der hun hang fra hånden til Ivan.
Ytterst på halen hennes var det en krøll.
Et øyeblikk var det som han kjente hjertet hennes i hånden.
Bare fjellveggene, like mørke og blanke som kappen hans, skinte innover.
Hun skalv fremdeles, og den våte pelsen laget en stor flekk på skjorten hans.
Jeg venter her, tenkte Hanne og knappet igjen den lyseblå jakken sin.
Jeg venter her hvis Jan og katten hans trenger meg.
Hun var nesten tørr og boret snuten inn mot mellomgulvet hans.
Hamble smilte det varme smilet sitt, og det skinte i to blå øyne.
Varmen fra kruset prikket i de kalde hendene hans, og sendte varmebølger opp langs armene.
Den krøp bak på ryggen hans og jaget bort alt det klamme som hadde samlet seg under skjorten hans.

Hendene hans lå rolig på bordet, en på hver side av det blå kruset.
De blå øynene hans var alvorlige.

- Ivan er broren min.
- Ivan er broren min, ja, fortsatte Hamble, fremdeles med denne lave, hviskende stemmen. Han er broren med mørke skyer inni hodet sitt.
- Men du er redd drømmene dine, barn.

Jeg er så redd for Ivan og kattene hans.
Faren min er ikke redd for noe!
Faren din er redd, han også, Jan.
Stemmen hans var så tynn.
Hamble behøvde ikke skinne, han kunne bare sitte her og klappe kattene sine, han.
Hamble la en hånd under haken hans og snudde hodet hans slik at han måtte se likevel.
Hamble holdt haken hans litt, nikket med hodet, og så lot han Jan gå alene ut døren sammen med katten.

Han gikk etter katten, og hjertet hans banket ujevnt.
Den der bedritne Ivan og den teite, svære kniven hans!
Han minnet om pappa, Ivan, men likevel, han trodde ikke Ivan stekte pølser og plystret på kjøkkenet sitt om kvelden.
Det var noe i øynene hans for tiden som absolutt ikke minnet om Ivan.
Det lyste hvitt i tennene deres når de smilte.
Hundene ville få tak i henne, lederhunden hadde allerede åpnet kjeften sin.
De sorte kattene klemte seg inntil beina hans.
Det stramme smilet hans brettet leppene til side, som hos en ulv.
Brystet hans skinte blankt gjennom revnen i skjorten.
Hun hadde søle på den lyseblå jakken sin.
Han så det ekle fliret og det lille, tilfredse glimtet i øynene hans.
Hånden hans skjøt frem, og knyttneven hans traff Cato midt i mellomgulvet.
Det sorte håret hans strittet.
Han gikk bort til Hanne og trakk i det røde håret hennes.
Jan trodde han svelget hjertet sitt da han hørte den lave stemmen til Cato.
Han så opp i det sammenbitte fjeset hans.
Han sparket etter en katt med den store støvelen sin.
Munnen hans åpnet og lukket seg.
Øynene hennes var store og mørke.

- Kom Hanne Harpehånd, sa han og undret seg over hvor sterk stemmen hans lød.
- Kom, jeg skal følge deg hjem til huset ditt.

Hun smilte over hele det skitne fjeset sitt og la hånden sin i hånden til Jan.
Den passet helt nøyaktig inn i hånden hans.
Han smilte sikkert ikke det der ekle smilet sitt lenger.
Jan kjente på den lille kniven i lommen sin.
Jeg har lyttet i hagen din, bak kastanjetreet.

- Jeg har sett deg, sa Hanne Harpehånd fornøyd, og klemte hånden hans, - men nå må du ikke glemme katten din.
- Jeg tror du har rett, Hanne, sa Jan, mens et stort smil bredte seg utover ansiktet hans, - det der er visst min katt.

Nede ved føttene hans mjauet to katter ynkelig og gikk urolig frem og tilbake.
Hun gikk ut av bilen og smilte til faren hans.

- Glemt hun katten sin?

Han lente seg frem over vasken og så inn i ansiktet sitt.
Den var som en rosa skygge på kinnet hans.
Føflekken så faktisk ut som en hemmelighetsfull øy i ansiktet hans.
Jan vasket hendene sine og lot det varme vannet renne.
Ansiktet hans så vått og levende ut i speilet.
Så gikk han langsomt inn på rommet sitt.

- Til mamma og alle drømmene hennes?
- Det er plass til drømmene hennes her hos oss, pappa?

Hårene langs ryggraden på bakparten hans begynte å stritte.
Noe annet traff ham over bakparten og viklet seg rundt bena hans.
Det flimret rødt for de trette øynene hans.
Så trykket den seg inntil det varme skinnet hans.

Rotta satt og vasket værharene sine.
Fremdeles var ikke mødrene deres å se.
Hvor var moren hans?
Nå kunne den lille følgesvennen hans sovne med full mage, styrket til neste dags vandring.
Men selv ikke månen klarte å forvandle henne til moren hans.
Han dalte og kikket ned mellom skuldrene sine, speidet med gjennomborende blick etter den minste bevegelse under seg.
Et eller annet sted under alle de ødelagte trestammene og grenene hadde Neera sett den døde moren sin:
Skyggen av vingene hans betydde beskyttelse.
De myke leppene til Tiarri rørte ved ørene til Neera, og valpen slikket mulen hans.
Bilder dukket opp i hodet hans, og på en eller annen måte fornemmet han at moren var like ved.
Det fantes en annen mor som heller aldri hadde glemt sølvfolen sin.
Endelig hadde Tiarri funnet moren sin.
Hun sto der helt stille og så på sin sønn og den sølvfargede følgesvennen hans.
Men han var ikke kommet langt før han husket Neera og de korte bena hans.
Den rødskimlete hingsten og flokken hans dundret videre, skar ned i gress og jordklumper med hovene så spruten sto.
Bomber ble desperat og begynte å piske i luften med de veldige vingene sine.
Det eneste han kunne gjøre, var å stå klar, steile og dunke de halvvoxsne hovene sine inn i skallen på den andre hesten.
Og hele det store landskapet som bredte seg ut under vingene hans nå, var blitt vevd inn i fortellingen.
Mens sønnen hennes sov med bena rundt den unge dingoen, smøg en blakk hoppe seg opp av dalen for å se undrende på dem.
Isteden holdt han seg rolig og varmet seg på valpen som lå inntil ribbena hans.
I fjor døde maken hans.
Bomber landet fast på de fjærkledde bena sine.
I en årrekke hadde han hjulpet maken sin med å fostre opp ungene.
Bomber hadde kart over hele landskapet inni hodet sitt.
Så sto han over den, med den ene poten på nakken dens.
Bomber kjente luftdraget røre lett ved fjærene sine.
Livet hans var neppe over ennå, for fremdeles var de to vennene avhengige av hans mot og visdom.
Et par av hestene snublet idet bakken under hovene deres skaket av nye skjelv.
Han tok sats, gjorde et kjempebyks, og der, mellom forpotene hans, satt en hare.
Han kikket ned fra fjellhyllen sin på det stedet der de to jegerne hadde ligget og sovet.
Og Bomber fløy ofte over det lavereliggende landskapet og fanget en kanin, som han bar med seg tilbake i klørne sine.
Så fort han fikk øye på yndlingstoppen sin, begynte han å saumfare bakken.
Det rumlet under potene hans igjen, og det var som om fjellsiden rørte på seg.
Tiarri merket at han var utslitt, det begynte å flimre for øynene hans.
Hadde den gamle moren hans levd, ville hun ha fortalt ham at fjellene av og til skalv, at bakken ristet og at bølgene slo på innsjøene, selv om det ikke blåste.
Og da Neera slikket mulen hans denne gangen, var tungen hans fuktig.
Nå og da fikk en vennlig bris fjærene hans til å bruse.
Tiarri visste at stamfaren hans hadde vært der om natten, og den kjærlige moren hans.
Han visste også at stamfaren hans var sønn av den legendariske virvelvinden og at navnet hans ble hvisket i vinden:
Brystet deres var matt i daggryet.
Da han våknet, lå flere grener med frøhus stablet opp rett foran mulen hans.
For øyeblikket var den lille gressbakken mellom trærne hjemmet deres.
Bomber kunne ikke fordra frekkeheden til papegøyene, men han lyttet til skvalderet deres.
Bomber satt pukkelrygget på grenen sin og lyttet til skrikene deres.
Skrikene deres fylte luften rundt dem.
Tiarri slapp ikke taket i nakkeskinnet til dingovalpen, og Neera presset seg hardt inntil benet hans.
Pulsens deres hamret i takt.
De eneste hestene i den omstreifende flokken som hadde fortsatt målbevisst etter

jordskjelvet, var den rasende hingsten og hoppen hans med slangehodet. Tiarri åpnet munnen, la ørene tilbake og tok sikte på ryggraden hans. De dødelige hovene til Tiarri hadde knust skallen hans. De tre følgesvennene gikk tilbake til gressbakken sin for natten. Han behøvde ikke å anstrenge det bankende hjertet sitt, bare la seg drive med av oppvinden.

Mamma sa jeg kunne ha på meg den fine rosa musselinkjolen min.»

Nå følte hun posisjonen sin truet av den nesten like gamle kusinen. Hun slikket fornøyd på peppermyntestangen sin.

Om du ville være så snill å hente hesten og vognen min så jeg kan hoppe ned i den. «Kom tilbake med hesten min!»

Jeffries blåste desperat i fløyten sin idet karjolen passerte.

«Moren min gir meg ikke en cent.

«Faren min sendte den til meg fra Paris.»

Sally himlet med øynene til bestevenninnen sin.

Du trenger i alle fall ikke noen gulvklut i kjøkkenet ditt, for der er det ikke noe gulv, bare hardstampet jord!»

Felicity var stolt, men i dette tilfelle kunne stoltheten hennes utnytted.

For de stakkars myntene hadde han omtrent slitt ut skosålene sine, mente han.

«Pluss de kvartdollarne jeg ga dere,» sa onkel Alec som satt i kroken med avisen sin. Onkel Alec holdt meningene sine for seg selv der han satt med avisen. Stemmen hennes lød nøytral, men øynene hennes glinset.

Han smilte av spørsmålet hennes.

Hun syntes folk skulle slite for rikdommen sin selv.

«Og du sitter på benet mitt, Felicity.

Bordet deres sto bare et par meter fra barna.

Mens hun hele tiden var på utkikk etter hovmesteren, fortsatte hun den lille talen sin.

«Du og de flotte ideene dine.

Skikkelsen var lang og tynn, og jakken hans var altfor stor.

Han løp klosset, men utrolig fort med den tunge børen sin.

Der lå hatten hans i gresset.

«Du mistet hatten din,» ropte hun.

«Du mistet kledet ditt.

Kanskje litt av all ydmykelsen hun hadde opplevd i Avonlea, lå i stemmen hennes akkurat da.

Stemmen hennes lød så tragisk at Jasper nesten måtte smile.

Adamseplet hans hoppet nervøst, og han strøk seg fortumlet over håret.

Sara så alvorlig på sin tante, og det lå spørsmål i blikket hennes.

Mr. Lawson lo av Alvoret hennes.

Den som kan klare å trekke Jasper Dale ut av hiet sitt, har nok flere overraskelser å by på også.»

I mellomtiden hadde Sally Potts og moren hennes stanset foran plakaten.

Men hun gjøv på oppgaven, og det samme gjorde alle slektingene hennes.

Sara forsvarte bestandig vennene sine, både nye og gamle, og hun likte Jasper Dale veldig godt.

«Dette er tantene mine,» sa Sara fort, og presenterte:

Ørene hans var flammende røde da han famlende forsøkte å ta Olivia i hånden.

Vi visste jo at De hadde anlegg for mekanikk, men hvem kunne ant at De ville bruke begavelsen Deres på underholdning?»

Han traff et ømt punkt, og dermed var det ham Sally gikk løs på med giftpilene sine.

«Skulle tro du var tjenestegutten hennes, Peter Craig, sånn som du dilter etter henne!»

Sallys latter skar som kniver i ørene hans.

Lillesøsteren hans sippet og gråt bestandig, og det var ikke hans sak.

I samme øyeblikk kastet Edward seg over henne og vred armen hennes bak på ryggen.

Hun hadde stukket den ned på innsiden av hattebåndet sitt.

I passelig tid kjørte onkel Alec og tante Janet opp foran Rosehuset i vognen sin.

«Clemmie, hvis du sier til moren din at det er i orden for alle de voksne hos oss...»

Moren din behøver ikke å få vite det engang.»

Jo, hun trodde nok at planen hennes skulle lykkes!

Så for et ondskapsfullt smil over leppene hennes.

Den enorme hatten hennes var allerede observert av damene ved døren. Dette var hans livs store øyeblikk, og hendene hans arbeidet sikkert og presist. Fingrene hennes lokket frem noen lange, skjelvende triller. Olivia så stolt på niesen sin. Bestemor la armene rundt det kjære lille barnebarnet sitt...» Sara fikk et glimt av ryggen hans idet han trampet ut av døren. Dermed kom albuen hans borti det og vippt det over balkongkanten. En gjeng karer ga seg til å trampe på flammene med støvlene sine, mens andre ropte etter vannbøtter. «Mr. Dale!» ropte Sara og forsøkte å fange oppmerksomheten hans. Foreldre forsøkte å samle barna sine. Det var bare stoltheten hennes det gikk litt ut over.» «Jeg burde visst at hva som helst Jasper Dale får fingrene sine borti, må ende med ulykke.» Hun knuget et lommestørkle i hånden, og det fordreide ansiktet hennes varslet ikke nettopp noen koseprat. Fanny Tarbush snufset høylytt i lommestørkleet sitt. «Ikke ett ord, Sara Stanley,» skrek tante Hetty, for nå var det slutt på tålmodigheten hennes. Hatten skalv og skuldrene hennes ristet, og den fyldige barmen bølget som opprørt hav. Så før jeg sprer den historien over hele Avonlea, vil jeg foreslå at De passer den slarvete munnen Deres.» Hun så på tanten sin med utilslørt beundring. Sara tenkte på den låste døren hans og den dødelig sårede stoltheten hans. Hendene hennes åpnet og lukket seg febrilsk. «Nei, for det var det ikke, og du kan bare ta med deg det stygge fjeset ditt og forsvinne. Peter hadde tatt den andre armen hennes. Hylet hennes var så gjennomtrengende at det kunne flerret stål. Hun stirret ned på hånden sin hvor en gyselig brun iple hadde satt seg fast. Og det var flere igler - på albuen hennes, på bena, i nakken! Mr. Campbell trakk litt i barten sin, som om han planla hva han skulle si. Når det nå gjelder forestillingen din...» Mr. Campbell nappet i barten sin for ikke å le igjen, og selv tante Hetty gjemte et smil bak hånden. Om litt trakk Mr. Campbell frem et papir fra lommen sin og rakte det høytidelig til Sara. Hun fortsatte å gispe helt til Mr. Campbell la en vennlig hånd på skulderen hennes. Takknemligheten som lyste fra øynene hennes, gjorde ham først varmt, og deretter gloende rød. Øyebrynene hans skalv, og skuldrene ristet. Endelig begynte munnen å arbeide - og et stort smil spredde seg over ansiktet hans. Det hadde ikke vært galt av henne å lokke ham ut fra gjemmestedet sitt likevel. Jasper forsøkte å ta henne i hånden, men oppdaget at den ene hånden hans holdt kamerakledet, mens den andre støttet kamerastativet. Da tok han seg ikke like nær av klengenavnet sitt lenger. Eva Katrine gikk sømlinjen på videregående og sydde nesten alle klærne sine selv. Men Eva Katrine hadde bare stønnet oppgitt igjen og gått inn på rommet sitt. For det var så uvirkelig at moren hans lå der på gulvet. Det hadde ikke noe med utseendet hans å gjøre, men med den merkelige, gåtefulle måten han oppførte seg på. Samuel gned den ene øreflippen sin ettertenksomt. De lange hvite øyevippene hans lignet silke og laget en liten buet skygge under øynene.

- Der lå moren min, sa han.
- Nei, midt på natten, døde uten at faren min merket det.
- Faren min sov, sa han.
- Ja, moren din, jeg mener, da hun var død?

I det ene øret hennes dinglet en liten sølvfisk med en grønn dusk. Den traff leggen hennes. Men den siste gangen hadde de vært på værelset hennes hele tiden. Han hadde bare stirret på en morgenkåpe som hang over stolen ved sengen hennes.

- Alle vennene mine er på ferie.

- Er det søsteren din?

Joakim fulgte blikket hans, og akkurat da ble Eva Katrine borte bak en sving.

- Skal hun besøke moren din på sykehuset?

- Hvem har sagt at moren min ligger på sykehuset?

Samuel myste interessert opp på ham med de rosa, små øynene sine.

- Det sa faren min også.

- Sa det om moren min.

Samuel gned den ene øreflippen sin mens han så grunnende på Joakim.

- Du savner sikkert moren din.

- Jeg ble sinna på moren min da hun døde.

Samuel gned øreflippen sin fort mens han så spent på Joakim.

Som da solkongen døde og ikke lenger visste om slottet sitt.

- Han går i klassen min.

Han tror på det selv, tror på drømmene sine.

Og da moren hans døde, gråt han ikke en gang.

«Du savner sikkert moren din,» hadde han sagt.

Sydvesten hans var skjøvet litt bakover, og det dryppet av den hvite panneluggen.

Joakim hadde aldri kjent oldemoren sin.

Balkjolen hennes sto midt på gulvet, på en sybyste.

- Er det kjolen til søsteren din? spurte Samuel.

Søsteren din er veldig pen, sa han så.

En drue hang over kurven og dekket det ene øyet hennes.

En gang hun hadde ligget i badekaret, hadde han sett puppene hennes.

Samuel gned øreflippen sin ettertenksomt.

Samuel som satt i det grå lyset fra vinduet, dinglet rastløst med bena og gned øreflippen sin ustanselig.

Så knyttet han de små hvite fingrene sine og nikket.

Joakim hadde aldri sett faren sin slik.

Joakim svarte ikke, og faren la armen rundt skulderen hans.

Våt jord hadde lagt seg på tuppen av de hvite, nye joggeskoene hans.

Faren la armen rundt skulderen hans igjen.

Kanskje ikke i virkeligheten, men i drømmene sine.

Vi har reist dit, jeg og faren min.

- Så du moren din? spurte Samuel.

- At moren din er litt syk.

Til slutt skjøv han tallerkenen til side og begynte å snakke om moren deres.

På en solseng lå Eva Katrine i den nye bikinien sin.

Joakim sprøytet en brun stripe et stykke nedover ryggen hennes.

- Samuel ble sint på moren sin, sa Joakim, sint på henne da hun døde.

- Faren min sier at de er unyttige og bare samler støv.

Samuel hadde gnidd øreflippen sin fort.

En liten pike trampet av og til utålmodig over gulvet, men ble hysjet på av en dame som kanskje var moren hennes.

Foran kistelageret, med bar overkropp, blå shorts og gummistøvler, holdt faren hans på med å vaske begravelsesbilen.

- Faren min har forresten stekt vafler.

- Faren min er vant til det.

- Han sier han har reist til Kina med faren sin, sier at de skal besøke den kinesiske muren.

Den lyse stemmen hans skar gjennom luften, og Joakim dukket ubevisst.

- Denne liker faren min.

Kanskje var det kompisen hans.

Jeg og faren min eier dem sammen.

Samuel så grunnende fremfor seg mens han gned øreflippen sin.

Faren min skal jobbe og Eva Katrine skal på kino.

Joakim gikk inn på rommet sitt og ventet.

- Faren min ga meg penger for å klippe meg, men så kjøpte jeg denne isteden.

Samuel dro en kniv opp av en slire som var festet til beltet hans.

- Men faren min ble så sinna.

Faren min har en bok om ham, og i boken er det samme bildet.

- Ja, og så sendte han øret til kjæresten sin.
Joakim nølte litt, men så åpnet han døren inn til rommet hennes.
Det gjør ikke faren min heller.
Og jeg var så sikker på at faren min ikke ville merke noe.
Joakim reiste seg og gikk inn på rommet sitt.
- Det er sikkert fordi moren hans er syk, var det en som sa.
- Moren min ligner ikke på seg selv lenger.
- Da moren min kom hjem fra sykehuset, sa han, - prøvde hun å være som hun pleide.
Da satt faren min hos henne.
Samuel begynte å gni øreflippen sin intenst.
Samuel gned øreflippen sin.
Det tror ikke faren min heller.
Nå lå den gjemt innerst i et skap på rommet hans.
- Er det bildet av moren din? hvisket han og pekte inn i stuen.
Et stykke lenger borte lå en gammel herre og sov i gresset utenfor villaen sin.
Hukommelsen min er rota til.
Hukommelsen min er rota til, som jeg sa.
Han glodde på et arr som går nedover den ene sida mi.
«Jeg vil at du skal treffe kjæresten min.
Himmer'n satte køen sin vekk.
Cola-dritten ødelegger innvollene dine.
Men han var bestekompien min, derfor kunne han si ting jeg aldri ville tatt fra andre.
Alle de andre måtte bli med for å forsvare ryktet sitt.
Det var ryktet hans.
Jeg ser ikke klart når jeg er forbanna, og stemmen min skalv.
Jeg saumfor meg sjøl og fant én i skjortelomma mi.
Jeg lurte på hvorfor Steve var bestevennen min.
Jeg lot ham være med, og hindra folk i å banke ham opp, og hørte på alle bekymringene hans.
Alt dette gjorde jeg for ham, og av og til gjorde han matteleksene mine og lot meg kopiere historieleksene, derfor hadde jeg aldri stryki på skolen.
Da Steve måtte hjem, stakk jeg bort til dama mi.
Meg og Himmer'n og fetteren hans dro til sjøen.»
«Ålreit, da,» sa hun og slo seg til ro i armene mine.
Men etter det satt jeg bare der og holdt hendene hennes og kyssa henne på håret.
Jeg gikk ut på kjøkkenet og gravde meg inn i kjøleskapet hennes.
Lenger nede dreiv en haug med fabrikker og bedrifter og slapp søpla si i vannet.
Det var som om nevene mine verka etter å slå noe.
Øya mine blir lynskarpe før en kamp.
Jeg trakk inn magen, smelte kjedet rundt halsen hans og trakk ham i bakken.
Nå slo jeg hjernen hans løs.
Fjeset hans var blodig og opphovna.
Jeg satte meg tilbake på magen hans og venta.
Jeg merka hvordan gjengen hans spente musklene, på spranget, som et bikkjepakk klar til å slippe fri.
Gjengen min ville slåss, sjøl om de ikke likte tanken på det.
Jeg kasta meg rundt, og kjente kniven gli ned sida mi.
Stemmen hans var tjukk og rar på grunn av den oppsvulmete nesa hans.
Steve plukka opp jakka mi der jeg hadde kasta den på bakken.
Jeg så ned på hånda mi, som jeg holdt meg i sida med.
Himmel'n gikk med oss helt til vi kom til kvartalet hans.
«Vi slåss for å eie gata vår.»
Vi klatra opp tretrappene som gikk på utsida av renseriet opp til leiligheten vår.
«Har ikke nøkkelen min.»
Kuttet gikk djupt over ribbeina mine.
«Er ikke så gærnt,» sa jeg, men stemmen min var hes og rar.
Ansiktet hans var uttrykksløst.
«Da må de amputere sida mi,» la jeg til.
En gang hadde jeg snakka med en av gutta i klassen hans.
Han var en av de få folka jeg kjente som visste om opphenget mitt.

Jeg lagde ei liste i huet mitt over de jeg likte.
Faren min, på en måte.
Sjøl om han ikke hadde vært broren min, så ville han vært den kuleste typen i hele verden.
Jeg treffer kompisene mine der.
Foreldrene hans var litt rare.
Han skjønnte ikke at når hun velta stolen hans i engelsktimene så var det fordi hun likte ham.
Få henne til å skjønne det i nøtta si!
Han ville bare skryte av vinninga si.
Med ryktet mitt behøvde ingen lure på hvorfor.
Hadde jeg ikke tapt de femti centene ved lunsjtider kunne jeg brukt dem til å overtale brødrene hennes til å gå i parken eller noe sånt.
Men da jeg gikk forbi huset hennes, var moras bil der fortsatt.
Kanskje var det fridagen hennes.
Mora hennes likte meg ikke akkurat.
Jeg trur brødrene hennes sladra.
Steve holdt bedre følge enn jeg trudde, men smertene i sida mi var ille.
Han hadde ramla helt ned, hadde ikke jeg fått tak i håndleddet hans.
«Bare hold den forbanna kjeften din.»
Jeg kunne ikke huske mora mi, så jeg kunne ikke vite hva han kjente inni seg.
«Om han fant meg med dop, ville han brekt armen min.»
«Jeg er ikke hekta,» sa hun, som om jeg var bestevennen hennes.
«Tar jeg deg på dop så brekker jeg armen din.»
Faren min kom etter en stund.
Jeg kunne bare håpe på at de ikke begynte på en av de lange samtalene sine igjen.
Han minte gubben på mora vår.
Og Motorsyssel-Kid bare glodde på ham med det fjerne, uttrykksløse dyreansiktet sitt.
Jeg kom jo ikke dit for å kaste bort tida hans med vilje.
Tankene mine ble liksom tomme.
Men hvis jeg bare så mye som snuste innom territoriet hans, var jeg dau.
Han rasla med papirene sine for å vise at tida var ute.
«Gutten min,» sa han, «ligg unna trøbbel, ålreit?»
Han hadde beundrere og fiender, men jeg hadde aldri hørt noen kalle seg vennen hans.
Mora hennes ville ikke at hun skulle være sammen med gutter.
«Jeg hørte alt om deg og den lille festen din,» sa hun.
Øya hennes slo gnister.
Ikke skulle vi klemme hverandre og prøve å kline uten at brødrene hennes forstyrra oss.
Hvorfor måtte hun la noe så dumt splitte opp forholdet vårt?
Vanligvis måtte jeg jage på ham og nesten true ham til å gjøre ting som foreldrene hans ikke ville like.
Helt siden mora hans ble sendt på sjukehuset hadde han hatt en merkelig tom rastløshet i seg.
Foreldrene hans visste ikke engang at han kjente meg.
«Du orker ikke å se faren din drikke hele tida,» fortsatte han, sta som et esel.
Jeg hater dem i strøket vårt.
Jeg ville ikke at Steve skulle få tenna sine slått ut.
Jeg måtte vente til øya mine hadde vent seg til mørket.
Jeg tente opp en røyk og planta føttene mine på benken foran meg.
Jeg tok vinflaska fram igjen fra den svarte skinnjakka mi.
Noe maste bakerst i tankene mine, som et minne.
Jeg sto og nølte på fortauet, trakk glidelåsen på jakka mi opp og ned.
Steve huka tak i jakka mi for å støtte meg, eller kanskje seg sjøl.
Jeg drømte ikke og Motorsyssel-Kid stirra på meg med latter i de skinnende øya sine.
Mora vår - jeg kunne ikke huske henne.
Jeg kjente svetten flomme fra armhulene mine, og renne nedover ryggen.
Men fordi jeg ikke fikk det ut av tankene mine, fortsatte jeg:
Jeg prøvde å riste av meg det dårlige humøret mitt.
OK, Motorsyssel-Kid hadde sett mora vår, hva så?
Han vandra rundt bordet og målte ut skudda sine.
Jeg lente meg tilbake og lukka øya mine et øyeblikk.

Jeg kjente håra i nakken min reise seg som på ei bikkje.
Jeg så for meg faren min i begravelsen, han sa:
Og så så jeg kroppen min ligge der nede i smuget.
Lydene gikk inn i skallen min som kniver.
Jeg ville kjent igjen stemmen hans hvor som helst.
«Hold kjeften din, ålreit!» skreik Steve til slutt.
Håret vårt var rødere enn jeg hadde sett på noen andre, og øya våre var like - iallfall samme farge.
Huet mitt verka sånn at jeg ikke klarte å se rett.
Det var en sånn gratis legevakt - du behøvde ikke betale noe eller si det riktige navnet ditt.
Det var stappfullt av gamle folk og skrikerunger og mødrene deres.
Så stakk han et termometer i kjeften min og lytta på hjertet mitt imens.
De som hadde tatt seg av faren min hadde vært veldig greie.
«Gjorde faren din det der?»
«Gjorde faren din det der?» spurte jeg igjen.
Jeg trur det kanskje var da hukommelsen min begynte å spøke med meg.
Han var vennen min.
«Det som virkelig fikk ham til å tenne,» sa Steve, «var de oransje greiene over hele skjorta mi.
Så kunne jeg plutselig ikke se, og smerten kom som et voldsomt bråk inni het mitt.
Leppene hans lea seg, men jeg hørte ingenting.
Så kom hørselen min tilbake.
Hun kom nesten aldri til Bennys, vanligvis bare når mora hadde fridagen sin.
Jeg lurte på hvor temperamentet mitt var blitt av.
«Jeg hadde likt henne sjøl om hun ikke var skreppa di.»
Hvis jeg ville beholde ryktet mitt, måtte jeg slåss med ham, enten jeg var i form eller ikke.
Og kors på halsen, det var første gangen jeg var i nærheten av å skjønne faren min.
Stemmen hans var full av medlidenhet.
Stemmen min sprakk et hakk opp, som den hadde gjort for et år sia, i stemmeskiftet.
Men faren min hadde rett, han var ikke gal.
Jeg måtte støtte meg, knærne mine rista så jævlig at jeg ikke klarte å stå oppreist.
Han var opptatt med rapporten sin og så ikke opp engang.
Så skar en smerte gjennom het mitt og fargene kom tilbake.
Stemmen din er helt annerledes.
Det kjentes som om hjertet hennes skulle hoppe tvers gjennom jakken.
Kanskje hun er i almenningen bak huset vårt.»
«Den hvite hesten min er forsvunnet.
Jeg fikk den av familien Johnson på tolvårsdagen min.»
Bob og Vera er foreldrene mine nå.»
«Hun er oldemora mi.»
Libby så ned på de skitne støvlene sine.
«Kanskje bestemoren din så henne.»
Gud hadde svart på bønnene hennes tidligere.
Hun klemte ham hardt og presset ansiktet sitt inn mot halsen hans.
De lange beina hans gikk som trommestikker oppover veien.
Libby ble helt matt <IBAR> og lente seg inn mot jakka si, så de andre ikke skulle se ansiktet hennes <ENDCP>.
Hun dro den grå genseren sin ned over de svarte buksene mens hun gikk bort til Libby <VP> og la armene omkring henne <ENDCP>.
«Vi skal nok finne Snowball, vennen min.
«Jeg kan gjøre jobben din hvis du vil gå.»
Det rødgyrne håret hennes danset om de smale skuldrene.
På ansiktet og magen var pelsen hans helt tynnslitt.
Libby hadde lagt merke til øynene hennes.
«Jeg fikk brev fra svigersønnen min i dag, og han prøver seg med noe lureri igjen.»
«Takk skal du ha, vennen min.»
Han stod vendt mot gjerdet med ryggen til henne, og skuldrene hans ristet.
Libby hørte at Susan spurte Adam om familien hans da hun bar teddyen inn på kjøkkenet.

«Tror du fremdeles jeg vet hvor den hvite hesten din er?»
«Jeg vet hva vi kan gjøre!» ropte Susan, og de blå øynene hennes skinte.
«Hei,» sa Joe og smilte så til og med de brune øynene hans 10.
«Grandma Feuder er oldemoren hans,» sa Libby.
«Søstera mi kommer til å hevne seg for det du sa.
Susan stoppet ham, knelte ned og la armene om halsen hans.
«Dette er den tamme gåsa vår.
Tårene skinte i de lyseblå øynene hennes.
Libby skjønnte på uttrykket i ansiktet hans at han godt visste hvor teddyen var.
«Den er i skapet mitt.
«Det er mange måter å gjøre andre vondt på, jenta mi.
«Her har du den dumme bjørnen din.
«Jeg er glad i deg, gutten min.
Han ligner svært på bestefaren sin, sønnen min.
Så husker jeg at han er oldebarnet mitt og at jeg er en ensom gammel dame.»
«Og så har jeg hundene og vennene mine.»
Hun hadde ikke møtt mødrene til noen av foreldrene sine.
Jane, datteren min, giftet seg med Steve Dupont.
De er familien min nå, og jeg er glad i dem.»
Øynene hennes ble slørete av tårer.
Ikke gi ham til noen andre en sønnesønnen min, Bob Dupont.
Den så ut som den trivdes på senga hennes ved siden av den rosa hunden, Pinky.
«Han er svigersønnen min.
Han giftet seg med Jane omtrent to år etter at den første mannen hennes døde.»
Hun hørte at det knegget inne i låven, og hjertet hennes begynte å banke fortere.
Libby stormet bort til henne og slo armene om halsen hennes.
De brune øynene hennes gnistret av sinne.
Det blonde håret hans ble enda lysere i solskinnet.
Jesus har svart på bønnene våre.
Familien deres hadde bedt lenge for Wilkens-familien.
Sterke hender grep om de spinkle skuldrene hennes.
Han satte seg ved siden av henne og la armen om livet hennes.
Hun ville gjerne si noe mer, men hun fant ikke de rette ordene for følelsene sine.
«Har du foret sauene i kveld, vennen min?»
Stemmen hans var lav og alvorlig.
Hjertet hennes hoppet over ett slag.
Stemmen hennes var lav og utydelig, gråten presset på mellom ordene.
Lysstrålen skalv, for hendene hennes skalv slik.
Øynene hennes ble fylt av varme tårer.
Hun stakk lommelykta inn i hendene hans.
Hånda hennes skalv da hun satte lommelykta på hylla ved siden av ytterjakkene.
Du er jo broren min!»
Kom Brenda til å gå inn på rommet hennes og få øye på Teddy?
Skuldrene hennes ristet.
Libby gispet og øynene hennes ble store.
En varm bris bustet til det røde håret hans.
Håret hennes var kort, nesten samme fasong som Libby sitt.
Navnet hans passet godt.
Hun rev av seg genseren på vei inn på rommet sitt.
Hun smilte og stakk hånda si inn i Libby s.
Libby hørte andre rope av glede da de fant skattene sine.
Broren min har Ludo, men jeg får ikke spille med ham.»
Hun slo armene om halsen hennes og klemte henne.
«Jeg tror han liker Pinky, den store rosa hunden min som Susan hadde kjøpt til meg da jeg kom hit.
De sitter ved siden av hverandre på senga mi.»
Håret til Toby var enda rødere enn håret hans.
Bob la hånden på den tynne skulderen hans og klemte til.
Ben så opp og plutselig strålte ansiktet hans.
«Nå er vi klare til å synge, vennen min.»

Hjertet hennes hoppet over et slag.
«Er det noe galt?» hvisket Bob inn i øret hennes.
Libby kunne kjenne lukten av etterbarberingsvannet hans.
Pusten hans kilte henne i øret.
Han tok hånden hennes og holdt den fast.
Barna deres er på min alder, tror jeg.
Hjertet hennes hoppet over et slag.
«Han prøvde å få tak i gården hennes for noen år siden,» sa Bob.
Libby trodde at alle kunne høre hvordan hjertet hennes banket.
Selv dressen hans var mørk, med blåstripet skjorte og mørkeblått slips.
Libby svelget og hjertet hennes banket vilt i brystet.
Libby prøvde å høres modig ut, men stemmen hennes skalv.
Han skjøv henne bort, men så grep han tak i armen hennes igjen.
Hun gispet av smerte da mannen grep enda hardere rundt armen hennes.
«Gir foreldrene dine Sarah Feuder mat og hjelp?»
De mørke øyenbrynene hans møttes nesten over neseryggen da han rynket dem.
Leppene hennes var blitt helt tørre.
Grandma var rett i ryggen og øynene hennes gnistret.
Jeg skulle ønske at Jane ikke hadde tatt deg med i testamentet sitt.
Det var yndlingsplassen hennes, like ved siden av stolen til Teddy.
Hun strøk over stolen hans, og satte seg så med albuene på bordet og hodet i hendene.
De to hundene stod tett inntil føttene hennes.
Libby kunne nesten lese tankene hans.
Grandma så lenge på ham, så tok hun ansiktet hans i hendene og kysset ham på begge kinn.
Det er best slik, gutten min.»
«Jeg beklager at Henry skremte deg,» sa Grandma og klemte hånda hennes.
«Ikke la noen ta den ut av rommet ditt før Bob Dupont kommer etter den.»
«Har Teddy fortalt deg hemmelighetene sine nå?» spurte Susan.
Libby snudde Teddy rundt og lot hånda gli langsomt rundt ryggen dens.
Munnvikene hans skalv og øynene var triste bak de store brilleglassene.
«Hun kunne jo komme hit og bo her sammen med oss hvis hun måtte flytte ut av huset sitt,» sa Toby.
Toby, har du pakket bagen din så du kan overnatte hos Paul?»
«Vent litt,» sa Toby og slapp bagen sin like utenfor døra.
Hun tok skulderveska si.
«Monopolspillet mitt og alle pengene,» sa Kevin.
På rommet sitt kledde hun trøtt av seg og tok på den lange nattkjolen.
Hun la hendene over munnen og øynene hennes ble store av redsel.
«Hvorfor gjemte jeg den ikke i skapet mitt eller noe sånt?»
Han kom inn til henne og la armen om skuldrene hennes.
«Du må slappe av, vennen min.
Snart var Teddy trygt tilbake på rommet hennes igjen, og Grandma trengte aldri få vite at hun nesten hadde mistet den.
Hun skjønnte på fjeset hans at han var nokså ulykkelig.
Nå la han hendene på skuldrene hennes.
Vera stilte seg ved siden av henne og la hånda på hodet hennes.
Bob trakk Libby på beina og la armen om livet hennes.
Hun kjempet med tårene da Bob kjørte pickupen sin bort til Grandmas gård.
«Teddyen din er blitt borte.»
Hvordan kunne Adam ligge på rommet sitt og sove når det hadde skjedd noe så fryktelig?
Grandma sank sammen på stolen, og ansiktet hennes var nesten like hvitt som håret.
Tørk tårene dine, jenta mi.
Hundene fulgte etter og snuste på skoene hans.
De brune øynene hennes gnistret av ild.
Da hun satt ved siden av Susan på søndagsskolen, hørte hun godt etter det Connie, læreren deres, sa.
«Hva er det?» hvisket Susan inn i øret hennes.
«Jeg er også spesielt glad i det,» sa Connie og samlet sammen Bibelen og hjelpebøkene sine.
Denne gangen kom stemmen hennes som et pip.

Libby klemte Bibelen sin tettere inn til seg.
Men han holdt tilbake alle de spørsmålene som kanskje svirret i hodet hans.
Det var yndlingsdesserten hennes, men i dag hadde hun ikke lyst på det.
Libby dro opp glidelåsen på den røde jakken sin og løp nedover gårdsveien.
Lapdog klynket ved føttene hennes for å få oppmerksomhet.
Grandma tørket tårene med forkleet sitt.
«Det ville helt sikkert stoppe planen hans.»
Han stenger problemene sine inne og vil ikke la noen få vite hva det er.»
«Hun er oldemoren din!
Bestefaren din mente sikkert at du kom til å få det bedre her.»
«Hvorfor kan du ikke bo hos foreldrene dine?»
Håret hans var lenger enn på de fleste mennene hun kjente, og han var ubarbert.
Er Bob pappaen din?»
«Jeg er vel en fremmed for deg, men faren din kjenner meg.
«Stjal han den fra huset deres?»
«Det er Adam, oldebarnet hennes.
Jeg tror jeg får ta på meg ryggsekken og så kan vi gå sammen bort til huset hennes.»
Gud hadde svart på bønnene hennes og sendt Bob Dupont hjem.
Tårene som rant nedover kinnene hans blandet seg med hennes.
«Takk for at du tok gutten min med hjem, Elizabeth!»
Ben rørte ved armen hennes.
Kanskje jeg kan få foreldrene mine til å flytte hit.
Ben trakk ned jakka si.
Hun ventet faktisk å få se teddybjørnen også, men hendene hans var tomme.
«Nå ber du om bråk, gutten min!»
«Planen din virket ikke, og det kommer den ikke til å gjøre, heller.
Foreldrene mine kommer til å flytte hit også.
«Grandma vil ha teddybjørnen sin tilbake - NÅ!
Ligger den i bilen din, eller har du ødelagt den?»
En vakker dag dør hun og da er gården min.
«La oss ta bilen min og gi dem en stor overraskelse.»
«Bob Dupont!» ropte Bob og ristet neven hans.
«Libby fant Bob i den gamle låven min, og overbeviste ham om at jeg virkelig gjerne ville hilse på ham.»
Hun rødmet og så ned på føttene sine.
Han har holdt på hemmeligheten sin lenge nok.»
Libby så på Grandma som forsiktig sprettet opp sømmen i magen dens.
Han har holdt helt tett med hemmeligheten sin lenge nå.»
Øynene hans ble fulle av tårer.
«Kjøkkenet mitt kommer ikke til å være det samme uten Teddy.»
Hodet hennes nådde ham midt på brystet.
Libby kjente at tårene rant nedover kinnene hennes, men det brydde hun seg ikke om.
Over hodet på den så hun nøye på familien sin.
Øynene hennes skinte.
Så stakk hun fort brevet inn i engelskboka si.
Jill trakk pusten dypt, og de mørke øynene hennes strålte.
Mener du broren min?»
Hun stoppet ved døra og øynene hennes glitret.
Brevet fra Scott brant nesten hull i engelskboka hennes, syntes hun.
Hun smilte enda bredere og tenkte på de to største drømmene sine.
Hun stirret på noteheftet sitt og prøvde å finne en høflig måte å be ham forsvinne på.
Plutselig bøyde Jerry seg ned og kysset de skjelvende leppene hennes, og så skyndte han seg ut.
Hun ble rød, og hendene hennes falt ned i fanget.
Hjertet hoppet i brystet på Elizabeth, og øynene hennes ble store.
Jeg så det i blikket ditt og hørte det på stemmen.
Hun så et ertelystent glimt i øynene hans.
Det røde håret hans flakset i vinden.
Elizabeth tok takknemlig fram skriveblokka si.
Elizabeth kjente at hjertet hennes ble tungt.

Moren min kommer til å bli svært sinna når hun får høre om dette.
Øynene hennes var smale.
Jeg vil gjerne høre om de nye sangene dine.
Er foreldrene og søstrene dine fortsatt lei seg for at du sluttet på college?
Jeg er sikker på at familien din også skjønner det.
Ben red Star, og vi var bortom og så på juletrærne hans.
Hun sier at moren hennes kjenner to av dommerne, og at hun sikkert kommer til å vinne.
Da kan du syng de nye sangene dine for oss.
Pianolæreren min, Rachael Avery, sier at jeg kanskje kommer til å vinne.
Ben og Jill gikk på konsert søndag kveld, og etterpå fortalte de at gruppa hadde sunget to av sangene dine.
Det er fint å lese brevene dine.
Det var noe som rørte seg oppe på rommet hennes!
Hånda hennes glapp på dørhåndtaket, og hun grep fortvilet etter det igjen.
Kanskje det ikke var noen på rommet hennes.
Hvis noen hadde vært på rommet hennes altså...
Toby og kameraten hans, Jacob, stod ved siden av skrivepulten hennes.
Stemmen hans døde bort, og han så rådløst på Toby.
Stemmen hennes steg til et skrik.
Elizabeth kikket nervøst bort på skrivebordet sitt og tilbake på Susan.
«Jeg tror jeg går inn på rommet mitt, jeg.
Kom han til å våge seg inn på rommet hennes for å leke detektiv og så finne kjærlighetsbrevene?
Men så ble det plutselig revet ut av hånda hennes.
Han la armene om den smale midjen hennes og klemte henne inntil seg.
Jeg elsker det mørke håret og de blå øynene dine.
Det var som om et bånd strammet seg rundt hodet hennes.
Kanskje han til og med lo når han leste brevene hennes, fordi hun bare var en jentunge og han en voksen mann.
Hun ville spille piano og glemme alle de rare, vanskelige følelsene sine.
Øynene hennes ble store, og hun svelget.
Hun løp ut av stua med latteren hans i ørene.
Så grep hun jakka si, tok den på og løp ut.
Hun var blitt atten år og hadde det godt sammen med foreldrene sine.
Kom far til å la henne få viljen sin?
Hun ble sittende og stirre på skrivebordet sitt.
Hånda hennes møtte bare bunnen i skuffen.
En kunne neste høre hjerteslagene hennes i det stille rommet.
Og hvem kunne hun spørre uten å røpe hemmeligheten sin?
«En gul perm med brev er blitt borte fra skrivebordsskuffen min.
Vi så bare på skrinet ditt.
Hun så på fjeset hans at han snakket sant.
Sinte tårer brant i øynene hennes.
Hvem har vært på rommet mitt?»
«Hvorfor skulle han gå inn på rommet mitt?»
Brystet hennes steg og sank, og hendene var hardt knyttet.
Stemmene til de andre summet rundt hodet hennes, men hun oppfattet ikke hva de sa.
«Hvor er brevene mine?»
«Brevene mine, Jerry!»
De mørke øynene hans skinte, og hun slapp armen hans som om hun skulle ha brent seg.
«Jeg vil ha brevene mine tilbake med én eneste gang, hører du det?»
«Du var inne på rommet mitt i går.
«Ja, jeg var på rommet ditt.
Elizabeth la hendene på ryggen og gikk nervøst fram og tilbake på rommet sitt.
Hun orket ikke møte Scott når hun ikke visste om han hadde lest brevene hennes.
Ansiktet hennes strålte.
Det er mange av jentene i klassen min som liker ham veldig godt.»
Hva skulle hun gjøre hvis hun ble nødt til å se på mens Scott leste kjærlighetsbrevene hennes?
«Er du dårlig, Elizabeth?» spurte Vera bekymret og la armen om skuldrene hennes.

«Jeg skulle virkelig ønske du ville fortelle meg hva som har plaget deg de siste dagene, vennen min.

Hvis han hadde lest brevene hennes, hadde han vel ikke smilt slik?

«Ja, jenta vår har talent,» sa Bob og la armen om skuldrene til Elizabeth.

Noe kaldt strammet seg rundt brystet hennes.

Øynene hennes ble store av forskrekkelse, og hun trakk seg vekk fra ham.

Var krøllene hennes fremdeles OK?

Brevene dine er så korte at jeg egentlig ikke vet hva som skjer med deg.»

Så snakket hun en stund om det, og etterpå spurte hun hvordan det gikk med musikken hans.

«Og familien min begynner å forstå meg etter hvert, de også.

«Jeg sa jo at hun skulle komme hit i dag sammen med foreldrene sine.»

«Hun er helt nydelig, og så liker hun musikken min.»

Nå kunne hun gå fram og hilse på Scott og Rhonda, løpe inn og gjemme seg på rommet sitt til Jerry hadde gått igjen.

Men hun hørte dem svært godt, og rødmen brant i kinnene hennes.

«Jeg tror ikke vi var noe særlig flinke til å skjule følelsene våre.»

Må du til og med spionere på ham og kjæresten hans?»

Hvorfor skulle jeg vise kjærlighetsbrevene dine til andre?»

De brune øynene hennes ble runde av forskrekkelse.

Øynene hennes rant langsomt fulle av tårer, og hun snudde seg fort for at han ikke skulle se det.

Hvorfor fikk den myke, vennlige stemmen hans henne til å gråte?

Hun så mørkt ned på hendene sine.

«Kom deg inn så du blir varm, og vi kan få glede oss over musikken din.»

Nå var livet hennes slutt.

Elizabeth presset leppene sammen og snudde seg vekk fra vinduet på rommet sitt.

Hun var overbevist om at han aldri ville ta noe på rommet hennes.

Øynene hennes ble store, og hun holdt på å lukke døra igjen.

Hvordan skulle hun forklare at hun var kommet inn på rommet hans uten å banke?

Lynraskt gjemte han permen bak ryggen, øynene hans var store og redde, og han var ildrød og flau.

«Det var du som tok brevene mine!»

«Hvordan kunne du gå inn på rommet mitt og ta den?

Blikket hans brant mot henne.

Du stikker deg aldri bort på rommet ditt og skriver til ham, gjør du vel?»

Hun sank ned på kanten av senga hans.

«Jeg prøver bare å hjelpe deg å oppfylle drømmen din, Elizabeth.

Han tar mer og mer av tiden din, og det liker jeg ikke.»

«Hodet mitt,» sa han matt og prøvde å reise seg.

Hun så på hodet hans, og etterpå på permen ved siden av stolen, som hadde veltet.

Hun dyttet permen inn under senga si, slik at ingen kunne se den, og så løp hun ned.

Hun kunne ikke for at stemmen hennes skalv.

Ben gikk langsomt bortover gangen til rommet sitt.

Elizabeth fulgte etter, og tankene raste rundt i hodet hennes.

Ved døra si snudde Ben seg.

«Jeg vil ikke se deg på rommet mitt.

«Du må love meg at du ikke snakker med ham om meg eller brevene mine!»

Hun snudde seg fort, marsjerte inn på rommet sitt og slo døra igjen bak seg.

Elizabeth la hodet i hendene, men skvatt til da en hånd klemte skuldrene hennes.

Jeg vil ikke at noe skal ødelegge vennskapet vårt.»

«Det jeg føler for Rhonda, er noe helt spesielt, men det trenger ikke ødelegge vennskapet vårt.»

Elizabeth så ned på hendene sine.

«Jeg kommer til å savne brevene dine,» sa han lavt.

Men da han fikk se det tårevåte ansiktet hennes, forandret han uttrykk.

Hun la hånda på armen hans.

«Noen av guttene på skolen erter meg fordi du er søsteren min.

Hjertet hennes gjorde et underlig hopp, og hun fikk fram et smil.

«Du må gå til timen din.»

Øynene hans strålte opp.

Det eneste jeg er interessert i, er pianoet mitt.»
«Ikke la Joanne eller moren hennes lage vanskeligheter for meg.»
Da hun senere på dagen og dagen etter tenkte på Joanne og truslene hennes, takket hun Gud for at han passet på henne.
Da blir jeg på en måte fetteren din, ikke sant?
Det kommer Rhonda til å like, for hun er glad i musikken min.
Vera trakk ned genseren sin og så tankefullt på henne.
Elizabeth sukket tungt, gikk bort til pulten sin og satte seg.
Øynene hennes ble runde, og hjertet hoppet.
Han hadde på seg dongeribukser og ei tykk fløyelsjakke som passet til fargen på øynene hans.
Smilet hans fikk henne nesten til å miste pusten, og hun satte Snowball i trav.
Hånda hans lukket seg om hennes som om de skulle ha gått hånd i hånd bestandig.
Hun smilte til ham, og han klemte hånda hennes.
Hjertet banket hardt i brystet hennes.
Han la hendene om ansiktet hennes og så mykt og varmt på henne.
Han strøk fingeren langs kinnet hennes så det gikk varmt gjennom henne.
Han trakk henne inntil seg, og hun la armene om halsen hans.
De varme leppene hans møtte hennes, og hun gjengjeldte kysset av hele sitt hjerte.
Nervøst krøllet hun notene sine sammen og glattet dem ut igjen.
Elizabeth så seg rundt etter Joanne, men fikk ikke øye på det blonde hodet hennes.
Du skal gå inn og spille stykket ditt med glede.
«Jeg kan holde notene dine.
Hvis du ikke går på scenen når du blir ropt opp, mister du automatisk plassen din og får ikke spille.»
Øynene hennes rant fulle av tårer, men hun tvang dem bort.
Hun slo armene om halsen hans og klemte ham hardt.
«Jeg sitter i salen sammen med foreldrene dine,» hvisket Jerry.
Så ble navnet hennes ropt opp, og hun reiste seg, rett i ryggen.
«Vinneren er en meget heldig ung dame, for dette kommer til å ha stor betydning for karrieren hennes.»
Hun smilte til ham, satte seg og spilte for publikum, for familien sin og for Jerry igjen.
Innfiltret i håret hennes lå en liten ugle av tøy.
Maltas skrekk hang fast i håret hennes, men slapp taket da Maren rystet på hodet.
Mor gikk bort og stakk hodet sitt opp til fars.
Lynsnart fikk han barbersakene fram, og mens hånden hans hvirvlet i rasende fart på kryss og tvers over fjeset, kikket han på avisen med det øyet som ikke var klistret igjen av såpeskum.
Så fyltes øynene hennes langsomt med tårer, som dryppet på pakken med kontormat til far.
Haldorsen rystet på hodet, sukket så det knirket i reumatismen, og visket vekk en tåre med den røde barten sin.
– Ta nå noe riktig godt for en gangs skyld da, vennen min.
Maren satt med Maltas skrekk på armen, nå bøyde hun det småkrøllede hodet sitt og så spørrende på ham.
– Hva er i veien med deg? hvisket Maren, da den lille biten kjøttkake ble sittende i ullnebbet hans uten å komme hverken opp eller ned.
Jeg mister jobben min.
– Huset, vennen min.
Blikket hennes vandret over de grå veggene, det hvitmalte taket, stolene, de brede, umalte golvplankene.
Maren hørte selv at stemmen hennes lød nokså liten og tynn.
Hvorfor skulle jeg være i kjelleren, jenta mi?
– Jo det skal jeg si deg, vennen min, sa far, og senket stemmen.
– Og jeg gir de tjuefem ørene mine.
– I Lillevik, vennen min.
Penger får jeg jo på loddet mitt, det har ingen fare, så kjøper jeg med middagsmat fra butikken.
Den lille mannen var så sint at skjegget hans strittet.
Han skjønnte det nok også, for han ble mørkerød i fjeset, og det begynte å gurgle i halsen hans.

- Hold opp å snu på det stygge, dumme høsehodet ditt! skrek han.
Å, om hun hadde holdt seg i buret sitt!
- Hvor har du pilken din da? spurte den.
- Vil hun ikke? sa den digre krabben, og lo så det steg små luftbobler opp fra munnen dens.
Og det rykket i snøret hennes, så hardt og tungt at hun slapp det i forfjamselsen.
- Sjømanns brud, hiv og hal, sa det oppå hodet hennes.
De små plyshårene hans strittet over hele kroppen, og så knirket stoppen inni ham på en mystisk måte.
Maren våknet ved at månen skinte på ansiktet hennes.
Hånden hennes fant ingenting.
Fullt av små, brune og hvite plynshår, de måtte være revet ut av kroppen hans i natt.
Maren hadde bare én tanke under det småkrølllete, mørke håret sitt: hun måtte redde Maltas skrekk.
Hendene hennes ble av sølv, nattdrakten en prinsessekjole!
Det suste og banket i det lille hodet hennes der hun flagret fortvilt rundt og rundt i ring oppunder taket.
Det var tungt, for hun hadde fått tak i buksebaken hans, men sinnet gav henne kjempekrefter.
- Hvordan kom du til å trå i sofaen, Ole Henrik, sa mor Monsen, hun hadde vært oppe og hentet ned lommeapoteket sitt.
- Tåen, vennen min.
Trine børstet krøllene hennes, så gikk de sammen bort til vinduet for å se nærmere på papiret.
Men pengene mine får du ikke!
- Ta med lykten din, så får vi se hva som er på ferde.
Pengene våre blåser på sjøen!
Jeg har tre tusen sju hundre og førti kroner, bare i håret mitt!
- Men min kone er vant til å legge den fillegasjen min hos Magelsen & Magelsen i små hauger hver måned.
Penger til trikk og buss og snelletråd, skatt og renter og avdrag og filleri og fanteri, alt må ligge i små pene hauger i skatollet hennes.
- Jeg ser du har øyne av glass, og jeg kjenner stoppen i deg med fingrene mine.
Så gjespet det som om hele den lille kroppen hans skulle revne, og så hørte hun den søvnige lille uglestemmen hans snøvle ganske lavt:
Det eneste livstegn fra ham var den ørfine duren av snorkingen hans som steg opp mellom livet og trøyen.
- Så var det telegrammet! ropte Dehli, stemmen hans runget i det stille sundet og gav gjenlyd fra knauser og knatter.
Anna stirret på munnen sin, den var smal.
Ved magen stoppet hun og stirret inn i mønsteret på genseren som hang i hånden hennes i den lille firkanten.
Og bak mønsteret i speilet, bak strikkegenseren, der var huden hennes.
Latteren hennes trillet frem og tilbake mellom dem, og den ville liksom ikke slutte.
Men hun gjorde ikke det, så bare ned på den ene tåneglen hans.
Brisen blåste det brune rettklippede håret hennes ned foran øynene.
Kveldssolen skinte sidelengs på gutten og lagde skygger mellom skulderbladene hans.
Det er mange som bygger på hytta si nå om sommeren.
Familien min har ferie, <IP> jeg skal jobbe i to uker til, så skal jeg slappe av.
- Huset vårt har røde takstein, der borte, du kan se flaggstangen uten flagg.
Damen hadde badedrakt som såvidt dekket de store brystene hennes.
Jenta hylte og hang i armen hennes.
Men brystene hennes var små bak bikinioverdelen.
Da hun løftet ansiktet, så hun ryggen hans forsvinne inn mellom de grønne trærne.
Morens stemme dekket plutselig hele kroppen hennes.
Anna så på de teite shortsene hans.
Ansiktet hennes er annerledes.
Varmen som stiger opp i ansiktet hennes og farger huden rød.
Øynene hennes ser triste ut.
Aldri vil hun kunne se noen i klassen i øynene igjen uten samtidig å se blodflekker i

pupillene deres.

Så la hun hånden på hodet hennes og strøk henne over håret.

– Herlig, sa Amanda og åpnet kofferten sin.

Det rakk nesten nedenfor skuldrene hennes.

Hun hadde stukket armen sin under Amandas.

– Au, benet mitt sover, hvisket hun.

Det var moren hans, det måtte det være.

Amanda lot tungen gli over de røde leppene, øynene hennes smilte mens hun stirret ned i knærne sine.

Amanda ville ikke gi seg, og Anna kjente hvordan blodet banket i årene i halsen hennes. Først hadde hun tenkt på Siri, men så hadde Amanda fortalt at moren hennes skulle til Danmark.

Lampelyset skinte på det sorte håret hennes og gjorde det rødt på den ene siden.

Amanda så på henne med de sterke øynene sine, og plutselig måtte Anna le.

Anna så på hendene sine, på håndleddene.

– Tror du han er der, da? spurte Amanda og stakk armen sin inn under Annas.

Hun ble glad da Amanda stakk armen sin under hennes.

Huden hennes var så varm.

Det skinte i det lyse håret hans.

– Til hamsteren vår, lo Amanda, og Anna forsto.

– Til hamsteren vår, mener hun.

Automatisk rettet hun seg opp slik at brystene hennes skulle se større ut.

Da hun skulle ta den, kom hånden hennes bort i Didriks hud.

Vannet fosset om leggene hans.

Amanda dekket ikke brystene sine.

Plutselig kjente hun armene hans rundt låret.

Hun kunne se ham under vann, fargen av huden hans og den blå shortsens.

Et øyeblikk så det nesten ut som om han hadde hånden sin på brystet hennes.

Håret hennes klistret seg et øyeblikk til Didriks panne.

Nå ville sikkert Amanda gå opp til hytta hans for å se.

Ryggen hennes bak blondeblusen var hard.

Det var bare hjertet hennes som banket.

Stemmen hennes var vanlig igjen.

Anna så på at Amanda skrev navnet sitt på ukebladbiten.

Ryggen hennes duvet, og skyggen fra grenene lagde harde rette mønstre som beveget seg på det hvite stoffet.

Hun kjente hvordan den sorte, skarpe følelsen fløt rundt i kroppen hennes.

Hun sa navnet hennes flere ganger, men uten lyd.

Han sa hei, med den mørke stemmen sin.

Nesa hans med alle fregnene ble rynkete.

Ansiktet hans var akkurat som før.

Hun hadde øynene hans i ryggen da hun gikk tilbake.

– Er det kjæresten din, eller? spurte Karl Martin høyt.

– Er Amanda bestevenninnen din? spurte Didrik plutselig.

– Hun går i parallellklassen min.

– Faren hennes er musiker.

– Hvor gammel ble han, da, onkelen din?

– Du er søt når du trekker på skuldrene, sa Didrik og la hånden på den ene skulderen hennes.

Det sang i kroppen hennes, kriblet så hun nesten ikke klarte å sitte stille.

Da de var nesten inne på stranden, tok Didrik hånden hennes.

Hånden hans var varm.

Underarmen hans var inntil hennes flere ganger.

Hånden hans var det eneste som fantes i hele verden.

Didrik stoppet og slapp hånden hennes.

Nå tok han tak i skulderen hennes og vred henne rundt.

Anna så i øynene hans at han visste hvorfor.

Han bøyde seg ned over ansiktet hennes og kysset henne på munnen.

Han kysset henne ganske hardt, presset tungen inn mellom de lukkede leppene hennes.

Huden hans hadde vært så varm, leppene hans så våte.

Lårene hennes var løse.

I det gamle ovale speilet på veggen kunne hun se kroppen sin.

Hun har mel på hendene, og det røde hårbåndet har sklidd ned og ligger rundt halsen hennes som et kjede, eller et halsbånd.

Noen rørte ved skulderen hennes.

Den varme huden hans kom nær Annas våte, kalde.

Han tegnet en sirkel i nakken hennes.

Ansiktet hans var bare centimetre borte.

Øynene hans var blanke.

Det dryppet fra håret hennes.

Didrik tok en lokk av det våte håret hennes og puttet den i munnen.

Stemmen hans var ukjent, som om han snakket til et lite barn.

Solflekkene danset på ryggen hans.

Tungen hans presset leppene hennes fra hverandre, smeltet inne i munnen hennes.

Hendene hans, bak på ryggen, de fiklet med bikinioverdelen.

Hun ville ikke se på ansiktet hans, hun visste hvordan han måtte se ut nå.

Han hadde armene sine rundt henne igjen.

Uten at hun merket det hadde han åpnet bikinioverdelen bak på ryggen hennes.

Ingen hadde sett brystene hennes før, ikke sånn, uten klær over.

De små puppene hennes sto rett ut.

Ansiktet hans var annerledes, nytt.

Han bøyde seg ned og slikket forsiktig på puppene hennes.

Hodebunnen hans var full av sandkorn.

Anna spente kroppen sin og dyttet ham vekk.

Det var en blå dyne i sengen hans, og i vinduet svaiet noen gule gardiner med grått slangemønster.

Stemmen hans hørtes ut som om den skulle sprekke, som om han skulle begynne å gråte.

Stemmen hans var hardere.

Han leste i ansiktet hennes.

Hjertet hennes var i ferd med å oppdage noe.

Didrik hadde lagt hånden sin utenpå bikinitrusa, nå gned han den sakte frem og tilbake.

Ansiktet hans hang over henne.

Alle tennene hans kom frem.

Da kjente hun plutselig at han hadde stukket hånden nedi trusa hennes.

Huden hennes var våt av hans kropp.

Stemmen hans fylte hele det lille rommet.

Ordene hans festet seg i henne.

Huden hans var varm, nesten våt.

Da munnen hans var over hennes, krøp han sakte oppå henne.

Anna åpnet munnen så tungene deres kunne møtes.

Ansiktet hans skrumpet sammen, ble lite og ukjent.

Mormor la hånden på håret hennes.

Hvis hun ikke lo, ville ansiktet hennes falle fra hverandre og gå i oppløsning, fordampe i solen.

Hun hadde sett et glimt av ansiktet sitt i vannspeilet.

Ansiktene deres var farget mørk oransje.

Anna satt med ryggen inntil veggen, hun hadde lagt puten sin over magen.

Rommet hennes virket mindre nå enn før sommeren.

Pannebåndet hans hadde sklidd litt ned.

Hun visste adressen hans og telefonnummeret.

Hun hadde skrevet det opp i adresseboken sin.

Didrik hadde lagt en tung arm om skulderen hennes.

Huden hennes var helt hvit i mørket.

Didrik hadde lent seg enda nærmere, og nå lå hånden hans helt nede på brystet hennes.

Munnen hans var kald og våt.

For den var der, ungen var der, inne bak huden hennes et sted.

Amanda bare lo, men blikket hennes sa at hun var enig.

Jeg brukte den i bryllupet til søsteren min.

Hun tenkte på magen sin, ennå var den flat, men snart, snart ville den vokse frem som en runding, og ingen skulle få henne inn i et prøverom nå.

Hun så striper av kroppen sin i speilet.
- Søsteren min tok abort en gang.
Kneet hennes kom borti bukken, og hun falt sidelengs ned på den grønne matta.
Frøken satt ved siden av henne og klemte på bena hennes.
Flekken satte seg fast inni hodet hennes, og selv om hun lukket øynene hardt igjen, kunne hun se den.
Hun likte den ikke, men øynene hennes søkte automatisk etter den hver gang hun var her.
Dora fulgte blikket hennes.
Dora viste de store tennene sine.
Karl Martin veltet brusen sin.
Feiret dagen din.
Og til slutt, da hun var død, kom raven fra Doras bokhylle flygende og nappet ut øynene hennes.
Amandas hår skinte, og huden hennes var brun ennå.
Stemmene surret som bier rundt hodet hennes.
Amanda flirte og trakk et innpakket kondom opp fra lommeboken sin.
Ordene hennes sved i Anna.
Han hadde pannebånd i dag også, det virket teit til den sorte dressen hans.
Øynene hans var blanke.
Da han kysset henne, kjente Anna hvor annerledes kyssene hans var.
Leppene hans var stramme, små.
Da han la en hånd på brystet hennes, skubbet Anna ham unna.
- Du har drukket, mumlet den unge læreren ned i håret hennes.
- Øyensverten din har glidd utover, sa han.
Munnen hennes var åpen.
Hodet hennes dundret, noe rispet henne i magen.
Stemmen hennes var så ukjent.
Sildringen dempet stemmen hennes noe.
En i klassen min trener volleyball sammen med ham.
Kjolen hennes beveget seg sakte i speilet.
Anna slo armen hennes vekk.
Det var noe rart med øynene hennes, som om hun visste noe.
Anna svarte ikke, trakk bare øynene til seg og gikk inn på rommet sitt.
Greta slo henne midt i ansiktet med den melete hånden sin.
Nå sto hun der, rett foran henne med de lyse øynene sine og snakket hardt og fort.
- Å mamma, Anna kastet seg plutselig om halsen hennes.
Øynene hennes var revet i stykker.
Blikket hennes var ikke lenger mors blick.
Greta satte seg på kne foran henne og så opp i ansiktet hennes.
Stemmen hennes snakket rolig.
Øynene hennes fanget Annas ansikt.
Anna satt på rommet sitt.
Hun hørte dem tasse forbi døren hennes, mor og far.
Karl Martin kom inn på rommet hennes.
Da Anna kom ut gjennom skoleporten sammen med Siri, sto far der med den blå bilen sin.
Ansiktet hans var klemt sammen.
Sukket hennes la seg over setene i bilen.
Det var så rart å ha stemmen hennes bak seg.
Nesen hans var litt skjev, kanskje han hadde brukket den en gang.
Stemmen hans hørtes ut som om den hadde hengt seg opp.
Anna stirret og stirret på den skjeve nesen hans.
Stemmen hans rant over henne som varmt vann.
Hun hadde skrevet navnet sitt på papiret doktor Andersen hadde pekt på.
I det blanke stålrøret ved fotenden så hun ansiktet sitt flyte utover til en avlang hudfarget strek med mørkt hår på.
Klærne hennes lå på en stol.
Angsten hennes, ordene hennes, går forbi meg, utenpå huden min.
Føttene hennes gikk bort til stolen.
Bilene suste forbi, de tutet, det gikk mennesker på fortauene, og butikkreklamene for forbi henne med de skarpe fargene sine.

Anna så på ansiktet hans.

– Livet ditt blir ødelagt!

Livet ditt blir ødelagt!

Livet ditt!

Knyttneven som slo i bordet, munnen hans som glefset.

– Du er forvirret, jenta mi.

– Får jeg kjenne på magen din?

En tynn stygg katt med noen merkelige farger gned seg inntil genseren hennes og mjauet såret.

Jeg tror hun leter etter ungene sine.

Alt var strøket vekk fra hukommelsen hennes.

Didrik ville ikke møte henne, men moren hans kom.

Hendene hennes strøk over den bare huden, magen var rund og varm.

Hver gang de gikk forbi hverandre i korridoren på skolen, forsøkte Anna å treffe øynene hennes.

Håret hans ble lengre og lengre og pannebåndene tykkere og tykkere.

At Amanda var der, inne på rommet hennes, i sommerhuset, i skogen, ved sjøen.

Hun drømte at ansiktet hennes var skjult bak bladene.

En gang, da Anna møtte Amanda nede ved postkassene, hadde Anna sett usikkerhet i øynene hennes, og sorg.

Moren hans satt med ansiktet ned i et ukeblad.

Så gned han en kald ekkel gele ut over magen hennes.

Stemmen hans var varmere nå.

Hun kunne høre hvor barnslig stemmen hennes klang i det hvite rommet.

Munnen hennes, øynene hennes og magen hennes.

Det var akkurat som om nervetrådene hennes lå utenpå huden.

– Jeg vil ha stolen min, sa han når Anna satt i ørelappstolen.

Men han var ikke til stede i ansiktet sitt.

De sinte stemmene deres hengte seg fast i magen hennes og gjorde barnet synlig igjen.

Læreren slo asken av sigaretten sin.

Øynene hans var redde mens folk glodde på den tomme vognen.

– Søsteren min syntes det var jævlig.

Anna stirret nedover kroppen sin.

Magen hennes bulet ut under trettentallet.

Da hun kom frem til helsestasjonen der svangerskapskurset skulle være, dryppet det av håret hennes.

Mannen hennes var mørk.

Anna lurte på hvordan ungen deres kom til å bli.

Erik satt på motorsykkelen sin.

Anna så bare A'en i navnet sitt.

Gutten tok hånden forfjamsset opp til kinnet sitt.

Når hun lå i sengen, måtte hun på do hele tiden, for babyen lå og presset på blæren hennes.

Anna trakk nattkjolen opp og stirret ned på magen sin.

Kroppen hennes var fremmed, som om hun var fanget på en måte.

De lå oppå hverandre i fine bunker inne i skapet hennes.

Siri fortsatte å skrive, men da Anna gikk ut av døren, løftet hun ansiktet og så på ryggen hennes.

Hun så på klokka si.

Øynene deres møttes.

Amanda begynte å fomle med matpakken sin, så snudde hun seg og gikk.

Navnet hennes gravde på tungen.

Så ikke kvalmen som sugde seg fast i halsen hennes.

Hun kunne se at øynene hans hang fast i det.

Stemmen hans var dyp.

Siri grep tak i armen hennes.

Siri stirret på henne med de store øynene sine mens underleppa hennes vibrerte svakt.

– Du må puste, jenta mi, sa legen og så ned i ansiktet hennes med de gulbrune øynene sine.

En annen sykepleier, en høy tynn dame med stor nese, bøyde seg over henne og festet en

navnelapp rundt håndleddet hennes.
Det var som om noen stakk en kniv i magen hennes.
En eldre dame stoppet ved sengen hennes.
Ansiktet hennes var liksom langt borte og nær på samme tid.
– Klassen din har fått fri.
Mor la en klut på pannen hennes.
Noen løftet ryggen hennes.
Hun holdt pusten og kjente hvordan kroppen hennes løste seg opp.
Noen presset en maske over ansiktet hennes.
Hodet hang liksom ikke lenger fast i kroppen hennes.
Da hun løftet hodet igjen, hadde de lagt noe fuktig og varmt på magen hennes.
Stemmen hans var annerledes.
Anna lå og stirret på barnet sitt.
Ansiktet hennes var ukjent, men ikke så ukjent som i går.
De små hendene var nesten gjennomsiktige, og gjennom det tynne sorte håret kunne Anna se blodårene i hodebunnen hennes.
Når barnet sugde, sprenget det noe i underlivet hennes.
Hun fikk et glimt av ansiktet sitt i glassveggen.
– Vi kan trille henne inn på rommet mitt, så kan du se hvordan jeg har det?
Didrik møtte ikke blikket hennes, sa bare:
Og begge mennene deres.
Ordene hans kom så fort.
I sommer hadde ikke ordene hans vært sånn, raske og korte.
– Vil du se på tærne hennes?
Stemmen hans var så ukjent, så liten liksom.
Øynene hennes forsøkte å fange Didriks.
Didrik tok hånden hennes.
Bare han fikk være katten hennes.
Hun skulle kjøpe mat til ham for ukepengene sine.
Elise kikket ned på skoene sine.
Mamma dro Elise ned på fanget sitt.
Munnen hennes skalv litt.
Mamma strøk håret hennes.
Hånden hennes var myk og varm.
Elise gikk inn på rommet sitt.
Men nå klarte hun ikke å leke med kosedyrene sine.
– Vet du at det bor en KASSA-LIMBO i senga mi?
Bare du ikke plager mormor eller onkel Henrik med dette dyret ditt.
Hun slengte igjen døra til rommet sitt med et brak.
Det dundret inni hodet hennes:
Det redde lå som en klump i magen hennes.
Noen tok armen hennes og ristet den.
Håret hans var også stripete.
Torsdag klaget hun til Klara, bestevenninnen sin.
– Du skal da ikke være helt alene, vennen min, sa mormor.
Og den vonde klumpen i magen hennes ble større og større.
Den var litt for liten for den store magen hans.
Først kom hendene hennes med krykkene.
– Gi yndlingsonkelen din en klem, ropte onkel Henrik og løftet henne høyt opp i lufta.
Hun hørte stemmene deres langt borte.
Elise satt på gulvet i kjellerstua og stirret på knærne sine.
Litt senere hentet Elise den lille gyngestolen sin og satte den foran mormor.
To av knappene i skjorta hans spratt opp, slik at magen hans syntes.
Hun ville ikke tenke på hemmeligheten sin.
Det tynne håret stod som en karusell rundt hodet hans.
Han løftet opp hånden sin og strøk henne over hodet.
Så smalt onkel Henrik neven i bordet, så det klirret i kaffekoppen hans.
Han lo så høyt at Elise kunne se sølvet i tennene hans.
Hun reiste seg opp for å gå tilbake til avisen sin.
Elise gikk opp på rommet sitt.

- Du skal sove på rommet ditt.
Soveposen gled ut av hendene hennes.
Den må ha hele senga mi.

- En Klimbo, sa hun og samlet sammen soveposen sin.
Håret hans var like stripete som pappas.
Og det beste av alt var at onkel Henrik ikke hadde fått vite om hemmeligheten hennes.
Brillene hennes datt hele tiden ned på nesa hennes.
Den andre la han over magen sin.
Den store magen hans disset og hoppet som et mykt gelédrops.
Onkel Henrik ristet på hodet og spiste opp egget sitt.
Elise geipet til onkel Henrik og spiste opp frokosten sin.

- Boken min er så spennende.
Elise stoppet og stakk pekefingeren sin inn i den myke magen hans.

- Hvordan er onkelen din? spurte Klara nysgjerrig.
- Han trakk i skolissa mi så jeg datt! fortalte Elise.
Han trakk i skolissa di, ikke sant?
Elise holdt bøtta tett inntil magen sin.

- Nå faller den helt sikkert ned på onkelen din, sa Klara.
- Hva er det? sa onkel Henrik med den buldrende stemmen sin.
Det kriblet i magen hennes av spenning.
Ansiktet hans var ikke det minste sint.

- Onkelen din ser ganske lur ut, sa Klara, mens hun stupte kråke i senga.
Elise spurte onkel Henrik om Klara kunne få se på tubaen hans.
Hun nikket så hestehalen hoppet nedover ryggen hennes.
Øynene hennes var helt blanke.

- Kan vi ikke finne på noe? sa hun og dro i skjorta hans.
Og Klara er bestevenninnen min, men du er barnevakt.

- Det er ikke en regel i huset mitt, svarte Elise bestemt.
Magen hans rullet liksom fram og tilbake, mens han kom med hese skrik.
Onkel Henrik satt i sofaen og pusset på tubaen sin.

- Hva er galt med maten min? spurte han.
- Det er fint, vennen min, vi har det også bra.
- Jeg håper du ikke driver onkel Henrik helt til vanvidd med de rare lekene dine, sa mamma.

Likte du pizzaen min?
- Da får Klimbo plass i senga di, sa han.
Onkel Henrik satte seg ned på madrassen sin.
Hendene hans skalv.
Onkel Henrik flyttet ansiktet sitt tett bort til Elise.

- Det er også litt dumt av deg at du ikke vil fortelle bort hemmeligheten din til meg?
Elise pirket borti magen hans:
Øynene hans ble store og runde, og han nikket.

- Vet du hva som var hemmeligheten min da jeg var liten? spurte han etter en stund.
De pakket sammen soveposene sine og gikk opp i stua.
Øynene hennes var smale av trøtthet.
Elise klatret opp på fanget hans.

- Her må noe gjøres, ropte han med den buldrende stemmen sin.
Det hender han løfter meg opp og bærer meg i armene sine ut på kjøkkenet, enda jeg er ganske tung.
Med ett retter jeg meg opp og ser på klokka - det store, fine armbåndsuret jeg fikk av pappa til 11-årsdagen min syvende juni.
Den digre magen disset og skjorta hans holder på å revne.
Jeg tar litt hardere i ham, forsøker å løfte den blytunge armen hans.
Han jamrer seg bare han ser en av de bråkete kassetene mine.
Jeg sprinter inn på rommet mitt og finner mordvåpenet, som pappa kaller walkman'en.

- Ryggen min!
Øynene hans er røde og ser såre ut.
Bilen vår er gammel og rusten og heter Putte.
Gata vår heter Saksegata.
Huset vårt er over 50 år.

Huset vårt, som forresten ikke heter hus men blokk, er på fire etasjer.
Og i helgene, når pappaen hennes ikke har vakt, reiser hele familien på hytta.
Det var en venninne av mamma, og mannen hennes.
Og jeg må opp til fru Lystad og sovesofaen hennes.
– Det blir nok til at jeg reiser til København i morgen, ungen min.
Han snakker fort og stemmen hans er lys og rar.
Halsen min verker og jeg sliter i remmen på sekken.
Han rekker meg lommeørkleet sitt, det er stort og lukter pappa.
Han kysser meg på kinnet og trykker en papirlapp i hånden min.
Det er akkurat som om beina mine er for korte.
Selv om kolonialbutikken vår gikk så dårlig at vi måtte stenge, beholdt vi lokalet, som butikkrommet heter.
Gundersen og kompanjongen hans, Gryhl, skulle ordne alt.
Jeg kan legge meg tidlig i senga di og ha lyset på, og så kan fru Lystad sitte hos meg til jeg har sovnet.
– Fint, jenta mi.
Ingen vet hvem som er pappaen hans.
Jeg har oppkalt den nye dukken min etter henne.
Jeg nikker så hodet mitt nesten faller av.
Han bøyer seg og legger hendene fast rundt armene mine.
– Ha det godt, vennen min, sier han.
– Men datteren min har brukket benet, og jeg må dra til henne med en gang.
Og jeg som har lovet pappaen din å passe på deg!
Fru Lystad fingrer med nøkkelknippet sitt.
Du får ha det bra, jenta mi.
Hun stryker meg over håret med den snille hånden sin.
– Og så kan jeg få høre hvordan det har gått med datteren din.
Det betyr visst at skjelettet mitt er ganske sterkt.
Hodet mitt nikker uten at jeg vil det.
Hjertet mitt dunderer og dunderer.
Det suser i ørene mine.
Men datteren hennes brakk beinet...
Men stemmen min snakker videre:
– Vet du ikke om du fikk en dukke med porselenshode av faren din?
Hvor er rommet ditt?
Pappaen din ville ikke like at du er så vrang, Hanne!
Hodet mitt er fullt av veps.
Går videre og finner rommet mitt.
Klapper meg på håret med den store, fuktige hånden sin.
– Hvor har du lekene dine?
Øynene hans er stygge.
Jeg kommer tilbake med en av de andre dukkene faren din hadde med fra København.
Kinnene mine brenner.
Det er helt stille mot øret mitt.
Stemmen hennes er høy og lattermild.
Jeg stirrer på Katinka mens jeg tenker så det brenner i panna mi.
Boden vår ligger helt i enden av en av de lengste gangene.
Boden er liten, med bare plass til syklene våre, noen kasser med skrot og en potetbinge.
Gryhl ligner en hund som følger etter herren sin.
Gundersen kan lese tankene mine!
– Svar! legger Gundersen til med sjefsstemmen sin.
Jeg har gjemt henne i boden vår.
Han strekker frem den store labben sin.
Men den lure planen min går helt galt, for Gundersen sier:
– Nå var du flink, sier Gryhl og klapper meg med kloen sin.
– Det kan være andre ting enn dukker faren din har gjemt unna for oss.
Gryhl trekker i fingrene sine sånn at det knekker i dem.
Hjertet mitt dunker så hele jeg holder på å revne.
Det er ganske langt mellom boden vår og kjellerdøra, men hvis det kommer noen så må de vel høre at jeg skriker?

Han har det med å stamme når han blir ivrig, og så bruker han fornavnet på mammaen sin.
Jeg gråter og kaster meg i armene hennes på nytt.
Vi går etter hverandre opp de få trinnene til leiligheten vår i første.
Jeg springer inn på rommet mitt.
Klærne hennes er ikke akkurat det mamma ville kalt dameklær.
Hun har en frosk på det venstre kneet nå, sikkert fordi hun har slitt hull på den tverrstripete buksa si.
Arthur ser kry på mammaen sin.
Tante studerer hodene deres.
– Pappaen din ser så uskyldig ut.
Arthur legger en lubben, lysebrun arm rundt skuldrene mine.
Jeg legger kinnet mitt mot hånden hennes.
– Hvor har du lært alle de ordene og uttrykkene, gutten min?
Arthur står med hendene på skuldrene mine og strekker hals.
– Ungen hennes - han virket sunn.
Beina mine har dovet bort fordi jeg har stått i samme stilling hele tiden, på kne.
– Beina mine blir til is, klager Arthur.
– Tull, Arthur-gullet mitt, sier tante.
– Få låne skjerfet ditt, Arthur.
Den ligger trygt i baklomma hans, som har klaff til å kneppe.
Hun lyser med lighteren på klokka si.
Jeg knuger fiskebolleboksen min inntil meg.
Trærne er på en måte vennene våre og gjør alt de kan for å skjule oss.
Jeg stiller meg på tå og hiver boksen min inn i hullet.
Overnatter der og drar til flyplassen i morgen tidlig for å møte faren din og advare ham.
Månen gjemmer det bleke ansiktet sitt og blir borte.
Beina mine er av gummi da vi kravler oss ut av bilen.
Arthur holder tak i armen min.
Han ser olmt på meg, og det rykker i leppene mine.
– Undersøk den vesle trillebåra og kjør den av veien etterpå, kommanderer han kompisen sin.
Gryhl lener seg fremover og ser på meg med rotteøynene sine.
– Vi har tenkt å møte faren din på Floland!
Arthur klemmer seg inntil moren sin og sitter musestille.
Til slutt knyter han skjerfene våre over øynene på oss, stramt.
– Jeg er her, vennen min, sier hun mildt.
– Gutten min, sier hun.
Og faren din, Hanne, legger hun til.
– Faren til Sissel, bestevenninnen min, er politimann, sier jeg.
– Lunde har telefon i bilen sin!
– Jeg skrev nummeret med kulepenn på innsiden av pungen min.
Faren din er altfor rettskaffen til det, Hanne.
Du vet, Johanne - moren din - og jeg, vi var så ulike som søstre kan bli.
Og faren din har nok alltid synes at jeg er et rotehode.
Etter 10 år kom jeg tilbake med deg, sussesnusken min.
– Ja, hva er det, vennen min?
Ryggen min!
Står og trækker, som om han forsøker å forklare at det skjuler seg noe under labbene hans.
Det rykker i ansiktet hans.
Snuten hans rører på seg.
Arthur plumper også, men vi har ikke tid til å stanse og vri sokkene våre.
Mobiltelefon? sier Olav, som har dukket opp bak kona si og ser mistenksomt på oss idet vi har kommet innenfor døra.
– Hun ligner på mammaen min, sier Arthur.
Jeg finner frem portemoneen min og Olav setter på seg brillene og slår det eviglange mobiltelefonnummeret til Lunde.
Det skal ikke hende faren din noe, det lover jeg.
Godt mot, jenta mi!
– Klokka er ti på seks, gutten min, smiler Magda.
Ja, det er koia «vår».

Det er nok vennene hans som kommer.

Hjertet mitt hamrer i takt med dunkene.

Stemmen min er tynn som en synål.

Gryhl hjelper faren din.

– Jenta mi!

Pappa løfter meg i armene sine og klemmer meg så jeg nesten mister pusten.

– Hva er det for en? spør pappa og kikker ned på den firbeinte vokteren vår, som straks begynner å knurre.

Jeg sitter tett inntil ham, med hånden min i hans.

Pappa sier fremdeles ikke noe, og jeg legger hodet mot armen hans.

– Du overtaler svigerinna di og ungene til å fortelle hvor de har gjemt stoffet.

Vi forsvinner ut av livet ditt for godt, og ingen får vite noe.

Du og denne flokken din må bli her i koia et døgn, så kommer Jacob og henter Max.

Gundersen drysser noe hvitt, sukkeraktig i hånden sin og viser det til oss.

Det ligger som et bitte lite snøfjell i den svære labben hans.

– Dette er det faren din har med fra utlandet, Hanne, sier han.

– Men jeg har aldri kjøpt fiskeboller på turene mine! sier pappa oppgitt.

Han setter de stygge øynene sine i meg.

Han tenner en sigarett og går mot pappa, fører gloen mot kinnet hans.

Halsen min er full av barberblader.

Magen min er en verkende klump.

Men siden hjertet mitt ikke slår, får jeg ikke til noen av delene.

– Først skal jeg svi trynet ditt i stykker, din elendige tufs, freser Gundersen.

– Og etterpå skal jeg steke svigerinna di og ungene over svak varme.

– Spar preiket ditt til du kommer i retten, sier Lunde skarpt.

– Jan og Per-Arne kjører Feldt og Jarner direkte til Digerstad politihus i gliset deres, sier Lunde.

Stien sukker under føttene våre.

– Vi skal ha den i arkivet vårt, sier Lunde.

– Du vet, det ville hjelpe deg, Bjørk, om du fikk orden på livet ditt.

– Pappa! sier jeg og tar hånden hans.

Øynene hans går i kryss.

– Hva mener du med at jeg får viljen min?

– Du har reddet livene våre.

Dessuten virker det som lufta her i Krossbygda er god for astmaen hennes.

Jo, den ene lillefingeren hennes er kortere enn den andre.

Hun synes at alle ser på fingeren hennes og hvisker og ler av henne.

Og håret hennes er kort og gråblondt, men det er ikke musefarget, nei.

Når hun er glad, lyser hele ansiktet hennes opp.

Hun viser ham plassen hans.

– Haha, du liker den der nye fyren i klassen din! erter han.

Han så straks fingeren hennes.

En dag i frikvarteret sitter Elisabet og venninnene hennes på rekkverket da hun går forbi.

Mammaen hennes setter seg på sengekanten.

Så ringer hun til jobben sin og sier at hun må være hjemme med sykt barn.

Etterpå sier hun til Elin at hun må hente sykkel sin, for de skal på sykkeltur.

Elin forteller om alle som går i klassen hennes, hvem som er dumme og hva de gjør.

En av guttene i sjetten har tatt stereoanlegget sitt med.

Nå vil Elin vise Erik favoritthesten sin, som heter Pompe.

Erik har tatt med styrthjelmen sin.

Det er en ganske tøff hockeyhjelme som han fikk til jul av farfaren sin en gang.

To ganger i måneden rir de, og de går ofte opp til den hemmelige plassen sin.

Han skal bare ha det gøy og spille fotball med kameratene sine.

Hun har ikke fortalt det til moren sin engang.

I helga spør moren hennes om hun ikke skal gå ut litt, nå når sola skinner.

Han skraper det ene kneet sitt og begynner å gråte.

Hun ser på det røde kneet hans.

Øynene hennes er smale.

– Se på busskortet mitt, sier Erik.

Så ler de og snakker og legger ikke merke til at bussen kjører forbi holdeplassen deres.

Foreldrene deres har gitt dem penger til lunsj.
Hun roper utenfor vinduet hans.
Legger armen sin rundt ham.
Frøken forteller at han skal flytte, for faren hans har fått ny jobb.
– Men kanskje dere kan ses likevel, sier moren hennes om kvelden.
– Kan du ikke gå likevel, sier moren hennes.
Elin ser opp på skyene og lar fnuggene lande på ansiktet sitt.
I det samme går døra til rommet hennes opp.
– Er du for eksempel ferdig med regnestykkene dine?
Katrine står og pusser brillene sine.
– Jeg får låne en sovepose av tanta mi, roper Ina og klør seg på nesa.
På grunn av høysnuen min.
– For Ina tar med seg kaninen sin.
– Joggedrakta mi er blitt for liten.
– Joggedrakta mi er blitt for liten, leser hun - Jaså, er den det, Lena?
– Du kan sette sakene dine i forteltet så lenge, sier Katrine.
Ansiktet hans ser ut som om han gir blaffen.
– Der har tanta mi vært på campingtur, og der...
– Etefest, sier Katrine og drar en pose potetgull og et stykke salamipølse opp av ryggsekken sin.
Etter sokken kommer guttene selv, ut av soveposene sine og i full fart etter jentene.
– De er ikke riktige, sier Katrine og drar igjen glidelåsen på soveposen sin.
Og da kunne man like gjerne ha ligget hjemme i sengene sine.
Historien minner litt om yndlingsserien hennes på TV og litt om eventyret om Askepott.
Inni soveposen hennes er det bare varmt og deilig.
Katrine snorker, og Rüdiger rasler i esken sin.
– Syntes du også at fortellingen min var kjedelig, Rüdiger? hvisker Lena.
For de greier å skremme Rüdiger med brølingen sin.
Tankene surrer i hodet hennes.
Den sitter i skoeken sin!
Thomas har hentet kassett-spilleren sin.
Rüdiger lager lave raslelyder i halmen i esken sin.
Flesteparten av vennene mine liker å lese kjærlighetsromaner, men når de blir forelsket, glemmer de som regel hele lesingen.
Livet mitt var i ferd med å forandre seg.
– Hvor kom alle disse folka fra? gispet bestevenninnen min, Amanda Zukowski.
Det er den største hemmeligheten min.
Publikum lo, og dermed var scenskrekken min et faktum.
Drømmen min om berømmelse innebar forresten ikke å bli komiker.
Amanda var lyserød i kinnene av lykke, og gikk nesten i ett med den rosa blusen sin.
Amanda grep ganske enkelt tak i ermet mitt, og så fulgte jeg etter i kjølvannet hennes.
Jeg rødmet, men solte meg i komplimenten hans.
– Du er kjæresten hennes, sa Amanda i klartekst.
Vi så navnet mitt samtidig.
Uttalelsen hennes lovet ikke godt.
Josh tvang blikket bort fra armbåndsuret sitt.
Fantasien min gikk på høygir.
– Hva er det du vet om denne Dylan? spurte Josh og la en beskyttende hånd på skulderen min.
Hånden hans strammet om min, og plutselig fikk jeg en merkelig klaustrofobisk følelse.
Av en eller annen grunn fikk holdningen til vennene mine meg til å bli irritert.
– Drømmeprinsen din?
Og så vinket hun ha det, og hun og Max stormet inn i klasserommet sitt.
Det glimtet i en ring i det høyre øret hans.
Nei, Dylans smil hang bare flyktig om munnen hans.
Da han tok av jakken, la han hodet på skakke og studerte ansiktet mitt.
– Du er jo medspilleren min!
Hele kroppen hans syntes å utstråle varme og energi.
– Dette er altså prøvetidene deres, forklarte Judi mens folk bladde i papirer.
Glem resten av livet deres i de neste ukene.

Han fanget blikket mitt og skar en grimase.
Jeg tenkte gjennom timeplanen min.
På den måten blir dere mer avslappet, og utvikler skuespillerferdighetene deres.
Alle bestevennene mine - Amanda, Max og Josh - hadde jeg kjent fra barneskolen.
Jeg nølte, men Dana, partneren min, begynte å hoppe rundt som en liten jente.
Øynene hans utfordret meg.
Han visste ingenting om den kraftige, dype altstemmen min.
Det dunket i halsen min etter anstrengelsen.
Grepet hans var sikkert og fast, og jeg kunne kjenne hjertet hans slå.
Styrken hans syntes å flyte rett inn i meg gjennom ryggen.
Da prøven var ferdig, hentet Dy lan hjelmen sin fram fra under stolen.
Jeg la merke til en liten tatovering på håndbaken hans.
- Jeg skal lære deg å huske lettere, hvis du lærer meg noen av skuespillerteknikkene dine, kjøpslo jeg impulsivt.
Jeg dro meg vekk og holdt bøkene framfor brystkassen min.
- Jeg må gå, sa han og grep jakken sin.
Amanda var der også, jeg så henne lene seg over skulderen hans.
Jeg kunne ikke se Max, men jeepen hans stod parkert utenfor.
- Vennene dine venter, tilføyde han med et smalt smil.
- Vi snakkes, sa jeg og klemte bøkene mine enda hardere.
- Hei, folkens! gispet jeg og hengte jakken min på en av de små knaggene ved siden av båsen.
Haken min glapp.
Og jeg kunne ikke la Amanda slippe unna med det hun hadde sagt om Dylan og Harleyen hans.
Jeg kjente at blodet forsvant fra ansiktet mitt, og magen knyttet seg.
Historieoppgaven skulle leveres samme dag som jeg skulle ha lært alle replikkene mine utenat.
Han hadde vært partneren min et år, mens Amanda var med det andre.
Men universitetet vil ikke se på ansiktet ditt.
Dette var en av de faste diskusjonene i gjengen vår.
Livet mitt har ikke kommet ordentlig i gang ennå.
Det hadde skjedd noe fantastisk med meg i dag, og vennene mine hadde ikke peiling.
Mor hadde kommet sent hjem fra jobben og var fremdeles kledd i arbeidsantrekket sitt.
Jeg nesten pustet ut navnet hans.
- Å, timene våre, ja.
Jeg lyttet for å høre lyder fra huset hans.
Jeg lurte på hvordan hjemmet hans så ut.
- OK, sa jeg og prøvde å huske timeplanen min.
Jeg hørte skuffelsen i stemmen min.
- Men jeg håper ikke at det vil få konsekvenser for skolearbeidet ditt.
- Men han hørtes ikke ut som en av de vanlige vennene dine, syntes jeg, sa hun.
- Nydelig! hvisket han høyt og pekte på håret mitt.
Ansiktet hans så nifst ut.
Kroppen hans var anspent og verket tydelig etter ros.
De mørke øynene hans skinte da han førte meg ut sidedøren.
Jeg strøk ut navnene våre på speilet.
Så fortalte jeg ham at den mest hemmelige og kjære drømmen min var å bli en stjerne.
Jeg prøvde børsten og lot den gli gjennom håret mitt.
Han møtte blikket mitt i speilet.
Øynene hans skinte mens han snakket.
Jeg trakk børsten gjennom håret mitt igjen.
Det var en pussig skjelving i stemmen hans.
Han berørte håret mitt varsomt, og så begynte han å børste det.
Jeg hoppet opp og traff ham nesten i haken med skulderen min.
Hånden hans strakte seg ut for å støtte meg.
Et øyeblikk var hendene våre låst sammen.
Jeg trakk hånden min vekk og begynte å folde sammen kappen.
Men akkurat som livet mitt hadde endret seg siden jeg fikk hovedrollen på skoleteateret, hadde min vanlige barnevaktutine også endret seg.
Jeg følte det som om det var et neonskilt i pannen min:

Varsomt strøk han håret bort fra ansiktet mitt og kysset meg på kinnet.
Magen min vred seg mens jeg fomlet i lommen etter hårspenen.
Kunne han skru av og på følelsene sine så fort?
Og jeg begynner å bli lei av at du hele tiden snakker nedsettende om medspilleren min.
– Livet mitt før skuespillet var bare sorgen, sa han.
Jeg dasket til sugerøret hans.
Han stappet pepperonien i munnen sin og smilte til meg.
Utenom lidenskapen hans for teater.
Han plukket pølsebiter av pizzastykket sitt og la på mitt.
– Jobben din...
– Jeg arbeider for far på verkstedet hans.
Dylans far reparerte gressklipperne og snøfreserne deres.
Jeg skulte sint på ham og stakk bort til bokskapet mitt.
Det er den store scenen vår i dag, vet du.
Han som hadde fått meg til å bli enda mer glad i det lange håret mitt.
Han slo knyttneven i håndflaten sin.
Stemoren min pleier å gå der.
Han gjorde narr av den forferdede stemmen min.
Vi kan øve på replikkene våre mens vi venter.
– Du trenger minst en time til for å bli vant med det nye utseendet ditt.
Han forgudet den nye hårfasongen min.
Det lurte et smil i munnvikene hans.
Hjertet mitt sang.
Jeg slengte meg ned på stolen min, rett ved siden av Josh.
Han stirret på meg og måpte ved synet av håret mitt.
Så stirret han på hånden min.
Hendene mine skalv litt, og jeg klarte ikke å skjelve ordene på siden.
Men Josh unngikk blikket mitt.
De snudde seg, og jeg rakte tunge til ryggene deres.
– Gikk du ut av skoleområdet i lunsjpausen? sa han, og skjøv stolen sin bort fra meg, som om det var noe smittsomt.
– Så la oss luften følelsene våre og la alt komme opp til overflaten.
Følelsene våre?
Armene var foldet, og han hadde unngått blikket mitt de siste ti minuttene.
Etter krangelen med Josh hadde livet mitt blitt en masse av fortumlede følelser.
Hun overhørte den håpefulle klangen i stemmen min.
Munnen hans var kald, og han reagerte ikke.
Først kolliderte nesene våre, så pannene.
Leppene våre hadde ikke vært i nærheten av et kyss.
Men leppene deres trenger ikke en gang å møtes, hvis dere ikke vil.
Dylan la armene om meg slik at ansiktet mitt delvis var skjult.
Leppene skiltes og ansiktene våre berørte hverandre.
Jeg brydde meg ikke lenger om Josh og bekymringene hans.
Han så på armbåndsuret sitt.
Dere oppdager ting om hverandre dere tror er deler av sjelen, mens det virkelig er deler av håndverket deres.
Synet av motorsykelgjengen utenfor Pulitos gikk gjennom hodet mitt.
Dylan må ha lest tankene mine.
Han lo av ansiktsuttrykket mitt.
Men jeg tror ikke han kunne høre meg gjennom hjelmen sin, og den kalde vinden gjorde det vanskelig å snakke.
Dette er kanskje den første motorsykkelturen min, tenkte jeg, men det er definitivt ikke den siste.
Jeg tok av hjelmen og kjente på kinnene mine.
Da han møtte blikket mitt, smilte han fornøyd.
Jeg holdt den åpen, og munnen min var som sandpapir.
Ansiktet hans var skjult i mørket.
Helt annerledes enn hjemmet mitt, som hadde all slags utstyr, men ikke mye plass til å tenke.
Jeg så på CD-ene hans.

Stemmen hans hørtes hes og rar ut.

Dylan ga meg Stanislavskiboken, og jeg forsikret meg om at hendene våre ikke kom i kontakt med hverandre.

Sekken min forskjøv seg, og jeg mistet nesten balansen.

Denne gangen kom hendene våre i kontakt med hverandre.

Huden hans var varm, og jeg kunne nesten føle blodet som raste gjennom årene under huden.

Men han holdt fast i hånden min.

Tommelen hans beveget seg i små flammende sirkler på håndflaten min.

Dylans hode var på høyde med mitt, og ansiktene våre var plutselig veldig nær hverandre.

Knærne mine var som gelé.

Så la Dylan hendene sine på veggen bak meg og kysset meg igjen.

Jeg strakte fram hånden og tok på øreringen hans.

Han smilte det mystiske smilet sitt og så meg rett inn i øynene.

Jeg slet blikket mitt fra ham, snudde meg, og løp ned de knirkete trappene.

Solen lyste på det skinnende hvite på verkstedskiltet, og øynene mine ble blendet.

Jeg hørte frykt i stemmen hans.

Jeg kunne fremdeles smake kysset hans.

Jeg klarte ikke engang la navnet Josh slippe gjennom leppene mine.

Kysset vårt hadde nettopp bevist det.

Jeg satte meg opp bak ham på sykkelen og la armene om livet hans.

Kinnene mine glødet.

Men tankene mine måtte ha reist en million kilometer i løpet av de femten minuttene.

– Der bor jeg, ropte jeg til Dylan over brølet fra motoren, og pekte over skulderen hans nedover gaten.

Et øyeblikk virket det som om livet mitt stod stille.

Og med et siste brak fra motoren, halvveis skled vi inn i den løse grusen på innkjørselen vår og stoppet.

Beina mine skalv, og jeg klarte nesten ikke å ta av hjelmen.

Dylans hånd var så nær munnen min at det fikk meg til å bli helt forstumlet.

De hadde sikkert hørt hylet mitt og motorsykelstøyen.

Han holdt blikket mitt et øyeblikk, så strakte han fram hånden og strøk meg forsiktig gjennom håret.

Stemmen hans hørtes en tanke anspent ut.

Øynene hans så søkende inn i mine.

– Og hva har du gjort med håret ditt?

Jeg hadde fått skyss hjem på en motorsykel en eneste gang, og nå trodde foreldrene mine at jeg hadde problemer.

– Akkurat når dere kommer til den beste delen, mumlet hun da hun passerte stolen min.

Foreldrene mine så først hjelpeløst på hverandre, så på meg.

– Hør her, jeg er ikke sulten, så jeg går opp på rommet mitt, hvasket jeg.

Så møtte jeg blikket hans og smilte litt.

Jeg krysset fingrene bak ryggen min da jeg sa det.

Vanligvis ville jeg ha barrikadert meg på rommet mitt og brutt i gråt.

Før jeg nådde opp på rommet mitt, ringte det på døren.

– Naomi er på rommet sitt, hørte jeg henne si.

Hodet mitt gikk i spinn.

– Jeg liker håret ditt.

– Håret mitt?

Et enormt smil spredde seg over ansiktet hans.

Trodde han virkelig at krangelen vår var om håret mitt?

At jeg var villig til å sette vennskapet vårt på spill fordi han ikke likte at jeg hadde klippet det?

Dette var bestemt ikke den rette tiden til å fortelle Josh om framtidsplanene mine på teateret.

Jeg følte at blodet forsvant fra ansiktet mitt, for så å strømme tilbake igjen.

Det er noe håpløst rot med kjolen min.

Og så må jeg øve inn noen scener med Dave Martin og Candy Lawrence - du vet hun som spiller den grimme, egoistiske søsteren min.

– Hun kan aldri replikkene sine.

Noe i stemmen hans fikk meg til å se opp.

Jeg åpnet munnen, og lillefingeren hans berørte leppene mine da han kastet popcornet inn. Varmen skjøt opp fra fotsålene til toppen av hodet mitt. Vi satt helt bak, favorittstedet mitt. Fingrene våre berørtes da vi stakk hendene i popcornbøtten på samme tid. Pusten hans kilte meg i øret da han sa: Leppene våre var så nære. Og da det var gått tjue minutter, var kyssene våre nesten perfekte. Dylan trakk seg unna først, kinnene hans brant. Han ga meg skjerfet mitt. Jeg så forbi skulderen hans. – Foreldrene dine? Nå er det vennene dine. Jeg klarte ikke å sitte overfor ham lenger og se sårheten i øynene hans. Jeg nikket, og lurte på om det var verdt å miste de eldste og beste vennene mine på grunn av kjærlighet. Han løftet opp haken min. Men du vil ikke at jeg skal møte vennene dine. Og familien din vil ikke at jeg skal treffe deg. Jeg har ikke lyst til å skjemme deg ut for familien og vennene dine. Vær så snill, ba han og strøk en finger over leppene mine. Dylan smilte det skjønne smilet sitt. – Og foreldrene dine, mumlet han. Så tok Dylan meg i armene sine, og jeg glemte alt annet. Jeg bestemte meg for å dra ut og besøke ham på verkstedet, så jeg hadde mer enn noensinne bruk for skuespillerkunstene mine. Hun kikket på armbåndsuret sitt. Forskjellige syn gikk gjennom hodet mitt. Hjertet mitt føltes så fullt at jeg trodde det skulle eksplodere. Da jeg nærmet meg skuret, knaste sykkelens min i grusen. Ansiktet hans gikk fra sjokk til megaglede. Han gikk bort til en stor vask og skrubbet hendene sine. Det var en blanding av glede og forvirring i ansiktet hans. Hvordan klarte du å overtale foreldrene dine til å la deg komme hit? Døren som ledet opp til rommet hans var lukket, og han flyttet meg inntil den. – Han sa at herr Cates ikke gikk ut med datteren hans. Han lot fingeren gli langs det høyre kinnet mitt. Leppene våre hadde så vidt rørt hverandre da en bil stoppet foran verkstedet. Jeg kunne ikke tørke det dumme smilet fra ansiktet mitt. Jeg ville ikke engang at Dylan skulle se ansiktet mitt akkurat da. Tanken satte seg i magen min. Jeg klarte ikke å møte blikket hans. Jeg så på sekken min som holdt på å sprekke av bøker. Det virker som om du brenner lyset ditt i begge ender. Jeg møtte blikket hennes et øyeblikk og mistet nesten kontrollen over meg selv. Si navnet hans hundre ganger. Jeg prøvde meg på et svakt smil og prøvde å overhøre den lille snerten av sarkasme i stemmen hennes. Et øyeblikk trodde jeg at problemene mine var over. Du vet jo at det er favorittfilmen hans. Jeg grep sakene mine og trengte meg forbi Amanda. Han er den stilige medspilleren din. Jeg gikk ut fra at du la merke til sykkelens min. Jeg nølte, og en plan begynte å forme seg i hodet mitt. – Det siste jeg har lyst til å snakke om er kjærlighetslivet ditt. Og så stormet hun ut av døren og slo den i ansiktet mitt. Bestevenninnen min var blitt oppslukt av et enormt hull. – Det er iskaldt her! sa han, og tok av seg jakken og la den over skuldrene mine. Så tok han meg i armene sine og holdt meg inntil seg. Han flyttet hånden under jakken min og strøk meg på ryggen. Varsomt tørket han meg på kinnene, og løftet så ansiktet mitt mot seg.

Beina mine var stive og hodet verket.
Han brøt av, og fjernet hånden fra skulderen min.
Amanda, Josh, til og med foreldrene mine måtte jeg på en eller annen måte forholde meg til.
Dylan trakk meg inn i armene sine og vi holdt hverandre fast.
Han tok begge hendene mine i sine.
Dylan fjernet armen fra livet mitt og ropte.
Så rørte han ved leppene mine da vi kom fram til teaterdørene.
Hjertet mitt føltes litt lettere.
Vi parkerte bilen hans utenfor hovedinngangen, og jeg øvde meg på måter å slå opp på.
Jeg snek meg under armen hans og gikk noen steg fra ham.
Det strømmet lykke ut av hver pore av kroppen hans.
Ut fra ansiktsuttrykket hans å dømme, trodde han utbruddet mitt var et hjertesukk.
Amanda og Max satt ved stambordet vårt.
Josh slengte armen rundt skulderen min og lekte med håret mitt.
Og så forandret uttrykket hennes seg fra glede til sjokk, til forferdelse, til noe jeg ikke forstod.
Munnen hans, den vakre munnen hans, viste meg forakt.
– Dylan! skrek jeg ut i natten, og kikket etter motorsykkelen hans.
Leppene hans var smale.
Jeg løp opp trappene, grep telefonen og dro den med meg inn på rommet mitt.
Jeg satt på gulvet omgitt av det lange skjørtet mitt og fem jenter jeg nesten ikke kjente.
Dylan hadde kuttet meg ut - og nå var hjertet mitt knust.
Hele kvelden var alt jeg hørte telefonsvareren hans.
Jeg begravde hodet mitt i armene.
Så tenkte jeg på ansiktet hans kvelden før på Jonesy.
Sinnet hans hadde vært ekte.
Ti minutter senere da jeg ventet på entreen min i kulissene, så jeg Dylan.
Det var mikrofon i den dystre masken hans.
Men til tross for det var brølet hans veikt, hest, lite overbevisende.
Blikket hans møtte mitt gjennom de smale øyesprekkene i masken.
Hodet mitt var tomt for alt unntatt ett ord.
Hukommelsen skvatt på plass, og jeg begynte å si replikkene mine.
Du har resten av livet ditt foran deg, og du vil få mange kjærestes.
Og jeg lot meg lure av spillet hans.
Kanskje var bare Dylan opphengt i rollen sin.
Josh stod ved siden av den gamle bilen sin med nøklene i hånden.
Jeg følte meg uendelig lykkelig i armene hans, og kunne aldri slå meg til ro med noe mindre enn det.
Hjertet mitt stoppet nesten.
Josh tok meg i armene sine, og jeg hulket inn i den fuktige dongerijakken hans.
Men det var umulig, insisterte hjernen min.
Jeg ville bare fylle livet mitt med Dylan for alltid.
Den normalt avslappede kroppen hans var spent av sinne.
Dylan hadde slengt døren i ansiktet mitt og låst meg ute fra hjertet sitt.
Du brøt løftet ditt til meg, og jeg liker ikke folk som bryter løfter.
Halsen min verket etter all gråtingen.
Ansiktsuttrykket hans var morskt.
Dylan stod foran sykkelen sin.
Da vi kom fram til nabolaget mitt var jeg våt til skinnet.
Dylan kjørte helt fram til huset vårt.
For foreldrene mine og Karen var på skolen hennes på foreldremøte.
Hendene mine ristet så kraftig at jeg nesten ikke klarte å få nøkkelen fram fra lommen.
Jeg ristet på det våte håret mitt og begynte å frottere det.
Stemmen hennes skalv.
– Jeg svikter ikke vennene mine, sa jeg og gikk inn på kjøkkenet.
Døren til Dylans oppgang stod åpen, og jeg så motorsykelstøvlene hans innenfor.
Hele tiden unnvek han blikket mitt.
Han gikk rett mot bordet hvor gjengen min pleide å sitte.
Øynene våre møttes, og jeg visste at det ikke ville gå.

Jeg trakk på skuldrene, for jeg stolte ikke på stemmen min.
Dylan rev opp tre pakker med sukker og tømte dem i kaffekoppen sin.
Du ville kanskje bare bevise noe for vennene dine.
Øynene hans saumfor mine som om han lette etter svaret der.
– Jeg bryr meg ikke om deg i det hele tatt, Naomi, sa han og knuste resten av hjertet mitt.
Jeg ville omfavne deg og kysse deg, og hele verdenen min ville bli fullstendig igjen.
Så lenge vi holder oss til rollefigurene våre, vil alt gå greit.
Tenk om kysset hans bare ville være spill?
– Og når det gjelder Dylan, hvisket Dana i øret mitt, – så virker han mer seg selv i dag.
– Finn plassene deres! hvisket Andrea hest.
Hun la hånden på mellomgulvet mitt.
Jeg glemte replikkene mine.
Jeg stoppet i forferdelse da han ønsket meg velkommen til slottet sitt.
Eventyret vårt var blitt til virkelighet.
Før vi kysset hverandre, møttes blikkene våre.
– Naomi, mumlet han så bare jeg hørte det, og så møttes leppene våre endelig.
Jeg visste bare at drømmen min hadde gått i oppfyllelse.
Og i forvirringen slapp ikke Dylan hånden min en eneste gang.
Vi har kanskje tatt feil av ham, hvisket hun i øret mitt.
Og mens foreldrene mine gratulerte oss, dukket Amanda, Max og Josh opp.
Motviljen hans var tykk nok til å skjære i, men han sa det i alle fall.
Han tok meg i armene sine blant rep og stiger og vaiere.
Han fingret med de kunstige krøllene mine og skar en grimase.
Forsiktig løftet han parykken av meg og dro fingrene gjennom håret mitt.
Tårene blendet meg da han tok meg i armene sine igjen.
Jeg tok på øreringen hans og hvisket mykt:
Han smilte, og forseglet leppene mine med en langt, søtt kyss.
Eventyromansen min hadde endelig gått i oppfyllelse.
Hadde han ødelagt vennskapet deres nå?
Da hun endelig sa noe var stemmen hennes lav og inntrengende.
På et blunk var hele livet hans snudd på hodet.
Amelia sto et stykke unna ham, men han var sikker på at han kunne høre hjertet hennes slå.
Han merket at haken hans skalv.
Amelia gjengjeldte ikke komplimentet hans.
«Da må du hamle opp med kjæresten min først,» svarte hun.
Du hjalp ikke venninnene dine å sjekke opp lillebroren din.
Men da hun kjente noen kysse den bare skulderen hennes skjønte hun hvordan det hang sammen.
Alle vennene hennes misunte henne, og med god grunn.
Dessuten var han tre år eldre enn Amelia og vennene hennes.
Rick begynte å hviske noe i øret hennes.
På raden foran ham hadde Pete Bullock plassert fotballen sin under stolen han satt på –
altså ville det bli kamp i store fri.
Det mente i hvert fall Kevin og kompisene hans.
I det siste hadde betroelsene hennes stort sett handlet om gutter.
Du skulle ha vært på vei til klasserommet ditt nå.»
Kevin rasket til seg sekken sin og fulgte etter Helen ut av forsamlingsalen.
«Ti øre for tankene dine.»
Han og Amelia gikk tause side om side langs fortauet før de stanset utenfor oppkjørselen hennes.
En time senere satt Kevin alene på rommet sitt og grublet.
Skrev du ikke av den nye timeplanen vår?»
«Hun kan være et skikkelig hespetre hvis du ikke gjør leksene dine i tide,» sa Helen.
«Det er akkurat det foreldrene mine pleier å si,» sukket Karen.
Når han var sammen med kameratene sine var han høyrøstet og aggressiv.
«Broren min og jeg slåss som hund og katt,» bemerket Karen.
Kevin smilte igjen og la armen om skulderen hennes.
Hun hørtes ut som moren hans.
Men rollen som kjæresten til datteren deres var ny og uvant.

Men det var ikke lys i vinduet hennes.
Foreldrene hans bodde i et stort hus i utkanten av byen.
«Hvordan gikk det med Helen?» spurte moren hans med det samme han var innenfor døren.
Du sa nesten ingenting da vi satt på puben - du satt bare og stirret ned i ølet ditt.»
Amelia tok opp ulljakken sin og dro den på seg.
«Du vil bare ha en kjæreste så du kan vise deg for vennene dine.
Før hun fikk sukk for seg hadde Rick parkert i oppkjørselen til huset hennes.
Amelia kom seg av sykkel og rakte Rick hjelmen hans.
Håret hans var rufsete og ble opplyst bakfra av det bleke måneskinnet.
Men det var et annet bilde som også hadde brent seg fast på netthinnen hennes, uten at hun helt skjønnte hvorfor.
Med en gang du begynner å fly etter jentene overtar de livet ditt.
Kameratene dine kommer i annen rekke.
«Hvor har du gjort av den lille kjæresten din i dag?» spurte Dean spydig.
«Kevin er ikke kjæresten min.
Han sitter faktisk der borte med kjæresten sin.»
Kevin snudde seg ikke, men hun kunne se på nakken hans at han var anspent.
Foreldrene hennes var fortsatt på jobb.
Amelia gjorde i stand kaffe til dem, og de tok med seg koppene opp på rommet hennes.
For ham var jeg bare et sexobjekt som han kunne imponere kameratene sine med.»
Kevin gjorde seg ferdig med kaffen sin.
De hvite skjorteflakene hans flög i vinden, og slipset hans var krøllete.
Amelia lagde seg en kopp kaffe til og tok den med seg opp på rommet sitt.
«Se opp - her kommer fanklubben din.»
Så snart de var ute av skolebygningen grep Helen hånden hans og ga den et fast trykk.
Heldigvis lot Helen være å klenge når kameratene hans var i nærheten.
«Hva har du lyst til å gjøre på fødselsdagen din?
Kevin trakk henne inntil seg, men tankene hans var helt andre steder.
Kevin unngikk å møte blikket hennes.
Kevin løp etter Helen, og håpet inderlig at de eldre elvene ikke hadde hørt den pinlige tretten deres.
Hadde hun rett i anklagene sine?
Amelia stummet sigaretten sin.
Amelia la armen varsomt om skulderen hans.
Hadde han ødelagt vennskapet deres ved å antyde at hun var interessert i ham?
Da hun endelig sa noe, var stemmen hennes lav og inntrengende.
På et blunk hadde hele livet hans blitt snudd på hodet.
Amelia sto et stykke unna ham, men han var sikker på at han kunne høre hjertet hennes slå.
Han merket at haken hans skalv.
Amelia reiste seg fort og glattet febrilsk på klærne sine.
Amelia betraktet speilbildet sitt kritisk.
Hun hadde fortsatt på seg skoleuniformen, og håret hennes sto til alle kanter.
«Skal si du har det travelt,» bemerket moren hans.
Du fikk dama di til å gråte, hva?»
Stemmen hennes var nesten desperat da hun omsider sa noe.
Kevin trakk pusten dypt og unngikk å møte blikket hennes.
«Skal foreldrene dine være hjemme, eller?»
Ingen visste om dem ennå, men snart ble de nødt til å fortelle det til foreldrene sine.
Amelia visste ikke hvordan foreldrene hennes kom til å reagere.
Kevin kom ned idet moren hans la på røret.
Men i kveld var han på pub med kameratene sine - det var han forresten hver fredag.
«Det er dere sikkert,» svarte moren hans tålmodig.
«De ville vel ikke ha sluppet inn kjæresten din i alle fall,» bemerket Carla spydig.
Amelia visste at de ikke egentlig trodde Kevin var kjæresten hennes, men hun gadd ikke å benekte det.
Da ville de bare tro hun tok seg nær av ertingen deres.
«Tror du ikke moren din kommer til å synes det er rart at jeg besøker deg så sent?»
Hun var ikke sikker på om hun følte seg klar til å fortelle omverdenen om forholdet deres ennå.
Moren min kommer til å snakke med moren din før eller senere.»

Hva sa forresten moren din da hun fikk vite det?»
Hva kom vennene deres til å si?
Hun er liksom kjæresten min, da, skjønner du.»
«Nei,» sa Kevin irritert til moren sin.
Han stakk opp på rommet sitt for å skifte.
I alle år hadde han vært venner med henne - og nå var han plutselig blitt kjæresten hennes.
Det var nesten som om han hadde holdt foreldrene hennes for narr i fjorten år.
Amelia hadde forsømt venninnene sine den siste uken.
«Jeg var på kino med den nye kjæresten min.»
Og pappa oppførte seg nesten som om Kevin skulle bli svigersønnen hans!»
«Så lenge vennene våre ikke svikter oss.
«Hva har du lyst til å gjøre på fødselsdagen din?» spurte han.
Er det fødselsdagen din eller noe sånt?»
Jeg kjenner broren hans, nemlig.»
«Er det ikke det alle storebrødre gjør med småbrødrene sine?»
Jeg slo hodet mitt, men det gikk bra.»
Hodet hans verket.
«Kanskje jeg skulle stå over og heller vente til festen din.
«Jeg vil at alt dette skal være overstått før festen min.
Etter et par dager hadde forholdet deres tydeligvis mistet nyhetens interesse.
«Faren min lovet å kjøre oss.»
Kanskje kjæresten hans kunne få ham i tale.
«Kaie og faren din hadde rett.
De første Kevin dro kjensel på var to jenter fra klassen hans:
Venninnen hennes hoppet opp og ned i takt med musikken, dyvåt av svette.
«Hold deg unna jentene våre!»
«Noen av kameratene dine holder på å banke opp kjæresten min ute i hagen.
Hun la armen om skulderen hans og fikk ham med seg inn igjen.
Den rosa skjorten hans hadde fått en diger flenge.
Amelia kom ned fra andre etasje med jakkene deres.
Hun hjalp Kevin på med jakken hans og la armen beskyttende om ham.
«Så lang tid du brukte på ruten din i dag.»
«Hva har skjedd med nesen din?
«Og hva med denne?» spurte hun, og holdt opp den ødelagte skjorten hans.
«Jeg fant denne i papirkurven din.
«Han ligger oppe på rommet sitt og slikker sårene sine,» svarte Mrs Atkinson.
Han er sammen med en av venninnene mine.»
Hun låste døren, trakk av seg genseren og krøp opp i sengen hans.
«Men - kan du ikke komme deg ut av sengen min, er du snill?
Amelia trakk dynen til side og inspiserte blåmerkene hans.
De drakk kaffen sin i bedagelig stillhet.
Kevin skulle treffe kameratene sine den ettermiddagen, slik han hadde for vane.
«Snart venter han vel at du skal stryke skjortene hans også.»
Heldigvis var det bare tolv dager igjen til festen hennes.
«Liker Kevin å suge på tørne dine, Amelia?»
Han sparte penger til fødselsdagsgaven hennes, så han hadde ikke råd til å gå ut så ofte som før.
Svart framhevet det lyse håret og de blå øynene hans.
Han smilte tilfreds til speilbildet sitt.
Kevin ga Amelia presangen hennes.
Uheldigvis var kjedet så langt at medaljongen ble hengende under skjorten hennes.
Kevin tok imot yttertøyet deres.
En av kameratene hans hadde tatt med seg Helen Scott.
Amelia gikk bort til Kevin og vennene hans.
Gilli fanget blikket hennes og reiste seg for å komme henne til unnsetning.
«Dro kjæresten din hjem med en annen fyr?
Men ansiktsuttrykket ditt taler sitt tydelige språk.»
«Jeg var bare overrasket over å se gamlekjæresten din her.»
«Jeg har lånt bilen til moren min.

Andy sto så nær henne at hun kunne kjenne varmen fra kroppen hans.
Amelia gikk opp på rommet sitt.
De nyeste bildene av ham var fra i sommer - familien hans hadde feriert i Guernsey.
Kevin tok med seg bildene opp på rommet sitt og gikk gjennom dem ett for ett.
Kevin gikk opp på rommet sitt og la seg igjen.
Han pleier alltid å tilbringe søndag ettermiddag med kameratene sine.»
«Han er oppe på rommet sitt,» sa Mrs Atkinson.
Amelia banket på døren hans.
Hun trengte å være alene med tankene sine.
Ansiktet hans var blodig og hovent, og han hadde fått to blåveiser.
Øynene hans var hovne.
Kevin la hånden sin over hennes.
Øynene hans virket uendelig gamle og kloke.
Kevin snudde ansiktet så kysset hennes landet på kinnet hans.
Ikke på den vanlige kinoen, men til filmklubben på skolen hans.
Halvparten av spillerne mine har fått influensa.
Han stakk opp på rommet sitt for å få gjort unna noen lekser.
Karakterene hennes ble litt bedre, akkurat i tide til foreldremøtet for ellevteklassingene.
«Lærerne dine sier det samme.
Hun stormet opp på rommet sitt og smalt døren igjen etter seg.
Hun fisket opp en pakke sigaretter fra sekken sin.
En skarp smerte skjød gjennom ankelen hans.
Jeg slo ankelen min, det er alt.»
Det gjorde fordømt vondt i ankelen hans.
Tracy støttet ham bort til en av benkene, og dommeren kom bort for å undersøke ankelen hans.
«Paul skal ringe faren din og spørre om han kan komme og hente deg,» sa hun.
«Men hva skal jeg gjøre med sykkelens min?» spurte Kevin.
Fire timer senere dukket hun opp hos Kevin med sykkelens hans.
Men jeg blir visst nødt til å stå over avisruten min et par dager.»
Da han snudde seg og fikk øye på Amelia for det et mørkt drag over ansiktet hans.
«Skulle vi ikke bort til kameraten din og se på kabel-TV?»
Andy masserte ryggen hennes med den ene hånden.
Juleferien ville enten styrke eller ødelegge forholdet deres.
Uansett hva han måtte påstå tok han neppe forholdet deres særlig alvorlig.
Amelia tok en diger slurk av drinken sin og smilte til Tracey.
Amelia smilte kokett til Kevin og rakte ham det tomme glasset sitt.
Han gikk ut på kjøkkenet og fylte glasset hennes med Cola.
«Vi driver og dissekerer gamlekjærestene våre, skjønner du.»
«For jeg lov til å gi kjæresten din et lite julekys?» snøvlet hun til Tracey.
Munnen hennes kjentes som et gammelt askebeget.
Hun gikk inn på rommet sitt og fisket sølvmedaljongen opp av den nederste kommodeskuffen.
Amelia sto der i den kinesiske silkemorgenkåpen sin.
«Foreldrene mine kommer til å sove i mange timer ennå.
Etter kveldsmat hentet Pa inn fangstfellene sine fra bislaget, og så smurte han dem foran peisen.
Men Ma ville gjerne ha alt på bordet sitt pent, derfor farget hun smøret om vinteren.
- Hvor er veslekruset mitt med en liten slant eplesider på bunnen?
- Farfaren din? spurte Laura.
- Nei, Laura, farfaren din.
En dag drog farfaren din til byen, og det ble sent før han tok på hjemvei.
Det var så godt å sitte trygt på fanget hans og ha de sterke armene rundt seg.
Da brente de fingrene sine.
- Hvor er lappeskrinet mitt? spurte han så, og Mary gav ham et lite skrin av tinn.
Håret mitt stod rett til vær's.
Han spikket dem til med kniven sin, han gned dem med sandpapir og med håndflatene, og når Laura tok på treet, var det så glatt og fint som silke.
Husker dere den digre bikkja mi?
Han halte og trakk henne bakover, og dermed rev han et stort stykke ut av skjørtet hennes.

- Sporene var så store som hånden min, sa tante Eliza.
De så på strømpene sine, og det var noe i dem.
Laura satte seg ned på sengekanten og holdt dukken sin på fanget.
Men Laura var glad da Charlotte var trygt tilbake i armene hennes igjen.
Peter spiste hodet av mannen sin med det samme.
Mary fikk ikke sy på ni-slagslapper-lappeteppet sitt, og Laura fikk ikke strikke på de bitte små vottene hun laget til Vesle-Carrie.
De kunne få se på bilder, og de kunne få holde filledukkene sine pent og ordentlig og snakke med dem.
En uke laget farfar og brødrene hans, James og George, en ny kjelke.
Mary hadde sydd kjolen selv når Laura trodde hun sydde på lappeteppet sitt.
Handelsmannen hadde det travelt, og jeg måtte vente til han kunne se på skinnene mine.
Og jeg var alene i Storskogene uten børsa mi.
Jeg kunne se grisetrynet hans.
Jeg kunne til og med se klørne hans i stjerneskinnet.
Å, som jeg lengtet etter børsa mi!
Dessuten skulle jeg hjem til Ma og småjentene mine.
Laura så på Pa som smurte støvlene sine inn med fett.
Laura skyndte seg å stikke tungen borti en liten hvit snøklatt som lå i en fold av ermet hans.
Når han drar til byen med skinnene sine, trenger han ikke bytte til seg stort butikksukker.
- Nå får småjentene mine skynde seg i seng.
Men tante Ruby festet kragen sin med en rød rose av brevlakk.
Onkel James og tante Libby kom med småjenta si som også het Laura Ingalls.
Ånden hennes stod som røyk.
Den hadde så små føtter, ikke større enn tommeltotten min og spinkle små bein og en myk, myk mule.
- Nei, vennen min, ikke i år.
Det var til denne butikken Pa drog med skinnene sine.
Men han sa ikke noe om Laura eller om krøllene hennes.
Laura gråt fordi hun hadde revet i stykker søndagskjolen sin.
Mary hadde nydelige, gullgule krøller, og sukkertøyhjertet hennes hadde hatt et riktig vers.
- Nå er håret ditt pent og krøllet, og Lotty kommer snart.
Tante Lotty likte håret mitt best likevel.
- Ja, ser du, Laura, håret mitt er jo brunt.
Og jordvepsene hadde rett til å stikke ham når han hoppet på huset deres.
Hestene trakk den ut på åkeren der Pa og onkel Henry og farfar og herr Peterson hadde samlet all hveten sin.
Om en stund kom en dådyrkolle og årskalven hennes forsiktig trippende ut fra skyggene.
Ingen ville finne på å invitere bare den ene av dem til fødselsdagen sin.
- Det er i hvert fall spesialiteten min.
Foreldrene hennes kjøpte bare kjedelige aviser med få bilder og mange ord som hun ikke skjønnte.
- Ellers blir hun lei seg og tror at jeg ønsker meg tilbake til de riktige foreldrene mine.
- Hold opp, du ødelegger teppet mitt!
Hvorfor blir Petra så rar når jeg spør henne om faren min?
Da har hun alltid noe viktig å gjøre, eller hun begynner å snakke om hjemmeleksene mine, eller kjefter fordi det er rotete i skuffene mine.
Faren hennes leker med henne, til og med.
Theresa kan kjenne hvordan skjeggstubbene hans skraper henne på kinnet.
Stemmen hans buldrer så koselig.
Faren min er like koselig, selvsagt.
Dessuten har faren min en stor bil.
Blikket hennes strøk rett forbi Therasas.
En mann studerte den 7. sansen sin nøye.
Mor la bladet fra seg, og grep rundt veska si med begge hender.
- Hvordan går det med yndlingspasienten min?

Ut av det venstre neseboret hans stakk et langt, grått hår.
Eller hadde blunket hans betydd at han ikke kom til å si noe?
Han hadde fått vite navnet hennes i høyttaleren.
Mor kjente på panna hennes.
Tre ganger måtte jeg spørre om hun kunne legge ned den hvite kjolen min, før hun endelig svarte.
Håper jeg blir kjent med den ordentlige familien min snart.
Men faren min var det ikke, det var nok heller en av tjenerne hans.
Damen i bakerbutikken sier at gullhåret mitt er som en krone når jeg har det oppsatt.
Arna fant to epler i veska si.
En gang gled føttene mine i hver sin retning mens jeg holdt på, og der satt jeg plutselig i spagaten.
Akkurat det der syntes jeg var spesielt flott, fordi guttene i gården så ofte ertet oss, og ødela de hemmelige stedene våre.
Da fikk jeg låne en fjærkost av en gammel dame i huset vårt.
Theresa boret ansiktet ned i kåpeermet hennes.
– Hold opp med de dumme mennene deres!
Han kjenner ikke timeplanen min, og visste ikke at vi sluttet klokka ett.
Faren min kunne jo ha sendt en annen tjener i dag.
Onkelen min fotograferte meg.
– Fordi kusinen min var på besøk.
– Men hvorfor sniker du deg rundt i strøket vårt?
– Strøket deres?
Huset vårt er der borte.
– En på arbeidet til moren min bor i nummer 32, jeg skulle levere henne noe.
– Øyet mitt bare blunker av seg selv noen ganger.
På bakhodet hans stod det opp en hårtufs.
– Moren min blir alltid sur når jeg kommer for sent.
Hun som så ofte skrøt av at hun alltid hadde tid til barnet sitt.
Jeg kunne sy inn den svarte kjolen min, og så fester vi på noen edderkopper av filt.
– Vennen min, prinsesser er bare kjedelige.
Nå luktet hele huset hennes av hjemmebakket grovbrød.
Theresa skjøv stolen hun satt på hardt tilbake, og trampet inn på rommet sitt.
Men brød kunne jeg da ha kjøpt i butikken rett over gata for huset vårt.
Da hun kom inn igjen, var øynene hennes røde.
Nå var stemmen hennes triumferende.
– Nesa di peker veldig oppover, Theresa.
Hjemme låste Theresa seg inne på badet og studerte ansiktet sitt i speilet.
Håret hennes var glatt, det var ikke til å komme fra.
Men kunne det tenkes at noen prinsesser fikk krøllene sine hos frisøren?
Og nesene deres vokste kanskje ordentlig ut etter hvert?
Men vokste den virkelig skjevt, nesa hennes?
Stemmen hennes var hemmelighetsfull.
Vi vasker den i mildt såpevann, den har ligget urørt i esken sin i mer enn førti år.
Den har tilhørt moren min.
– Petra sydde kapper på den fotside prinsessekjolen min i går.
Hun dyppte penselen sin i hvitfargen til Theresa, og skravlet som før.
Læreren vår er syk.
Foran huset hennes tok han hendene opp av lomma.
Plutselig smilte han, og øynene hans glitret hemmelighetsfullt.
– Jeg har tyggegummi i den venstre lomma, så han mens han fortsatte kunststykket sitt.
Ingen av de treige brevskriverne hennes - hvis det var noen - kunne noe sånt som dette, det var Theresa bombesikker på.
Det var som om Simon vokste foran øynene hennes.
Du må vise det til moren min.
Men de ordentlige foreldrene hennes, de var selvfølgelig annerledes.
– Du trenger nye sko til prinsessekjolen din.
Huden hans ble først gul, og så grå, og hele tiden måtte han hvile seg i trappa.
Theresa fant ut at hun ville svarte øyenvippene sine.
Far knappet jakken sin.

Nicole og moren hennes skulle kjøres hjem!
Mor ville til og med låne bort arbeidsrommet sitt!
Far la armene sine rundt dem.
– Du og den kakaoen din, sa mor.
Stefan solgte isen sin til høystbydende.
Manuela gikk bort til ham, tok hodet hans mellom hendene sine, og gav ham et kyss på det venstre øret.
Rett som det var sendte de podene sine et advarende blikk.
Foreldrene hennes snakket ofte om at i deres familie var det ikke bare de voksne som bestemte.
I veikanten stod et digert tre og bredte greinene sine utover.
Og bestemoren hennes.
Hver dag skal jeg gå ned med søppelposen og rydde opp på rommet mitt.
Fornøyd var hun, og resten av verden behøvde ikke å ta hensyn til bekymringene hennes.
Nicole takket og smilte og viste fram de dumme smilehullene sine.
Hun tygget urolig på tommelfingeren sin.
Stemmen hennes var tynn og liten.
Sa jeg forresten av blomsterbildet ditt står på nattbordet hennes?
Det rykket i skuldrene hans.
Theresa snuste på kjoleermet hennes.
Men kreften din ligger i søppelkassa og er død.
Nesa di var så spiss.
Og når du kommer hjem, skal jeg vaske håret ditt.
Hendene dine var helt hvite oppå dyna.
Dessuten tror jeg hun ble sjalu fordi familien hennes likte meg så godt.
Den passer ikke så godt, for du er jo ikke ungen min, men vi tar den likevel:
Sov nå, barnet mitt, stjernerne de lyser.
Der hørte de stemmen hennes.
Nå kunne de ordentlige foreldrene mine komme, tenkte Theresa, nå mens engleaktige Nicole er her.
Hun ville invitere dem til slottet sitt, alle sammen.
Han kunne jo være hoffnarren hennes, så flink som han var til å sjonglere.
Hun begynte å rulle badehåndkleet sitt hardere sammen.
– Vil du ikke fortelle meg hva vennen din heter, Theresa?
Kanskje familien hans var så fattig at de bodde i et bølgeblikkskur?
Bare med en spiker i veggen der de kunne henge tingene sine.
– Men klærne hans ser da ikke annerledes ut enn våre, mente Theresa.
– Ja, Simon har ikke fortalt deg etternavnet sitt, det sa du.
– Da betaler jeg billetten hans med lommepengene mine.
– Faren hans var dyretemmer og slo ham med pisken.
– Nei, da ville vi ha sett arr på ryggen hans.
Det var derfor han ikke kunne røpe navnet sitt, sånn var det.
Kanskje ikke fornnavnet hans var det riktige en gang!
Synd han ikke går i klassen vår.
Jeg ser bare hvor langsomt det drypper fra flaska ved siden av senga og ned i armen hennes.
– Moren min kommer fra sykehuset i morgen, sa Nicole.
– Synd jeg ikke kan gå på skolen din, sa Theresa.
Faren din!
Jeg trodde også en gang at jeg var forbyttet, for alle i familien min er så flinke og flotte.
Sukkerbrødet hennes hadde hevet seg perfekt.
Faren min er supersporty.
Og moren min er så klok, du aner ikke.
Og søsteren min spiller piano, slår stiften som en akrobat og er kjempeflink på skolen.
Theresa så på fregnene hans.
Theresa tok tak i begge ørene hans, og gav ham et kyss midt på munnen.
Da skal jeg besøke besteforeldrene mine.
Han svingte hånden hennes hit og dit.
Plapringen hennes, uroen hun alltid omgav seg med.

Livet hennes var ikke kjedelig, det var i hvert fall sikkert.
I kveld skulle hun ha det hyggelig med foreldrene sine.
– Hvordan har prinsessen min det?
Theresa la kinnet sitt inntil halsgropa hans.
Og sukkerbrødet mitt satt hun bare og pirket i.
Så klemte hun meg, veldig hardt, og plutselig tenkte jeg på arret hennes.
Den yngste var den vakreste av dem alle, og hun var også mer stille og tankefull enn søstrene sine.
Der inne så hun en vakker prins som lo og pratet med vennene sine.
Han hadde akkurat fylt seksten år, og selskapet var til ære for fødselsdagen hans.
Hun trakk ham med seg opp til overflaten, og mens hun holdt hodet hans over vannet, fløt de av sted.
Lyden av stemmene deres skremte havfruen, og hun gjemte seg bak en stein.
Stemmen hennes var den vakreste blant alle sjøskapningene, ja, skjønnere enn noe annet levende vesens stemme.
" Men hvordan skal jeg få prinsen til å bli glad i meg uten stemmen min!" ropte hun.
Prinsen beordret tjenerne sine til å kle henne opp i en staselig kjole.
Fremdeles kunne hun ikke si et ord, hun bare så på prinsen med de triste blå øynene sine.
Hun ønsket hun kunne fortelle at det var hun som hadde reddet livet hans.
" Men det er jo hun som reddet livet mitt!
Prinsessen var svært vakker, og øynene hennes var ømme og snille.
" Du må dele lykken min," sa han.
En tåre trillet nedover kinnet hennes.
Det lange, nydelige håret deres var blitt skåret av.
" Kjære søster, vi ga håret vårt til sjøheksen i bytte for denne kniven.
Da vil bena dine forsvinne og du vil få halen din tilbake.
Der lå han og sov ved siden av bruden sin.
Sandalremmene hennes var røket og gjorde ganglaget ujevnt.
Mamma hadde vekket dem alle sammen og bedt dem pakke klærne sine i papirposer mens hun selv laget smørbrød.
Ansiktet hennes hadde vært tomt, som om hun ikke visste det selv.
Dicey beholdt føttene på instrumentbordet mens kroppen hennes sank ned i setet.
Huden hennes klistret seg til det blå plasttrekket.
Det var et bekymret uttrykk i det smale lille fjeset hans.
Og nå var det snart sommerferie, og da kunne det lille huset deres, som lå alene i sanddynene, håve inn en masse penger.
Sinnet flommet opp i Dicey og fylte øynene hennes med tårer.
James grep hånden hennes.
Dicey kjente en tung bær sette seg på skuldrene sine.
På skjorta hans var ordet «Securitas» sydd inn.
Der magen hans bulet ut, hang skjorta ned over buksa.
«Telefonen vår er gått i stykker,» sa Dicey.
Jeg og søstrene mine skal til Bridgeport en av dagene, til tanten min.»
Så derfor må tanten min vite når bussen kommer dit så hun kan komme og møte oss på stasjonen på mandag.
«Hvor er faren din?»
Kroppen hans sperret veien for henne ut mot parkeringsplassens trygge mørke.
Lysstrålen feide over den mørke plassen og prøvde å finne skjulestedet hennes.
«Jeg husker ansiktet ditt, skjønner du.
Han sov fremdeles, så hun rørte seg ikke, enda de støle musklene hennes skrek etter å få strekke seg ut.
Stemmen hans var hul og trist.
Mammaen deres var virkelig borte.
Dicey snudde seg, og en muskel protesterte gjennom hele ryggen hennes.
Dicey spiste opp smørbrødet sitt og krøllet sammen matpapiret.
Øynene hans lyste opp.
Noen av ungene sa at foreldrene deres syntes det burde rives.»
Da hun kom nærmere, hørte de stemmen hennes.
Og bilene deres og alt bråket.
Dicey kunne ikke skjønne hvordan de skulle komme seg til Bridgeport, og en isnende panikk

krøp ned i magen hennes.
Maybeth og James våknet straks hun sa navnene deres.
Føttene hennes trasket og marsjerte under henne - tramp, tramp, tramp.
Men musklene rundt kjevene hans arbeidet for fullt.
Sammy tok hånden hennes og begynte å traske etter dem.
Føttene deres surklet i tøyskoene.
Flammene gav ansiktene deres en feberaktig glød.
«Dicey er ikke mammaen vår,» sa Sammy.
Snakket mamma noen gang om faren vår?
Dicey samlet de få minnene sine sammen som trillende klinkekuler.
Det var han som bygde sengene våre.»
Hun bare så opp på mamma og holdt fast i hånden hennes.
Hun sa det så enkelt som om hun bare hadde sagt navnet sitt.
Dicey smilte til henne og tok hånden hennes.
Du kan se lufthullene deres.
«Vi skal inn i parken, søsknene mine og jeg.
«Har dere foreldrene deres med?»
Pass godt på dere selv,» sa han og la pengene hennes i kassa.
«Har foreldrene dine slått opp telt her?» spurte gutten.
Hun gikk raskt tilbake til søsknene sine og sovnet lett.
Munnen hans var stram som en strek.
Han var forsvunnet - bortsett fra den ene foten, som stakk opp over steinen over hodet hennes.
Øynene hans var lukket.
Hun satte ham ned ved siden av den vesle flammen og undersøkte bakhodet hans.
Dicey pakket den rundt hodet hans og bad ham legge seg ned.
Han fanget blikket hennes.
«Hvordan er hodet ditt?»
De brune øynene hans utforsket Diceys ansikt:
Han minnet litt om faren din, Edie, ikke sant?
Var det ikke akkurat likt faren din?
«Fortell meg først alt om faren din, så kan du snakke om kjærlighet etterpå,» sa Louis.
Så Dicey tok søsknene sine med seg over toppen av knausen og ned til den store stranden.
Planen hennes var at Tillerman-barna skulle forsvinne i mengden av mennesker der.
Munnen hans virket sta, og han ville ikke se på henne.
«Håndklærne deres var borte da jeg kom tilbake.»
Hun trakk søsknene sine inn i buskene og bad dem legge seg flatt.
Dicey kjente den vesle hånden til Maybeth på armen sin.
Det var fuktig, og klærne deres var sølete.
Hun tvang søsknene sine i dekning inne i skogen.
Politimannen nikket bestemt to ganger og gikk tilbake til bilen sin.
Hodet hans spratt opp da Dicey lukket døra med et smell.
De blå øynene hans gransket henne.
«Det er vennene mine.»
Dicey gikk tilbake til søsknene sine med kartet i hånden.
Øynene hennes videt seg ut og stirret på Dicey.
Hvis hun spør, så har familien vår leid en hytte - men hvor?»
Blikket hans møtte Diceys, og han skyndte seg å stappe resten av kaken i munnen.
Hun sa at kanskje søsteren min kunne det.
Stillheten bak henne fortalte henne at søsknene hennes så på henne.
Dicey åpnet øynene og utforsket de mørke knærne sine.
Fordi hun ikke lenger visste hva hun kunne gjøre for dem og ikke lenger orket å prøve å ta vare på barna sine?
Øynene hennes ble store og bedende.
«Broren min kan også hjelpe til,» sa Dicey.
«Javisst,» sa han til Dicey, «du og broren din kan bære disse to, så tar jeg den tredje selv.
«Du sa jeg skulle få lov fordi jeg er assistenten din på båten.»
Hun likte ikke tonen i stemmen hennes.
«Faren din kan vel hjelpe dere litt, ikke sant?» sa mannen.

Men han brettet sedlene sammen og stakk dem i bukselomma hennes.
Så denne her er til mammaen deres.
Mamma liker diktene mine best av alt.
«Supert,» var alt Sammy sa der han trasket tilbake til arbeidsplassen sin ved dørene til supermarkedet.
Hun satt bare og kjente den mette magen sin og varmen fra søsterens kropp mens hun så på elva som glimtet i sola.
I hodet hennes dukket det opp en melodi, og hun begynte å synge en trist gammel sang som mamma pleide å synge:
Da oppdaget hun hvor hardt roingen hadde tatt på musklene hennes.
«Hørte du noen gang at mamma snakket om faren sin, James?
Og hva stod det på gravsteinen hennes?
Både ansiktene og hendene deres kjentes skitne og klebrige hele tiden.
Buxsa klistret seg til leggene hans.
Det svulmet opp og brøt gjennom de sammenbitte tennene hennes.
I det dempede lyset virket øynene hans mørke og alvorlige.
Det er søsknene mine.»
Øyenbrynene hans sitret, som om han tvang seg til å skjule forbløffelsen.
Et smil lekte om munnen hans.
I blikket deres lyste forbløffelsen, men de stilte ingen spørsmål.
Hvor er foreldrene deres?
Dicey ristet på hodet og grep glasset sitt.
Øyenbrynene hans bølget som om han hadde lyst til å le.
De mørke øynene hans studerte henne.
«Og dette er Stewart, romkameraten min,» sa han.
Stewart fulgte dem inn på rommet sitt.
Øyenbrynene hans beveget seg.
«Foreldrene dine?
Øyenbrynene hans var foreløpig rolige.
«Foreldrene dine?» spurte Stewart.
Øyenbrynene hans buet seg, og han smilte til henne.
Hun brettet sammen alle klærne deres som hang på håndklestativet, og la dem i en haug på sofaen, unntatt sine egne klær.
Da hun bøyde seg ned etter det, trommet vannet på baken hennes.
Fjeset hans virket utydelig og forvirret, som om han ikke var riktig våken ennå.
De gråblå øynene hans hvilte på Dicey.
«Jeg har en tjuedollarseddel,» sa Stewart og gikk inn på soverommet sitt.
Øyenbrynene dannet mørke buer i pannen hans.
Dicey møtte raseriet hans med sitt eget.
Da går vi,» sa Dicey til søsknene sine.
Det var Stewart som sa navnet hennes.
Øyenbrynene hans beveget seg mens han snakket, og understreket det han sa.
Han gikk inn på rommet sitt og kom tilbake med en gitarkasse.
Dicey kikket på det runde, lille bakhodet hans, hvor det lyse håret strittet vilt til alle kanter.
«Hva gjør du hvis det ikke ordner seg hos tanten din?»
Det var som om han hadde lest tankene hennes.
Dere lyste opp i livet hans.»
Skulle dette bli hjemmet deres?
Han sa ikke et ord, men blikket hans flakket hit og dit.
Stemmen hennes var lys og litt engstelig.
Et lite halv-smil, et tåpelig, hjelpeløst smil, bredte seg om munnen hennes.
Jeg er datteren hennes.
Hun satt i stolen sin ved vinduet.
Hun helte vann i kruset sitt.
Stemmen hennes stilnet, blikket hennes drev bort fra dem og ut av vinduet.
«Hvor er foreldrene deres?
Hun gjentok navnene deres:
«Moren vår er niesen til Deres mor.
Det er sånn vi vet om tante Cilla og adressen hennes.

Blir ikke jeg på en måte tanten deres da?»
«Bestemoren deres må ha vært Abigail Tillerman.
Men hvor er foreldrene deres?
Han nikket, og tårene spratt fram fra øyekrokene hans.
Sammy la hodet ned på hånden hennes og lukket øynene.
«Vet dere ikke hvor moren deres er?»
«Hvor er faren deres?»
Eller telefonnummeret deres.
«Imidlertid, kirken vår har sommerarrangementer som søsknene dine kan delta i.
Minstegutten og søsteren din kan gå i dagleir, og James kan gå på sommerskole.
Hun må være bestemoren deres.
Tante Eunice viftet med de små hendene sine.
Mor likte ikke søsteren sin.
Hun likte ikke å bli minnet om familien sin.
Det gjelder etternavnet ditt.
Var foreldrene dine ikke gift?»
Hodet hennes spratt opp, og blikket hennes møtte hans.
Hvis dette skulle være hjemmet deres, ville hun lære å tilpasse seg.
Dicey hoppet opp fra madrassen og klemte seg rundt hjørnet på senga brødrene hennes sov i.
Der stod tante Eunice i den samme svarte bomullskjolen, eller kanskje det var tvillingen dens.
Ansiktet hennes virket blekt blant alt det svarte.
«Og nå i dag skal jeg be for dere også og for den stakkars moren deres.»
Jeg forstår det slik at moren din er savnet.»
Leppene hans kruset seg.
Blikket hans stirret forskende på henne et øyeblikk.
Familien din er ikke katolikker.»
Men naturligvis var det faren hennes som var katolikk - moren hennes konverterte da hun giftet seg.
Hun var blek, og øynene hennes var uttrykksløse.
Vi feller inn blonder i dameundertøy, jeg og jentene mine.
Tante Eunice nikket og smilte det tåpelige smilet sitt.
Det står et fjernsynsapparat på rommet mitt.
I det samme ringte telefonen hans, og han vinket henne ut.
Dicey hadde ikke mye tid til å ta seg av søsknene sine.
Dicey lurte på om hun holdt på å miste kontakten med søsknene sine.
På den ene siden av henne stod foreldrene hennes.
Hjernen hennes arbeidet febrilsk.
Mannen hennes døde for noen år siden.»
«Faren min?»
Mannen som hadde løftet henne opp på skuldrene sine og kalt henne sin eneste ene.
Leste han tankene hennes?
Hodet hennes svirret av det han hadde fortalt.
Lærerne hennes sa bestandig at hun ikke kunne noe, men hjemme, sammen med James og meg, kunne hun en masse.
«Men fiendtligheten hans er vel ikke så merkelig når man tar årsakene i betraktning.
Det er kanskje lettest for Sammy å finne et nytt hjem, til tross for oppførselen hans.
Kanskje de vil benytte seg av tjenestene dine.»
Herr Platernis kunne ikke komme over det gode humøret hennes.
«Har du noen gang vært på besøk hos familien din på morssiden?» spurte hun.
«Da går du på rommet ditt med en gang.»
Men Sammy hadde ikke fått stort å spise, og nå satt han på rommet sitt.
Men heller ikke Dicey pleide å fortelle om slagsmålene sine når hun kom hjem.
«Før du og småsøsknene dine kom, hadde jeg visse - planer,» sa tante Eunice.
Mens hun snakket, så hun over Diceys skulder, på noe Dicey ikke kunne se og ikke trodde fantes, og øynene hennes skinte.
Krøllene gynget på hodet hennes.
Tante Eunice kom alltid langsomt ut, omgitt av kvinner som kunne være søstrene hennes.
«Hvordan står det til med karrierекvinnen min i dag?»
Dicey klarte aldri helt å drikke opp teen sin.

Hun hadde løyet for mamma i brevene sine.
Du må åpne hjernen din på gløtt slik at forståelsen kan slippe inn.
Fortell meg om søsteren din, Dicey.»
Kjolen hennes var lang og mørk som Diceys.
Ansiktet hennes var rundt og sørgmodig.
Men stemmen hennes sa noe mer.
Dicey smilte tilbake og håpet at følelsene hennes ikke syntes på henne.
Leppa hans var hoven.
«Vi har funnet fram til moren din,» sa sersjant Gordo.
«Moren din ligger på et statlig sykehus i Massachusetts.
«De har klipt håret hennes,» sa Dicey.
«Jeg ville ikke gjort det, jenta mi.
«Jeg mente det ikke slik, barnet mitt.
Dicey kledde av seg og la seg på madrassen sin.
Og faren vår gikk fra henne.»
Dicey smilte til ham, men klarte ikke å forme munnen bred nok til å slippe ut alle de følelsene den tåpelige staheten hans gav henne.
Kjolen hennes var altfor lang.
Hun hadde allerede fortalt arbeidsgiverne sine at hun ville ta fri denne uka.
«Jeg er søsteren hennes.
Dicey plasserte søsknene sine ved en drikkefontene og stilte seg i kø.
For hver dreining på rattet kjente Dicey at noe løsnet i magen hennes og at musklene hennes begynte å slappe av.
Da bussen kjørte inn i en tunnel, begynte et smil å leke om munnvikene hennes.
Åkrer, gårder, trær, himmel, skyer - øynene hennes vandret dovent over alt sammen.
Også tankene hennes vandret dovent av sted blant minner og betraktninger.
«For hvis det gjorde det, ville det vokse pølser på deg også, fordi du er broren min.
Dicey gikk bort til søsknene sine.
Hun skjøv søsknene sine inn i bussen akkurat idet sjåføren holdt på å lukke døra.
Håret lå klistret til nakken hans av svette.
«Uff,» sa Dicey da hun hørte bestillingen hans.
Dicey studerte kartet mens tunga hennes laget dalfører i iskremen som hun deretter jevnet ut.
Kofferten slet tungt i skuldermusklene hennes og hang og slang mot beina.
Svetten rant nedover ryggen hennes.
Søsknene hennes stirret med drømmende øyne ut over vannet.
Hun vekket de sovende søsknene sine ved å si navnet til hver enkelt.
Hun la hånden på skulderen hans og ristet svakt i ham mens hun sa navnet hans.
Dicey trakk kofferten sin fram fra krattet, åpnet den og tok ut tjue dollar.
Blikket hennes søkte mot øst, over vannet.
Så gikk hun ut til søsknene sine igjen.
Brystene deres disset når de gikk.
Dicey førte søsknene sine ut på en av bryggene.
Kroppene deres var solbrune, og håret bleket av sollyset.
Har ikke faren din håndklær om bord?»
Han strakte beina ut og beundret de brune leggene sine.
«Seiler faren din også denne båten?» spurte James.
«Hva gjør faren din?»
«Hun vil bare ta vare på gullungen sin så lenge hun kan,» bemerket Tom.
«Hun bryr seg i hvert fall om ungene sine.»
Foreldrene mine bryr seg om meg, de.
Men når du trenger friheten din sårt nok, får du kanskje mot til å slåss for den.
Jerry stirret ned på føttene sine.
«Hva vet du om bestemoren vår?» spurte James.
Hun tok øynene fra den grå himmelen og så på søsknene sine.
Sammy kom med spørsmålet sitt:
Sammy lo så han skrek og vred seg under hendene hennes.
Dicey lurte på om de til og med sov i badebuksene sine.
Knærne deres kolliderte av og til.
«Legg bagen din på en av køyene under dekk,» sa Jerry til henne.

Munnen hans var myk og gretten, men kroppen hans var spenstig.
Hånden hans gjorde en siksak-bevegelse i luften.
Vinden hylte i ørene hennes.
Tankene hennes løsnet fra sine hverdagslige fortøyninger og begynte å vandre.
Sola stekte enda varmere, og svetten begynte å piple på huden hennes.
«Takk, jeg har hørt om disse vennene dine i St. Mikes,» sa Jerry.
Moren din er ikke her, Jerry, så du kan godt si sannheten.»
Hun var for ung til å være kjæresten hans.
Søsknene hennes gikk til side mens hun takket Jerry.
Men oppmerksomheten hans var ikke rettet mot henne.
Det var Tom han så på, og et smil krøp over leppene hans.
Det var noe med stemmen hans som virket kjent, men Dicey kunne ikke sette fingeren på hva det var.
Dicey smilte og gikk tilbake til søsknene sine.
Kinnene hennes var våte av svette.
Lærstøvlene hans knirket litt.
Et smil lekte om munnen hans.
«Det er jobben min.
Han stod musestille midt ute i den lille elva og holdt fiskesnøret i hendene mens vannet plasket omkring hoftene hans.
«Vi har jo bestemoren vår der,» sa Dicey.
«Jeg blir gal av alle spørsmålene dine.»
Ansiktet hans var firkantet og flatt.
Huden hans var brun og læraktig.
«Vi - broren min og jeg - vil gjerne arbeide.»
«Det er etternavnet til faren vår,» sa Dicey.
Ansiktet hans var grimete av jord og svette.
Blikket hans vekslet mellom sinne og selvmedlidenhet.
Angsten klatret opp fra magen hennes og satte seg fast i halsen.
Spyttet hennes smakte surt og metallisk, og hun svelget.
Dicey tok en bit av en, men magen hennes krympet seg.
Hjernen hennes arbeidet på spreng, men hun kom ikke fram til noe.
Dicey hørte pusten deres gjennom de dempede skulpene.
Mørket åpnet seg, som om et teppe ble tatt fra hodet hennes.
Choptank-elva danset dyp og klar under føttene hennes.
Fingeren hennes fulgte veien til et sted ved navn Hurlock.
Dicey førte søsknene sine i gåsegang langs kanten av denne åkeren.
Saften rant nedover hakene deres hver gang de tok en bit av det varme fruktkjøttet.
Hunden nærmest slepte ham etter seg i en lenke som var viklet over skulderen hans.
De løp bort til den svære kjøteren og viftet med halene sine som med små flagg.
«De er fosterbarna mine,» sa han.
«Jeg må nok se disse papirene Deres først,» svarte Will langsomt.
Støvlene hans knirket.
Dicey presenterte søsknene sine og seg selv.
Så tok hun brødiskiven sin og begynte å spise.
Men hun har alle bikkjene sine inne hos seg, så jeg skulle ikke tro at fire unger gjør så mye fra eller til.»
Og tenk om denne bestemoren deres også...
Han hadde ikke klart å vekke Dicey helt fra dagdrømmene hennes.
Men hun er med i drømmene mine.»
Hvordan skulle Dicey kunne vite hvordan denne bestemoren deres var?
Hun skulle gjøre sirkuset sitt berømt og dra på turné i Europa og kanskje til og med i Kina og Japan.
Vi har pakket sakene våre i en papirpose.
Kartet ditt også.
Huden hans var brun og glatt som silke.
Og vi visste ikke om henne før tanten vår i Bridgeport fortalte at bestemor levde.
Stemmen hennes døde bort.
Mange mennesker eide små biter av livet hennes nå.
Hva vet jeg om denne bestemoren vår?

Dicey ble stående ved døra et øyeblikk, til øynene hennes vennet seg til det svake lyset. «Men hvor ligger gården hennes?» ropte hun tvers gjennom butikken. Dicey gikk ut av butikken og tilbake til søsknene sine. De mørke øynene hennes stirret olmt på Dicey. «Liker du spaghattien min?» spurte bestemoren. Når du dør, dannes det gass i kroppen din i flere uker, akkurat som gjør i brøddeig. Mannen min døde for over fire år siden.» Barna mine spilte. Moren hennes var også jålete. Og søsteren min, Cilla, hun er også død. Blikket hennes saumfor gata på jakt etter de tre små skikkelsene. Da hun kom til enden av brygga, hørte hun navnet sitt. «Er du bestemoren vår?» spurte Sammy. Det smale ansiktet hans virket både engstelig og lettet og skamfullt og glad på samme tid. Han prøvde å smile, men ansiktsuttrykket hennes tok motet fra ham. Øynene hennes flakket videre til Maybeth. «Sønnen min bygde den,» sa bestemoren. Stemmen hennes var kald og avvisende. Et lite øyeblikk ble det liv rundt øynene hennes. «Hvor er moren deres?» spurte hun. Hvor er faren deres?» Hjernen hennes arbeidet på spreng. Hun så ned på hendene sine og deretter på Sammy. Dicey forklarte planen sin. Føttene hennes var nakne, men rene. Svetten ble vasket av kroppene deres. Vannet surklet gjennom håret og avkjølte hodet hennes. Han lå på ryggen i en dam av sjøvann som hadde dryppet fra kroppen hans. Beina hans fløy til vær. Dicey klarte ikke å lese ansiktsuttrykket hennes. Dicey vasket det skitne undertøyet deres i vasken på kjøkkenet. Hun tok trappetrinnene to og to opp til annen etasje, hvor søsknene hennes var. «Mannen min var en lesehest,» sa hun. Mannen min brukte bøkene til å bygge en mur rundt seg for å holde allting på avstand. Armen hennes hang slapt langs siden, som en brukket vinge. «Er det noe i veien med armen din?» Hun vekket søsknene sine. Øynene hennes skinte, men ansiktet hennes var grimet av utmattelse. Buskgresskarene lå gjemt under blader som var større enn hånden hennes. Ansiktet hans lyste av ekte glede. «Det er noe galt med armen hennes,» sa Dicey. Øynene hans begynte å tindre, og Dicey visste at han ville utspørre bestemoren så lenge hun gadd å svare. Det skrev tanten din også.» Jeg fikk brev fra henne også da moren hennes døde.» Håret lå klistret til pannen hans. Søsteren din var engstelig for deg.» Det var mørkt og trist der, men etter en stund vennet øynene deres seg til mørket, og de begynte å fjerne spindellev, pusse redskapene med tvist og stable planker. Bestemoren smilte det plutselige smilet sitt. «Adressen til agenten min,» sa Will. Det korte skjegget hans skrapte henne på kinnet idet han et kort øyeblikk la de sterke armene omkring henne. «Onkelen vår. «Og når du har gjort det, kan du gå på rommet ditt,» sa bestemoren. Sa du fra til søsteren din hvor du skulle?» «Gå på rommet ditt, sa jeg.» Hun visste bare at hun måtte holde sammen med søsknene sine. Han satte seg på stolen sin og begynte å skjære opp skinke. Stemmen hans var lys og engstelig.

Stemmen hennes lød tynn og hard.
Munnen hennes formet ord som ikke kom ut.
Håret hennes lå i flokete krøller.
Bestemoren smilte det plutselige smilet sitt.
Vil dere heller det enn å reise tilbake til denne tanten deres?»
Da mannen min døde, etterlot han seg en liten livsforsikring.
«Det er mer enn mammaen din gjorde,» sa bestemoren.
«Mammaen din ble her i lang tid bare fordi hun syntes synd på meg.
Jeg måtte holde med ham - for han var jo mannen min.
Hun kranglet aldri, moren din.
«Å joda, jeg var glad i barna mine, jeg.
Jeg hadde mye kjærighet å gi den gangen, til mannen min også.
Alle ungene mine - de stakk av fortest mulig og lengst mulig.
«Mammaen din var en snill unge,» sa bestemoren.
«Men hun tilgav aldri faren sin.»
Denne tanten deres bryr seg ikke mye om dere.»
Jeg skal vaske glasset ditt.
Så gråt hun til øynene hennes ble så hovne at de lukket seg, og hun sovnet.
Bestemoren hennes var en eneste stor selvmotsigelse.
Hun likte bestemoren sin, mammas mor.
Hun likte de nakne føttene hennes.
Dicey så ikke ansiktet hennes, men stemmen lød vennlig nok.
«Jeg har skrevet til tanten deres.
Søsknene hennes hadde tømt båten for vann og drev nå og badet.
«Jeg er mor til moren deres.»
«Skattepenger, jenta mi.»
Og du kunne selge grønnsakene dine også, hvis du satte opp en bod nede ved veien.
Fru Jenkins satt og ventet på dem da de kom tilbake til kontoret hennes.
Rådgiveren din heter herr MacGuire.
Herr Thomas blir læreren din.»
«James og Sammy,» sa fru Jenkins, «jeg vil at dere skal møte lærerne deres i dag.
Fru Jenkins samlet papirene sine i en bunke.
«Rapporten din - hører du etter?» spurte fru Jenkins.
Og John, mannen din, han har jo betalt skatt hvert eneste år.
Trygd er til for enker og ungene deres, like mye som for gamle og hjelpeløse.
«Se om du finner søsknene dine, jente,» sa bestemoren.
«Forresten, Millie,» sa bestemoren til slutt, «jeg tror ikke du har hilst på barnebarna mine.»
Og hun så på tøyskoene sine, som var utslitte etter all reisingen.
Føttene mine klør så jeg holder på å dø.»
Men ingen hadde trodd han ville bryte seg inn i databasen og forsøke å forandre karakterene sine.
Eksamen lå selvfølgelig foran dem, men Kelly og vennene hennes tilhørte den mektige avgangsklassen -93.
- Frokost! ropte han og dyttet et jordbær inn i munnen hennes.
Hjertet hennes banket alltid litt fortere når hun var på vei for å møte ham.
Donna avbrøt Brenda før hun klarte å smitte dem alle med det dårlige humøret sitt.
Steve la hånden på skulderen hans.
Hjertet hans stanset.
- Når jeg tenker over det, er det nesten det samme som å gå med søsteren min.
Balldamen min har bedt meg dekke møtet i skolestyret i kveld.
Hun satt i sengen og klemte et av kosedyrene sine inntil seg.
Brandon skiftet på seg ren skjorte og bukser, og tok på seg journalistjakken sin, den med skinnlapper på albuene.
Rommet hvor skolestyret pleide å ha møtene sine, lignet litt på en rettssal.
Andrea lette desperat i papirene sine.
Etter skolestyremøtet hadde Brandon, Andrea og vennene deres et lite internt rådsmøte på Ferskenkjernen.
- Hva er i veien med den moren din, egentlig? spurte Steve som om det var en personlig fornærmelse.

Han fant Tony Miller ved skapet hans, hvor han sto og snuste på et par forhistoriske sokker.

Om han spilte kortene sine riktig, kunne både han og Brenda få en trivelig kveld. Han synes jeg skulle prøve å søke på Berkeley selv om karakterene mine er elendige. Moren hennes så på henne og ba henne vente et øyeblikk.

Før Donna fikk sagt et ord, hadde moren festet det rundt halsen hennes.

Hun måtte smile da David innrømte at den sannsynligvis sto igjen etter konfirmasjonen hans.

- Jeg hadde ikke lyst til å si det mens foreldrene dine var der, men den kjolen er superlekker.

Donna holdt glasset sitt frem for å få det fylt.

Rockebandet som skulle spille, holdt på å sette opp instrumentene sine.

Hun ønsket alle velkommen til avslutningsballet 1993 - applausen økte - og begynte å synge den første sangen sin.

Hun tok Davids ansikt mellom hendene så munnen hans snurpet seg sammen som en fisketrut.

- David, pustet hun inn i øret hans.

Noen drev og bowlet i magen hennes og forsøkte å slå strike i hodet på henne.

Magen hennes vrent seg bare ved tanken.

At du kaller den første sønnen din Steve.

- Okei, sa Kelly og la hodet på skulderen hans.

Men Brenda nappet den og dinglet med den opp i ansiktet hans.

Hun slapp nøkkelen ned i fanget hans.

Andrea sendte ham det skøyeraktige smilet sitt.

- Gå og hent vesken hennes, David, og kom tilbake hit.

David bar vesken og kåpen hennes.

Det går bra, vennen min.

- Jeg forsøkte å ringe deg hele helgen, men moren din nektet å la meg snakke med deg, sa han.

- Moren din er venner med alle i skolestyret.

De kommer ikke til å ta hardt på datteren hennes.

Jeg må gjøre et eller annet magisk med eksamenskarakterene mine før jeg overhodet kan komme i betraktning.

Howard smilte til Brandon, som hatet arrogansen hans.

- Mens vi snakker om bestemoren din, sa Brandon.

Brandon la armen rundt skulderen hennes på samme måte som han kunne gjort med Brenda.

Han likte Andrea, men hun var ikke akkurat drømmejenten hans.

Moren hennes har hele skolestyret i lommen.

- Gjem unnskyldningene dine til dem der inne, vennen min.

Jeg tror rektoren og foreldrene dine kjenner hverandre fra før.

Karakterene hennes har ikke alltid vært like gode, men det har aldri vært noen problemer med oppførselen hennes.

Brandon sto bak disken, og Andrea satt i en bås i hjørnet uten å røre lettbrusen sin.

Om under en måned ville Kelly bli nødt til å flytte fra barndomshjemmet sitt.

- Jeg må gå på sommerskole, fortsatte Donna, - og så skal jeg få vitnesbyrde mitt i august.

- Moren min sier jeg fortjener all den straff jeg kan få.

Jeg vil ha vitnesbyrde mitt sammen med dere.

- Og jeg må hjem og pakke hele livet mitt i esker og kasser, sa Kelly.

Skolestyret har valgt å bruke Donna til å statuere et eksempel, og hvis foreldrene hennes nekter å anke vedtaket, er det ikke stort vi kan gjøre.

Hun ville aldri bli kvitt denne stygge, mørke flekken på rullebladet sitt.

Doktor Silver har rett, og jeg vil så gjerne ta eksamen sammen med vennene mine.

Andrea ryddet sammen bøkene sine, og Brandon og hun kjørte hjem til Brandon.

Hun skal gå på sommerskole og får vitnesbyrde sitt i august.

- Det virker som et dumt spørsmål, sa Brenda, - men burde vi synkronisere klokkene våre, eller noe?

Så fint, tenkte Donna og ble varm om hjertet ved tanken på vennene sine.

- Men vennene mine og jeg hadde en liten feiring før ballet begynte.

- Jeg vil gå opp og ta imot avgangsvitnesbyrde mitt sammen med resten av klassen min.

Med vennene mine.

Vennene hennes var kommet.

Mrs Teasley reiste seg fra plassen sin blant tilhørerne.

Rektor Ephardt kommer ikke til å gi etter for truslene deres.

– Kom igjen! ropte han og egget soldatene sine frem.

– Elevene har tatt trusselen din på alvor, sa han.

Rektor Ephardt så ut som noen hadde helt kløpulver i underbuksen hans.

Men hvis jeg ikke snart kommer meg tilbake til lesesalen, er det ikke sikkert jeg får vitnesbyrdet mitt.

– Kanskje den neste prøven ikke blir fullt så katastrofal, hvis jeg leser igjennom notatene mine en gang til.

Mrs Teasley kan ikke la deg sitte igjen når du har fått vitnesbyrdet ditt.

– Det er fordi det bare var du som forsøkte å gå inn i databasen og forandre karakterene dine.

Andrea satt ved skrivebordet sitt og slet fremdeles med talen.

Han likte det, men syntes reaksjonen var alt for sterk i forhold til tilbudet hans.

Han forsøkte å sortere tankene sine.

– Dessuten er alle vennene dine her, sa Brandon.

Han så på det engstelige ansiktet hennes.

– Hmm? spurte Brandon som ble revet ut av tankene sine.

Det er fordi jeg ikke har lagt noe av hjertet mitt i den.

I den andre enden av rommet holdt David på å rydde i notene sine.

Jeg drar faktisk ingensteder før jeg har fått opptaksprøven min tilbake.

Du vet jeg får råderett over pengene mine i år?

– Skal du ikke det, da? spurte Kelly inn i øret hans og krøp inntil ham.

Brenda kom ikke på festen til faren din, og til slutt kysset vi hverandre i bassenget.

– Det er det verste... sa Kelly og pilte inn på soverommet for å ordne klærne sine så hun så litt mer anstendig ut.

– Ingen tankeoverføring, vennen min.

Det var stikkordet hennes.

– Du behøver ikke unnskyldte deg, vennen min, sa Iris.

Noen måtte få tankene hennes vekk fra den talen, iallfall en kort stund.

Donna pirket i klumpen sin med en gaffel.

– Hun og Brandon skulle få tak i litt mer maling til klasseprosjektet vårt.

– Likte du tegningen min?

Den nye «stemmen» hadde allerede overtatt, og de måtte rydde vekk sakene sine.

– Du ville være sammen med vennene dine, David, sa hun.

Han sa ingenting, la bare hodet på skulderen hennes.

Hun klarte ikke møte blikket hans.

– Det er foreldrene våre du snakker om.

– Jeg tror dette er stikkordet mitt, sa Dylan og han begynte en trend.

– Jeg skal følge vennene mine ut, sa Brenda.

Brandon la armen rundt skulderen hans.

Du har ikke engang spurt meg hvordan det gikk med prosjektet vårt i ettermiddag.

Kelly reiste seg og lot Erm ta et godt tak rundt fingeren hennes.

Kelly friggjorde seg forsiktig fra Erins grep og begynte å gre gjennom håret sitt.

Kelly gredde håret langsomt mens hun tenkte på Dylan og faren sin og på hvor mye eller lite hun egentlig forsto av livet.

Jeg gleder meg til gamle Ephardt leser rapporten hennes.

– Og så ville jeg si at jeg lover aldri å snakke om bankkontoen din igjen.

Hun kikket på klokken, grep vesken sin og løp.

– Ja, i slike situasjoner bruker jeg den lille, hendige beslutningshjelperen min.

Skriftene kom nærmere, og plutselig kjente hun armene hans rundt seg.

Noe i stemmen hans fikk henne til å tie.

Han kom inn i armene hennes som en redd, liten gutt.

Med hodet mot skulderen hennes sa han:

Brenda kom med små trøstende, beroligende lyder, slik moren hennes pleide trøste henne når hun var lei seg.

– Jeg skal bære inn koffertene dine, sa han.

Brenda reiste seg da Iris begeistret ropte navnet hennes.

– Jeg håper jeg ikke avbrøt noe, hvasket Iris i øret hennes.

Avgangselevene vrimlet omkring og lette etter vennene sine og etter plassen sin i opptoget mens de forsøkte å se verdige ut i de middelalderske kappene og luene.

Og faren min er også her.

– Jeg trodde du likte faren din, sa Kelly.

– Jeg syntes jeg så faren min.

Dylan følte seg temmelig nervøs og oppjaget selv, etter opplevelsen sin.

– Jeg er stolt av deg, gutten min, sa en stemme bak ham.

– Ja, gutten min, det er meg, sa Jack.

Brandon, Brenda og Andrea dannet som vanlig baktrappen på grunn av etternavnene sine.

Brandon så vennene stanse foran plassene sine.

Andrea var den siste som fant plassen sin, og orkesteret stoppet.

– Jeg har mistet talen min, sa Andrea.

Brandon lente seg over søsteren sin.

Han fortsatte å snakke om Andreas stratosfæriske karakterer, de menneskelige egenskapene hennes, og hennes sterke, men følsomme ledelse av Beverlyposten.

Røde prikker danset for øynene hennes.

Andrea reiste seg, men smilet hennes var litt mer usikkert enn før.

Brenda klemte hånden hennes, og Brandon gjorde det samme.

Brandon så bare ryggen til Andrea, så han ante ikke hvilke følelser som avspeilte seg i ansiktet hennes.

Men stemmen hennes skalv litt, og han visste at hun ønsket seg alle andre steder enn der hun var.

Brandon var svært fornøyd med Andreas prestasjon og etter ansiktsuttrykket hennes å dømme, var hun fornøyd selv.

Hun fikk masse applaus, sikkert fordi folk hadde sett navnet hennes i avisen i forbindelse med den ekle saken med skolestyret.

– Faren hennes er kommet, sa Steve.

– Ut til middag med moren din?

– Faren din?

– Jeg vil gjerne gi pengene mine tilbake til deg, så du kan bestyre dem slik du gjorde før.

– At det ikke gjør noe om vi skilles, fordi vennskapet vårt aldri vil dø.

De ble sittende lenge og se oppover åsen på prosjektet sitt.

– Har du pass, jenta mi?

Han smilte det djevelske smilet sitt også.

Foreldrene våre vet det ikke ennå.»

«Hjernen din?»

«Jeg vil ha et bilde av Eddie når jeg utfører øyetricket mitt.»

Scott kom tilbake fra rommet sitt med et gult plastkamera.

«Så du har fått prøvoførerkortet ditt.

«Hva er i veien med øyet ditt?» spurte Scott og bidro til å få fremdrift i pusset.

Kinnene hans flammert.

Hele ansiktet hans ble skarlagensrødt.

Men hun sluttet å le da Eddies øyne forsvant opp i hodet hans og han falt på ryggen på linoleumen med et lavt stønn.

Hodet hans traff gulvet med et høyt dunk.

Det ene benet lå i en underlig vinkel under kroppen hans.

«Hodet mitt...»

Det lå på lunsjbrettet mitt.»

«Volvoen til foreldrene dine,» sa Winks.

«Jeg tror ikke det er noen god idé å ta bilen til foreldrene mine,» sa Scott og fingret med genserermet.

Femten minutter senere var de iført jakkene sine og rullet opp garasjedøren.

Sammen med faren min, mener jeg.

Jeg har kjørt sammen med ham når familien hans var med.»

«I kjøleskapet ditt,» sa Winks og flirte til Cassie.

Eddie kom med et lite utrop da brystet hans traff rattet.

Øynene hans lette i mørket bak frontruten.

Frykten i ansiktet hans ga etter for sinne.

Han gned skulderen sin.

Scott grep tak i skulderen på dunvesten hans.
«Vi må tilbake igjen,» sa Scott og prøvde å tyde klokken sin i mørket.
«Jeg må få bilen tilbake i garasjen igjen før foreldrene mine kommer hjem.»
«Winks brukte opp all tiden vår på den dumme spøken sin,» sa Scott.
Han avsluttet ikke tankene sine.
«Foreldrene mine har ikke kommet tilbake,» sa han lettet.
«Hvordan går det med yndlingsekteparet mitt?» spurte han og flirte først til Cassie og så til Scott.
«Faktisk var det noen som stjal Eddies bukser fra gymskapet hans.
Den satte dem av to kvartaler fra huset hennes.
Cassie åpnet glidelåsen i jakken sin.
Han traff ikke leppene hennes, men haken i stedet.
Og så slo hun armene om halsen på Scott, trakk ansiktet hans ned til seg og kysset ham.
Nå traff leppene deres målet.
«Da leser jeg heller samfunnsfagsleksen min.»
Hun gikk bort til Eddie og kjente på pannen hans.
«Foreldrene mine er hjemme,» sa Scott.
«Bilen vår er her,» sa Eddie og pekte ned på fortauet.
«Foreldrene mine er på fest vel to kvartaler borte.
Winks satte på seg den uskyldige masken sin.
«Bestemøren din er fargeblind,» sa Eddie.
«Jeg var et fjols onsdag kveld,» sa Eddie og unnvek blikket hennes.
Faren min kjøpte den brukt for to hundre dollar.»
Frontlysene fanget opp det forskrekkede ansiktet hans.
Hun så det storøyde blikket hans.
Kroppen hans suste rett opp i været.
Hun kalte kattungen Fluffy, og den ble hennes stadige følgesvenn og tok straks plassen til alle kosedyrene hennes.
Ikke en lyd bortsett fra pusten deres.
Cassie ville bøye seg over mannen, gripe hånden hans, si noe til ham.
«Se på øynene hans.»
Scott la hånden på skulderen hennes.
Livet vårt blir ødelagt.
Hun la armen rundt skuldrene hans for å støtte ham.
«Men vi kan ikke la det ødelegge livet vårt,» fortsatte Winks.
Scott la armen rundt skuldrene hennes.
Partneren hans forble alvorlig.
«Ha en hyggelig kveld,» sa partneren hans.
Drømmen var fremdeles levende i sinnet hennes.
Den døde mannens ansikt steg frem i sinnet hennes, men hun tvang det raskt vekk.
Foreldrene dine tror bare at vi kliner,» sa Cassie.
Foreldrene mine er jo hjemme.
Genseren hans gled oppover magen.
Fargen forsvant fra ansiktet hans, men han var fremdeles rosa i kinnene.
«Hva med fetteren din, Eddie?»
Da Eddie la på røret, var ansiktet hans skrekkslagent.
Hele fjeset hans var flammende rødt, så hun.
«Ikke ødelegg livet ditt.
Foreldrene hans sa at han var hos deg.»
Han tok en stor bit av kalkunsmørbrødet sitt.
Majonesen rant nedover haken hans.
«Vet dere hva jeg syns?» spurte Eddie mens kinnene hans ble røde.
«Jeg er yndlingsofferet hans, og det vet du.»
En melkekartong som seilende over bordet deres og landet i Cassies makaroni.
«Er det fødselsdagen min allerede?»
Og ba meg forklare hva den gjorde på rommet mitt.»
Jeg har det oppe på rommet mitt,» svarte Winks.
«Når man tenker på det du har på rommet ditt.
«Cassie har rett,» sa Scott og la armen rundt de slanke skuldrene hennes der de gikk over grusen.

Hjertet hennes begynte å hamre i brystet.

«Går det bra med fingeren din?»

Da hun så det sårede ansiktsuttrykket hans, ble hun mildere stemt.

Hun hadde på seg en smaragdgrønn genser som sto til øynene hennes og fikk det blonde håret til å skinne.

«Hva - tror du?» stammet Eddie og stirret henne hardt inn i øynene, som om han prøvde å lese tankene hennes.

Han unnvek blikket hennes.

«Det var nødt til å være en spøk, Eddie,» sa hun og la hånden på skulderen hans.

Hånden hans var kald gjennom genseren.

Cassie så at døren til klasserommet hennes ble lukket.

Da hun åpnet døren og fortet seg til plassen sin, hadde hun skyldfølelse et øyeblikk.

Det var noe i stemmen hans som fortalte henne at hun ikke hadde noe valg.

Cassie fulgte etter ham opp den smale trappen uten tepper, og trinnene knirket under føttene deres.

«Cassie, den arme ridderen din kommer til å bli iskald», ropte moren fra bordet.

«Cassie, frokosten din,» ropte moren.

Noen som hadde kjent dem igjen, som visste hvor de bodde og kjente telefonnummeret deres. Farens stemme avbrøt tankene hennes.

Han smilte til henne, men ansiktet hans var engstelig.

Hun grublet over dette da telefonen ringte i hånden hennes og fikk henne til å skvette.

Et sted nede i kvartalet ropte en liten gutt på moren sin.

Det var blod på forsiden av olajakken hans.

«En påkjørsel med sjåførflukt,» sa mannen hennes lavt.

Øynene hennes var røde.

Nye tårer samlet seg i øynene hennes.

Cassie la hånden på skulderen hennes.

Cassie kjente på den svette pannen hans.

En påkjørsel med sjåførflukt,» sa han og svingte bilen inn på fortauet foran det lille huset deres.

Han krøllet seg sammen som om ordene hennes hadde gjort ham vondt.

Stemmen hans avslørte redselen der han bøyde seg over Cassies skulder.

«Å, jøss,» sa Scott og skalv i den store parkasen sin.

Hjertet hennes hamret i brystet da hun stakk hånden nedi og trakk frem en skinnende papirfirkant.

De var som mørke, lekende spøkelser over hodet hennes.

De spøkelsesaktige skyggene svevet fremdeles over hodet hennes.

Blekt måneskinn sivet inn gjennom gardinene i vinduet hennes.

På den andre siden av gaten jaget de to Finnegan-barna den store irske setteren sin rundt i hagen.

«Hør her, Eddie, jobber fetteren din på søndager?»

«Jeg anklager ikke fetteren din for noe.

Cassie tok på seg de hvite Nike-skoene sine og knyttet dem hardt.

De kom til stoppestedet sitt.

Stemmen hans ga gjenklang;

Armene lå i kors over brystet hans.

Øynene hans var vidåpne og stive og stirret livløst opp i taket.

Hodet hans var omgitt av en stor dam med mørkerødt blod.

«Eddie liker ikke ablegøyene mine,» sa Jerry til Cassie.

Nok en gang ble scenen på rute 12 kjørt gjennom hodet hennes.

Kinnene hans var som vanlig røde.

Hun kunne bare se ryggen hans idet han forsvant i skyggen av den høye hekken.

Så listet hun seg opp trappen til rommet sitt.

På verandaen min.

Vi så de innsunkne øynene hans.

«Jeg skulle tatt på meg støvler,» sa hun høyt og kikket ned på joggeskoene sine.

Hun snudde hodet, og remmene på ryggsekken strammet seg rundt brystet hennes.

Joggeskoene hennes plasket gjennom høyt gress.

Igjen kom det ingen lyd fra munnen hennes.

Og kikket gjennom frontruten som bare var et lite stykke unna ansiktet hennes.

Da den døde mannen dreide rattet for å kjøre over henne, gjentok han navnet hennes om og om igjen.
Hun slapp skuldrene hennes, men flyttet seg ikke.
Han var ute og la et skremmende bilde og et brev på verandaen hennes.
Men hun visste hvorfor han ikke hadde ligget i sengen sin kvelden før.
Kinnene hans ble sjokkrosa og han måtte av overraskelse.
«Gå og hent det midlertidige førerkortet ditt hos mannen i luke elleve.
Dette er en stor dag i livet mitt, sa hun til seg selv.
Hun fortet seg opp på rommet sitt etter middagen, oppsatt på å ringe til Scott.
Foreldrene hans var ikke hjemme.
Hun snurret rundt og så på ham, men likets døde øyne forble på netthinnen hennes.
Minen hans var anspent der han gransket ansiktet hennes.
Hva skal du med dette - dette liket?» spurte hun uten å kjenne igjen den skingrende, redde stemmen sin.
Kjørte vi ikke over ham den kvelden i bilen din?»
Stemmen hennes avslørte redselen og forvirringen hun følte.
«Hvorfor krasjet du bilen min?»
«Winks er vennen din.
Moren din gikk for å se etter deg, og du var borte.
Scott la en varm hånd over munnen hennes for å få henne til å tie stille.
Hun leide meg tilbake til rommet mitt.»
«Er det greit at vi legger det i bagasjerommet ditt, Scott?»
Jeg har lært leksen min.
Vinden sang gjennom jernfingrene hans.
Øynene hans var som hodelykter.
Jernbena hans falt av.
Jernarmene hans ble brukket av, og hendene ble brukket løs fra armene.
Trodde han at sjøen hadde stjålet øret hans?
Moren hans ble blek.
Lillesøsteren hans begynte å gråte.
Da han endelig sluttet å le, var øynene hans røde også.
Hvor var traktorene deres? ropte de.
Jernmannen hadde stjålet alt utstyret deres.
De fant forklaringer på hva som kunne ha hendt med alt maskineriet deres.
I lomma si hadde han blant annet en lang spiker og en kniv.
Hogarth merket at jorda ristet under vekten av fottrinnene hans.
Da bøndene så Jernmannen herje rundt i den dype fella deres, utstøtte de et stort jubelrop.
Derfor begynte folk å sette seg på toppen av haugen med maten sin.
Snart ble det en sti opp dit, fordi folk klatret opp for å spise brødsnivene sine og ta bilder av hverandre.
De kunne knuse ham i småbiter med anti-tank-kanonene sine.
Brystkassa hans var like stor som en låvedør.
Øynene hans forandret seg ikke.
Jernmannen stirret, og øynene hans ble røde.
Deretter tok han en dobbeltseng og messingknottene fikk øynene hans til å blinke av fryd.
Bøndene kjørte tilbake til gårdene sine.
Kroppen hans skinte blått, som et geværløp.
Astronomene som stirret på den gjennom teleskopene sine, oppdaget det først.
Dragen bare smilte, og det var ikke mulig å se en eneste skramme noe sted på kroppen dens.
Han besøkte Jernmannen på skraphaugen hans og fortalte ham om det store monsteret som truet verden.
Plutselig lyste hodelyktene hans rødt, grønt, blått og hvitt på en gang.
Så kikket han ned på Jernmannen mens ekkoet av latteren hans rullet hele jorda rundt.
Kroppen hans ble først blå, så svart, og deretter begynte den å lyse svakt.
«Der er ilden din,» ropte han.
Hornene hang og ansiktet var inntørket og svart, klørne hans var avsvidde og kammen lå slapt over ryggen mens det var brent store hull i vingene.
Men svaret hans var å gi tegn til ingeniørene.
Hele kroppen hans ble rødglødende, deretter oransje og til slutt hvit, akkurat som den

glødende tråden inne i en lyspære.

Den hvitglødende kroppen hans ble sakte kjølt ned til rødt mens han kom, og mens han ble større og kom nærmere, ble han nok en gang svart.

Romfarts-flaggermus-engle-dragen ble sendt tilbake til stjernen sin i stjernebildet Orion, og der fikk han holde seg inne i månen.

Han dro tilbake til skraphaugen sin.

Han lå henslengt på haugen sin og tygget i vei.

Mens han tygget nynet han sammen med musikken fra den kjempestore slaven sin i himmelen.

Lide med hele den tunge kroppen sin.

Hun hadde navnet sitt å takke for den.

Fliret hennes var uekte og den lyse fargen også.

Hun snappet etter været som om hele jordkloden måtte puste gjennom lungene hennes.

Øynene hennes ble mørke, og munnvikene trakk seg nedover.

Hjertet hennes slo ikke forttere, og hun ble heller ikke tørr i munnen.

Glasset skrapte over den nakne huden hennes.

«Hemmeligheten min, naturligvis.

«Hemmeligheten min kan jeg ikke fortelle, jeg må vise den.»

«Hemmeligheten min er ikke der.»

Raseriet snørte sammen halsen hennes, et raseri så sterkt at det skremte henne selv.

Hun og hemmeligheten hennes som ikke var der!

Med en kjølig bevegelse befridde hun skuldrene sine.

«Hemmeligheten hennes,» sa Lena.

«Er hemmeligheten din borte?

«Og hvis jeg forteller hemmeligheten min her, nå som du er her, får jeg høre to da?

«Marit stikker fingrene i tingene, æ, ørene sine,» sa hun og snublet i ordene.

Øynene hennes ble smale sprekker.

«Hemmeligheten min må jeg vise Puddingen.

«Hemmeligheten min, Lena Sarona, blir hos meg.»

Men fra det ene øyeblikket til det neste kokte blodet hennes.

«Jeg gir blaffen i hemmeligheten din.»

Beina hennes kjentes merkelige.

Knærne hennes gav etter, det var det som var i veien.

Hjertet hennes slo som en tromme, det drønnet oppi hodet hennes.

Hun besvarte det utfordrende fliret hennes med kulde.

Armen hennes ble rykket brutalt bakover.

Jeg må høre hemmeligheten din.»

«Si det, din dumme ku, si hemmeligheten din,» knurret blondinen ved øret til Lena.

I et virvar av farger og støy og støvende sand ble blondinen slengt tilbake fra ryggen hennes.

Den skingrende stemmen hans gjallet over landskapet, og det hørtes ut som om han etterlignet en fugl.

«Jeg koker av raseri,» sa Marit bak ryggen hennes.

Jeg tror det er noe med hemmelighetene hennes.

«Ikke se slik på baken min.»

«Jeg ser ikke på baken din,» sa Wijting og trakk den tynne halsen ned mellom skuldrene fordi han ble forskrekket over sine egne ord.

Og slå av det røde lyset ditt, jeg har nok med sola.»

Eller mener hun håret mitt?»

En varm bris som ikke hadde vært der før og som avkjølte hodet hennes.

T-skjorta klistret seg heller ikke slik til huden hennes lenger.

Knærne hennes var fulle av grønne striper.

Hun hørte sin egen pesende pust og vinden som hvisket i ørene hennes.

Wijting likte stillheten, det kunne en merke på de små ørene hans.

Når hun var sammen med Wijting, fikk hun lov til å gni de verkende føttene sine uforstyrret.

Jeg klatrer opp henget to ganger, og kroppen min kjennes helt mør.

Her er hemmeligheten min.

Øynene hans lyste opp, men så var smilet hans borte igjen.

Han lot filledokkesmilet på nytt gli over ansiktet sitt og sa enkelt:

Vesle Wijting visste mer, og Lena hadde følelsen av å ligge for føttene hans.

Den dumme hemmeligheten hennes er den som flest vet om.
Dere er ikke vennene mine.»
Wijting slapp greinen ved føttene sine.
«Marit og jeg er vennene dine.
Det dunket i hodet hennes.
Brystene hennes hang som rosa jur, beina hadde hun...
Ansiktet hennes ble blodrødt.
Det er den uekte blondinen som har skylda med alt snakket sitt.
Stemmen hennes sprakk.
«Og hemmeligheten hennes?»
Til og med tankene hennes stod stille.
Gutten som het «hemmeligheten min».
Øynene hennes rant av røyken, men hun vendte ikke ansiktet til siden.
Før eller senere ble kjelene dine for små for så mye småliv.
Hun plukket borrefrø fra Tskjorta si.
Magene deres var knallrøde av varmen, og de peste som hunder.»
Til Wijting kunne hun godt fortelle hemmeligheten sin.
«Jeg kysset froskene mine.
Da ville de store smertene i knoklene mine bli borte.»
Flammene danset i øynene hans.
Smertene forsvant, og mens sola skinte i ansiktet mitt, lukket jeg øynene.
Foran nesa mi så jeg gras, og lenger bak trær med blå himmel over.
Kanskje forvandlet han seg foran øynene mine fra en frosk til en prins, for han stod opp
av vannet.
Han kastet hodet bakover og lo så høyt at magen hans og båten ristet.
En gurglende latter steg opp i strupen hennes.
Var tankene hans ennå på den andre siden av sjøen?
Du var ganske glad for at du slapp unna hemmeligheten min.»
Jeg har mistet den største hemmeligheten min.»
Moren din hang ut av vinduet og røykte en sigarett da jeg gikk forbi.
Hva skal du gjøre? spurte øynene hans.
Uansett hva du gjør, så er hemmeligheten din trygg hos meg.
Men latteren hennes forstummet.
Lena fulgte blikket hennes og fikk ikke fram et eneste ord.
De små hårene på armene hennes rettet seg opp.
«Hvem er det?» spurte Marit bak ryggen hennes.
Hendene hennes skalv.
Hjertet hennes hoppet over et slag.
Smilet hans var merkelig.
Og dette smilet forsvant ikke fra leppene hans.
Hun hørte at Wijting hostet litt bak ryggen hennes.
Hodet hans bikket over til siden, og smilet ble krampaktig.
Tankene får gjennom hodet hennes.
Hun så klærne sine henge over busken.
Hendene på hoftene, det skamløse smilet hans.
Gå, sa leppene hans taust.
Kan jeg ikke få lov til å se han, bare alltid slik, i tankene mine?
Hun oppfattet uklart hva kroppen hennes gjorde.
Rykket gikk gjennom hele kroppen hennes.
Men tankene hennes kom ut av balanse.
Men han smilte stadig og gned knærne sine nervøst.
Smilet hans, det evige smilet forsvant da hun så på han nå.
Leppene hans fortrakk seg, som om de ble skjøvet mot den ene munnviken, og hodet hans
deiset bakover.
Fra strupen hans kom det en ubehersket latter, veldig kort, nesten som en hikke.
Nesten i samme øyeblikk dukket smilet hans opp igjen.
Ryggen hennes slo en umulig kul på seg.
Han så ut som om han var redd, men munnen hans lo.
Smilet hans ble på nytt anstrengt, hodet bikket til siden.
Hun sperret øynene opp og merket at magen hennes snørte seg sammen.

I hodet hennes forandret bildet av den nakne gutten seg.
Der borte var Marit og Wijting, Lena så silhuettene deres ved bålet.
Hun feide sammen kaoset i hodet sitt og ordnet det.
Det sa moren hennes også alltid når det kom uvanlige fra hjemmet til landsbyen.
Hendene hans snakket et tydeligere språk.
Tungen hennes var tørr som sand.
Der satt drømmebildet hennes.
Merkelig fordreide lyder kom ut av munnen hans, og det virket ikke som om han selv forstod dem engang.
Han behersket ikke leppene sine.
Hun svelget og svelget, men det var bare øynene hennes som ble fuktige.
Den mørke vika forsvant fra synsfeltet hennes.
Barnesangen forsvant bak ryggen deres.
I rytmen hans kom stranda nærmere.
Akkurat nå da ordene satt så høyt i halsen hennes at hun nesten ble kvalt, måtte den uekte blondinen dukke opp igjen.
Følelsene hennes var forvirret, hodet kaos.
«Det er vennene mine,» sa hun skjelvende mens hun pekte på stranda.
Stemmen hennes virket hes.
Skuldrene hans, brystet, hodet, hele kroppen hans ble større.
Det var ikke mulig å få oversikt over kaoset i hodet hennes lenger.
Blikket hennes ble trett.
Tårer strømmet fra øynene hennes.
Føttene hennes ble slukt.
Lena kjente to varme hender rundt håndleddene sine.
Stemmen hennes ble svakere.
«Han er broren min.»
Munnen hennes åpnet seg, og da først kom det lyder.
Stemmen hennes ble lavere.
Mens hun smilte dokkemorsmilet sitt samtidig som hun hevet øyebrynene.
Lena fulgte bevegelsene hennes med øynene.
Stemmen hennes ble ganske høy, og hun nikket langsomt.
Men Lena følte blikket hans som om øynene hans ville minne henne på noe.
Blikket hans var ikke det.
«Jeg har broren min...»
Du og de dumme hemmelighetene dine som vi må la være store hemmeligheter.
Den klagende stemmen hennes gjallet over den stille sjøen.
Tenk om hun lå i den varme senga si.
Stemmen hennes gav etter, så tok hun seg sammen igjen.
Hun gned de tykke beina sine varme og reiste seg besværlig.
Knoklene hennes var iskalde og gjorde vondt når hun gikk.
«Hemmeligheten min,» sa blondinen med ett.
«Hemmeligheten min var stor.»
Hun smekket med tungen og sukket som om hun mente at resten av historien hennes var overflødig.
«Jeg er glad i broren min, vet du det, Lena?»
For mye er ikke godt for blodet ditt.
Kroppen din får slag av det.
Jeg vet at du – æ – også har oppdaget den andre hemmeligheten min.
Norsk, yndlingsfaget hennes.
Se opp, ikke bare pill på pennalet ditt.
Tok tak i øret hans, halte ham opp.
Moren forsøkte å stanse turistene mens hun pekte på fillene sine og på jenta med barnet.
Han kunne tydelig se avtrykk etter stoffet i kjolen hennes, opprevet, og gjennom riftene ante man huden.
Hvordan de fylte tomrommet med gips, studerte frakken hans, høvelbenken, brillene med høreapparatet.
Men hun var søt, han likte utseendet hennes.
Hun studerte ansiktet hans, og nå så han at hun smilte.
Så tok hun tak i skjorteermet hans igjen, og trakk ham med seg tilbake samme vei som de

hadde kommet.

Så pekte han på seg selv og sa navnet sitt høyt og tydelig.

Hun nikket sakte med hodet og fiklet med skjorten hans.

– Du har jo vært borte i over en time, har du opplevd noe spennende, gutten min?

– Så kan du få se på pornobladene mine, har skapet fullt.

De tok seg et glass saft og stakk inn på rommet hans.

Han måtte få orden på livet sitt.

På slike dager var det som om hodet hans boblet over.

Ansiktet til den mørke jenta ville ikke slippe tankene hans.

– Du kan ikke fange en hvilken som helst katt, vet du, sa hun og smilte det skjeve smilet sitt.

Hvordan går det med katten din?

Han ble avbrutt av en klingende latter, og kikket forsiktig opp på ansiktet hennes.

– Faren min er en veldig rik mann, sa hun plutselig.

Han likte klangen av måten hun sa navnet hans på.

Hadde aldri tenkt på navnet sitt som noe særlig pent.

– Det er veldig sjelden jeg kan møte faren min, fortsatte hun.

– Og moren min får jeg aldri se igjen, jeg kan så vidt huske henne.

Hun kikket ut i luften et sted over hodet hans.

Men når pleiersken brukte navnet hans, ble det ikke akkurat magi.

– Nå skulle Flisa sett oss, flirte Per Einar, og de skålte for sløydlæreren og brillene hans med høreapparatet.

Han trodde ikke det, kunne ikke se for seg Monica og Jimmy på skitur, Jimmy foran tv'en, yatzy med foreldrene hennes, hytta...

Hadde han hånden nedi buksa hennes?

Arve smugkikket på hendene hans.

– Monica, sa Arve, og så ned på gummistøvlene sine.

Du skal vise dama di at du er mye bedre enn ham.

– Hva skjedde med denne sirkelen din?

Jeg var ikke verdt en fingernegl på denne fyren, faen ikke verdt halve neglen på lillefingeren hans.

– Hun var klasseforstanderen vår, sa Arve.

Og alle vennene dine har fått unger og koner og biler og hus, og kanskje har du ikke fått noen av delene, og det er da du begynner å lengte tilbake, vet du.

«Bli ferdig med skravlet ditt, din gamle tosk!»

Selv stod hun og så ned på føttene sine.

Andre hadde tatt med seg hele familien sin.

Drakten hans fikk det til å gå kaldt gjennom dem.

Ut av det høyre ermet på drakten hans skjøt blå og orange flammer.

Kun leppene hans beveget seg mens han stirret inn i de mørke skyggene under den svarte hetten.

«Nikk sakte med hodet, ellers løfter jeg kappen din så folk kan se stylvene du står på.»

Den gamle mannen bare smilte og så på solen over skulderen hans.

«Løft armene dine,» kommanderte han.

Enda en stein kom susende og slo i bakken ved beina deres.

«Se over skulderen min,» sa han.

Budbringeren som jeg sender etter gullet, vil komme som et spøkelse og hente gaven deres.

Han hadde ikke ventet noe som kunne forstyrre balansen hans.

Han trakk ridderen på land, rev en strimmel stoff av skjorten hans og begynte å tørke vekk blodet.

«Betyr det at du nå virkelig har reddet livet mitt?»

Mens skjortene deres tørket mellom greinene, begynte Thomas og ridderen å snakke sammen.

De hvite leggene hans lyste.

«Jeg snakket gjennom en innretning som var laget for å fordreie stemmen min,» prøvde han å forklare.

«Det var bare så vidt jeg hadde tid til å gjemme bylten min.»

«Du setter tålmodigheten min på prøve, din valp!»

Thomas grep fort den fuktige skjorten sin for å skjule den nakne brystkassen for jentas mørke øyne.

Blikket hans var fullt av avsky.

Den eneste lyden i klosterhallen kom fra abbeden som subbet med føttene mens han flyttet den veldige kroppen sin over steingolvet.
Dette er siste dagen min her.
Lungene hans var nesten utslitt.
Planen hans måtte virke.
Dere var så gjerrige at dere ikke engang gav meg et sjal til å ha over de blåfrosne skuldrene mine.»
Det gjorde han fordi foreldrene mine ikke var småbønder, slik dere har prøvd å innbille meg.
Men det er tømt for gullet ditt.
Det er allerede blitt delt ut blant landsbyboerne som har brevet mitt.»
«All oppvasken du tvang meg til å ta, gjorde overvåkningen min svært enkel.
Broder Matteus stirret ned på de ujevne hellene under føttene sine.
Det var nesten som om gamlingen hadde lest tankene hans.
Jeg har hvasset langsverdet mitt!»
Stemmen hans var stiv og anstrengt.
Sverdet hans skranglet til jorden.
En komplisert innretning av tre og siv var festet til ansiktet hans.
Innretningen falt av og etterlot seg dype, røde merker på kinnene hans.
«Jeg går ut fra at du også kan forklare flammene fra ermet ditt?»
«Jeg skal tjene deg som takk for at du reddet livet mitt,» sa Sir William.
Men selv om ansiktet hennes skjulte en hemmelighet, hadde han andre ting å tenke på.
«Uten hesten min føler jeg meg allerede som en pakkhest.»
En vredessky gikk over ansiktet hans.
«Og du får ikke ta en eneste mynt fra lommene mine!
Thomas svarte ikke, men det var lett å se på blikket hans at tanken trollbandt ham.
«Oppgaven vår er det reneste selvmord.»
Han håpet at ordene hans ikke skulle røpe tvilen han bar på.
Dette lover ikke godt for oppgaven din.»
Når vi først er kommet innenfor, skal vi finne det svake punktet til Magnus, og så kan vi gjennomføre planen min.
Hvordan kunne han virkelig tro at drømmen hans skulle bli virkelighet?
Det hadde syntes så enkelt når han natt etter natt lå på halmsengen sin i klosteret og drømte.
Thomas tvang seg til å se bort fra de kalde blikkene deres.
«Nåde!» stønnet han mens spyttet rant fra munnviken hans.
Men mens Thomas stod der og holdt pusten av skrekk og avsky, var det en tanke som gnog i bakhodet hans.
Det var rusk i spyttet på haken hans.
Jeg skal beseire hele verden, avsluttet Thomas tankerekken sin.
«Se etter i lommene hans,» sa Sir William uten å senke farten.
«Jeg vil kjøpe,» gjentok Sir William bestemt og tok opp en mynt fra pungen sin.
«Hvor har du butikken din?»
Men hun har nok lært leksen sin nå.
Voksen rant nedover ansiktet hennes som vann.
Hjertet hans verket av medfølelse med Katherine, for han skjønnte hvor vondt hun måtte ha det;
men hodet hans fortalte ham at det ikke var noen vits i å bry seg med det.
Bandasjen rundt ansiktet hennes var flekket av elde.
«Få se pengene dine først.
Hvordan kunne han minne henne på arrene hennes på en mer grusom måte?
Han grep lysestøperen i begge ørene, løftet hodet hans noen tommer fra golvet og holdt det der.
«Du og den digre kameraten din kommer til å bli hengt.
Hvis vi får møte slottsherren, kan vi forelegge saken vår for ham.
«Er du blitt lei av rottevennene dine?»
Kinnene hans var runde som på et velfødd ekorn.
Klærne var lappet og like skitne som halmen som hang fast i de møkkete hårene på brystet hans.
Han gikk tilbake til kroken sin, fant noen smuler å holde foran rottehullet.

Han beklaget igjen at han aldri hadde fått vite navnet hennes, og han lot bekymringene fylle den slunkne magen sin.

Vennene mine kommer aldri til å våge seg fram nå.»

Thomas trakk pusten mellom sammenbitte tenner for å roe seg, og Waleran krabbet fort inn i kroken sin.

«Kameraten din, Vesle-John, fortalte meg det.»

Katherine hørte på stemmen hans hvor bekymret han var.

Hun så rett på ham igjen, og stemmen hennes skalv.

Her stod hun og visste at det vansirede ansiktet hennes hindret henne i å konkurrere om varmere følelser.

Han lukket den stumme jenta ute av tankene sine og veiet ordene sine omhyggelig:

Måten hun rettet seg opp på, viste ham at svaret hans hadde vært riktig.

Kan jeg stole nok på ham til å betro ham alle hemmelighetene mine?

Ville fluktplanen deres lykkes, hvis Katherine hjalp dem?

Thomas svelget og slikket de tørre leppene sine.

Hodet hans arbeidet på spreng.

Katherine har lovet å bestikke vaktkommandøren slik at han lar døren vår stå åpen.»

Thomas syntes det var godt å høre stemmen hennes.

Han la faktisk nesten ikke merke til bandasjene rundt hodet hennes lenger.

«Jeg mistet foreldrene mine av pest før jeg var stor nok til å huske dem.

Stemmen hans steg, båret av innestengte følelser.

«Hvis bare tennene mine hadde vært større, skulle jeg ha bitt fingrene hans tvers av.»

Hadde mistet en bit av fingeren sin og alt.»

Sir William flyttet ikke blikket fra ansiktet hans.

Om kvelden tømte jeg vannet mitt ut i halmen og lot som jeg sovnet.

«Ikke bry deg om skravlet hans,» sa Thomas.

«Vi trekker ham tilbake til cellen vår,» sa Thomas.

Det var som om vinden leste tankene hans, for den ble sterkere.

«Har du funnet bylten din?» hvisket hun.

Uten å tenke seg om trakk Thomas henne inn til seg, gav henne en klem og kysset bandasjene på pannen hennes.

«Etter at barnepiken min døde, pleide jeg å lage slike for å ha noe å fordrive tiden med,» sa han mens han arbeidet.

Hendene hans var travelt opptatt hele tiden.

«Hemmelighetene deres satte meg i stand til å vinne en ridders tjenester.

Katherine brøt inn i tankene hans.

Stemmen hennes skalv.

Han bandt skulderstropper av lær fast i tverrstengene, og en bred skinnstrimmel som skulle festes rundt benene hans.

Står ridderen klar innenfor murene med den nye hæren sin?

«Fest stroppene rundt skuldrene mine, slik at jeg får armene fri.

Da han la seg på ryggen, lettet presset fra tauet rundt halsen hans.

Hun dyttet til ham, og en vindrosse trakk seilgarnet gjennom hendene hans.

Fingrene hans stivnet.

Han kunne ikke gjøre noe annet for Katherine enn å komme seg over slottsmuren på englevingene sine.

Ingen av drømmene mine har forberedt meg på et slikt øyeblikk!

Navnet hans rullet som torden innenfor slottsmurene.

Se om dere kan berge livet hennes!»

«Lorden deres skal også få beholde livet hvis han overgir seg.»

Ridderen smilte det ironiske lille smilet sitt.

Nå i avskjedens øyeblikk leste ridderen penbart tankene hans.

Så jeg blir nødt til å tåle mer av maset ditt?

«Takk for at du reddet livet mitt!» sa han og hilste med hånden til hjelmen.

Alle de underlige følelsene han hadde prøvd å glemme i måneden som var gått, fikk hjertet hans til å hamre.

Smilet hennes - løfte og belønning i ett - utløste varme følelser i hele kroppen hans.

Foreldrene mine omkom i brann da jeg var bitte liten.

Hjertet hans verket av kjærlighet som stadig vokste.

Hun stanset usikkert og så ned på hendene sine.

Thomas reiste seg fra stolen, gikk bort til henne og tok hendene hennes i sine.
«Kanskje hjertet ditt hørte mitt...» sa han mildt.
«Hjertet mitt fikk ikke ro før jeg visste svaret.»
Hun grep fastere om hendene hans.
Eller hadde jeg latt meg narre av blickene dine og gjort meg for store forhåpninger?»
Hun slo armene om halsen hans.
Stemmen hans var like anstrengt som før.
«Hvorfor lyver du for meg om barndommen din?»
Da hun igjen ble ført fram for ham i hallen, var håret hennes skittent og floket, og i blikket hennes var det bare redsel.
Stemmen hennes brast.
«Medaljongen din,» sa han.
Jeg fant det under sen-gen hans, den som nå er min.
«Hvordan kunne faren din vite det?»
Hvordan visste faren din at han kom til å bli reddet?»
«Slottet er tatt fra de brutale overfallsmennene som drepte foreldrene dine.
De var redde for suppa hennes også!
– Nå skal vi se om dere har lest skikkelig i skolebøkene deres.
Pippi hentet posene i ryggsekken sin.
Han måtte være vennen hennes og holde henne med selskap, og da var det ikke plass til noen andre.
Noen ganger hadde han lyst til å være alene med tankene sine.
Da ringte Hilde til mammaen sin i Bergen.
– Hun blir fin, sa Hilde og så bort på arket hans.
Han farget det lange, lyse håret hennes gult.
Han laget en blomstrete sløyfe i håret hennes.
For hunden var den beste vennen hans akkurat nå.
Han skulle gitt alle pengene sine til basaren ved butikken hvis Thea kunne få bli med.
Mamma strøk håret bort fra pannen hennes.
– Da går vi, jenta mi.
Jens klemte hånden hennes ekstra hardt, mens han så på Hilde.
Da hadde han lekt med Larsen, som var katten hennes.
Han hvisket inn i øret hennes:
– Hei, sa Thea og det var så vidt noen kunne høre stemmen hennes.
Jens sa det var alle båtene i familien hans.
Det virket som om tankene hans var langt borte.
Akkurat som han ikke hadde lyst til å prate, bare tenke og ha tankene sine for seg selv.
Thea så på Jens og videre ned i fanget sitt.
De fikk gå fra bordet og fant Larsen den andre som hadde spist middagen sin ute på terrassen.
– Skal vise deg hemmeligheten min i morgen, sa Jens og gjespet høyt.
Thea hadde med favorittnattkjolen sin med bilder av stjerner og sol og måner på.
Thea så ikke ansiktet hennes, men Jens så forbi henne da hun klemte ham.
Da var det viktig å se ansiktet hennes.
– Vil du se bilde av pappaen min?
– Savner du pappaen din? spurte Thea uten å ta blikket bort fra bildene.
Hun er søsteren min, la Jens til.
Så åpnet hun reisebagen sin og tok opp en stor pose moreller.
Morellene kommer fra frukthagen min, la hun stolt til.
Han tok hendene hennes og kysset henne på begge kinnene.
Han het Sørby og kona hans var nettopp død.
– Dere får finne rommene deres, og så tar vi et lite møte i hagen etterpå, sa tante Ellen.
Han gikk forsiktig forbi dem og la koffertene sine varsomt på sen-gen han skulle sove i.
– Tror jeg vil vise deg hemmeligheten min nå, sa Jens og så Thea alvorlig inn i øynene.
– Lover på ære og samvittighet, sa hun og Jens tok hånden hennes.
Hun likte ikke bråk, og derfor ble hun lettet da drosjesjåføren fikk pengene sine og rygget ut fra gårds-plassen.
Hvis ikke kunne gjesten hennes prate uten stans hele dagen, og natten igjennom også.
Hun stakk ansiktet sitt nesten helt opp i ansiktene deres for å se.

Og så er det Thea, venninnen hans.

– Søsteren min, sa Jens.

– Og hunden min er her, Larsen den andre.

Hun var liksom mye nærmere Jens når hun var søsteren hans.

Og et glass vann til hjertemedisinen min må jeg ha.

Tante Ellen tok vesken hennes.

Hun satt mest inne og løste kryssord og passet på å ta medisinen sin.

Kanskje marerittet ditt betyr at du kommer til å miste alle tennene?

– Tennene mine verpet masse penger som jeg kjøpte lørdagsgodter for, sa Thea.

– Tenk på alle de pengene du tjener hvis du mister alle tennene dine.

Thea lurte på hvor alle de lure ideene hans kom fra.

Det er akkurat som med sykdommene hennes.

Rundt bena hans løp Larsen den andre.

Knekkebrødet ble mykt i den ene enden og smeltet på tungen hans.

– Ja, man skal ta drømmene sine alvorlig.

Den kan fortelle mye om tankene dine, sa frøken Berger.

Hun tok opp en liten grønn bok med blomster fra vesken sin og viste de andre.

Han hadde drømt mye i livet sitt, men aldri tenkt på at det kunne være av største betydning.

Og nå skulle han miste alle tennene sine.

– Se her, sa bestemor og plasserte hatten på hodet hennes.

Så knyttet hun båndene og trakk sløret forsiktig ned foran ansiktet hennes.

Steller neglene mine.

Inne i stuen lekte de og hadde det gøy alle sammen, og så ville Hilde heller sitte på kjøkkenet og stelle neglene sine.

Så fortsatte hun å male neglene sine.

Han tok armene hennes, men famlet rundt på gulvet uten å finne rytmen.

Det er fotografier av familiene deres, Ellen og Ragne, og av selskaper og andre festligheter her ute.

Han løp mellom bena deres og bjeffet og tittet og bjeffet igjen.

Thea hentet den røde skuldervesken sin.

– Åh, er det ikke deilig å komme litt unna damene? fortsatte Nordin og dunket albuen sin i armen til Sørby.

Sørby tenkte nok på kona si.

Moren min dro dit hver fredag.

Thea likte ikke stemmen hennes.

Nordin glemte sinnet sitt og ble plutselig både stolt og blid.

Thea fikk tallerkenen med kaken, og brusen og glasset sitt.

Thea sluttet å tygge og Jens så ned i tallerkenen sin.

Og Erik, sønnen din, sa han og ordene kom langsomt.

Jens pirket i kaken med gaffelen sin.

Så stakk han hånden sin i Sørbys.

Ingen av dem sa noe, men Jens kjente at det klemte godt og fast rundt fingrene hans.

Den lå fortsatt halvveis innpakket på rommet hennes, hun hadde ikke satt den opp noen steder.

De la seg på svabergene, og fru Rosenblad brettet ut det store pleddet sitt.

Thea og Jens la seg på håndklærne sine.

Hun var redd fru Rosenblad skulle få krampe fordi vannet var for kaldt, og kanskje kunne hjertet hennes stanse også.

Hun sparket med bena så det sto en fontene rett til værs ved føttene hennes.

Pusten min er ikke lenger så fin som din.

Håret lå klistret til pannen hennes.

Stemmen var sint og hun tok tak i armen hans og dro ham til seg.

– Åh, beklager, sa Hilde og slapp ham like fort som hun hadde tatt armen hans.

Jens hadde røde striper etter fingrene hennes.

Hilde gikk bort til teppet sitt og la seg ned.

Da Jens satte seg ned, la hun hodet sitt inntil skulderen hans.

Bladet lå ved vesken hennes, og han tok det opp og lot som om han tittet i det.

Hvor er tøyet mitt?

Hun løftet på vesken sin og teppet og skjønnte ingen ting.

- Åh, tøyet mitt er borte.
Alt tøyet mitt er borte.
Men planen hans hadde slått helt feil.
Hvor er tøyet mitt!
- Men det er hemmeligheten vår, ikke sant?
Han bar den bort og la den ved siden av teppet hennes.
Hun var glad for at Hilde ikke var mammaen hennes.
- Se her, jeg har revet tre tråder av heklegarnet mitt, en til oss hver.
Hun satte seg på kne og tittet ned på bena sine.
Hadde tenkt å legge dem i sengen din når vi kom hjem.
Han var ute og så til sauene sine.
Det ønsker jeg meg til bursdagen min.
Hilde så overrasket opp fra tallerkenen sin.
Det var sikkert fordi han jobbet så mye med kroppen sin.
De så på krøllene hans og måtte le.
Thea holdt gresset bort til mulen hennes.
- Her bor grisene våre.
- Jeg ønsker meg en til bursdagen min.
- Hestene skulle egentlig vært ute nå, men jeg må reparere gjerdet deres først, sa Alf.
Alf tok tak i rumpa hans for å hjelpe ham over.
Jens hadde sluttet å gråte, men det var lange striper i ansiktet hans etter tårene.
Hilde lo også, og la hånden sin forsiktig på benet hans.
Jens kunne se ansiktet sitt i vannet.
- Savner du faren din? spurte Sørby.
Kanskje hun husker hvor fint du hadde det sammen med faren din.
Og kanskje kommer du nærmere faren din, også.
- At du kanskje kommer nærmere faren din i kirken.
- Skal vi gå i kirken, da? spurte han og samlet sammen gevinsten sin.
Og sjelen hans var hos Gud.
- Snakker han bare i tankene våre?
- Han snakker i tankene våre og i hjertene våre, og noen ganger snakker han gjennom presten, hvisket Sørby.
Thea tenkte ikke så mye på Jens og faren hans lenger.
Han var skrekkelig tynn, og store spikre gikk gjennom armene hans.
- Dette må jeg huske å skrive i sommerminneboken min, sa Thea og 10.
Sørby var den nest beste kameraten hans og fortjente å dele en hemmelighet med ham.
Jeg er kjempeglad for at Hilde ikke er mammaen min.
Er det faren din som har hjulpet deg å bygge den?
Jeg vet at Gud steller godt med både pappaen din og min Agnes.
Han er broren min.
Jens tittet ut på Hilde som satt på terrassen og farget neglene sine.
Han så på ansiktet hennes, og plutselig slo det ham at hun egentlig var ganske pen.
- Thea har nettopp snakket med mammaen sin.
Hilde trengte ikke bruke fantasien sin eller lysten sin i det hele tatt, hun behøvde bare gjøre ting.
Larsen den andre fulgte etter i bena hans.
Jens slapp ut masse pust som hadde ligget i brystet hans.
Hjertet dunket i brystet hans.
Bestefar tok opp snusesken sin og puttet litt snus under leppen.
Jens beskrev hvordan jungelen så ut, i tilfelle Hilde ikke skulle se noen ting der bak ryggen hans.
Noe lite og mørkt føk raskt over bena hans.
Han hadde ikke klart jobben sin som ekspedisjonsleder.
Hun gikk så nær at han kjente pusten hennes i nakken.
Det var akkurat som om hun hadde truffet vennene sine igjen etter mange år.
Tante Ellen var ikke sikker på om kona hans kjente ham igjen heller.
Han gikk fram til bålet så alle kunne se ansiktet hans, og så sa han med høy stemme:
Eller så skal jeg være løvetemmer og temme livsfarlige løver som kan rive deg i filler mellom tennene sine!
Det kom merkelige lyder fra munnen hennes som Jens ikke hadde hørt før.

Familien hennes var liten, fortalte hun, og de var butikkekspeditører og lærere nesten alle sammen.
Hun ville at linedanserinneskjolen hennes skulle være en hemmelighet og en overraskelse. Hjertet hans ville ikke tåle det.
Men det var noe sirkuset hans manglet, og det var dyr.
Går det bra med benet ditt?
Hun skar et stort stykke kake og la det på tallerkenen hans.
Hvis han spilte kortene sine lurt nå, og la Dronningen over Kongen, hadde han vunnet. Han måtte dra på leirskole med den nye klassen sin, og det hadde han ikke noe lyst til. Thea tok fram resten av tøyet sitt og pakket det ned i ryggsekken.
– Skulle ønske du kunne være broren min litt til, sa Thea.
Skoene deres kalles snabelsko fordi de har en liten snabel ytterst i spissen.
Jo, det liker konene i Pjort like godt som mennene liker snabelskoene sine.
For Hodja hadde helt andre tanker inne i hodet sitt.
Der bodde alle skredderne i byen, og der bodde også Hodja og faren og moren hans. Hver eneste dag satt gamle far Hodja i skyggen foran huset sitt og sydde.
For en skredder skal jo holde øye med både tøyet og nålen, og jo lenger tråden hans er, desto lenger er det mellom tøyet og nålen.
Du skal bli skredder, sa gamle far Hodja og så skjelende på sønnen sin.
Å nei, gutten min.
Fiskerne slapp vannpipene sine og stirret på den vesle gutten.
Der var det fullt av vogner og esler og muldyr, og bak vognene satt vognmennene i de skitne klærne sine og drakk plommebrennevin.
Guttungen gir seg ikke med det tullpratet sitt.
Og la folk få drikke brennevinet sitt i fred.
De tenker ikke på annet enn vannpipene sine og plommebrennevinet sitt.
Bli med meg bort i butikken min – men la være å lage sånt spetakkel.
Dette her skal du få låne, gutten min.
Javisst er det så, sa gamle el-Faza, og de blå øynene hans plirte i halvmørket.
Men det er ikke noe helt alminnelig teppe, gutten min.
Hvordan kan du se det? spurte Hodja og gjemte teppet sitt bak på ryggen.
Jeg hører magen din rumler og tarmene dine skriker.
Hodja sov som en stein mens han sorgløst drømte om teppet sitt og om alt det merkelige han hadde opplevd de siste fire dagene.
Hvor er teppet mitt? ropte han og sprang forskrekket opp.
Det røde teppet mitt, ropte Hodja.
Så du ikke om han tok med seg teppet mitt da han gikk?
Bare jeg visste hvor den ekle vesle mannen gikk hen med teppet mitt.
Jo, først er det ingen som vil selge meg mat, og etterpå stjeler de teppet mitt.
Men når jeg kommer hjem uten teppet mitt, blir han sikkert rasende.
Og sultanen vår, sa de to kobbersmedene, den aller største sultanen og storeteren i hele verden, utnevnte øyeblikkelig den vesle styggingen til general.
Det er lettere å puffe en kamel gjennom et nøkkelhull enn å komme inn i palasset til sultanen vår.
Jamen, sa Hodja, så kan jeg altså ikke få igjen teppet mitt?
Hun trakk eselet sitt inn mellom to bygninger der det var en stor, blåmalt dør.
Nå må jeg bare se å finne teppet mitt.
Skal si at den tykke sultanen vår har noen store stuer.
Lurer bare på hvor jeg skal lete etter teppet mitt.
Så smasket han videre så saus og fett rant nedover fingrene hans.
Send inn den nye generalen min – den vesle bleikfisen.
Hvor har du så lagt det fine nye teppet mitt, general Rotte?
Ti stille med denne hylingen, ropte sultanen til konene sine.
Hør her, sa han til konene sine.
Rotta stod og smilte ondt mens han plirte med de små, gule øynene sine.
Men plutselig fikk han et fårete uttrykk i det spisse, bleke fjeset sitt.
Det er mer enn ti år siden sist du fikk noen ned i fangehullene dine.
Han stod litt og tygde på barten sin.
Han har ikke noe å gjøre her i fangekjelleren vår, har han vel?
Han stod litt og tygde videre på barten sin.

Nå har jeg fått nok av disse strekene dine.

Rotta tømte vinglasset sitt og reiste seg sjanglende.

Vil du øyeblikkelig se å komme tilbake med teppet mitt, ellers skal jeg hogge hodet av deg.

– Hør, hva er det? sa Wamba, som ikke hadde rørt seg fra den høye sitteplassen sin. Tonen hans var selvsikker og nedlatende, og sto i sterk motsetning til de vennlige ordene.

– Spar deg frekthetene dine, gutt, utbrøt tempelherren bryskt.

Vet du om vi er i nærheten av gården hans, min gode mann, og kan du vise oss veien dit?

Gurth sendte ham et olmt blick og grep etter kniven sin.

– Prior Aymer, sa tempelridderen, – er datteren hans, Rowena, virkelig så vakker som ryktet vil ha det til?

Men han er vergen hennes og like glad i henne som om hun var hans eget barn.

– Du husker vel veddemålet vårt, sa tempelridderen.

Han våker sjalu over Rowena – det sies til og med at han jaget den eneste sønnen sin av gårde fordi han kastet sine øyne på denne vakre kvinnen.

I den store lavloftede hallen sto et langt eiketresbord hvor Cedric Angelsakser inntok måltidene sine.

Ansiktet hans var bredt med velformede trekk og store, blå øyne.

Det lange, lyse håret hans falt ned over skuldrene.

Ved tanken på sønnen glemte han sinnet sitt, satte spydet fra seg og sank ned i sørgmodige betraktninger.

Og som mine gjester holder de vel hovmodet sitt i tømme.

– Jeg snakker vanligvis bare språket til kong Richard og ridderne hans, og det er fransk, sa tempelridderen, – men jeg forstår nok engelsk til å kunne snakke med landets innfødte.

Alle reiste seg, og Rowena besvarte deres hilsen med et nikk mens hun verdig og yndig gikk bort til stolen sin.

– Jeg kommer ikke til å bære gullkjedet ditt ved turneringen.

Narren hadde slått seg ned på stolen sin, hvis rygg var prydet med to eselører.

Tøyet mitt er for lengst tørt, og jeg har stilt min sult.

Det var ridderen av Ivanhoe, og hvis ikke hesten min hadde snublet i det avgjørende øyeblikk, ville jeg aldri ha falt for lansens hans.

På folkene hans derimot hadde den sjette ridderens navn imidlertid en nesten magisk virkning.

Tre tjenestepiker sto bak henne for å ordne håret hennes for natten.

Pilegrimen rørte ham forsiktig med staven sin.

– Jeg kan allerede kjenne kroppen min bli sønderrevet av de glødende jernene deres.

Tilskuerne klappet og ropte da han red rundt plassen på den grå hesten sin.

– Se der, sa han til prior Aymer, som red ved siden av ham, – der har vi jo pengefyrsten vår.

Johan brast i latter, og hele følget hans lo med.

Tempelridderen, Front-de-Boeuf og to riddere til kastet motstanderne sine av hesten.

Da han stoppet foran den kongelige trone igjen, lot prins Johan et gyllent diadem gli nedover lansespissen hans.

– Lady Rowena snakker ikke fransk, sa han, – så hun kan ikke svare på den ærefulle innbydelsen Deres.

– Men hvor har herren din fått tak i disse pengene, og hvor mye er det?

Herren hans er en omvandrende ridder, som ligner oss for mye til at vi skulle plyndre ham.

Ta stokken din, møller, og la oss få se.

En trompetfanfare forkynte at prins Johan og følget hans var i anmarsj.

Kampen skulle slutte straks prins Johan kastet staven sin på bakken, og det var strengt forbudt å bryte reglene.

For å skåne tempelherren for denne ydmykelsen skyndte prins Johan seg å kaste staven sin og avbryte kampen.

Ridderen bøyde hodet og kysset hånden hennes.

Ridderne i følget hans begynte å diskutere hva som nå ville skje.

Men vi holder gjestebudet vårt i kveld etter planen.

– Da kan du skyte når bøndene har vist ferdighetene sine, sa prinsen.

– Nei, men jeg kan merke pilen hans, svarte Locksley.

– Så la andre pleie sårene hans, utbrøt han sint.

Grip begeret ditt, Cedric av Rotherwood, du som er far til denne lovende unge mannen!

Se, her er hjertet hennes.”

Det brant i halsen hennes og magen vred seg i smerter.

En bit og alle drømmene dine vil gå i oppfyllelse.”

Det må da være noe det lille hjertet ditt lengter etter.”

Jago, min venn, snart er tronen vår og sultanens land i vår makt.

Staven med slangehodet i hånden hans, begynte å vokse og sendte ut et grønt lys.

Mens ånden masserte føttene hans, nippet han til et vinbeger og kastet et blick på den tidligere sultanen.

Sammen med mannen, Roger, og barnepiken deres satt de og stirret trist på en tom hundekurv.

Mange timer senere var Cruella fremme ved den store, dystre gården sin.

Rasende nappet Cruella den til seg og tømte innholdet over ansiktet hans.

Han trengte flere sjørøvere til mannskapet sitt, og guttene var jo både unge og lettpåvirkelige.

I sin fineste røde frakk og sjørøverhatt med en lang hvit fjær, kom Krok med et spesialtilbud til gjestene sine.

” Vi blir aldri med i mannskapet ditt,” sa Wendy tappert.

Hjertet hans hoppet av fryd idet Wendy tok sitt siste skritt og forsvant.

INNENFOR DE FUKTIGE, MØRKE STEINMURENE i slottet hennes, høyt oppe på en taggete fjelltopp, ventet den onde feen urolig på solnedgang.

Den onde feen slo staven sin utålmodig i gulvet.

Fuglen nikket og hvisket noe inn i øret hennes.

I et rom inne i slottet satt prinsessen foran toalettbordet med den nye kronen sin på hodet.

Svakt nådde ropene deres prinsesse Aurora og hun trakk hånden tilbake.

Vel, her er den dyrebare prinsessen deres!”

Når jeg er rik og velbeslått, og pungen min er full.

Foran ham sto en tredukke, klar til å opptre i dukkeforestillingen hans.

Ropene og latteren fra publikum den kvelden klang fortsatt i ørene hans.

Dra hjem til faren din!”

Hun løftet den magiske treforken hans og kjente hvordan den mektige gylne gløden lyste opp ansiktet hennes.

Før havheksen rakk å si noe mer, kjente hun en sviende smerte idet en harpun snittet armen hennes.

” Erik, pass deg!” ropte Ariel, men Ursula la raskt en fangarm over munnen hennes.

” Etter ham!” ropte havheksen til Flotsam og Jetsam, de sleipe ålene sine.

Hun tårnet over dem, og treforken glødet som et massivt lynglimt i den enorme hånden hennes.

Så tente han en fakkell og satte seg opp på hesten sin.

Men Udyret tok tak rundt Gastons hals med den andre hånden og skulle til å knekke nakken hans.

Udyret besvarte blikket hennes.

Mattis tok armbrøsten sin og sendte et par piler ut gjennom skyteskåret.

Datteren lå i armkroken hans og så opp på ham med våkne øyne.

«Har jeg bestemt at barnet mitt skal hete Ronja, blir det en Ronja!»

«Barnet mitt gråter», ropte han.

Til og med Lovis måtte le når hun så Mattis sitte der med ungen sin på fanget og velling i øyenbrynene.

«Barnet vårt må lære å greie seg i Mattisskogen.

Med steinharde øyne speidet de ut over skogen etter noen de kunne kløre til blods med de skarpe klørne sine.

«Borka og Undis og jeg og de tolv røverne våre.»

Den hadde hjulpet henne mange ganger når hun klatret og kløv i skogslivet sitt.

«Ta av deg skinnreima mi først», sa Ronja og reiste seg.

«Du og Borkafestningen din!

Men du er snill når du berger livet mitt, det skal du ha takk for!»

«Har du fått lus i pelsen din, så hjelper det ikke å ligge der og bære seg!

«Den er nok bare blitt mørere», sa hun trøstende og begynte å skjære opp tjukke skiver til alle røverne sine.

Hun la armen rundt halsen på ham og kinnet inntil kinnet hans.

«Du burde tenke mer på å trøste Lovis som må slite med deg og den store kjeften din støtt.»

Der svirrer knektene rundt som hestebremser, og et sted måtte jeg jo ta veien med kone og barn og alle røverne mine.»

«Det vil nå vise seg», sa Mattis, og alle røverne hans ståket sint.

Men siden det ikke så ut som tiden var inne akkurat da, skyndte Ronja seg å komme ut til stedene sine.

Bare om noen timer ville sola gå ned, men til da ville hun være i skogen sin og ved tjernet sitt.

Han satt på huk foran hiet der revefamilien hennes bodde.

«Jeg vil at du lar revungene mine i fred og forsvinner fra skogen min!»

«Revungene dine!

Skogen din!

«Jaså, er du redd for at du ikke finner hjem til tjuvereiret ditt?

Var dette skogen hennes, den som hun kjente og var glad i, hvorfor var den nå så taus og nifs?

«Men blir de ikke rasende sinte når noen tar tingene deres fra dem», spurte Ronja.

Røverne hans fulgte, øre av kamplyst.

Revene hennes holdt seg inne i hiet.

Birk viste seg aldri i skogen hennes.

Ronja skjønnte at hun hadde kjørt foten ned i jordhulen deres.

De glodde bare enfoldig på henne, og så forsvant de fort inn i jordhulen sin.

Og Ronja kjente at noe ble hengt på foten hennes, noe tungt.

«Da henter jeg søstrene mine da», skrek hun.

Der smeltet de og rant sammen med tårene hennes.

Da hørte hun at noen sa navnet hennes.

Og der stod Birk, ja, der stod Birk på skiene sine!

«Jeg fant skien din her nedenfor, og det var nok godt, for ellers ville du vel blitt liggende her.»

Men huldretussene var sinte der nede, og ungen deres hylte.

«Hva er det med deg», skrek Mattis og kastet seg på kne ved senga hennes.

Derfor la han bare hånden på den glohete pannen hennes og mumlet:

«Jeg liker å høre stemmen din, men jeg vil gjerne se deg også.

Hemmeligheten hennes hadde han i hvert fall ikke oppdaget, ikke ennå i det minste.

Men Birk var i tankene hennes hele tiden.

Birk løftet talglyset sitt og holdt det tett inntil ansiktet hennes.

Maten vår tar snart slutt.

Iblant syntes Birk det var flaut å ta imot gavene hennes.

Ronja klappet hesten sin, hun så den dypt inn i øynene og forklarte:

Alle revunger krøp i hi, alle ekornunger i reir, alle hareunger i skjul, hoggormmora under steinen sin.

Og ved siden av ham stod Lovis på kne og forbandt et sår på halsen hans.

«Å, de drittstøvlene fra Borkaætten og de drittstøvlene som er røverne deres!

Hun la hånden på pannen hans og kjente at han hadde feber.

Ronja tok hånden hans og holdt den i sin.

«Her er ikke snakk om mennesker», sa Mattis, og stemmen hans var ikke til å kjenne igjen. For hun hørte barnet sitt gråte så fortvilt, og barnet lot henne ikke komme nær seg med noen trøst.

«Og i samme stund får du tilbake barnet ditt.

«Kom og hent sønnen din», sa Mattis.

«Og hun har berget livet mitt.»

«Som Birk har berget livet mitt», mumlet hun.

«Går sønnen min bak ryggen på meg og fisler med avkommet til min dødsfiende?»

Jeg vil ikke ha hendene dine på meg.»

«Jeg har Mattis i sovekammeret mitt.

Alle røverne hans tidde også.

Og nå skulle også barnet hennes gå fra henne.

Nå kom hun på at han ventet i Bjørnehulen, hvorfor satt hun her med tankene sine da?

Ronja prøvde å synges Ulvesangen for Birk så snart de hadde lagt seg på barsengene sine.

«Ja, og her er riket vårt», sa Ronja.

«Hold for ørene, for nå kommer vårskriket mitt», sa Ronja.
«At jeg når å hente armbrosten min før du får villvettene hit med skrikene dine.»
«Men jeg kan spikke meg pil og bue hvis jeg får låne kniven din.»
Birk tok spydet sitt, og de stod der og ventet, uten en lyd.
Foreldrene våre, mener jeg?»
«Det ville være rart om ikke en eneste hadde hoppet i garnet vårt.»
«Det er vårhoppene mine», sa Ronja.
Før hun så laksen som sprellet og blinket i gamet deres.
«Bo sammen med kniven din, du!
Forsvunnet var bare sinnet hans.
Bo sammen med kniven din, du!
Kanskje lå hun på kne foran Mattis nå og tigget og bad om å få komme hjem og bli barnet hans igjen.
«Å, Birk, han tok folungen hennes, han har drept den!»
Stakkars hoppe, hun hadde prøvd å forsvare føllet sitt, men nå var føllet drept.
«Den melken skulle folungen din hatt», sa Ronja.
Da tok Ronja hodet hennes mellom hendene sine og så henne inn i øynene.
Nå måtte han fram med ærendet sitt, finurlig måtte han te seg, hadde Lovis sagt, og han grudde seg.
«Nevner han aldri navnet mitt?»
«Når det er noe barnet hennes må ha.»
«Glem vintrene dine», sa Birk.
Birk la armen om skuldrene hennes.
Ronja hørte det ikke, men hun så det på munnen hans.
«Barnet mitt», sa Lovis.
Han nevner jo ikke navnet mitt engang!»
«Jeg vil sovne i fanget ditt», sa Ronja.
Fra morgen til kveld holdt de til i skogen sin.
Når de underjordiske kom opp i skogen med klagesangene sine, da var det høst.
Brydde han seg slett ikke om det stakkars livet sitt?
«Barnet mitt», hvisket Mattis.
«Barnet mitt!»
«Jeg har barnet mitt!»
Ronja gråt i skjegget hans og snufset og spurte: «Er jeg barnet ditt nå, Mattis?
Er jeg virkelig barnet ditt igjen?»
Blir du i Bjørnehulen vinteren over, så kaster du bort livet ditt!
«Ikke vil jeg kaste bort livet ditt, søster mi!
Men det er en hvile å slippe å se den røde skolten hans hver stund!»
«Ingen skal få henge noen av røverne mine», sa Mattis.
Kom, gamle mann, så setter jeg deg på hesten min.
«Høvdingnavn og høvdingheder skal du beholde alle ditt livs dager, og karene dine kan du herje med sjøl.
Når du og jeg ikke er her lenger, er det vel sønnen din som blir høvding, vil jeg tro.
Og røverne deres gjorde sitt for å fordrive all dysterhet med kraftig røversang og ville danser.
Og da det ble morgen, ville han ikke flytte tilbake til kammeret sitt.
Der nedenfor ventet alt Borka og karene hans.
Barna deres var mye klokere.
Lovis var vant til rundkastene hans og ble ikke særlig forundret.
Nybyggerne i Bjørnehulen, her kommer de vandrende gjennom skogen sin, og rundt dem er all vårens herlighet.
Og de kommer til hulen sin, hjemmet i villmarka.
«Nå kommer vårskriket mitt!»
Det henger ei tung skodde av røyk over hodene våre.
– Noen må ha sletta bandet mitt! fortsetter han uten å vente på svar, - og nå er det atten minutter til sending!
Hvor mange av medlemmene våre er det som bor i kommunale leiligheter?
Jeg har ofte vært i radioen når Besten har hatt sendingene sine.
Latteren hans smitter.
Besten nevnte navnet hans da programmet starta.

Morten har holdt øye med Besten og venninna hans hele tida mens vi snakka.
Hendene hans kommer tilfeldigvis borti mine hele tida.
Plutselig må jeg tenke på hendene hans igjen.
Så hører jeg takrennelyden av latteren hans.
– Har du lyst til å bli med i programmet vårt?
Øynene hans holder meg fast.
Jeg skulle ønske jeg hadde litt av tælen hennes akkurat nå.
Dressmannens blikk slipper meg, han vinker til disiplene sine og forsvinner inn i studio.
Der gikk planene mine rett i husleia.
– Det betyr at folk kan ringe inn og fortelle om problemene sine.
Han ler og rister på de ville krøllene sine.
Hendene våre kommer borti hverandre igjen.
Jeg er tilbake igjen i hjørnet mitt i pauserommet i Radio Sørvik, trygt kamuflert bak ryggen til Besten.
Da foreldrene hans dro på båtferie, tilbød Bastian seg å være telefonvakt, enda han hater telefoner.
– Slipp armen min!
Jeg prøver å skrike igjen, men stemmen min blir sittende fast et sted langt nede i halsen.
Ansiktet hennes er i full oppløsning, grimete av tårer.
De digre nevene hans tar bedre tak rundt skuldrene mine, og plutselig begynner jeg å grine.
Jack legger ei hand under haka mi og løfter ansiktet mitt opp og ser alvorlig på meg.
– Kom, sier han da jeg er ferdig med historien min.
Det med mora mi, mener jeg.
– Da jeg var liten, pleide mora mi å ta meg med på bønnemøter!
Han orka ikke all den gudeligheten hennes lenger.
Bare hendene hans er stadig rastløse, ruller Petterøes Blå.
– Jeg fant ut at jeg skulle besøke mora mi, fortsetter Jack.
Og så solgte ho huset vårt!
Det ække det verste, det han gjorde med mora mi.
– Æsj, Bønna, her sitter jeg og bretter ut hele livshistorien min, jo.
Jeg er ullen i hjernen etter utblåsningen hans.
«Ta den tida du trenger,» sier liksom kroppen hans.
Bastian sitter helt avslappa i stolen sin og smiler.
Når han endelig greier å rive seg løs fra dataprogrammene sine, er han reine mora for oss alle sammen.
Oppi hjernen min er det ei eneste røre av Jack og Kirkevik og husokkupanter og radio.
Likevel ligger han et sted inni hjernen min og skurrer, liksom.
Nærheten hans var skremmende, og litt i forveien hadde han vært mild som et lam.
Hjernen min hviler.
Rekkehuset vårt er veldig trofast.
Og rommet mitt er som en eske inni en eske.
Figurene er røde og gule og svarte og likner dem muttern lager til teppene sine.
Broren min er det staeste mennesket i verden.
Han har gått nå, men han har lagt igjen telefonrøret over øret mitt.
Det er bare å åpne døra til rommet mitt.
– Vil du ha frokost? sier mora mi.
Etter at du var gått i går, fortsatte det derre navnet å rotere oppi hjernen min.
Han fortalte noen skikkelig ekle historier om Kirkevik og menigheten hans.
– Og en løsning på alle problemene dine.
– Jeg ringte opp maskinen hans, og se her hva jeg fikk!
– Uthaleri, sier Bastian, som nesten ikke orker å bruke penger på julegaver til foreldrene sine engang.
– Tast inn navnet ditt, da vel.
Det er liksom tilbudene hans, det, forstår du?
Fortell oss om problemet ditt.
Under U finner jeg alle tilbudene hans til ungdomsskoleelever.
Er det ikke nok at jeg får bestefaren min som hovedoppslag i nyhetene?
Skal jeg ta sjansen og gi navnet mitt til venneforeningen og se hva jeg får ut av det?
Jeg skulle så gjerne hatt noen timer i ro og fred foran skjermen hans.

Jeg vil også gjerne finne ut mer om Kirkevik og senteret hans, men det derre der er jo direkte lureri.

Jeg kan ikke fortelle Bastian om mora til Jack, som solgte huset sitt.

– Og hvis jeg kunne finne regnskapene hans, fortsetter Bastian, – så kunne jeg i det minste bevise at de har drivi med skattesnyteri i stor stil.

Jeg har annet å gjøre, du vet den gærne bestefaren min, det er nummeret før han blir husokkupant.

Foreldrene hans bodde i samme gata som oss da han var liten.

Kan du ikke huske han lurte fra meg trehjulsykkelen min da vi var små?

– Du, han kameraten din, Bastian, ringte.

Akkurat der og da kjenner jeg den med hele kroppen, ensomheten hans.

Ansiktet hans er stramt og ser nesten sint ut.

Jeg prøver å gi armen hans en liten klem idet han ringer på.

Ansiktet hennes går liksom i oppløsning et øyeblikk.

Handa hennes er kjølig, handtrykket fast.

Jack sitter rett i ryggen og stram i ansiktet og fikler med lighteren sin.

Vi stikker, sier blikket hans.

Ho er hjernevaska av Kirkevik og kristeligheten hans, helt skrudd.

Vi har stanset foran inngangen til blokka hans.

– Gruppa vår velger å studere bankvirksomhet og skrive om det.

Det var forresten bestefaren hennes som gjorde program, først, mener jeg, det var sånn det begynte.

Jeg tenker på Jack og mora hans igjen.

Nå smiler Morten det smilet sitt igjen, og klemmer i vei med frelsen og nåden og hele pakka.

Og sjøl ville jeg ha gitt pengene mine til senteret hvis jeg hadde hatt noen.

Jeg gir dem tida mi og kunnskapene mine, det er det jeg har.

Så kjenner jeg at nakkehåra reiser seg, og hjertet mitt dunker noe innmari, altfor høyt, altfor fort, helt oppi halsen.

Ikke kan jeg svikte kameraten min, heller.

Han bruker sikkert lesesalen istedenfor den triste hybelen sin til å gjøre lekser.

– Du Bønna, jeg håper ikke du har tenkt mer på det besøket vi hadde hos mora mi?

– Bestefaren min trur Kirkevik driver og lurert penger fra folk bare fordi han er grådig, sier jeg.

Kameraten min, Bastian, vet du, han er inne i senteret akkurat nå for å prøve å kikke i regnskapene hans.

Han har bøyd seg fram og sitter og snuser ned i håret mitt.

– Tilbudet hans er også en slags tripp, forstår du, det er ikke bare halleluja og tungetale og greier.

Han ser det og legger ei hand på armen min.

Åssen gikk det med han kameraten din, datasnokeren?

– Det er jo ikke stort annet å foreta seg, sier han og overhører spørsmålet mitt.

– Du kommer ikke til å like historien hennes, sier han uvillig.

Du vet, mora mi...

Det er da du begynner å bekjenne syndene dine.

– Det var det som redda meg ut av klørne hans, ler hun.

– Terapeuten min sier jeg er altfor aggressiv inni meg.

Ordene hennes gikk tvers igjennom meg og rett i veggen.

Jeg må i hvert fall ringe til foreldrene hans og fortelle det lille jeg vet.

Jeg rusler tilbake til frøken Iversen og leserbrevene hennes eller hva det nå er, og der får jeg sjokk nummer to.

Bastian sitter på plassen sin!

Maurene kryper over og under huden min, krafser og klør og stikker, hele resten av timen.

– Sånn at ikke Kirkevik kommer inn og får sletta ting i arkivene sine, skjønner du.

– Jeg fant kontonummene hans også, og i dag på vei til skolen gikk jeg innom Sørvik Sparebank.

Vi har avtale med dem klokka ett, for å komme og samle stoff til sær oppgava vår, sa jeg.

Det må være innbilning, selvfølgelig, men det er som om jeg kjenner grepet hans rundt armen igjen.

Jeg har lyst til å hyle, men jeg finner ikke stemmen min.

Noen legger ei hand på armen min.
– Slapp av, sier Magnus inn i øret mitt.
Armen hans gir meg en ekstra klem.
Vi andre følger eksempelet hans.
Kirkevik tar tak i armen hans, ganske hardt, ser det ut til.
Jeg har mistet stemmen min.
– Men vi kommer ikke inn i økonomisystemet vårt!
Ansiktet hans er blitt strammere og strammere.
Tenk om menigheten fikk vite hva han gjør med tusingene de putter i hatten hans!
Hermansen er politimann og bor like nede i gata vår.
– Og hvis Kirkevik kommer ut og setter seg i bilen sin for å kjøre hjem, hva gjør jeg da?
Det er da jeg kommer til å tenke på Jack igjen, Jack og den digre motorsykkelen hans.
Det må du vel være klar over, du som styrer med dataen hans hele dagen.
Morten rykker til, ser ned på hendene sine.
Jeg ække sånn at jeg stikker nesa mi i andre folks saker, jeg, skjønner du.
Hensikten helliger middelet, er det sånn dere tenker i menigheten din?
Du er redd for å miste den hellige kua, suttekluten din!
Morten stirrer rett inn i det rasende ansiktet hans.
Blikket hans viker ikke.
Så slår han døra igjen bak seg og springer over parkeringsplassen mot bilen sin.
Jeg kan kjenne skuldrene hans riste, ganske svakt.
Og så var det jeg som viste ham alle de mulighetene han hadde med datasystemene sine.
Han var stefaren hennes, det vil si hennes tidligere stefar.
«Slapp av, jenta mi.
Moren hans, Lis, lå på en campingseng innenfor det oransje forteltet.
Først da hun kom ned på bakken, fikk hun øye på Louis og båten hans.
«Jeg har nettopp hentet oppvaskvann, og så setter den drittungen den møkkete båten sin oppi det.»
Ferien min skal ikke bli ødelagt av den evige kranglingen deres.»
«Men jeg trodde sykkelen din var punktert.»
«Så treffer vi kanskje kjæresten din.»
«Kjæresten min?»
«Er faren din ute og kjører varer?»
«Du lovte å lappe sykkelen min.»
«Da spiser jeg fisken min selv.
«Det er navnene deres som er rare.
«Du kan godt hoppe ut og slå følge med vennene dine.
Gamle Alfred kunne fortalt dere ett og annet, men gamle Alfred vet å passe munnen sin.»
«Nei, jeg må se å komme meg til campingplassen før plassen vår blir opptatt.
«Jeg heter forresten Tore, og det er Åse, kona mi.»
Louis så på henne med store øyne og gjorde stemmen sin dyp.
«Har du glemt hjelmen din, gutten min?» ropte Stina.
«Lillesøsteren min.
Hun stakk av sammen med broren din og den finske guttungen.
«Jeg satt ved pcen min og merket ingenting.»
Anders nikket og viste fram kameraet sitt.
Han holdt på å dø av latter da han så fjesene deres.
Men ballen glapp ut av de valne fingrene hans.
Anders tok kameraet sitt og begynte å gå.
«Hvis navnet hans sto på den.»
Foreldrene mine er svenske minst fire generasjoner tilbake.
«De tror at han er faren din.»
Han har bare bodd sammen med moren min.
Jeg har aldri kjent den ordentlige faren min.
Lenge trodde jeg faktisk at Bengt var den ordentlige faren min.
Han er den eneste av surrogatfedrene mine som jeg har likt.
«Er moren din også død?»
Oldemoren min var tysk jøde.
«Hjelp, pølsa mi brenner!»
«Vi går en tur!» ropte Manette til moren sin og de andre.

Jobber moren din?»
Manette lo, og Helge la forsiktig armen rundt skulderen hennes.
Louis hadde lommelykta si med.
Hva tror du moren din sier, Berit?»
«Faren min har nettopp pumpet den opp for oss.
Gamle Alfred satt som vanlig på benken sin og fulgte med på alt som foregikk.
«Sto ikke navnet hans på den?»
Jeg tror jeg sa at det kunne hende navnet hans sto på den.
Vrakfiskeren hadde problemer med å få den store og tunge kroppen sin over bryggekannten.
Manette vrent hjernen sin for å finne på noe å si.
Han hadde med kameraet sitt som vanlig.
Han la til og med armene rundt skuldrene deres.
Vrakfiskeren fisket opp lommeboka si, trakk fram et par tusenlapper og ga dem til Anders.
Stina hadde ikke tatt med sykkelens sin til øya.
Han slengte kikkerten sin på ryggen og begynte å klatre opp.
Og moren din har dekket på bordet, Manette.
Og der sitter faren din med en bayer.
Og moren min driver og lager frokost.»
Jentene lo, og Stina la avisa over hodet hans igjen.
«Hva skal vi gjøre mens vi venter på faren din?» spurte Berit og så på Henrik.
«Det sier moren min.»
«Sier moren din at jeg ikke skal si faen?» utbrøt Louis.
«Så, så, gutten min.»
Der kommer moren din sammen med Bengt!
Men moren hans feilte det ingen ting.
Han lignet faktisk litt på faren hennes.
Men hvorfor i all verden skulle de ødelegge kameraet mitt?»
«Det er premiene hans,» forklarte Stina.
«Anders har vunnet en hel haug med premier for bildene sine.»
«Faren din kan ikke se oss når han kommer tilbake.»
«Vi kan ro ut i jolla di, Anders.»
«I jolla mi?
Ungene våre har løpt rundt på øya i alle disse rene vi har vært her.»
«Klærne og noen av lekene deres lå der.
Manette tok tak i armen hans.
«La dem bare beholde hemmeligheten sin,» flirte Stina.
Stina rullet sammen håndkleet sitt og stappet det ned i veska hennes.
Underveis møtte de legen som var på vei til bilen sin.
«Ja, det er mer mellom himmel og jord enn vi vet om, jenta mi,» nikket Alfred.
«Farmoren min hadde en hane som het Alfred,» sa Berit.
«Det er farmoren min også,» sa hun.
Bestemoren hans hadde en klokke som slo, og det hørtes pent ut.
Stina grep Manette i armen og satte munnen helt inntil øret hennes.
Manette fulgte fingeren hennes og ropte henrykt:
Nedenfor campingplassen støtte de på de tre minste som plasket rundt med den nybygde flåten sin.
«Har dere sett flåten vår?»
«Vi var ute ved huset hennes i går,» sa Stina.
Fingrene mine er blitt helt rynkete, og tærne er helt hvite.
«Og i det samme stanset klokka hennes.»
«Med kjærestene deres?» ropte Louis ertende etter dem.
Skal du bo hos moren din igjen?»
Problemet hennes er at hun aldri er blitt voksen, sier han.
Han er jo faren min på en måte.
Jeg hadde kanskje blitt like gæern som moren min.
«Kan vi få se på medaljen din, Alfred?» spurte Berit.
«De gærningene har rappa båten min og rodd ut alene!»
Ansiktene deres lyst hvitt i mørket.
Hver gang han tok et drag, glødet sigaretten og kastet et rødlig skjær over ansiktet hans.
Men mannen holdt armen hennes i et jerngrep.

«Når dere er ferdige med ablegøyene deres, kunne dere kanskje hive over en line,» foreslo Stina.

Henrik så på klokka si.

«Jeg vil finne broren min,» sa Roy.

Broren hans.

«Skal vi fortelle at broren hans er død?» spurte Helge.

Det ble plutselig ingenting igjen av den spennende opplevelsen deres.

En natt hadde broren hans falt over bord.

Vi vet at broren hans er druknet.»

«Men det er noe muffens med historien hans.

«Dere må da innrømme at historien hans høres litt usannsynlig ut. verken om Roy, broren hans eller den forsvunne medaljongen.

Han hadde ikke trodd på Roys forklaring, men Stina hadde avfeid alle innvendingene hans.

Han vil jo se broren sin.»

«Men Vrakfiskeren har alltid snakket om grekerne sine,» innvendte Manette.

«Kanskje Roy og broren hans hadde et eller annet på gang.

«Hva heter kjæresten din?»

Berit og Louis så rett på beina deres.

Blikket hans streifet Henrik, som nettopp var ferdig med å telle.

«Vrakfiskeren er forsvunnet, men lensmannen sitter i bilen sin.»

Han bannet og svor da han så dem komme ned fra tårnet hans.

Da han oppdaget at de ikke hadde ødelagt fellen hans, ble han litt mer medgjørilig.

«Jo,» sa kona hans.

Helge hadde hentet kikkerten sin.

«Moren vår skal føde!»

«Det lå en diger bensindam der hvor øsen din hadde ligget.

Vi tar bilen min.»

«Vi skal bare låne bilen din litt,» ropte hun og satte seg bak rattet.

Både trabantfolkene og gamle Alfred som satt utenfor huset sitt, forsvant i røykskyen fra bilen.

«Faren min, onkelen min og lillebroren min ble arrestert,» fortalte Roy.

«Men fetteren min, tvillingbroren min og jeg klarte å komme oss ut av byen.

«Lillebroren min var bare 15 år,» la han til.

«Det prøvde faktisk fetteren min.

«Mener du moren min?»

Foruten de nordiske familiene var legen og Roy med, for ikke å snakke om trabantmannen og kona hans.

Det lot til at trabantmannen hadde glemte den sørgelige skjebnen bilen hans hadde fått.

«Dere reddet livet mitt.»

Roy tok hånden hennes og førte den opp til leppene sine.

Ansiktene deres nærmet seg hverandre.

han studerte fingrene sine der de lå spredt ut som pølser på bordet foran ham - sterke fiskerilender.

«Det er derfor vi ikke har fortalt dere om planene våre før nå,» fortsatte faren.

Stemmen hans ble borte mens han slo hjelpeløst ut med hendene.

Men selv om kroppen hennes var gammel, besto den for det meste av sener og muskler.

Kanskje båten deres allerede var oppdaget og soldatene akkurat nå var på vei til hytta for å omringe passasjerene?

Til gjengjeld hadde han gitt Lee lommekniven sin for å lette på skuffelsen.

En liten skygge av tvil for over måneansiktet hennes med det samme hun hadde sagt det.

Men stemmen hans druknet i støyen fra de kraftige motorene som gikk på tomgang.

Faren hans mislikte det sterkt, men det ville ikke falle ham inn å si noe om det.

Det var derfor du likte så godt å henge i et sjal på ryggen min,» fortsatte hun.

«Ja, det gjorde du,» svarte mor og strøk vekk litt hår fra pannen hennes.

Hånden hans holdt rundt det tynne metallroret.

Lee så på digitaluret sitt.

«Men vi har et sjøkart,» sa den gamle mannen og strakte hånden ned mot føttene sine og tok fram en gjennomsiktig plastmappe som han ga til Lee.

Nå som du vet hvor du skal ha skyggen din, kan du få overta roret.»

«Sjøsyken har nok tatt på kreftene dine.

«Men jeg vil ha de gamle,» erklærte Tam, men det var et opphold i tåreflommen mens hun overveide tilbudet hans.

Nå besto hele tilværelsen hans av denne gebrekelige båten som duppet i Sør-Kinahavets bølger.

Haken hans stakk godt fram.

Lee var fortsatt tung i øyelokkene da han brettet sammen ullteppet sitt og kjente den kjølige natteluften mot huden.

Han hvilte haken sin på det glatte treverket på esingen.

Han våknet med et voldsomt rykk da hodet hans gled ned fra esingen.

Lyden av skipsmaskinene dundret i ørene hans.

Han kunne kjenne hvordan vibrasjonene i sjøen forplantet seg i skroget og opp gjennom fotsålene hans.

Haken hans var ikke lenger framskutt i hovmod, men var trykket langt inn mot det klissvåte brystet.

Lee hoppet opp for å følge etter, men faren la en hånd på armen hans for å stoppe ham.

«Ikke vær urolig,» sa Minh trøstende til Hue og la armen rundt skulderen hennes.

Tam lå sammenkrøpet og sov i fanget hennes.

Bestefar rakte ham en bøtte, og Lee åpnet lommekniven sin for å skjære.

Haken hans slo hardt mot ripa, og han smakte blod i munnen.

Fingrene hans plukket med de våte tauene som var bundet rundt livbåten.

Vannet sprutet over beina og føttene deres.

Når dere har hoppet over bord med de idiotiske dunkene deres, hva skjer med dem?»

«Se på vannrekka hennes!» gispet han.

De redselsfulle skrikene til passasjerene overdøvet stormen, og de kunne til og med skimte ansiktene deres.

Lee gned håndflatene sine forsiktig og kjente på vannblemmene etter tauet.

Ansiktet hans virket lengre og tynnere enn noen gang.

En gammel mann hvilte haken på håndtakene av trehjuls-richshawen sin.

ansiktet hans stivnet i forlegenhet.

Lån meg den gode kniven din.

Tausheten hennes var like utholdelig som hennes nærvær.

Lee var ganske forskrekket over den uventede dype og sterke stemmen hennes.

«Hvis dere ikke hadde vært forrædere og latt amerikanerne komme inn i landet vårt...»

«Jeg klarer ikke å gå ned i der,» sa hun, og stemmen hennes som vanligvis var så sterk og fast, skalv av redsel.

Han kunne ikke huske at Chi noen gang hadde vist følelsene sine.

Trinh, bestefar og Lee gikk akterut, og mannen som hadde holdt roret, gikk tilbake til familien sin.

Fliret til den fete mannen ble enda større, og sola glinset i den blanke skallen hans.

Han bare håpet at de ville finne noe som kunne tilfredsstille grådigheten deres.

«La oss se hva mannen din har gjemt,» sa den fete.

Så vipnet han skoen opp, og flere gullmynter falt ned i hånden hans.

Mannen din var en tosk som ikke leverte oss det med en gang.»

«Men nå som mannen din er borte, er det ingen vits i at du blir her i denne gamle holken.

«Nei!» skrek Lan idet han tok et tak under armen hennes og dro henne opp på føttene.

To av mannskapet trakk henne under dekk mens de hørte skrikene hennes.

«Se og kom deg vekk fra båten min,» bjeffet den fete mannen.

Mor klemte Tam inntil seg og prøvde å stryke vekk blandingen av tårer og olje fra ansiktet hennes.

En gang da foreldrene mine var ute, låste jeg meg inne i et skap ved et uhell.»

Stemmen ble liten og svak mens bildet dukket opp inne i henne, og Lee kunne se et slør av angst over øynene hennes.

Chi var fortsatt inne i minnene sine og hørte ikke hva han sa.

Hvis det ikke hadde vært for bestefaren din, kunne det som skjedde med Lan, like godt ha hendt meg.

«Bestefaren din sa at det ikke var din skyld.»

«Det var jeg ikke klar over,» sa Lee og var overrasket over tilståelsen hennes.

Det var Chi som hvisket ved siden av albuen hans.

Håret hennes strøk ham over kinnet, og han følte seg helt uvel.

Det lange håret hennes strøk mot kinnet hans igjen, og han kunne ikke høre hva hun sa.

«Men moren din vugger ham fortsatt.»

«Kan ikke faren din gjøre noe?»

«Om moren hennes.»

Vannet dryppet ned i ansiktet hans.

«Ikke glem klokka di, Lee,» sa far og holdt den opp mot ham.

«Vi har ikke råd til å miste denne vinden, heller,» svarte Trinh, mens vinden føyk vilt gjennom håret hans.

Alle reiste seg og gned de mørbankede kroppene sine.

Langt nede til venstre kunne han se den lille gruppen med menn som faren hans ledet der de tok seg fram langs stranden.

Vinden blåste litt i håret hans der oppe.

det lange håret hennes sto ut bak henne.

Bestefar og Trinh var fornøyd med funnet hans.

Da han og Tam skylte av risbollene sine i bekken, sa hun:

«Det må være hyggelig å ha kjæresten sin så nær.»

«Hun er ikke kjæresten min,» sa Lee og prøvde å se morsk ut, men det endte med at han rødmet.

«Lån meg kniven din igjen,» sa han.

Hung og Lee inntok vaktpostene sine ved det nye signalbålet akkurat idet sola gikk ned.

De opprømte ansiktene deres ble opplyst av ilden, og bålet lyste opp hele fjellsiden.

Alt som var igjen av bålet deres, var en haug med glødende kull.

«Vi tilbyr dere alle bekvemmeligheter så dere kan nå målet deres.

«Motoren vår er ubrukelig uten den,» sa Trinh.

jeg tror det var nevøen din.»

Skrivebordet hans var dekket med penner, blekkhus og pensler.

«Det er det gamle stemplet vårt!» utbrøt Lee.

«Vi må nok bare lære av feilene våre, ikke sant, min sønn?»

Ansiktet hans var blekt og dratt.

Foreldrene dine vil bare bli bekymret, og det er ikke nødvendig.

«Det er Hong Kong!» ropte Trinh, og tårene strømmet nedover kinnene hans.

En fuktig krans av røyk og eksos la seg over ansiktene deres, men for dem var dette drømmelandet de lengtet etter.

Lee syntes det skulle være fanfarer og hornmusikk eller fyrverkeri for å feire ankomsten deres.

Lee la en arm under de tynne skuldrene hans og heiste ham opp.

Det er ikke mye likt den lille landsbyen min, er det vel?»

Da kjente han med ett at bestefaren ség sammen i armene hans.

Bestefar hadde fått se Hong Kong, og nå var øynene hans lukket for bestandig.

De hadde fullført den første etappen av den lange reisen sin;

«En som kan vanne alle potteplantene mine.

Frøken Hole viste Pat alle potteplantene sine.

Tirsdag feide Mons borti en av blomsterpottene med halen sin.

Hun lånte ham en flaske fra drivhuset sitt.

«Jeg håper blomstene mine har det bra.

Pat åpnet presangen sin.

Pat stelte godt med planten sin.

Slik kunne jeg bruke pengene mine til å kjøpe varer for å drive byttehandel, og kanskje kunne jeg på den måten tjene mange penger.

Endelig skjedde det noe som fikk en ny plan til å modnes i hodet mitt.

Jeg søkte om løyve på linje med de innfødte, og brukte pengene mine til å kjøpe jord og anlegge en plantasje.

Jeg makter ikke å beskrive følelsene mine da jeg sank til bunns.

Alle kameratene mine var druknet.

Jeg var så heldig at jeg også denne gangen kom velberget i land med ladningen min.

Boligen min har jeg allerede beskrevet.

31. oktober skjøt jeg en geit, og killingen dens fulgte etter meg hjem.

Jeg laget en barrikade av alle kistene mine og de reddede eiendelene innenfor innhegningen.

Kjøttet deres var meget velsmakende.

Jeg gikk ut med hunden min og skjøt en villkatt.

Jeg brakte alle eiendelene mine inn i hulen og begynte å møblere boligen min. Jeg laget et kjøkkenbord hvor jeg kunne tilberede måltidene mine, og enda et bord, men dermed hadde jeg brukt opp de fleste av plankene mine. Tross arbeidet forsømte jeg naturligvis ikke jaktutfluktene mine, og jeg gjorde stadig nye oppdagelser. Jorden ristet under føttene mine i tre påfølgende støt med åtte minutters mellomrom. 21. april besluttet jeg å innrede en ny bolig, maken til denne, og først flytte teltet mitt når den var ferdig. Sykdommen min var helt borte først i begynnelsen av juli, og den 15. juli begynte jeg å gå på oppdagelsesferd på øya. Det var hele to hundre klaser, og de utgjorde den beste delen av vinterforrådet mitt. På dette tidspunktet oppdaget jeg at familien min var blitt forøket. Jeg var nødt til å drepe dem som ville dyr, og hadde store vansker med å holde dem unna boligen min. Men det var mange farer som truet høsten min. Når jeg satte dem i vidjekurver kunne de dog tjene til oppbevaring av kornet mitt, og kanskje kunne de brukes til mel senere. Etter hvert vokste kornbeholdningen min, så jeg måtte skaffe mer plass. Klærne mine holdt også på å falle fra hverandre. Da den endelig var ferdig, gravde jeg en kanal der jeg rodde det lille fartøyet mitt ut til havet. Jeg besluttet på stedet å gi opp enhver tanke om å slippe vekk fra øya med båten min. Fra meg av redsel skyndte jeg meg hjem til festningen min, og den natten lukket jeg ikke et øye. Geitene mine skulle også melkes. Et sted hadde det vært tent et bål, og her hadde menneskeeterne formodentlig sittet og holdt et festmåltid på fangene sine. Med mitt eget område mener jeg festningen min, landstedet mitt og innhegningen i skogen der jeg hadde geitene mine. Bevæpnet med en kikkert skyndte jeg meg opp til utkikksposten min. Jeg nådde opp til utkikksposten min i samme øyeblikk som et lysglimt bebudet et nytt skudd. Det varte litt før jeg våget meg ut til vraket i båten min. Jeg tok ham med meg inn i hulen min, og fra det øyeblikket var han min tjener. Jeg ble derfor i festningen min, men rustet meg i tilfelle det skulle skje noe utenom det vanlige. Jeg skyndte meg ned fra utkikksposten og grep de to geværene mine. Men fangen min var utvilsomt mest forbausset over den måten jeg hadde drept den andre forfølgeren på. Jeg betraktet ham mens jeg tenkte på at nå var drømmen min virkelig gått i oppfyllelse. Håret hans var langt og sort, men ikke krøllete, og hudfargen lysebrun. Han var meget lærenem, og på faktene hans forsto jeg at det smakte ham godt. – Vi skremmer livet av de vi ikke treffer med kulene våre. Deretter ladet jeg fire musketter og tok det store sverdet mitt og ga Fredag øksen. To menn nærmet seg offeret for å slakte ham og bøyd seg ned for å løsne tauene om bena hans. En morgen da jeg ennå sov trygt og rolig i køyen min, kom Fredag farende inn og ropte: Så skyndte jeg meg tilbake og gikk opp på utkikksposten min, bevæpnet med kikkerten. Båten var dradd opp på stranden da floden var på sitt høyeste, og mens sjømennene streifet om på øya, glemte de å passe tiden, og ikke lenge etter lå båten deres høyt oppe på stranden. Iført min geiteskinnsdrakt og den store luen, men det blanke sverdet mitt ved siden, to pistoler i beltet og en borse over hver skulder nærmet jeg meg, fulgt av Fredag. Ved lyden av stemmen min sprang de opp og stirret overrasket på meg. Da de hørte oss komme, snudde de seg og ropte på kameratene sine. I samme øyeblikk fyrte styrmannen og passasjeren av muskettene sine, mens kapteinen klokkelig nok sparte sitt skudd. Alt de så fylte dem med forundring, og særlig beundret kapteinen den måten jeg hadde skjult tilholdsstedet mitt på. – Kast våpnene deres, Tom, ellers blir dere øyeblikkelig skutt ned.

- Det er kapteinen vår med femti mann som har jaget dere de siste par timene. Det endte med at alle overga seg og ba oss om å spare livene deres. Imens delte vi fangene i to grupper, hvorav den ene ble anbrakt i hulen mens den andre ble ført til landstedet mitt.

Jeg ba Fredag om å bringe de bundne fangene til landstedet mitt, og en stund senere innfant jeg meg der, iført min nye drakt, og nå opptrådte jeg igjen som guvernør. Men nå var skipet vårt igjen, sa jeg, og de skulle snart se den nye kapteinen deres dingle fra rånokken.

En uke etter dette satt jeg en kveld utenfor teltet mitt. Jeg bad en av tjenerne mine hjelpe ham bort til meg, og snart var han borte ved teltet.

- Ja, det var ham, eller rettere sagt skjelettet hans.

Det fantes ikke kjøtt igjen på kroppen hans, så knoklene stakk fram overalt. Det svartner for øynene mine.

Men da la Curtis den store hånden sin på skulderen min og sa:
Jeg kjente en gang en gammel kone som kom derfra med barnet sitt til Natal. Hele den natten drømte jeg om stakkars Silvestra og diamantene hans. Dette er vilkårene mine.

Og etterfølgeren hans for bare 20 år siden?
- Navnet mitt er Umbopa.

Folket mitt bor langt nord i landet.
- Jeg liker ansiktet ditt, Umbopa, og jeg tar deg gjerne i min tjeneste, sa Curtis på engelsk.

I gresset lå en stor antilope og oppå den, med hornene dens gjennom seg, en veldig løve med mørk manke.

Vi brakte de to skrottene innenfor gjerdet vårt og la oss til å sove igjen. Vi fylte vannflaskene våre, tok riflene på skulderen og rikelig med patroner. Han sa også at tjeneren hans het Jim.

Han løftet spydet sitt til hilsen og gikk tilbake til leiren. Jeg orket ikke ligge lenger og reiste meg opp og tørket det skitne ansiktet mitt med de tørre og harde hendene mine.

Vi fylte alle vannflaskene våre, kledde av oss og tok et forfriskende bad. Han gikk alltid i spissen, svøpt inn i ullteppet sitt. Det var viljen som berget livet vårt den natten.

- Jeg vil gå inn og se på ham, sa Curtis, - det er kanskje broren min. Slaven har vel tatt med seg klærne hans da han gikk. For hver bit vi tok, kjente vi hvordan livet kom tilbake i lemmene våre og blodet fløt raskere i årene.

Det var spydet hans vi hadde sett fly gjennom luften.

- Vi er fremmede og kommer i fredelig ærend, sa jeg, - og han der er tjeneren vår. gebisset hans var kommet i feil stilling, og nå drog han det på plass med et smell.

- Tennene hans, svarte Curtis, - skynd deg og ta dem ut, Good!

Da forfedrene våre kom hit, kunne de ikke komme lenger, det sier sagnene våre og trollkvinnen Gagul.

Siden har ingen ført krig i landet vårt.

- Men kongens soldater blir vel leie av å hvile spydene sine så lenge? Imotu lå akkurat syk av sårene sine da.

Han leide den lille sønnen sin, Ignosi (lynet), i hånden.

Da sprang Twala, broren hans, fram, grep ham i håret og stakk ham ned med kniven sin. Curtis la hånden på armen min og hvisket at han trodde vi ville få en varm mottakelse. Mens vi spiste, nevnte Curtis noen ord til meg om den bortkomne broren sin; Skal tro hvor buksene mine er havnet?

Riflen skulle kongen selv ha, perlene ville vi dele mellom konene hans og hirden. Leppene hans var tykke og røde, nesen bred og flat, og han hadde bare ett øye. Hele ansiktsuttrykket hans var grusomt og hatefullt.

Men så var det en av krigerne som mistet skjoldet sitt så det klirret mot den harde kalkstensgrunnen.

Vil du fornærme meg, mens gjestene våre ser på?
Vi så stakkaren bli blek under den svarte huden sin. Kongen vinket på Scragga, sønnen sin, og sa:
Krigeren dekket ansiktet sitt med hånden, men stod stille.

Fire krigere steg fram og fjernet den myrdede kameraten sin.

- Gå varsomt når du går over glohete Stener, så du ikke brenner føttene dine.

Hold spydet ditt i skaftet, ellers skjærer du deg.

Be en av dine krigere å stige fram med spydet sitt plantet i jorda.

- Se, nå skal jeg knekke spydet hans, sa jeg.

Hør spådommen min!

Hva er det de hvite mennene vil her med trollkunstene sine?

Jeg synes, jeg synes jeg kan lukte blodet i årene dine.

Da vi var kommet til hytta vår, bad jeg Infadus å bli med inn.

- Hele landet skjelver og vrir seg under de grusomme hendene hans.

Ingen kan være trygg for livet sitt.

Nei, hadde de bare ikke slått Imotu i hjel, eller hadde bare sønnen hans, Ignosi, levd, sa Infadus alvorlig.

Dermed rev han kappen av skuldrene sine og stod naken foran oss.

Du er brorsønnen min, det er kongen.

Reis deg opp, jeg er ikke konge ennå, men med din hjelp og med hjelp av disse hvite vennene mine skal jeg snart bli det.

Den gamle stod og tenkte seg om, så gikk han bort til Ignosi, la seg på kne for ham og grep hånden hans.

Da du var liten, holdt jeg deg varsomt i armene mine, og nå skal de kjempe for livet ditt og friheten.

- Godt, Infadus, jeg tar imot tilbudet ditt og skal gi deg lønn for din hjelp.
- Den eneste betingelsen jeg stiller, er å få buksene mine tilbake.

Men du må huske på at jeg er handelsmann og ingen rikmann, så jeg tar med takk imot tilbudet ditt om diamantene.

Og så sant jeg kan vinne dem for saken vår, skal jeg få dem til å snakke med krigerne sine.

- Nei, vi har arvet dem etter de eldste forfedrene våre, sa han.

Kongen satte seg på stolen i midten, Gagul krøp sammen ved føttene hans, og de andre stilte seg bak ham.

Se dere omkring, hvite menn, og han skulte med det ene øyet sitt på regimentene.

Plutselig løftet kongen spydet sitt, og med det samme løftet 20 000 mann foten og trampet i jorda så plassen skalv.

- Ja, øynene våre er skarpe.
- Ja, ørene våre er åpne.
- Så skal dere ikke vente lenger, gribbene mine.

Slakterne våre har kvasset spydene sine, og de hvite menn tørster etter å se.

Jeg leser de onde tankene hans.

Jeg må derfor kreve at du ikke legger hånd på tjeneren vår, men at han må få nyte samme gjestfriheten som vi andre.

Jeg hadde tatt fram revolveren min og siktet på Twala.

Twala vred seg av redsel da revolveren min kom i høyde med brystet hans.

- Ta bort troll-rørene deres! ropte han.

Så løftet han spydet sitt igjen, og den ene krigerflokket etter den andre marsjerte ut av plassen.

Vis dem nå ormebildet rundt livet ditt, Ignosi, og fortell det som har hendt deg, så kan de etterpå si oss om de vil være med oss eller ei.

Hyenene hylter over likene deres.

Landet vårt lider under dette.

Da vil tusener av menn flokke seg om deg og Infadus og vennene dine.

Vi liker ikke å skremme menneskene med makten vår.

- Jeg tror vi skal greie å holde løftet vårt, Umbopa - nei, Ignosi, sa jeg.

Vi gikk tilbake til hyttene våre og hadde en stille og rolig dag.

- Kvinnene våre trenger ikke å gå tiggergang etter mannfolk.
- Hadde Gagul fått viljen sin, hadde du vært stiv og kald nå.
- Du er djerv i munnbruken, gutten min, sa han sint, - gå ikke for langt nå.

Husk det, hvite menn, broren min som var konge før meg, brydde seg ikke om dette offeret, og han falt.

Scragga, du får hvesse spydet ditt.

Våg å gjøre oss imot, og dere skal få føle trolldomskraften vår.

Kongen, vaktmennene hans og selveste Gagul kom seg i hus i en fart.
Her fant vi to menn som var sendt i forveien med sakene våre.
– Du skal vel ikke skjule de hvite leggene dine for oss? sa Infadus trist.
Men da måtte høren få se den rette kongen sin, Ignosi.
Ikke lenge etter tok noen tropper oppstilling nedenfor haugen vår.
Jeg så på ansiktet hans at han var ivrig og trodde på seier.
I det festet han kasteknivene sine og en revolver.
Folkene våre som hadde sett på dette opptrinnet, satte i høye gledeshyl.
Curtis og Good grep riflene sine, og vi skjød inn i flokken alle tre.
De bruste framover som en veldig bølge og drev tilbake vaktpostene våre ved haugen.
Folkene våre måtte gi seg for overmakten og trekke oppover til neste forsvarslinje.
Den høyre fløyen var i ferd med å jage soldatene våre på flukt.
Ved middagstid skal du, Infadus, marsjere med soldatene dine ned gjennom dalen mellom haugene.
– Der står kongen vår!
Det trodde de var planen vår.
Og der kom Twala selv styrtende fram fra rekkene sine med stridsøks, skjold og brynje.
– Hvite mann som myrdet sønnen min!
Da Infadus hadde fått forbundet sårene sine, sa han:
Men da vi nærmet oss, spratt han opp og støtte spydet sitt av all makt i ryggen på Good.
Se, der går sola blodrød ned bak åsen, sa han, – la livet mitt slokne sammen med sola.
Twala rullet med det ene øyet sitt og så på dem som stod rundt ham.
Ignosi løp bort til ham og la hånden på armen hans og sa:
Han hadde festet den til handleddet sitt med en hempe av bøffelskinn.
– Du er kongen vår!
Det gikk bedre enn jeg hadde ventet, og snart vil jeg holde en stor fest og vise meg for folket mitt, sa han.
– Reddet ikke du livet mitt først, og er jeg ikke da herrens slavinne?
– Diamanten du bærer på pannen din, beviser jo at de er der, avbrøt jeg.
– Hva er det du vil meg, Ignosi? spurte hun sint og lynte med de stygge øynene sine.
Og han løftet spydet sitt til kast.
Infadus gikk bort til stenguden og hilste med spydet sitt.
Du som svek herren din, kong Twala.
Men det sier jeg deg, Gagul, at du skal være forsiktig med kjeften din, og hvis du fører ulykke over disse hvite som er vennene våre, skal du få unngjelde for det, sa Infadus.
Han tok lampen fra Gagul og løftet den høyt over hodet sitt.
Good tok henne i armene sine, men visste ikke hva han skulle gjøre for å hjelpe henne.
Lampen vår lyste svakere og svakere.
Lampen vår holdt på å slokne;
– Good, hvor mange fyrstikker er det igjen i esken din? spurte Curtis.
– Allan, hold hånden din der hvor jeg holder min, sa han ivrig.
Så skrapte han litt med kniven sin i sprekken hvor luften strømmet opp, og så bad han Curtis forsøke.
Er det virkelig tilfelle, eller er det noe galt med øynene mine siden jeg ser lys der framme?
Men monokkelen, den satt ennå like fast i øyet hans!
– Infadus, Infadus, det er vennene dine, de hvite menn! ropte vi.
Og den gamle krigeren kastet seg ned for føttene våre og gråt av glede.
Ignosi skjulte ansiktet i hendene sine og ventet en stund før han svarte.
Fikk du noen ro i sinnet før du hadde fått se fedrelandet ditt igjen?
Farvel da, mine hvite venner, og hjertelig takk for alt dere har gjort for meg og folket mitt.
Jeg vil ikke ha dem inn i landet mitt med sine skytevåpen og sitt brennevin, som forderver folket mitt.
Det skal fortelles fra mann til mann så lenge riket vårt består.
Og nå må dere gå før tårene renner av øynene mine som på en kvinne – og Ignosi reiste seg og trykket oss hjertelig i hånden til farvel.
Så stod han stille en stund og så etter oss inntil han måtte gjemme ansiktet i kappen sin.
Nå hendte kanskje det merkeligste på hele denne eventyrlige reisen vår.
En stor sten hadde rammet den ene foten hans og nesten knust den, så de hadde måttet slå

seg til ro her.

Seks måneder senere satt vi trygt og godt i det lille hjemmet mitt i Berea ved Durban. De viktigste årene i ungdommen hans, var nok den tiden han tilbrakte i Sør-Afrika.

Søsteren min, broren min og jeg lå klemte sammen i den mørke pakk-kassa.

Julias skuldrer rugget fram og tilbake mens hun trykket ansiktet til Oscar mot seg, og smerten i den bøyde nakken min spredte seg til hodet og skuldrene.

Han lå sammenkrøket på siden, med brystet bak hoftene mine og beina bøyd under mine.

Nå satt jeg og prøvde å huke meg framover med knærne opp, over beina hans.

Han kjentes varm og fuktig, og svetten hans luktet salt.

Etter hvert som tiden gikk, krøp smerten langsomt nedover ryggraden min til det kjentes som den skulle brette.

Oscar falt ned mellom beina våre.

Med ett så jeg hjemstedet vårt i regntiden.

Verden var grønn, og kjempestore, hvite skyer viste meg de hemmelige helgenansiktene sine.

Tomas grep tak i meg bakfra, holdt ryggen min inntil seg og forsøkte å trekke ned hendene mine.

Kroppen min brant av skam.

Så glapp ståltråden ut av fingrene mine, og døren spratt opp.

Jeg kunne ikke se ansiktet hans i mørket.

Beina mine var numne og sov, men knærne verket.

– Hva med ungen min?

Jeg sov ikke lenger, men jeg var langt borte, og en gang syntes jeg jeg kjente vinger med grønne fjær streife ansiktet mitt.

Tomas begynte å skrike og brøt inn i tankene mine:

– Foten min!

De har stoppet blodomløpet til føttene mine.

Jeg famlet rundt i mørket og prøvde å gni foten hans, og samtidig tenkte jeg:

Oscar lå i armene mine og klynket hele tiden.

De brune øynene hans var rullet til siden, og vi kunne ikke få ham til å stå.

Tull guttungen inn i kåpa mi og bli med meg.

Og barnet til søsteren din lever.

Øynene hennes rant fulle av tårer.

Jeg skvatt opp, og ansiktet mitt brant, så redd var jeg.

– Nei, barnet mitt.

Jeg så henne strekke hånden ut med en maiskolbe mens hun lo, og jeg fulgte bevegelsen til armen hennes.

Øynene mine vente seg til lyset mens jeg så meg omkring.

Hun hadde Oscar på fanget, inntil den store magen sin.

Magen min knyttet seg av sult.

Stemmen hennes var redd.

så gled øynene hans opp i hodet og til høyre.

Plutselig slo hun ut med hendene, og stemmen hennes ble skingrende.

– En av nevøene mine døde underveis!

De forslåtte beina hans var skrekkelig tynne, og knærne var hovne, som på et barn med mark.

Lot fem unger være igjen i Mexico hos moren min.

Mannen min var her, og jeg kom for å være sammen med ham.

– Jeg savner barna mine i Mexico også.

Lillesøsteren min, Teresa, pludret på fanget til mamma.

– Vi lagde kors av pinner og satte ved hodene deres.

Øynene hans var lukket nå.

Jeg skyndte meg bort for å stanse hånden hennes, vi hadde gjemt den så lenge.

– Jo, Maria, sa hun og dyttet bort hånden min.

Marta la den lubne hånden sin på min.

Julia flyttet på Oscar i armene sine, trakk snoren over hodet og åpnet posen.

Øynene hennes ble blanke av tårer.

Døtrene hennes gråt da hun og Julia gikk.

Den yngste minnet meg om Teresa, lillesøsteren min som var igjen i Mexico.

Øynene hans ble store.

Jeg gikk bort og tok hendene hans.

Jeg fikk tårer i øynene og bøyd hodet hans inn mot mitt.
– Hvordan er det med foten din? hvisket jeg.
Et øyeblikk så jeg øynene hans.
Jeg skalv, sånn skammet jeg meg, men jeg kjente det blå røre ved ansiktet mitt, som lys.
Huden hans var nesten like mørk som min.
Før hun gikk, la hun hånden sin på min.
Følelsen av hånden hennes satt igjen etter at hun var gått.
Da vi skulle gå neste ettermiddag, tok vi på oss det nye yttertøyet vårt.
Men da hun skulle knappe igjen, rakk den ikke rundt den store magen hennes.
Folk roste bildene mine.
Tomas ga meg et lodd til fødselsdagen min i fjor.
Øynene mine ble tunge og jeg holdt på å sovne, men plutselig skar en sirene fra gaten under oss gjennom luften.
Lyset på rommet vårt ble slått på, og Alicia trakk forhenget til side.
Jeg skal vise dere veien og passe på barna dine.»
når dere er trette, skal jeg strekke meg ut så dere kan hvile på vingene mine, og hver gang dere trenger meg, skal jeg gi dere velsignelser og farger.»
Jeg var veldig liten og lå på matten min på gulvet hjemme og så på mamma.
Jeg ville til henne, strakte ut de små hendene mine og hvisket:
Jeg kjente lukten hennes, mammalukten av bønner, kaffe og bål, og hun sa:
– Og der er kronen hennes.
Hun pekte mange steder på himmelen og sa navnene til de døde søsknene mine.
Da Alicia stoppet for å gå over gaten, kikket jeg ned på kåpeermet mitt.
Jeg forestilte meg at den satt på skulderen min og lyste opp alle de grå husene med farger.
Øynene hennes var trukket opp med knallblått, og hun smilte til meg med rødmalt munn.
– Datteren min... begynte Alicia, men han grep tak i kåpen min og trakk meg bort til seg.
Han holdt meg så nær at jeg kunne lukte pusten hans.
– Jeg sjekker kortet hennes senere, sa han og dyttet meg inn på et rom.
Kinnene brant, og tankene mine vandret til jeg syntes jeg hørte dempede stemmer fra en kasse.
Vanndråper sivet inn i en av sprekkene rett over hodet på meg og dryppet én for én ned i ansiktet mitt.
Saften rant som lys over fingrene hennes.
Øynene hennes var snille.
Teresa, lillesøsteren min, ble syk, hun hadde mark og feber, men Oscar var frisk, bare tynn.
– Jeg vet det, sa Alicia og gjorde korsets tegn på pannen min.
Faren deres ville ha ønsket det.»
Jeg slo hendene for ansiktet og tårer rant mellom fingrene mine.
Mens de snakket sammen i drømmen min, kurret en due i det fjerne.
Venninnen hennes, Beatriz, hadde skrevet det for henne, men ordene var mammas.
Jeg tenker på dere hele tiden, og ser på lillesøsteren deres og ser hver og én av dere.
Vær sterke, barna mine.
En morgen kikket jeg bort på Isabel mens hun arbeidet, og så tårer trille nedover kinnene hennes.
– Tanten min, gråt hun.
Jeg ble glovarm i ansiktet, og skuldrene verket under hendene hans.
Etter jobben så jeg andre kvinner se medfølelse på meg, og Isabel klemte hånden min.
Alicia kom bort og la armen om skulderen min.
Lukten fikk magen min til å knytte seg.
Jeg så en jente omtrent på min alder og like mørk som meg, bære ungen sin og en pose med mat bort til et bord.
Den høye gråten til Oscar gikk over i klynking, og jeg tørket det våte ansiktet hans med skautet mitt.
En dame kjøpte en lilla ballong til en liten jente og bandt den rundt hånden hennes.
En fremmed mann åpnet døren på gløtt, og jeg så ned, bort fra øynene hans.
Oscar, sa Marta glad, og de brune øynene hennes var varme og smilende.
– Søsteren min, moren til Tomas, ville at han skulle bli prest, sa Marta til meg.
De to mennene tok kaken sin og gikk inn i stua.

Den ledige hånden min hang ned langs siden, og jeg følte meg brydd.
Småjentene spiste opp maten sin og kløv ned av stolene.
Hjemme delte vi brødet og kjøttet med Julia og Alicia og fortalte om engelsk-undervisningen min og selskapet.
Men så, gjennom øyenkrokene, så jeg ham gå tvers over rommet og komme opp bak ryggen min.
Tomas kikket opp på forhenget vårt.
Foten hans måtte være bedre.
Tomas sto og fingret med en av knappene i jakken sin.
– Hva hendte med jobben din? spurte han og skakket litt på hodet.
– Det var synd, sa Tomas og blåste på hendene sine for å varme dem.
Den lille jenta foran meg gråt, og moren hennes tok henne på armen og prøvde å trøste henne på spansk.
Nesen hennes var rød, og det så ut som hun ikke hadde øyenvipper.
Øynene hennes virket underlige, men snille.
Han ser ut akkurat som lillebroren min.
Tomas stilte seg bak Oscar og la hendene på skuldrene hans.
– Når du ser meg, ser du faren min.
Øynene hans lystet.
Hun bøyd seg ned og hvisket i øret hans:
– Vi har arbeid å gjøre, ikke sant? sa hun til den tomme luften bak skulderen sin.
– Sjalet hennes, det har samme farge som quetzal-fuglen i buret, sa han.
Oscar, Tomas og jeg fylte de tomme magene våre med varm lapskaus, hermetisk frukt og brød.
Da Julia og jeg lå på madrassen vår, hvisket jeg:
Jeg stirret ofte på øynene mine.
– Jeg har aldri sett faren min, skjønner du, og mamma, hun arbeidet bestandig.
Øynene hans smilte.
Jeg satt og så på den svake pusten hans og var redd langt inne i magen.
Jeg la hånden på det bleke kinnet hans, men han våknet ikke, bare fortsatte å puste svakt.
Mens vi sto og stirret etter dragen, kom den gamle kona i det gyllengrønne sjalet rundt hjørnet med barnevogna si.
– Jamen er det ikke den lille kjæledeggen min.
Hun sjokket bort til Oscar og la hånden på hodet hans.
Han så på blomstene, og øynene hans ble varme.
Underleppen hennes stakk fram i et stort, tannløst smil.
Han la hånden på skulderen min.
Varmen fra hånden hans spredte seg nedover ryggen min.
Duer fløy opp mot dragen, og vingene deres skiftet farge mens de seilte av gårde på vinden.
Tomas løp opp ved siden av meg og la hendene sine over mine.
Stemmen hennes hørtes som et hulk.
Og jeg lurte på hvor mye Tomas la merke til hudfargen min.
– Kjæreste barna mine, begynte mamma.
Jeg sukket, lukket øynene og kjente Julia klemme hånden min.
Tårer trillet nedover kinnene hennes.
Oscar flyttet seg bort, og la hodet mot brystet mitt.
Hun krøp bort til en av pappeskene våre og tok opp to små plastposer.
Hun bare satt stille på madrassen vår, og noen ganger sang hun eller fortalte historier for Oscar.
Tankene mine begynte å vandre akkurat som da jeg satt i pakk-kassa.
Jeg husket de vakre påskeprosesjonene våre, med blomster, musikk og helgenstatuer.
Alicia snakket ikke, men la hånden sin på min.
Bli på plassene deres! ropte de.
Bordet mitt ristet, og en mann brølte:
Tårer sved på kinnene mine, og jeg kokte av raseri.
Hun mønstret meg fra topp til tå, og til slutt så hun på ansiktet mitt igjen.
Hun trakk den lille jakken sin sammen om skuldrene og så nedover sporet.
Tårene rant nedover ansiktet mitt.
Alicia er tatt, hvisket jeg til mannen hennes.
Vi satt tause, uten farge i ansiktet, med hendene rundt magen hennes.
Han trykket det inn i hånden min, snudde seg og skyndte seg ned noen trappetrinn.

Aldri før hadde jeg vært så sjenert for søsteren min.
Jeg løftet opp det lange håret mitt, og Julia hjalp meg å feste kjedet rundt halsen.
– Det kler deg ordentlig godt, sa han, og øynene hans smilte mens han så rett på meg.
Engelsken din er blitt bedre.
Han klemte skulderen min.
Jeg prøver å få mat til ham og søsteren min.
– Legg denne over hodet, vennen min, sa hun til meg.
Tårene mine blandet seg med regnet.
– Ha det bra så lenge, vennen min, sa hun.
Foran henne flakket lys i vinrøde, blå og grønne glasslysestaker, og det lå blomster ved føttene hennes.
Jeg så ned på hendene mine.
Alt blodet forsvant fra ansiktet mitt.
Jeg lukket øynene og kjente hånden hans på armene mine, som om han hindret meg i å falle.
– Bli med inn på kontoret mitt, sa han.
Han slo en frakk om de våte klærne mine og vinket meg bort til en stol.
Jeg prøvde å svare på spørsmålene hans, men han visste at jeg løy.
Blodet vendte tilbake til ansiktet mitt og brant som vin.
– Barnet mitt, jeg skal ikke melde deg til politiet.
Jeg så opp i øynene hans.
– For det første, hvor er foreldrene dine?
– Døde faren din nylig?
Stotrende fortalte jeg ham historien vår, men jeg sa ikke hvor vi bodde, og han spurte ikke.
Tårene trillet nedover kinnene mine.
Gå inn og be ferdig bønnen din, Maria.
– Jeg er redd, barna mine.
Dagen etter skrøt fader Jonathan av bildet mitt og hengte det opp på veggen.
– Jeg vil gjerne vise Dem tegningene mine.
Jeg hadde solgt bildene mine!
Jeg så på ansiktet hans og prentet trekkene inn i hukommelsen.
– Hvordan var byen deres? spurte jeg.
Og så pleide jeg å jobbe sammen med en av fetterne mine, som hadde en bod hvor han solgte forfriskninger til fiskerne.
– Jeg løsnet på en stakk i huset vårt, rett ved der jeg sov, sa jeg.
Og hver natt når naboen spilte pita, flyttet stjernen min seg til akkurat der hvor jeg kunne se den gjennom sprekken.
Vi snudde oss og så Quetzal-damen komme trillende bortover mot oss med vogna si.
Vi reiste oss, og hun smilte det tannløse smilet sitt og klappet Oscar på hodet.
– Yndlings-kjæledyret til lillebroren min.
Så stakk den fjeset opp i kinnet hans og boret nesene inn i det mens den mol høyt.
Oscar lo, og kattungen trakk seg tilbake fra ansiktet hans og klatret opp på skulderen.
Jeg husket katten med det skamferte øret i butikken der jeg hadde solgt bildene mine.
Kanskje katter er lykkedyret mitt, tenkte jeg.
Øynene hennes var store og hun var blek.
– Vent her ute foreløpig, Maria, men søsteren din kommer antagelig til å trenge deg under fødselen.
Magen min knyttet seg av redsel, men jeg så meg omkring i rommet mens jeg ventet, full av undring.
Hele kroppen hans var blankslitt av elde.
– Tanten til venninnen min, hun ble tatt da hun prøvde å dra på sykehuset!
Nå la Dona Elena begge hendene på skuldrene mine og sa bestemt:
Du holder bare på å få ungen din.
Dona Elena kom bort og holdt en kopp te til munnen hennes.
Jeg tok den og bøyde hodet ned mot brystet hennes.
Dona Elena satt i stolen sin ved fotenden av sengen.
– Søsteren din åpner seg langsomt.
– Jeg er hos deg, barnet mitt.
– Jeg kom hit sammen med sønnen min.
Hun så ned på hendene sine.

- Nå er sønnen min også død, men jeg har så mange pasienter, mange uten papirer, som dere.

- Den tilhørte oldemoren min.

Hun la hånden sin på min.

Julia stønnet og spente seg, og Dona Elena masserte ryggen og magen hennes.

En gang jeg flyttet meg helt opp til de skremte øynene hennes, spurte hun engstelig: Dona Elena kom inn og trakk stolen sin bort til meg.

Hun la den myke, rynkete hånden sin på min.

Akkurat som sønnen min og familien min lever i meg.

Hun satt stille, med hånden sin på min, og igjen måtte jeg tenke på mosen på de store steinene like ved huset vårt.

Julia skrek igjen, og jeg gikk bort og stilte meg ved hodet hennes mens Dona Elena så henne mellom beina og sa:

Jeg så ned på beina hennes.

Dona Elena strålte, og jeg så tårer i de gamle øynene hennes.

- Du har fått barnet ditt.

Hun sov, men da jeg la en finger på hånden hennes, tok hun tak rundt den.

Huden vår hadde akkurat samme farge.

Hun kjærtegnnet hodet hennes.

- Jeg skal være en solstråle og komme inn gjennom vinduet ditt, sang hun lavt.

Og du har fått ungen din.

øynene mine sto fulle av tårer.

Stemmen min sprakk.

Det ble stille mens hun så fra ansiktet mitt ned på ungen og tilbake til meg igjen.

Julia smilte til meg og holdt hodet mitt inntil seg.

Jeg gråt, med armene om søsteren min.

Håret hennes var langt, og vi kjemmet det i forskjellige fasonger.

Hånden min gikk til kjedet jeg hadde rundt halsen, mens jeg så på Julia.

- Det er derfor jeg jobber sånn med engelsken min.

Vi gikk tett sammen, så skuldrene våre av og til rørte ved hverandre.

Jeg fulgte etter ham og prøvde å holde hånden på skulderen hans.

Den eneste fargen var rødmalingen på munnen hans og de røde ballene han kastet opp i luften.

Tomas flyttet hånden sin inntil min, og jeg kjente varmen fra hele kroppen hans gjennom fingrene.

Oscar kom tilbake til oss og kløv opp på fanget mitt med blomsterbuketten i neven.

Den står til kjedet ditt.

- Gracias, sa jeg, og så opp igjen, rett inn i øynene hans.

- Jeg så nettopp et av helgenbildene dine i vinduet til en annen butikk enn der du selger dem.

De blå øynene hans skinte og øyenbrynene for til vær's av begeistring.

Denne gangen skulle jeg forlange mye mer for bildene mine.

- Hjertet mitt verker over å måtte fortelle dere dette, men moren deres er tatt.

Hun er borte, sendt tilbake til landet deres.

Så tok hun etter meg, og jeg kastet meg i armene hennes.

Julia husket henne åndsfraværende i armene sine.

Ansiktet mitt og hele kroppen brant.

Julia så på ungen sin og tilbake på meg.

Stemmen hennes sprakk.

- Hva med bildene mine?

Sjalet hennes var fillete, hun hadde dype ringer under øynene og hun skalv.

Jeg er redd for deg, vennen min.

Jeg klarte ikke å møte blikket hennes.

Ansiktet mitt brant, og jeg stirret ned i bordet.

Stemmen hennes var hes og anstrengt.

Men du sa jo at den var etter oldemoren din.

Hun la den myke hånden sin på min.

Deg og broren og søsteren din.

Vi burde ikke ta imot pengene dine.

- Jo, jeg er sikker, barnet mitt.

Fader Jonathan må be for moren min.
Jeg gikk og hentet bildene mine.
Stemmen hans sprakk.
Øynene hans var myke og fuktige.
– Jeg kan ikke ta imot pengene deres, sa jeg.
Marta tok ansiktet mitt i hendene.
Jeg kjente varmen hans bre seg gjennom kroppen, og så trakk jeg meg tilbake for å se på ham.
Jeg så tårer i de blå øynene hans.
Da jeg gikk, tok den gamle kona ansiktet mitt i hendene, og igjen kjente jeg lukten av mose og bregner.
Stemmen hennes sprakk og hun ventet litt.
Du har bildene våre på veggene til å hjelpe deg, og Julia til å passe på deg.
Da jeg kom til stoppestedet mitt, gikk jeg ned trappen og ut i forvirringen, trafikken og bråket i sentrum.
Stemmen min sprakk.
Nå kom lyset fra en annen kant, og ansiktet mitt spilte seg i vinduet.
Nå, på bussen, la jeg håret over høyre skulder og så inn i øynene mine i vinduet.
De mørke leppene hennes hveste som en kattunge mens hun sov.
Den bleke damen fikk øye på meg, og blikket hennes møtte mitt.
Blikket hans gled fra ansiktet mitt og nedover kroppen.
Da jeg kløv opp igjen, hamret ikke hjertet mitt lenger.
– Ja, jeg må hente lillesøsteren min.
Ana tok en av hendene mine i begge sine og sa:
Hun tidde en stund, sukket og slapp hånden min.
– Jeg tror ikke hun bryr seg om familien min.
Ansiktet hennes forandrer seg aldri.
Til slutt la hun hendene sine på mine igjen.
Jeg rygget bakover, men kunne ikke snu meg bort, og jeg så store ville quetzaler i øynene hennes.
Øynene hennes var snille, og gjennom de dype furene i huden hennes luktet jeg urtene til Dona Elena.
Jeg hørte stemmen hennes.
Jeg ville aldri gjøre familien din noe.
Til slutt hørte jeg stemmen hennes igjen.
På tegningen min fløy en fugl over en maisåker, og gjennom bladene kunne man skimte omrisset av en liten unge.
Hun smilte, og anerkjennelsen lyste ut av alle rynkene i ansiktet hennes.
Det er en av niesene mine.
Hun og mannen og barna skal til Brownsville, Texas, for å besøke moren min.
Hun og barna er amerikanske statsborgere, og mannen hennes, Manuel, har oppholdstillatelse.
Hun løftet opp haken min så hun kunne se meg i øynene.
Øynene mine var tunge og gled ustanselig igjen.
Jeg så pistolen i hylsteret hans og trykket meg inntil bildøren.
Her er førerkortet mitt, men niesen min er syk, hun har influensa.
Jeg skal besøke bestemoren min i Monterrey.
– Fyttirakkern, hvasket Manuel da politimennene gikk tilbake til bilen sin.
Jeg husket det lille hjemmet vårt da vi tok farvel.
Jeg tok på kjedet mitt og lukket øynene.
Beatriz Esqueda hadde bodd i huset sammen med de fem barna sine;
mannen hennes hadde reist for å finne arbeid for flere år siden, og ikke kommet tilbake.
Jeg så opp, men disen fra solnedgangen lå rundt hodet hennes så jeg ikke kunne se ansiktet.
– Virginia, hvor er moren din?
Har dere Teresa, lillesøsteren min?
Restene av en sløyfe satt fremdeles i håret hennes.
Hvor er moren deres?
Jeg kjente på pannen hennes, men hun hadde ikke feber.
– Har du noen beskjed fra moren min?

- Gracias, sa jeg igjen, og halsen min verket av lengsel etter mamma.
- Men Maria, du må ikke gi opp håpet for moren din.
Jeg sender deg hilsener og prøver å nå Julia Cordoba og Maria og Oscar Acosta med en beskjed fra moren deres.»
Jeg feide lille Teresa opp og holdt henne over meg, så hun kikket forbauset ned i ansiktet mitt.
Og så, etter å ha spisset blyanten, tegnet jeg håp i de snille øynene hennes.
Vi har hengt tegningen din av havet i stua, og når jeg ser den, ser jeg deg.
Den natten sov jeg med brevet hans i hånden.
Hun la de små armene sine om halsen på meg, akkurat som med mamma.
- Maria, Maria, fortsatte jeg og trykket hånden hennes mot brystet mitt, men hun svarte bare:
Hun satt på fanget mitt og tygget på den og siklet nedover haken.
- Søsteren min og jeg må gå over grensen.
Haken min skålv, men jeg nikket til svar.
- Javel, du kan følge etter oss, men skjebnen deres er i Guds hender, ikke i mine.
Teresa klynket litt, og jeg vugget henne i armene mine til hun roet seg.
Jeg satte meg på bakken og syntes jeg kunne se hodene deres mens de gikk over, enda det var nesten helt mørkt.
Med et godt grep om søsteren min gikk jeg ut i vannet mens jeg så på steinen på den andre siden i måneskinnet.
Jeg kjente kjolen hennes streife hånden min og grep fatt i den.
Jeg så ansiktet hennes i det svake lyset, men hun hverken hostet eller rørte seg.
Med ett rykket hodet hennes til, og hun kastet opp.
Lykkelig sto jeg og holdt henne skrikende i armene mine, og så kom jeg på den lille posen jeg hadde rundt halsen.
Mens jeg langsomt fortalte historien vår, begynte Teresa å sutre, og jeg holdt henne inntil meg.
Kvinnen undersøkte den oppskrapte og forslåtte armen hennes.
- Dette er mannen min, Gilberto.
- Og dette er sønnen min, Juan.
Vi har allerede mistet den lille jenta vår.
Vi kan vaske sårene hennes.
Teresa skrek da såpen sved, men jeg holdt armen hennes stille.
- Fordi jeg bare har litt penger, og Teresa og jeg må til Chicago, hvor søsteren min er.
- Kartet mitt! sa jeg høyt.
- Du mistet kartet ditt i vannet?
Men så så jeg den gamle kona i Guatemala og quetzalene i øynene hennes, og følte meg litt modigere.
Det var snart ett år siden vi mistet pappa og Ramon og tok fatt på de lange reisene våre.
Teresa klynket, og jeg la hånden over munnen hennes.
Hun sparket og begynte å gråte, og nok en gang la jeg hånden over munnen hennes.
Teresa sov inntil beina mine, og Gilberto og Estela lå ved siden av hverandre, ovenfor og til venstre for meg.
Estela vugget Juan i armene sine.
Jeg tok på ansiktet hans.
Hvis vi kunne komme oss dit, kunne tanten vår helbrede ham.
Teresa klamret seg til beina mine og gråt mens hun stirret skremt på damen.
Øynene våre møttes et sekund, og så snudde hun seg bort.
Jeg satt på gulvet og gråt og gråt, og holdt om Teresa mens hun klynket i armene mine.
Teresa sto på fanget mitt og blunket.
Så, mens jeg smilte til lillesøsteren min, begynte jeg å fortelle.
Jeg hadde ringt på døra hans, stille og fredelig, ikke noe unormalt med det.
I gata mi!
Ei av jentene gikk i morfars klasse på Kirkegata skole, skolen vår.
Men du, Bønna, ikke et ord til mora og faren din!
Egentlig er jeg døpt Katarina, men klengenavnet mitt, Bønna, sitter klistra.
Heldigvis har lillebroren min et enda verre klengenavn.
- Tenk om opplegget vårt i natt går rett til helvete, tenk om vi blir arrestert for hærverk, hele gjengen.

Han dukka opp av tåka med plastposene sine, og tomme ølkasser til å stå på.
Og så trur jeg nesten hjertet mitt hoppa over et slag.
Det ække nødvendig å ødelegge dagen min før den er begynt, vel?
Det var muren vår!
Iversen, klasseforstanderen vår, rynka panna og sa:
Broren min blei stoppa i kontroll med bilen og satt i arresten fordi han hadde glemt sertifikatet hjemme.
– Jada, han er bestefaren min, det er like inn porten her.
– Broren min, Rafael, mener det er viktig med utdanning.
Jeg har fem søsken, og familien var ganske fattig etter at faren min forsvant.
Faren min var leder for en fagforening som streika.
Det er ganske lenge siden han forsvant, faren min, fire år.
Jeg ville ikke reise fra landet mitt.
Quiterio lo og slo ut med armene igjen, og ansiktet hans var stadig åpent og tillitsfullt.
– Det derre kan jeg kanskje bruke i talen min, sa Besten.
– Talen din?
Jeg kom til å se ned på skoa mine, de nye, hvite joggeskoa.
Aldri har jeg vært så glad for å se husrekka vår og mutterns hjemme vevde kjøkkengardiner.
– Faren din har helt rett, Johanna.
En av hobbierne mine er å tegne portretter.
Åffer skulle ikke vi stille opp for klassekameraten vår?
– Å faen, ribbeina mine!
Å, døven, ribbeina mine!
– Jo, for ellers hadde jeg kanskje aldri fått vite noe om den rare virkeligheten din.
Og håret hans lukta høstvind og grønne epler.
Spissmusas pekefinger var plutselig rett foran øya mine.
Titten hadde tatt med seg skolesekken min.
De lever av verkstedet til mora hennes, og av og til er det messer og salgsutstillinger, og da er det biff og bløtkake og champagne og teaterbesøk.
Det er sånt som skjer i familien vår.
Vi møttes på hjørnet ved enden av rekka vår.
Du, jeg vil du skal forklare de vennene dine at de skal ligge unna.
– Du er klassekameraten vår, det er alt.
– Dama di var sammen med en jævla svarting...
Svaberga ut mot havet, strendene innimellom, det glatte og det forrevne, det milde og det sterke, har vært omgivelsene mine så lenge jeg kan huske.
Magnus kom bort og satte seg tett inntil ryggen min.
Hun hang rundt halsen min som et slips.
Alle verdens sensasjonsoppslag om forsvunne femtenåringer rasa gjennom hjernen min.
Hjertet mitt stoppa nesten å slå.
Hornmusikken dundra og dunka i skallen min etter altfor lite søvn.
Foran øya mine dansa det små, svarte, innbilte fluer.
Søttende mai i Sørvik hadde alltid vært en del av livet mitt.
Skjønt i mylderet av folk i badeparken sto kanskje også Uwe Rilke og kameratene hans.
Hermansen sto og prata med foreldrene mine!
– Han har fått avslag på asyløknaden sin og skal sendes hjem.
Det gjorde derimot faren min.
– Jeg gjør bare jobben min, sa han.
Men han kameraten din kom jo direkte fra Chile.
De innbilte fluene surra rundt foran øya mine igjen.
De virrer rundt foran øya mine, har holdt på omtrent hele dagen.
Broren hans ringte meg og fortalte at de satt og venta.
Rorvika har vært sommersøndagsstedet vårt siden vi blei født.
– Jolla di, sa fattern.
– Redningstjenesten er alarmert, sa Hermansen da han hadde hørt historien min.
Du lånte bort båten din.
Stemmen min knakk.
Men det gjør ingenting, han har armen godt rundt skuldra mi, og jeg smiler.
Jeg tok tak i skuldrene hans og rista.
Han sendte telex til advokaten min.

Og hele tida blåholdt han på handa mi.

– Men det er ikke du som har ansvaret, det er lovmakerne i landet ditt.

Da kjente jeg at taket glapp, taket i handa mi.

Tiro stirret på nummeret 1427, som var skriblet over døra på huset deres med fersk hvitmaling.

Selv i skyggen av huset var frykten synlig i de mørke øynene hennes.

Da de nærmet seg, kunne de høre naboen Mma Tshadi heve røsten sin over de andres.

De store armene hennes så ut som de feide mannen bakover.

«Ikke rør huset mitt!

Ikke en fot på stien min!»

Mens han sakte lot blikket gli over gruppa, åpnet den ene stresskofferten sin og tok fram noen papirer.

Det er derfor dere må ha numre på husene deres.

Dette er hjemmene våre.

Landeierne her, høvding Sekete og familien hans, fikk beskjed for lenge siden, og vi har ikke fått noen klager.

Han hevet de smale øyenbrynene sine og så på mannen med malingen.

Øynene til Tiro var ivrige, stemmen hans sint.

Hun tenkte på bestemoren deres, som de bodde hos.

Det raste så mange tanker rundt i hodet hennes.

De skulle, som forfedrene deres før dem, overleve prøvelsene i et land uten nok vann.

Høvdingdatteren Poleng var bestevenninnen hennes, og Naledi var stadig på besøk i huset.

Loven tillot ikke Mma å ta med barna sine.

«Har du noensinne sett flodhester i elva di?

For å gjøre det verre var faren til venninnen hennes, Poleng, også med på bildet.

Det lå en tung sky av bekymring over det trøtte ansiktet hennes.

Idet stemmen til Nono hevet seg til et rop, ble kroppen hennes plutselig slapp og tung, og Naledi kunne ikke forhindre at bestemoren sank tilbake på knærne.

En slitt hånd skygget for den rynkete huden under det hvite hodesjalet hennes.

Den unge hvite kvinnen hadde samlet det lyse håret sitt i en knute bak.

Hånda til Nono fjernet seg fra ansiktet, men forble presset inn i de slappe furene på haka hennes.

Naledi tittet ned på kjolen sin.

«Barnet sier at noen setter numre på husene våre, Missus.

Hvis du tar bussen, kan du beholde arbeidet ditt her.

Jeg fikk nettopp vite det av vennen din, Taolo.»

«Det er ingenting, barnet mitt.

Søstera di fortalte meg at du gikk for å høre på dem.»

Tiro trakk pusten og avla rapporten sin:

«Da vi kom til høvdingens hus, lå Mma Sekete og mannen hennes og sov ennå.

«Vi pleide å stole på høvdingen vår,» hvisket hun.

Folk flyttet seg til siden for å gjøre plass til høvding Sekete og to av brødrene hans. Pannen var bemerkelsesverdig fri for rynker, med en myk overgang fra det noe skinnende hodet hans.

Nesten som i harmoni med disse konturene lå magen og presset mot knappene i den mørke dressen hans.

Faren min leide av faren din, og nå hviler de begge under jorda på dette stedet.

Dette landet, akkurat her, er hjemmet vårt!

Naledi hadde hørt Taolo forklare at faren allerede hadde vært ti år i fengsel fordi han hjalp arbeidere på fabrikkene deres.

Hvis folket mitt hører på deg, vil det gå dem ille.

Han og brødrene hans hadde som grunneiere visst om flytteplanene i noen måneder.

Venner, la oss spørre høvdingen vår om han skal bo i et slikt hus.»

Fordi familien hans var grunneiere, fikk de husene som tidligere hadde tilhørt de hvite familiene, som kompensasjon.

Da Mma Tshadi kom til huset vårt.

Faren min ville ikke la meg gå på skolen etterpå.

«Hva sa faren din til deg?» spurte Naledi.

Kroppen til venninnen hennes skalv.

Når det kom så langt som til trusler om utvisning, ringte moren hans til skolen.

Ja, han og vennene hans hadde ant døden rundt hvert gatehjørne.
Det var apartheid som bestemte og ødela livet deres.
Etter løslatelsen fra fengselet hadde ikke faren fått sove en eneste natt i hjemmet deres i Soweto.
Taolo hadde følt styrken hans selv gjennom fengselsgitteret.
De vrenger magen din.
Faren min måtte snakke i telefonen på den andre sida.
«Hvor er venninna di?
Naledi ville instinktivt forsvare Poleng etter det flyktige møtet deres.
«Hun kan ikke noe for hva faren hennes gjør.
Han tidde, og foten hans sendte en liten stein susende ut av veien.
«Først sparker de familien vår ut av Soweto, og nå vil de sparke alle ut herfra.»
Men i dag var ikke stemmen hans lystig.
Hjemmene deres omgitt av soldater og tanks...
«Det er ikke bare én måte å kjempe på,» fortsatte Taolo, som om han leste tankene hennes.
Øynene hennes hadde konsentrert seg om å følge stien og det grålige gresset i veikantene.
Nå vet dere alle at dere og familiene deres skal flytte herfra i løpet av nærmeste framtid.
«Sir,» begynte hun tvilende, «hvor skal du dra hvis de tvinger tswanaene til stedet de kaller hjemlandet vårt?»
«Jeg har ikke vært der siden besteforeldrene mine døde da jeg var liten.
Foreldrene mine slo seg ned i Transvaal,» svarte læreren stille.
«Sir, moren min snakker tswana, men morsmålet til faren min er sotho.
Naledi tittet på læreren sin, ydmyket på hans vegne.
Hun klarte ikke å bli klok på øynene hans.
Stemmen hans var bitter og sint:
hva er vitsen med et sted de kaller hjemlandet vårt?»
De dumpet tanta mi i Rooigrond.»
Hjemme hadde tanta mi dyrket mark og noen dyr.
Uten at hun hadde tenkt over det, gjallet stemmen hennes ut:
«Moren din får deg ikke så lett ut av dette.
Du har tydeligvis bestemt deg for å ignorere advarslene mine!»
Plutselig hoppet stemmen hans.
«Vi snakker bare om livene våre!
Begge dere to går til kontoret mitt.
Det har ingen effekt på deg, og straffen din skal bli mer alvorlig.
Uten å fjerne hendene sine, løste de fire elevene noe på grepet sitt.
Beina hennes var matte og hodet dunket.
Når hun prøvde å rette på klærne, følte det som om hun ikke lenger hadde skikkelig kontroll over hendene sine.
Jeg skal sende med deg et brev til foreldrene dine, og beslutningen min er endelig.
Det var verken sjokk eller sinne å spore i ansiktet hans.
Han hadde sagt at han ville gi henne frist til neste dag for å love å adlyde reglene hans, ellers måtte hun godta utvisning.
Han så ikke ut til å bry seg om den gode kvaliteten på skolearbeidet hennes, eller om de høye prøvekarakterene hennes.
I brevene fra Grace om det som foregikk i Soweto, visste Naledi at folk konstant ble skadet, og at vennene deres rett og slett måtte fortsette.
Det var for mange motstridende tanker som fosset gjennom hodet hennes.
Hun måtte treffe Taolo og faren hans.
Noen grep armen hennes og trakk henne av veien.
Høvdingen vår har sveket oss.
Det er derfor han har bedt den hvite mann om å ta ham og familien hans med bort.
Han vil dra til det store huset han er blitt lovet i hjemlandet vårt.
Men jeg er sikker på at de først vil bygge et digert gjerde rundt det nye huset hans.
En høvding skal beskytte folket sitt.
Det var noe i måten hans å være på som hadde forandret seg.
Alt faren hans sa i går, er sant.
Kanskje hun hadde måttet bli igjen med Nono fordi bestemoren deres hadde blitt dårligere.
«Jeg ser sønnen din er tilbake,» la Naledi til før hun gikk.

Etter sykdommen til Dineo hadde Nono også prøvd å holde en liten grønnsakshage på gårdsplassen deres.

Tonen til Naledi avslørte forbauselsen hennes.

«Men jeg kommer ikke for å besøke faren din.

Jeg er ute etter moren din og deg.»

«Jeg kom for å spørre moren din om hun kunne se til bestemoren min.

Den andre beskjedet min er fra Mma Tshadi.

Høvding Sekete har pakket koffertene sine og dratt med familien sin.

Mma Tshadi tror faren din kan hjelpe til.»

«Jaså, endelig har høvdingen deres avslørt seg selv!

Men jeg er lei for det med bestemoren din.

Jeg skal hente moren min med en gang.»

Vent et øyeblikk, så skal jeg hente veska mi.

Det er noen ting der jeg kanskje trenger til bestemoren din.

Men øynene hennes virket likevel mildere og mer tolerante enn det ofte ertende og harde blikket til Taolo.

Taolo fulgte Naledi og moren sin gjennom landsbyen til de kom til kirken.

Hun tok temperaturen på Nono og kjente på håndleddet hennes.

De forsiktige undersøkelsene hennes avslørte at Nono hadde veldig høyt blodtrykk.

Det er vitaminer i det, så det vil hjelpe bestemoren din å bli sterkere.

En av elevene fra skolen hennes var der og spurte om søsteren hans hadde kommet seg.

Naledi la hånda på skulderen hans, men han ristet den av seg.

«Jeg er glad huset hans brenner!

Du kommer til å få problemer med den svære kjeften din.»

Naledi tenkte på Poleng mens øynene hennes var fengslet av flammene.

Hun kunne føle varmen gjennom de tynne skosålene sine.

Når hun sto på tå, var metallet i sengestolpene hennes alt hun kunne se gjennom røyktåka.

Det så ut til å rive henne ut av tankene sine.

Da de ventet ved krana for å få fylt vannbøttene sine, kom politiet.

Kunne de ikke få vannet sitt først?

En blanding av skrik og latter satte seg fast i halsen hennes.

Mannen med roperten fortsatte å utbasunere meldinga si lenger opp i landsbyen, mens den hvite betjenten så ut til å mønstre horisonten langs landsbyveien.

Gårdsplassene deres lå nesten inntil hverandre.

En politimann dukket opp tett bak, og med riflen sin i ryggen på David, tvang han ham til å løpe i retning av kirken.

Naledi tvang de stive lemmene sine i bevegelse.

Den lille jenta knuget dukken sin inntil seg.

Oppførselen hans var enerverende, og Naledi prøvde å ikke se på ham.

Hvis du ikke vil snakke med meg, er jeg nødt til å ta deg med til sjefene mine.»

«Hvorfor spør du barnebarnet mitt så mange spørsmål?

Unge mann, hvorfor tar du ikke spørsmålene dine med til noen som har tid til å vandre gatelangs?»

Hun så dype furer langs den lysebrune pannen hans, og øynene hans smalnet bak de tynne rammene på brillene.

Men jeg forteller deg at barnet mitt ikke har tid til slike ting.»

Naledi følte politimannens øyne skifte over til henne, og tonen hans var igjen skarp:

Nono klappet hånda hennes.

Naledi og Tiro skyndte seg ut til krana med bøttene sine.

Broren vår er ingen løgner!»

Moren deres ville ikke komme tilbake før senere på kvelden.

Andre hadde sett dem tvinge både Saul Dikobe og sønnen hans inn i van'en.

Naledi bet seg i leppa mens hun så Mma Dikobe ta fram en kam og putte den i veska si før hun smalt den igjen.

Har sønnen din det bra?»

I går hadde hun vært så sterk og sikker når hun hjalp familien deres.

Hun prøvde å forestille seg hva som kunne skje med Taolo, faren hans og David Sadire på en politistasjon et eller annet sted.

Men Mr Molaba ba henne ikke engang komme til kontoret sitt.

«Be alle vennene dine om å komme på gudstjenesten,» hvisket Dan.

«Hvorfor får jeg ikke lov til å komme til deg av bestemora di?
Øynene hennes ga en annen beskjed.
Elevene rant ned trappene fra klasserommene sine.
Naledi puttet en penn i lomma på jakka si.
Naledi, som sto helt foran, så ham fingre med jakkeslaget sitt.
Også jeg ble henrykt da elevene dine kom til meg med ideen til denne gudstjenesten.
Så la oss begynne dagen med en av favorittsalmene mine, Fremad, kristne soldater.»
Det er her pennene deres kommer inn i bildet.
«Min eldre søster og mannen hennes bor hos oss, men de kommer ikke hjem på lenge.»
Foreldrene våre og de eldre må få vite at vi er bestemte på å ikke flytte.
Protestmarsjer var ikke noe nytt for venninnen hennes i Soweto, Grace, eller for Taolo.
Men etterpå hadde det vært et glimt av skam i øynene deres.
Nono så ikke på barnebarnet sitt, så Naledi kunne ikke lese det på ansiktet hennes.
Hun hadde fortrent alle grusomme forestillinger om skuddsalver fra tankene sine.
Da Mma Dikobe hadde snakket ferdig, tok Mma Tshadi den ledige hånda hennes:
«Du er en del av familien vår nå, Mma.
Vi trodde på alle historiene høvdingen vår fant opp.
I går sendte jeg to av barna mine for å vanne plantene deres.
«Jeg var uten mannen min i lang tid.
Det er vanskeligere nå, siden sønnen min også er borte.
Selv om hun sa de siste ordene mykt, skalv stemmen hennes av ubeskrivelig raseri.
«Det vil glede meg å se barna dine hvis de kommer, Mma, tusen takk.»
Jeg vil se nærmere på pillene dine,» sa hun.
De kommer rett forbi skolen vår, så vi kan bli med.»
Gjetergutten plystret, og hundene hans kom løpende tilbake til ham.
Rektoren brølte som en okse, men stemmen hans druknet fort.
Da hun prøvde å titte bak seg, snublet hun, men heldigvis grep noen armen hennes.
Hunden fikk tak i en flik av kjolen hennes.
Piskesnertet over skulderen og armene hennes sendte henne tumlende i bakken.
En støvel traff ribbeina hennes, og hun rullet seg sammen i smerte, med hendene over hodet.
Jeg klarer meg,» sa Naledi til Ben idet hun slapp armen hans.
«Nei, jeg må finne broren min,» insisterte hun.
Blodet silte nedover ansiktet hans der han snudde seg.
Idet hånda hans grep nettingen, glefset bikkja tak i foten hans.
Det var tydelig at han ikke ville slippe politiet inn på skolen sin.
Skaden til Tiro var kanskje alvorlig den også, og hvis politiet fikk fatt i ham ville tilstanden hans kanskje forverre seg kraftig.
Hvor langt kunne han gå med skaden sin?
Tanken på å måtte fortelle Nono at Tiro var savnet drev den verkende kroppen hennes videre.
Et par av dem holdt farten hennes en liten stund, men hun merket dem knapt.
«Har broren min passert her?»
Da han ristet på hodet, frøs den varme og svette kroppen hennes til is.
Hånda hennes lå over munnen, som et tegn på en stillhet Naledi ikke visste hvordan hun skulle bryte.
«Hvorfor tenkte du ikke på å hjelpe broren din før?
De såret bare kroppen hennes, dette såret hjertet.
Og det som var verre var at de menneskene kunne hun hate på grunn av ondskapen deres.
Nono tittet kort på barnebarnet sitt, og samtykket.
«Det er mørkt i huset hennes ennå,» sa Naledi lavt.
Nono tok Tiro i armene sine.
«Hva er galt med beinet ditt?» spurte Nono da hun la merke til haltinga hans.
De hadde ventet til vaktmesteren var på toalettrunden sin før de fikk ham ut.
Så dro vennene hans, og læreren hans tok ham med seg til sykehuset.
Hun undersøkte selv skaden hans.
Sakte hevet hun det trøtte blikket sitt:
Hvem kan hjelpe foreldrene deres å få dem hjem?»
Nono tidde, og den beinete hånda hennes strakte seg ut etter armen til dattersønnen.
Det beste ville være om du, Naledi, sa at broren din hadde vondt i magen.»

Dette var noe ganske annet enn de barnslige spøkene som ofte hadde vært en del av leken deres.

Hvorfor kan du ikke bli hjemme hos broren din?»

Kanskje politiet lette etter en voksen som kunne ha hjulpet elevene å organisere protesten sin.

Samtidig fløy tankene hennes til pastor Radebe.

Naledi var taus, tankene hennes var en slagmark.

Vi kan fortelle foreldrene mine at bestemora di er på sykehus, og at du ikke har noen steder å bo.

Ved ordet «telefon» hadde tankene hennes begynt å summe.

«De har stengt skolen vår, Mma.

Legen mener at det er brudd på hodeskallen hennes.

Moren hennes har vært her i hele morges.

Det var liten trøst Naledi kunne tilby for å dempe de varme tårene hennes.

«Var du på skolen min også?

Det siste skikkelige måltidet hennes hadde vært kvelden før, og hun var sulten.

Her hadde hun og vennene hennes lekt «hus» da de var små.

Hvis Naledi blir med meg, kan hun ta med seg litt mer bandasje fra huset vårt.

Og så kan hun skifte på broren sin i morgen.

Men noe slags tull, og dere er tilbake på de kalde sementgulvene før dere rekker å si navnene deres!»

Både Taolo og faren hans ga Naledi hver sin klem.

Naledi ventet, mens lykta hennes glimtet bortover i sprekkene og grøftene i veien.

De ville ikke la seg avfeie med bannlysningen og ville bruke Taolo og moren hans som sendebud mellom dem.

Hjemkomsten til Saul Dikobe og sønnen hans brakte en ny stemning over Bophelong.

Heller ikke tanken på at regjeringa prøvde å tvinge dem vekk fra åkrene deres, hindret landsbyboerne fra å pleie dem.

Borte på den hvite farmen hvor hun hadde tatt plassen etter Nono, luket Naledi ekte ugress med hakken sin.

Hjertet hennes brant intenst av sinne over urettferdigheten i det hele.

De hvite veggene i bygningen kastet av seg det varme sollyset, som raskt trengte inn i fortauet under føttene deres.

«Hvordan skal bestemora mi komme seg dit?

Ta med deg bestemora di og stikk!»

Det var dekket av bittesmå svetteperler som glinset på den brune huden hans.

Naledi kunne høre stemmen sin stige skarpt.

Naledi så at øynene hans smilte kort til henne der hun hjalp Nono å lene seg til veggen.

Det var som om sinnene deres pustet sammen.

Neste morgen kom Taolo løpende med nyheter som forandret planene deres.

Moren hans hadde tydeligvis henvendt seg til disse da hun var i Johannesburg og fortalt dem om Bophelong.

Moren hans hadde holdt det hemmelig, selv for ham.

«Foten min er bedre.

Den svarte kompanjongen deres så fullstendig avslappet ut.

Vi må begynne på arbeidet vårt!»

Ifølge den yngste datteren hans hadde han lagt av gårde med feet tidlig om morgenen.

«Hvordan kan vi flytte, når vi har feet vårt her?»

Etter krigen tilbød faren til høvding Sekete farfaren deres et sted å bygge hus på, i tillegg til et par dyr.

Mens faren til høvding Sekete og farfaren deres var i live, trengte de aldri å betale leie.

Men etter at begge de gamle var døde, begynte høvding Sekete å be faren deres om betaling, fordi han trengte penger til den stadig økende familien sin.

Faren deres hadde ikke villet krangle.

Da hun avsluttet historien sin, tidde de tre rundt bordet i sympati.

Det var andre gang Naledi hørte latteren hans buldre.

Jeg er sikker på at hun gjerne vil høre om noen av vennene sine.»

Men for øyeblikket er alle de andre vennene dine i komiteen trygge.

– og vennene dine har tenkt å samle ungdommen så de kan bli med i Motstandskomiteen vår.»

Du får høre med vennen din her, som klarte å treffe dem i går.
Det var ikke bare kroppen hennes som var svak - livskraften hennes virket også svekket.
Selv om de ennå lå i dekning, planla de et møte hvor de skulle legge opp slagplanen sin.
Det var bare Seketefamilien som ville få noen kompensasjon for jorda si.
Deres eneste håp var sannsynligvis å få publisitet, å få historien sin i avisene, for regjeringa likte ikke at folk fra andre land fikk høre om disse forvisningene.
Resten av dagen gikk fort, og komitémedlemmene fullførte intervjuene sine.
«Hvorfor ødelegger dere kirken vår?»
Naledi kunne se slitet i ansiktet hans da han hentet den neste steinen.
Hun la ned konvolutten sin og hjalp den gamle mannen.
Tonen hans var avvisende.
Til slutt hadde de sluppet inn på kontoret hans.
Dommeren fortsatte å skrive en stund ved skrivebordet sitt før han tittet opp på dem.
Irritasjonen lyste i ansiktet hans.
Han spurte Mma Tshadi bryskt hvorfor hun plaget ham når «alt burde være ganske klart for dere og folket deres nå».
Naledi kunne ikke se ansiktet hans i mørket, men hun kunne føle anspenheten i kroppen hans.
Stemmen hennes var myk, men klar.
Huset hans var det eneste i landsbyen man kunne se Dikobene fra.
Et av vinduene hans vendte faktisk mot huset deres.
Med et av de sjeldne, forsiktige smilene sine, snek Mma Tshadi hånden ned foran på kjolen og trakk fram et brettet papirark.
Vi kan få bruk for de friske hjernene deres!»
Mma Dikobe gjorde ingen forsøk på å skjule bekymringen i stemmen sin.
Men mannen hennes bare ristet på hodet mens han satte seg ved bordet.
I løpet av de siste par ukene hadde broren hennes forandret seg.
Levningene deres er begravd her, og deres graver er hellige for oss.
Hva vil da skje med kveget vårt?
Vi betaler også den hvite farmeren for å bruke vannet hans.
Maskinen deres står og venter,» la han stille til.
La dem etterlate levningene mine her også.
En gang iblant rykket det i skuldrene hans, og kroppen hans var stram og spent.
Han fortsatte å holde hånda hennes der de halvveis jogget, halvveis gikk.
Hva hadde politibesøk med vannet deres å gjøre?
«Politiet sier at det er terrorister i landsbyen deres.
Øynene hans var fulle av bekymring.
Hvis han hentet Mma Dikobe i bilen sin, kunne de sammen kanskje sette i gang en slags leteaksjon.
Folk avslo sjelden ønskene hennes, med mindre de var som den hvite dommeren.
Han begynte lavt, men sakte og jevnt steg tonen i stemmen hans.
Naledi følte hjertet stige og falle med ordene hans.
Det var som kampen deres.
Det var bare ved ordet «barn» at stemmen hennes skalv en smule.
Tiro rykket i Mma Tshadi for å få oppmerksomheten hennes.
Alle var tause, blikkene deres var rettet mot familien rundt bordet.
Den dype stemmen hans ljomet ut over tilhørerne i månelysset, over steinhausene og ruinene, og inn i de mørke avkrokene bortenfor.
Moren hans gikk inntil ham.
Øynene hans smalnet i skjæret.
Du bør nok be den lille forsamlingen din om å spre seg.
De dyttet til folk med riflene sine, de tvang dem bort fra den gamle kirkegården.
Nono prøvde å trøste henne i de svake armene sine.
Men barnet merket bestemorens skjørhet, og det så ut til å øke skrekken hennes.
Da de kom hjem kvelden før, hadde det unge ansiktet hans vært hardt.
Med et godt grep rundt Dineo kom Naledi seg bort til matta si.
Barnet var ikke lenger hysterisk, men kroppen hennes skalv ennå av hulkene.
De trøstet hverandre med kroppene sine, og gradvis hjalp varmen, sammen med det intense raseriet og sorgen som brant inni henne, til å tørke tårene til Naledi.
Ikke forlat områdene deres før dere får beskjed om å lesse på lastebilene.»

Hjertet hennes dunket hvileløst.
Drømmen hans var å bygge et hus av stein når han fikk nok penger.
Bakfra hørte hun vagt navnet sitt.
Men hjertet hennes brant, blodet pumpet som rasende.
Hvorfor er du ikke på gardsplassen din?»
De kraftige politifingrene knuste armen hennes.
De som eier fe, kan forlate områdene sine og komme og snakke med farmerne her.»
Hun og Tiro hadde hjulpet Mma å bygge det på et av besøkene hennes.
Hun klemte dukken tett inntil seg, og med tårevåte kinn stirret barnet uforstående på de knuste restene av hjemmet deres.
«Søstera mi ba deg være forsiktig!» ropte han.
Nå var huden hennes løs og vissen, og et langt livs vanskeligheter var etset inn i ansiktet hennes.
Naledi knelte ved siden av henne og tok hånda hennes.
Nono åpnet øynene og så på barnebarnet sitt.
Nærmeste sykehus var sannsynligvis enda lenger unna enn det i Boomdal hadde vært i forhold til landsbyen deres.
Når folk snakket, noterte reporteren flittig på blokka si.
Naledi så reporteren hurtig skrible ordene hennes ned på blokka.
Det var bare raseriet deres som forhindret dem i å synke ned i desperasjon og oppgitthet.
Fargen på steinene minnet Naledi om kirken deres hjemme.
Kunne det ha vært herfra forfedrene deres en gang hadde fraktet steiner til Bophelong?
Det virket faktisk som om hun hadde problemer med å fatte de nye omgivelsene deres ordentlig.
Svaret hennes måtte hentes på postkontoret i landhandelen.
Deretter kom brevet ditt.
Hun savnet moren hans også.
Hodet til Naledi rykket seg ut av sidesprangene sine.
Pastor Radebe tok armen hennes og førte henne litt til side for forsamlingen.
Den ene hånda hans lette i lomma på den svarte kappa og fisket fram en konvolutt.
Hun ville veldig gjerne treffe deg og familien din også, men hun hadde ikke tid.
Da han ga henne konvolutten, tok han hånda hennes i begge sine og trykket den fast i et sekund.
Jeg vil gjerne se til bestemoren din.
Mma Dikoe fortalte meg om sykdommen hennes.»
Han rusket Dineo lekent i håret og vendte så tilbake til menigheten sin.
Dineo klatret øyeblikkelig ned fra ryggen til søsteren sin og løp etter ham.
Du kan få adressen min fra den som kommer med dette brevet.
Hvis det hadde vært tak på himmelen, tipper jeg alle stemmene våre hadde løftet det av.
Nå holder vi til i Soweto igjen, hos broren til faren min.
Men øynene deres lyste av iver mens de fulgte etter fuglen.
– Men hvor er den røde fuglen min?
Mattias og Anna stanset ved kvernhjulet sitt.
– Moren vår, sa barna.
– Først skal jeg og tjenestejenta mi ha oss en tår, sa Pompadulla.
Ja, hun fikk det for seg at hun kunne gi sjelen sin til linden...
– Løp ut på de kvikke små bena dine, du, og hent den til meg.
Nå myldret de fram fra hulene sine og flokket seg rundt Stina Maria som skygger.
– Det blir aldri stille likevel så lenge slekten hennes fins på Kapela.
– Vakkerungen min! skrek hun.
– Lysbarnet mitt!
Hun feide de andre unna og slo skyggearmene sine rundt Stina Maria.
– Jeg selv og ingen annen legger barnet mitt til å sove når det er tid å sove.
– Kom, kom, vakkerungen min, mumlet hun, kom, så får du sove!
– Vakkerungen min, følg sauene og lammene dine!
Farfar tok kjeppen sin og dunket den i bakken.
Vær ved godt mot, unge konge, væpneren din er på vei.
Men hvordan kan en væpner trengte inn i fengselet hans i denne natt som er kongens siste?
– Å, nådige herre, ordene til en fattig muskant triller som erter uten styring, la meg vandre i fred med lutten min.

Gå så inn til kongen din!

Og nå ser han væpneren sin, da gråter han stille.

Den stormannen som for lenge siden bygde borgen sin her ved sundet, han var nok en rev. Og stig opp, mine bueskyttere, på de lynrappe hestene deres, la vindebroen gå, ri ut, ri ut!

Og derfor jubler akkurat nå fem av bueskytterne hans utenfor hulen, derfor lyser akkurat nå øynene deres av grusom iver.

Men se, der kommer han jo selv ut fra hulen og leier den kneggende hesten sin ved bisselet.

– Jaså, gutten min, du er altså på vei hjem, sa en barsk stemme med tydelig engelsk aksent.

Etterpå gikk han ned i kahytten sin igjen.

Det hadde begynt å regne, og han gikk tilbake til kahytten sin.

Sto den i stallen sin fortsatt?

Han lukket øynene, og leppene hans beveget seg.

Blikket hans gled undersøkende langs bredden.

Fingrene hans gled langs grenen.

Han smilte og krøp inn i hytten sin.

Han klemte til rundt det primitive spydet sitt.

Sulten rev og slet i kroppen hans, og han styrtet fram med løftet spyd.

Blikket hans gled langs strandbredden under.

Det var forferdelig varmt, og svetten silte nedover kroppen hans.

Det hvinte om ørene hans, og han så ingenting.

Det verket i hele kroppen hans, og hjertet hamret av opphisselse.

Alec gjorde bålet i stand for natten og krøp inn i hytten sin.

Det røde håret hans var langt og pjusket, og ansiktet og kroppen var brunbarket av solen og været.

– Nå er det overstått, gutten min, sa han og la armen om skuldrene til Alec.

– Hvem er Svarten, gutten min?

Var historien hans så fantastisk?

– Vi må dra av gårde, gutten min.

Kapteinen og Pat hadde tatt tak i armene hans.

Det gikk kaldt nedover ryggen deres.

– Den frelste livet mitt, kaptein.

Kapteinen diskuterte med karene sine igjen.

Da han snudde seg, virket ansiktet hans barskere enn før.

Alec hørte ikke spørsmålet hans engang.

Han lot seg synke lenger ned i vannet mens hånden hans gled over manen og halsen.

Det ene benet hans var helt slapt.

Jeg håper aldri at jeg kommer til å gjøre noe slikt igjen, gutten min.

– Hvis du vil gi meg adressen din, skal vi telegrafere fra første havn vi anløper og fortelle foreldrene dine at du er fin form.

Hingsten snappet det ut av hånden hans.

Han skrev navnet sitt og fikk utlevert pengene.

– Vel, gutten min, sa han, vi er altså kommet dit hvor våre veier skal skilles.

Han la en arm rundt skulderen hans:

– Det skal du ikke tenke på gutten min, vi skal ikke ha noe.

Tauet ble rykket ut av hånden hans.

Hvis foreldrene hans bare ville la ham beholde hesten!

– Ta genseren din og bind for øynene, sa politimannen.

– Dette er hesten min, sa han stolt.

– Jeg skal fortelle hele historien senere, sa Alec, det var Svarten som reddet livet mitt!

– La oss nå se på det, gutten min, sa faren.

– Bare vent til hun ser hesten som skal stå på stallen hennes, sa Alecs far alvorlig. Kom igjen, gutten min, ta hesten inn.

– Vel, gutten min, skal vi gå hjem til mor.

– Du kan ta denne, gutten min, sa han, jeg har en til.

Han så opp på moren og oppdaget at øynene hennes var våte:

Alec tok hånden hennes, og sammen gikk de inn i dagligstuen akkurat da faren og Joe Russo

kom inn.

Faren var opptatt med å stappe i pipen sin:

– Ja, ja, gutten min, la oss så høre, sa han.

Moren knuget hånden hans.

En stund senere gikk Alec opp trappen til værelset sitt.

Tony snudde seg og ansiktet hans lyste opp i et smil:

– Vel, nå skal vi på arbeide, vennen min, sa Tony.

– Du liker ikke å si farvel til kameraten din?

Alec så at de små, grå øynene hans gled undersøkende over hesten:

– Hopp inn, gutten min, sa han.

Føttene hans var gjennombløte av duggen i gresset.

Foreldrene hans visste ikke engang hvor han var:

Etter frokost listet han seg opp på værelset sitt mens moren var inne i stuen.

Ta pengene, gutten min, og skynd deg ned i forretningen.

Skjorten hans var våt av svette, øynene hans lyste av glede:

– Du må ikke gi opp så lett, gutten min, svarte Henry.

Henry satt i stolen sin borte i hjørnet.

– Hallo, vennen min, sa han, skal du bli med ut og få litt luft?

– Ja, sa Henry, vi skal vise foreldrene dine at du greier både leksene dine og treningen av hingsten.

Pipen hans hadde sluknet, og han tente på en fyrstikk.

– Hva er på ferde, gutten min? spurte hun.

– Vel, gutten min, vi kan jo like godt starte opp med det samme.

– Hallo igjen, vennen min.

Svarten stakk mulen ned i lommen hans.

– Du venner deg nok til det, vennen min.

– Er du skadd, gutten min? spurte han nesten forskrekket.

Henry lot hånden gli over benet hans:

Hingsten kom bort til han og gned mulen mot lommen hans:

– Du har virkelig vært flink vennen min, la han til stolt.

– En fornøyelse, gutten min, sa Jake.

– Kom igjen, gutten min.

Øynene hans vek ikke fra hingsten.

– Så starter vi opp, gutten min, sa han.

– Nå er det over, gutten min, sa han.

Hvor har du fått den fra, gutten min? spurte han.

Det verket i hele kroppen hans.

Alec krøp helt sammen, hjertet hamret i brystet hans, og han følte en egen forventning.

– Nei, gutten min.

I lyset fra fyrstikken så Alec det beslutsomme uttrykket i ansiktet hans.

Alec så blikket hans gli nedover linjene, og han så også skuffelsen i ansiktet hans.

Det begynte å suse i ørene hans.

Enhver forestilling om tid og sted forsvant, og de begynte å gå rundt i hodet hans.

– Det gikk fint, gutten min, men du ville jo ikke slippe.

Titt i spaltene mine i morgen.

Da de var gått, stakk Henry armen sin under Alecs.

Hvordan tror du foreldrene dine vil stille seg?

Og han nevnte den hver eneste dag i radioprogrammet sitt.

Den kom bort til Alec og nappet i skjorten hans:

Hjertet hans hamret da han leste:

Øynene hans møtte Henrys.

Jeg sitter og ser på stoppeklokken i skrivebordsskuffen min.

Han begynte å gni kroppen dens med en bløt klut:

Han sto litt tvilrådig, så bredte et smil seg over ansiktet hans:

– Vognen vår står lengst nede, sa han.

Du får gå ut på vekten, gutten min, så får vi det unnagjort.

– Er du klar, gutten min?

Alec Ramsay har igjen herredømme over hingsten sin.

Nå har den revet tøylene ut av hendene hans.

Gamle Napoleon vrinsket igjen og stakk mulen sin opp til Svarten:

Mona og Morten hadde bytta klokker, og Elisabeth hadde gitt Snorre rumpetrollene sine. Hun var temmelig innpåsliten, klorte seg fast i gjerdet vårt, rikka seg ikke. Hun hadde en hel pose i forklelommen sin. Jeg gikk nærmere sånn at jeg kunne se oppsynet hans. Faren min som er fra et lite tjyvhøl ute ved kysten, har heller ikke folkskikk. Man må aldri gi seg, bruker mora mi å si. Evelyn er venninna mi. Mora mi sier at hun sikkert er over seksti. Hun satt i gyngestolen og røyka på en av de lange, tynne sigarene sine. Da smilte hun sånn at vi kunne se de store, gule tennene hennes og spurte: Jeg sa at det gikk fint med mora mi. Jeg brukte å handle for henne, og faren min sendte penger hver måned. Da hadde hun kunnet være heime midt på dagen og smurt på brødiskiva mi. – Neivel, mumla hun og satte fram fisken sin. På skolen vår har vi tre alarmer i glass og ramme på veggen. Plutselig sto hun framfor meg og skreva over den der snobbesykkelen sin. Takk for brevet ditt. Han satt i solstolen med kikkerten sin. Evelyn patta veldig på sigaren sin. Tilfreds kunne hun være sjøl, tørr og fin der hun satt i silketøflene sine! Sto helt stille og studerte tennissokkene sine. Johnny fikk cornflakesen sin inn i stua. – Spis maten din, sa jeg. Det lyse håret hans skinte i ettermiddagssola. Det er der damene får ungene sine. – Ja, sjå her, sa mora mi. Johnny kunne ikke legge seg uten bamsen sin, og det kunne ikke Janne heller. Mamma hadde reid opp dobbeltsenga si til alle gjestene. Mamma satte seg nærmere og la ei hand på armen hans. Men det var såvidt, for jeg var blitt helt skjelven av all preikinga hennes og det at hun ble mørkerød og nesten blå. Mora mi beit seg hardt i nerleppa. Sannelig var hun blitt flittig å skrive brev, bestemora mi. Jeg visste ikke om jeg hadde sett mora mi så glad noen gang. Jeg fant fram de nye joggeskoene mine. Elisabeth hadde tatt toget og skulle være hos besteforeldrene sine i minst tre uker. Jeg hadde ikke før tenkt tanken, så hadde jeg den digre, hårete klubba hans rett oppi glaninga. Jeg rydda på rommet mitt. – Har du løst å sjå lillesøstera mi? spør han. Nå skal han se i boken sin. Kjære, lille fjomsedyret vårt. Ruske-Sara ler og smiler - hun vet hvordan hun skal få viljen sin. Ludde bygger med klossene sine. Kan jeg få prøve luen din? spør Ruske-Sara. Men når Ruske-Sara tar på seg luen til Ludde, forsvinner hele hodet hennes! Ludde bader i den nye, fine badebaljen sin. Kan jeg få låne ballen din? spør Ruske-Sara. Ludde er veldig glad i bamsen sin. Nå har Bamse spist opp alle kakene mine. Bamse har fylt vann i skoen min og bruker den som badekar! Bamse har fått tak i votten min, og nå hopper han omkring som en grønn kenguru! Ikke fei gulvet med tannbørsten min! Vil du øyeblikkelig ta ut den agurken fra trompeten min! Hvis du sitter på hodet mitt, kan jeg ikke se noen verdens ting. Tullete skrulle-bamse - du må da skjønne at du ikke kan bruke melkekruset mitt som hammer. Og vær så snill å ikke legge poteter i lommene mine... Bamse, du vet godt at du ikke får lov til å skli på såpen min! Du skal få lov til å sove i sengen min! Når han ville ha lua si, sa han ikke som andre folk i Sverige:

- Den fine suppebollen vår, sa hun.

Mor til Emil syntes synd på den vesle gutten sin.

- Du slipper å vaske ørene, Emil, sa hun og blåste på fingeren sin.

For far til Emil var sannelig også redd for gutten sin.

Gjennom kjøkkenvinduet kunne hun se den snille lille gutten løpe rundt og leke med den vesle søsteren sin.

- Jeg blåser i den dumme festen deres, sa Emil.

- Bare til du har tenkt ordentlig over det der spillet ditt, pleide far hans å si.

- Går dette bra, skal Ida få sprellemannen min, det lover jeg, sa Emil der han krøp.

- Den som jeg stakk i veska hennes, sa Emil.

Emil elsket børsa si og ville ha den med seg i senga om kvelden.

- Hva er i veien, gutten min?

Det ble hun jo ikke rik av, men heldigvis hadde hun skjegget sitt.

- Dersom du blir med meg bort til vogna mi, kan du få litt mere høy.

Det stod mye om bravadene hans både i Smålands-Tidende og Hultsfreds-Posten.

Hun ville vel se hvor mye hun hadde tjent på skjegget sitt en eneste velsignet søndag i Hultsfred.

- Derfor skal du også få se på skjegget mitt så mye du vil, helt gratis.

- Å, føttene mine, sa mor til Emil, og far til Emil nikket dystert.

Men det var etter det spillet at Lønnebergfolket satte i gang innsamlingen sin.

Det pleier mødre bli når folk kommer og klager på barna deres.

Hun hadde alvorlige, grå øyne, og vennene hennes sa at håret hennes var kastanjebrunt.

Harrison var den nye naboen deres.

Da folk bad ham om offer til presten, svarte han at han først ville høre hvor mange dollars preknene hans var verd.

Jeg måtte løfte opp skjørtene mine!»

Og jeg sa til tanten Deres at nå fikk hun sørge for at det ikke hendte oftere – og så lar hun det hende.

«Jeg beklager,» gjentok Anne fast, «men hadde De holdt gjerdet Deres i bedre stand, kunne ikke Dolly komme ut i åkeren.

«Gjerdet mitt er bra, det,» han ble sintere og sintere.

Se på stakkars Mary: hun ligger for døden, og ikke skjønner jeg hvor det skal bli av de to barna hennes.

Så er det den ynkelige Timothy Cotton og familien hans, som kommer til å falle fattigkassen til byrde.

Fru Pye har tatt til seg den foreldreløse nevøen sin, Anthony Pye.

Ville det ikke være utmerket om vi kunne få Boulter til å rive ned det fæle gamle uthuset sitt for eksempel?»

Naturligvis vil jeg ikke gjøre deg mistrøstig, Anne, for det er virkelig noe i ideen din.

Diana var naturligvis medlem av «Avonleas Vel», og på turen snakket de om planene sine.

Harrison selv satt på verandaen i skjorte-ermene og koste seg med ettermiddagspipa si.

«Jeg stengte kua inne i innhegningen i går,» begynte hun, «og da jeg kom tilbake fra Carmody i dag, så jeg en Jerseyku ute i havreåkeren Deres.

Da reiste Harrison seg – og ansiktet hans ville slått enhver annen fugl med redsel!

Men her er pengene – dersom De da ikke heller vil ha kua mi i stedet.

«Det var broren min som gav den navn.

Det er mange som ikke liker banningen dens, men jeg kan ikke få vent den av med den.

«Det stemmer med det håret Deres.

Jeg er interessert i den foreningen Deres også.

«Verden er slett ikke verst likevel, Marilla,» sluttet hun fortellingen sin.

Jeg vil prøve å vinne elevene mine, slik at de ønsker å gjøre det jeg vil.»

«Ja, jeg vil nå forsøke min måte først,» sa Anne som var nokså overbevist om teoriene sine.

Og etter likheten å dømme så måtte det være søsteren hans som satt i andre rekken ved siden av Mary Bell.

Og hun ville at alle guttene hennes skulle være gentlemen, sa hun.

Eben Wright bad dem sørge for at gamle Josva Sloane stusset skjegget sitt.

Lørdagen etter var de to ute med listen sin.

«Men han hører ikke til listen vår,» protesterte Diana, «det er Gilbert og Fred som skal tigge ham.»

«Men jeg trodde De likte foreningen vår, herr Harrison,» sa hun oppgitt.
«Hvordan går det med den håpefulle Donnell og helgennavnet hans?»
Marilla så det og grep etter hånden hans – et sekund for sent.
Lauretta hoppet og danset og holdt et krampaktig tak bak i nakken på kjolen sin.
Anne gikk opp til ham med det og satt ved senga hans mens han spiste.
Paul Irving ville vel ikke ha latt søstera si balansere på gjerdet til grisebingen?»
Og er det noe jeg forstår, så er det at hun stikker nesen sin opp i all ting, og det sa jeg til henne.»
Jeg skal sy noe for Dora, og dessuten gjør Davy fullstendig kål på Marilla med alle fantestrekene sine.
Alt var gått godt i det vesle kongeriket hennes.
Øynene hans var ikke helt pålitelige.
Hun snakket om papegøyen hans så ofte?»
Hadde de det gjort, ville de sett at uttrykket hans endret seg fullstendig.
«For med alle feilene sine, er han en søt gutt.
Men Hester Boulter ønsket hun kunne gå med søndagskjolen sin hver dag og spise i dagligstua.
Brevet hans lød:
Bergfolkene mine lever ved sjøen i bergene der.
«Hør her, Barbara,» sa hun iskaldt, «dersom du ikke kan røre deg uten å falle over noe, så får du heller holde deg på plassen din.
Øynene hans lyste av skadefryd.
Skal jeg bære bøkene dine?»
Det står en liten stein på graven hennes:
Anne brakte noen av dem bort på graven hennes.
Fru Boulter låner oss de gamle stolene sine, og tante Mary Shaw låner oss skapet med glassdørene du vet.
Folk lo av ham, for værspådommene hans slo aldri til.
«Men hvordan har bergfolket ditt det?
Er det ikke deilig å være slik?» spurte han og klemte hånden hennes.
Men de fleste av teoriene mine har jeg gitt på båten,» Anne lo litt.
I morgen kan jeg lage kjeksene og stryke den hvite kjolen min.
Og jeg er så redd for nesen min.
«Ikke bry deg om det,» trøstet Anne, «du har smilehull, og nesen din er nydelig.
Og om nesen min er fregnet, er den iallfall velskapt.
Diana gikk hjem med hodepine, og Anne gikk på kvisten sin med maken.
Anne styrtet opp på kvistværelset, og der signaliserte Diana i den gamle barnekoden deres:
Og ta parasollen min i vognen, du!
«Jeg har jo glemt å bruke fregnevannet mitt,» tenkte hun og gikk ut i spiskammeret der flaska stod.
Marilla ville si at det var til pass for forfengeligheten min, men det tror jeg ikke.
Og en av onklene hennes gikk rundt i huset etter han var død.
Moren hennes så det.
«Til venstre,» svarte frøken Lavendel og så litt nølende bort på tebordet sitt.
Vi skulle gifte oss om våren, brudekjolen min var ferdig – enda det visste bare mor og Stephen.
Dora stelte og vannet og lukte, og hageflekken hennes var fullkommen.
Men Davy arbeidet så energisk at han ikke gav plantene sine den minste sjanse til å gro i fred.
«Hvordan går det med hagen din, Davy?» spurte Anne.
Anne og de små elevene hennes svettet over brøker og bibelhistorie i det vesle skolehuset.
Han satt og klappet de brokete fjærene, og hånden hans skalv.
«Hagen min er ganske ødelagt, men det er Doras også.»
Den papegøyen hans, er den like ukristelig?»
«Kona hans!
Harrison satt ved bordet i arbeidsklærne sine.
Og så fortalte Harrison lidelseshistorien sin:
Jeg ser på ansiktet Deres at De mener huset mitt trengte det, men det gjorde det ikke – ikke så mye iallfall.
Og jeg ville ha den fordi jeg hadde fått den av broren min som var sjømann.

Og akkurat da prest nr. 1 var midt i bordbønnen, oppløftet Pappen på verandaen sin røst. Anthony Pye sloss med to gutter uten spor av grunn, bare for å få luftet følelsene sine. – og sa at bestemora hans krølla håret hans hver dag, og så lo alle de andre jentene. Hele livet mitt er et eneste ekko – ekko av drømmer og gleder og sviktede forhåpninger. Og det var den engelske bollen hun hadde fått etter bestemoren sin!

«Håret ditt er gammelt – for ingen unge har hvitt hår, vet du.

Men øynene dine er unge, især når du ler.

Vil du fortelle meg om drømmegutten din?»

Anne var så spent at hendene hennes var iskalde, og stemmen skalv.

«Den gamle kjæresten hennes, mener De?»

Etterpå tok frøken Lavendel på seg den peneste kjolen sin, og Anne stelte håret hennes.

Jeg skal både lære husholdning ordentlig og sy utstyret mitt.

Og grisbjørnen sin var Lotta glad i.

– Jeg vil ha sillskapskjolen min.

Hun hadde en lyseblå fløyelskjole som var stasplagget hennes.

– Lotta, nå får du komme og drikke sjokoladen din, ropte mor nede i trappa.

– Hvor kan jeg ha senga mi, spurte hun.

– Du kan få leie roteloftet mitt, sa fru Berg.

Der hadde fru Berg gressklipperen sin og riven sin og spaden sin og noen potet-sekker og noen ved-sekker og litt av hvert.

Og så tørket hun støv av møblene sine, bordet og kommoden og stolene og senga og dukkesenga og speilet og bildet med Rødhette og ulven.

Og dermed fikk hun se Viola Linnea og alle klærne hennes.

Da hun hadde spist, tørket hun støv av møblene sine igjen.

Da gikk far og Jonas og Mia-Maria inn i det gule huset sitt.

Det sørgelige var at Shelby ikke greidde å holde orden i de store forretningene sine.

Litt etter litt gikk det tilbake med formuen hans, og oftere og oftere måtte han be andre om økonomisk hjelp.

Han var klosset og udannet i manerene og språket, og når en så på klærne hans, kunne en ikke la være å trekke på smilet.

Men så gikk døra opp på nytt, og moren til Harry, den vakre Elisa, kom inn for å hente sønnen sin.

Haley var vilt begeistret for hennes skjønnhet, den lyse huden hennes og det vakre ansiktet.

Forskremt trykket hun gutten sin inn til seg.

Hun snudde seg fort rundt, og der stod George Harris, mannen hennes.

– Se på gutten din, fortsatte hun.

– Jeg vet at du ikke har det godt hos den hjerteløse herren din, men for Harrys skyld er du nødt til å finne deg i din skjebne.

– Det er slutt med tålmodigheten min! ropte George sint.

Er jeg ikke flinkere og mer erfaren i alle slags forretninger enn den skamløse herren min?

Mens jeg holdt på med arbeidet mitt, skremte unge herr Edward hestene for meg med piskan sin og ville ikke høre på meg, da jeg bad ham pent la være.

– Det er grusomt, men han er jo herren din.

Den gode herren din vil sikkert la dere få lov å reise.

Elisa slo gråtende armene om halsen på den opphissede mannen sin.

En dag fikk herren hans vite hvor stor pris fabrikkieren satte på George, fordi han var så begavet.

– Jeg trenger heldigvis ikke pengene Deres, og ikke behøver jeg å leie ut folkene mine heller, når jeg ikke selv vil.

Det svarte ansiktet hans hadde et preg av stille verdighet og godhet.

Tante Chloe som strevde med grytene sine, så over mot dem.

– Hodet mitt.

Hun satt og stelte håret sitt, mens herr Shelby satt i lenestolen og så igjennom noen brev.

– Hun påstår at den fremmede har budt på gutten hennes.

Tror du ikke smykkene mine og dette fine lille uret kunne løse inn vesle Harry i det minste?

Jeg vet alt og prøver på å redde gutten min.

– Harry, skatten min, legg deg ned igjen så stille som en mus.

Kom stille hit, så skal jeg ta på deg de varmeste klærne dine, og så skal vi liste oss vekk.

Gutten min er solgt, og jeg må få ham bort.

Nå vil jeg prøve å redde gutten min.

Pakk sakene dine med en gang.

Men du, Elisa, du må forte deg og redde gutten din.

– George orker ikke være hos den brutale herren sin lenger, fortalte Elisa videre.

De skrek og jublet og rullet hikstende rundt på den visne plenen, mens Haley slo rasende etter dem med ridepiskan sin.

– Du skjønner, Missis vil ikke at Haley skal få tak i gutten hennes.

– Herre Jesus, ha barmhjertighet med meg og redd gutten min.

Gutten lå rolig og sov i armene hennes.

– Herren deres holder vel ikke hunder til å spore opp negrer med? spurte Haley mens han steg opp på hesten sin.

Det digre isflaket gav seg under vekten hennes, men hun betenkte seg ikke et øyeblikk.

Gutten min er solgt, og der over står de som er etter meg.

– De dumme kvinnfolkene burde være glad til for å bli kvitt skrikerungene sine, sa Loker.

Det verker i hodet mitt, og jeg trenger virkelig å hvile ut.

De fillete klærne hennes var stivfrosne, og bena hennes blødde.

De vil fange gutten min! ropte hun bedende.

Fruen er glad i meg og hjalp meg, men den vesle, gode gutten min har herren solgt.

De to småguttene hennes fulgte etter henne og så på at hun tok fram de velkjente tingene.

Jeg og sønnene mine skal nok passe på dere.

– De pøblene skal ikke få tak i henne og mishandle henne fordi hun forsvarer barnet sitt.

Kom nå og spis den siste frokosten din, og spis godt.

– Se her, jeg har tatt med meg sølvdollaren min til deg.

Tom så trist etter den unge herren sin og la ubemerket hånden på brystet, der hvor sølvdollaren hang.

Den langbente naboen hans var også kommet dit bort og stod ved siden av ham.

Hadde jeg bare hatt den eieren hans her, så skulle jeg nok si ham et par sannhetsord.

En ung mann i elegante klær kom inn med negertjeneren sin.

– De vil ikke være så elskverdig å bli med opp på værelset mitt, herr Wilson, spurte den andre.

– Jeg tror forkledningen min gjør meg tilstrekkelig ukjennelig.

Se her, her har jeg pistolene mine og kniven.

Men så river den brutale og hensynsløse herren min meg ut av paradiset for å trække på meg.

Jeg håper det vil gå godt med vågestykket ditt.

Og nå er han kommet tilbake i all hemmelighet fordi moren hans har mange ubehageligheter for hans skyld.

Si henne at jeg elsket henne til siste slutt, og at mitt siste ønske er at hun skal bli fri og bli i Canada og oppdra gutten vår til en fri mann.

Den stakkars moren klynger seg til gutten sin.

De andre negrene prøvde forgjeves å berolige henne, og Albert, sønnen hennes, bad henne ikke jamre seg så forferdelig.

En liten gutt løp opphisset bort til moren sin:

Kona var pent kledd og spøkte muntert med den negeren som bar den vesle kofferten hennes.

Han så likegyldig på den dødelige fortvilelsen som lyste ut av ansiktet hennes.

I et lite hus som hun skjønnte var hjemmet hennes, lekte gutten hennes og var glad og fri for trelldommen.

I kveld kjører Phineas Fletcher dere og vennene deres til nærmeste stasjon.

– Kameraten min her overnattet i et lite vertshus i går, sa Simon.

To av dem skulle dra til New Orleans med kona hans, og der håpet de at de skulle få minst seksten hundre dollar for henne.

Jim og moren hans skulle også sendes tilbake til Kentucky.

Jeg skal be Michael Cross ri et stykke etter oss på den raske hesten sin.

Jim og moren hans var der også.

Bind hesten din etter vognen, Michael, og kjør til Amaria.

Han må komme med guttene sine og hilse på disse skurkene.

Du skal nå alltid tenke på det dyrebare skinnets ditt.

- Det er en som heter George Harris og hans kone og barnet deres.
Jim og moren hans er her også.
- Vi anerkjenner ikke loven Deres! ropte George.
- Her har vi ikke plass til deg, vennen min, sa Phineas og dyttet ham utfor avgrunnen.
- Nei, vennen min, svarte Phineas.
Jim og moren hans ble sendt i forveien.
Han visste ikke riktig hva han gjorde, men han fant da fram bagasjen sin og hentet fru Smith og barnet i kahytta.
Og han studerte de usle hyttene deres og sammenlignet dem med de praktfulle husene og parkene til plantasjeeierne.
Hun kom ofte bort til slavene til Haley og sukket bedrøvet, når hun så på lenkene deres.
Han har bestyrt hele godset for den gamle herren sin.
- La meg se på attestene hans, så vi kan bli ferdige en gang.
Men St. Clare tok den vesle piken sin i hånden og gikk bort til Tom med henne.
Tom så rørt på den nye herren sin.
Augustin St. Clares familie kom fra Canada, men faren hans hadde store plantasjer i Louisiana.
Da de hadde vært gift et år, fikk de en datter som de døpte Evangeline etter moren hans.
Bli med opp på dekk, tante, så skal jeg vise deg huset vårt.
Ergrelsen og irritasjonen lyste i ansiktet hans.
Dessuten måtte jeg forby ham å bruke mer enn et dusin av silkelommetørklærne mine.
- Har du gitt Mammy gullflakongen din?
- Ja, bare gå du, vennen min, sa St. Clare og gav henne en klem.
- Jeg har sånn lyst til å skrive til kona mi.
Han behandler folkene sine slik.
- Du er vel ikke trett, barnet mitt, sa St. Clare da de kom tilbake og han løftet henne av salen.
- Hvorfor gjør du det, barnet mitt?
Jeg har så ofte sett Mammy gråte, fordi hun lengter etter barna sine.
- Om vi bare kunne gå bort sammen, sa Eva og la det feberhete kinnet sitt inntil farens.
- Jeg ville så gjerne klippe litt av håret mitt og dele ut noen små hårlokker, mens jeg ennå greier å gjøre det selv.
- Jeg vil så gjerne gi dere en lokk av håret mitt til minne.
Og så knelte de og bad og kysset sømnen på kjolen hennes.
Frøken Ofelia så med sin erfaring hvordan ansiktet hennes forandret seg.
Før Tom kunne si noe, reiste St. Clare seg opp og så inn i det bekymrede ansiktet hans.
Han satte opp brevet slik som det skulle være etter loven og satte navnet sitt under.
- Har du gjort noe for å sørge for tjenerne dine, om du skulle dø?
Han syntes han så det strålende smilet hennes og det gylne håret.
Doktoren kom og undersøkte såret, men de kunne se på ansiktet hans at han ikke hadde stort håp.
Og så bad Tom, mens den døende lå og så trist på ham med de store, blå øynene sine.
Min eneste datter og mannen min.
Klærne hans var loslitte og flekkete, og den grove, stripete skjorta var åpen i brystet.
- Kjøp datteren min også!
Den nye herren hans, Simon Legree, hadde kjøpt åtte slaver på en gang i New Orleans.
Han stoppet opp foran Tom, som hadde på seg de peneste klærne sine i anledning av auksjonen.
Negrer som ber og synger vil jeg ikke ha på plantasjen min.
- Se på meg, sa han og holdt fram den kraftige neven sin.
- Slik gjør jeg alltid med negrene mine, sa han til en ung mann ved siden av.
- Den er vel temmelig hard, og hjertet Deres er vel etter lang trening omtrent like hardt, sa han.
- Jeg har jo mannen min i New Orleans.
Jeg gjør som jeg vil - og du skal bare holde kjeften din.
Tom studerte ansiktene deres, men det var ikke annet enn sløve og avstumpede menn og svake, motløse kvinner.
Tom satte seg ved bålet og tok fram bibelen sin.
Kvinnene var gått til hyttene sine.
Pannen hennes var høy, øyebrynene var vakkert buet, og munnen og nesen var vakkert formet;

Uten å si noe tok Tom litt bomull ut av kurven sin og la den over i hennes.

Hun så takknemlig på ham, og han fortsatte å fylle over i kurven hennes.

De svarte øynene hennes lynte av forakt og sinne.

– Ja, herre, men Tom og frøken Kassy har fylt kurven hennes, så det er nok den riktige vekten i den.

Langsamt kom negrene en etter en og leverte kurvene sine til veiing.

Kurven hennes veide det den skulle og vel så det, men Legree sa med påtatt ergrelse:

Han gav Tom et hardt spark med den tunge støvelen sin.

– Vær så god, Sambo og Quimbo, ta denne stribukken og la ham få føle kreftene deres, så han ikke glemmer det så fort.

Hun holdt opp hodet hans, så det skulle bli lettere for ham å drikke.

– Føler du deg bedre nå? spurte hun og skjøv litt bomull innunder hodet hans.

De har kastet frakken min bort i kroken der.

Bibelen min ligger i lommen på den.

Innimellom sviktet stemmen hennes, og da stoppet hun opp, til hun fikk behersket seg igjen.

Kroppen min kan dø, men himmelen kan ingen ta ifra meg.

– Men du er nå likevel i min makt, lo Legree og tok tak rundt håndleddet hennes.

Det lyste en uhyggelig og vill glød i øynene hennes.

Pannen hans var våt av svette, og hjertet hans slo hardt av skrekk.

Kassy gikk opp på verandaen og la den spinkle, vakre hånden sin på vinduskarmen og så inn.

Da har du jo tapt veddemålet ditt, og da må du punge ut.

Kassy hadde greidd å finne det svake punktet hans.

Det var når han tenkte på frøken Ofelias brev og vennene sine i Kentucky.

Hun la hånden sin på armen hans og trakk ham med seg.

Døra til værelset hans er ikke låst, og jeg skal vise deg veien.

Tom holdt fast rundt den knyttede hånden hennes.

Ordene hans og den rolige overbevisningen som lå bak dem gjorde et dypt inntrykk på Kassy.

Hun så ned, og kinnene hennes ble våte av tårer.

– Siden de solgte barna mine, har jeg ofte prøvd å be.

– De ville dyrene har hulene sine, og fuglene har reder.

Og raserianfallene hennes var kraftigere enn før.

Det var spøkelsene deres, og det visste jeg godt.

Hun visste at Legree var redd det uhyggelige uttrykket i øynene hennes, og derfor festet hun øynene ufravendt på ham.

– Du kan jo legge deg på det gamle værelset mitt, hvis du vil vite det.

– Kom hit, Simon, sa hun og tok tak i armen hans.

Hun var blek, men kald og rolig, og øynene hennes brant med en uhyggelig glød.

– Jeg skulle gjerne gi mitt hjerteblod for å frelse sjelen Deres.

Bønnene hans og de fromme ordene hadde grepet de to brutale negrene.

– I skuret der! ropte en liten gutt, som holdt hesten hans.

– Onkel Tom, stakkars vennen min, sa han og kastet seg ned ved siden av ham.

Men Tom tok hånden hans og sa:

Og hils barna mine fra meg.

Så lukket han øynene, og det foregikk en forandring i ansiktet hans, - den hemmelighetsfulle og opphøyede forandringen som forteller at døden nærmer seg.

Det stod stille ved senga hans.

Det var ingen av folkene hans som orket å være inne hos ham.

Emmeline skulle være piken hennes.

Vi fant kjøpekontrakten, undertegnet av en Simmons, blant papirene hans.

Den vesle piken løper bort til ham og klamrer seg fast til kneet hans, og det kan han ikke stå for.

– Hvordan gikk det med regnestykket ditt i dag, Harry? spør George.

– Det er fint, gutten min.

Jeg er søsteren din - Emilie.

Faren hennes var kalvinistisk prest som provoserte menigheten med en del synspunkter.

I 1836 giftet hun seg med Calvin E. Stowe som underviste hos faren hennes.

Onkel Toms hytte er en roman som taler mer til følelsene våre enn til fornuften.

Frank og familien hans var kommet fra Ohio samme ettermiddag.

Kompisen hans smilte, og det glimt i gulltannen hans.

Kate, moren til Kevin, var på soveværelset og snakket i telefonen med noen på kontoret sitt mens hun pakket en koffert.

Kevin så at kjolene hennes var lagt utover sengen.

«Gå og rydd opp legoklossene dine.

«Ja, er foreldrene dine hjemme?» spurte Harry og gikk inn i entreen.

«Spør moren din,» sa Heather.

«Er foreldrene dine her?»

«Foreldrene mine bor i Paris,» svarte Heather.

«Er foreldrene dine hjemme?»

Akkurat da kom Megan, søsteren hans, forbi.

«Jeg får ikke tak i kofferten min,» sa Kevin.

Kevin så rasende på Megan, som gikk tilbake til rommet sitt igjen.

Nå stakk Linnie, den andre søsteren hans, hodet inn gjennom døråpningen.

«Heather, Tracy og Sondra skal ligge på rommet ditt,» fortalte Linnie.

«Broren min betaler.

«Jeg vet ikke hvordan det er med deg,» sa pizzagutten til Harry, «men jeg går ikke før jeg har fått pengene mine.»

Buzz holdt på å pakke en koffert mens han snakket med Rod, fetteren deres.

Akkurat nå sto Rod og kikket inn i en glasskasse der Buzz hadde tarantulaen sin, Alex.

«Hvem skal fore edderkoppen din mens du er borte?» spurte Rod.

«Kan jeg få ligge på rommet ditt i natt?» spurte Kevin.

«Du vet alle de utstillingsfigurene som mamma har i kjelleren vår?»

Kevin slo armene rundt benet hans og klamret seg fast.

Peter så ned på Kevin, som fremdeles klamret seg til benet hans.

Frank la hendene rundt livet på ham og grep fatt i bukselinningen hans.

«Yankee!» ropte onkel Frank og dro buksen hans ned til knærne.

Kinnene hans var innklint med tomatrød pizzasaus.

Kevin stormet bort til Buzz og feide tallerkenen hans med pizzastykker ned av bordet.

«Han spiste pizzaen min med vilje.

«Se hva du har gjort, din vesle ape!» skrek onkel Frank og holdt den våte skjorten sin ut fra kroppen.

«Kom deg opp på rommet ditt!» hylte Kate og ristet Kevin.

«Jeg håper De og kollegene Deres får en riktig god jul.»

Harry stirret på sedlene i neven sin.

Sannheten var at hun syntes det var forferdelig å straffe noen av barna sine.

Han lurte på om han skulle kaste seg ned for føttene hennes og trygle om nåde.

Kate så den sinte lille gutten sin trampe opp trappetrinnene.

Men noen banket hardt på døren til hotellværelset deres.

Hun tok armbåndsuret sitt fra nattbordet.

På soveværelser over hele huset dro folk febrilsk på seg klærne og grep koffertene sine.

Så kom Peter slpende ut fra soverommet deres med koffertene.

Om noen timer skulle han og familien hans reise til Orlando i Florida.

Det kan ta et par dager før telefonselskapet får fikset linjen Deres igjen...»

Harry smilte, og det glimt i gulltannen hans.

«Det er jo jul,» sa Peter og klemte hånden hennes.

«Jeg har fått familien min til å forsvinne,» hvisket Kevin for seg selv.

Et lite smil kom til syne i ansiktet hans.

«Husker du før i tiden?» spurte Harry og tente på den halvvrøkte sigaren sin.

«Hva er det, vennen min?» spurte Peter.

Peter la armen rundt skuldrene hennes og prøvde å berolige henne.

«Jeg er på rommet ditt, og nå skal jeg ta en titt på alle de hemmelige sakene dine!

«Du er nødt til å prøve å slappe av, vennen min,» sa Peter lavt.

Ryet var fullt, og de fleste leste eller sov, men noen gjengjeldte stirringen hennes.

Men hva med pengene mine?» spurte fyren på den andre siden av døren.

«Men den hjelpeløse lille gutten min er ikke i Paris,» bet Kate ham rasende av.

Tante Leslie la en hånd på skulderen hennes.

«Hvis det er til noen trøst, kan jeg fortelle deg at jeg glemte lesebrillene mine.»

Er denne idioten virkelig broren min, tenkte han.

«Du og Frank ringer til alle som bor i gaten vår.

«Men det gjør den lille gutten min.

Haken sank ned på brystet hans.

Gamle Marley kom gående ut av skyggene med snøskuffen sin i hånden.

Det eneste han ikke hadde gjort, var å pusse tennene, mest fordi han ikke hadde klart å finne tannbørsten sin.

«Jeg skal spørre mannen min.»

Hjertet skvatt opp i halsen på Kevin da blikket hans fulgte det lange, fillete frakkeermet opp til...

Han var helt tørr i munnen, og gåsehuden gled i bølger oppover og nedover armene hans.

Hjertet hans slo som en tromme.

«Han har nettopp ranet butikken min!»

Han svingte inn i Rivard Street og tok snarveien gjennom bakhagene til huset sitt.

Blikket hennes festet seg på armbåndsuret til Kate.

«Jeg legger til Samsonite-koffertene våre,» innskjøt Kate ivrig.

«Det er et godt tilbud, men hva med planene våre for julen?»

Hun så på mannen sin.

Ed pekte på øret sitt.

Kom nå, skatten min.»

En hyssing var festet til hodene deres og derfra strukket ned til gulvet og bort til ankelen til Kevin.

«Er du allerede oppe, ungen min?»

Peter stirret på datteren sin med ærefrykt.

Kevin hadde klekket ut en plan for å få familien sin tilbake, og derfor befant han seg nå på supermarkedet.

«Triller du vognen for mammaen din?» spurte en stemme.

Jenta overså ham og begynte å slå inn varene hans.

En tallerken gled ut av hendene hans og forsvant ned i såpevannet igjen.

Han satte også fram en skål med småkaker og et glass melk til julenissen, og noen gulrøtter til reinsdyret hans.

«Det er snøstorm over den østlige delen av flyruten vår,» svarte flyvertinnen.

Kate gikk tilbake til setet sitt, satte seg ned og presset pannen mot seteryggen foran seg.

Og så, som om noen hadde hørt bønnes hennes, svingte flykroppen ut fra piren med et rykk og gled mot rullebanen.

«Han har bilen sin på baksiden her.

«Å søren, medhjelperen min tok med de siste sukkerstengene til stebarna sine.»

«Gud jul, gutten min.

Øynene hans ble store og runde av forskrekkelse, og han bet seg hardt i leppen.

«Hun er sønndatteren min,» sa Marley.

«Joda, jeg er bare her for å høre sønndatteren min synge.»

«Jeg må gå hit for å se sønndatteren min, for jeg kan ikke dra hjem til henne,» sa Marley.

«For noen år siden hadde jeg en krangel med sønnen min,» fortalte Marley.

«Ingen blir noensinne for gammel til å være redd, gutten min,» sa Marley.

«Jeg var fryktelig redd for kjelleren vår før,» sa han så.

«Kanskje du burde ringe til sønnen din,» sa Kevin.

«Du burde kanskje gjøre det for sønndatteren din sin skyld,» sa Kevin.

Han måtte hjem og forsvare huset sitt.

På de neste to trinnene ble sokkene hans stående igjen.

«Hvorfor satte du fyr på håret ditt?» spurte Mary.

Mens Marv så forskrekket hvordan kompisens hans deiset i gulvet, slengte Kevin det neste malingspannet av sted.

«Det er innbruddstyver i huset vårt.

Han som ennå hadde hår på hodet, haltet på de maltrakterte føttene sine.

Trehytta hans lå i skyggen én etasje ned.

«Gå ned gjennom det huset igjen og bli utsatt for flere av morsomhetene hans.»

Hele familien hans var nok der i...

Den dusten av en julenisse hadde ikke gjort jobben sin.

«Du kunne jo være første i Oak Park som kjøper platen vår,» sa Gus.

Så gikk hun opp trappen til døren og tok fram nøkkelen sin.

Klærne hennes var krøllete og håret så ut som et kråkereir, men det brydde han seg ikke

noe om.

Kevin slo armene rundt halsen hennes så hardt han kunne.

Kate kysset mannen sin.

Linnie la en hånd på pannen hans.

«Takk, julenisse, for at jeg fikk familien min tilbake,» hvisket han.

Så mannen gamle Marley omfavnet, måtte være sønnen hans!

Men det han tenkte innerst inne sa han ikke til Ari engang, enda Ari kjente nesten alle hemmelighetene hans.

Lysløypene var på en måte mora hans.

Gresset han løp på sugde seg fast til skoene hans.

Det var navnet hans!

Det dundret i hodet hans.

Mannen hadde hvit frakk på seg og ansiktet hans var alvorlig.

I hånden hans var en hvit plastslange plastret fast.

Hodet hans verket tungt, men ordene «åtte uker» satt i.

Straks for en hvitglødende smerte gjennom skulderen hans.

Hun pekte på en bryter som lå like ved den venstre hånden hans.

Som om alle rundt ham sugde ut alle kreftene hans!

Han hørte stemmen hennes si «Hei», som om hun snakket fra den andre siden av verden.

– Hvordan er det med deg? spurte hun, og så, like fort: – Du må ikke bruke stemmen din, eller forsøke på det.

Hun tidde og strøk en hånd over håret hans.

Tro om ridderne i gamle dager klødde under rustningene sine?

– Du kan ikke snakke fordi de måtte lage et hull i halsen din.

Men de har lovet at du skal få stemmen din igjen.

Han kjente det nappet i øynene sine, at det sved.

Så kom et voldsomt oransje glimt inne i hodet hans.

Frank stirret på moren sin med vidåpne øyne.

Han så dem under dyna si og under gipsen.

Han likte det ikke, og åpnet øynene fordi noen hadde satt en lysende lampe i ansiktet hans.

Det sved i strupen hans og han tok etter glasset på nattbordet.

Og så er feberen din borte.

Og læreren ville fortsette, men mora til Frank la en hånd på armen hans.

Den landet treffsikkert rett under nesa hans.

Ballen virket diger i hendene hans og rødfargen lyste matt og brukt.

Før han visste ordet av det brant det i ansiktet hans.

Kroppen hans skalv.

Men nå sto værelset hans der og skinte skarpt med alle tingene på plass.

Men alt han så var det grå, litt flekkete taket i rommet sitt.

– Trafikkulykke! hørte han en av dem mumlet idet skrittene deres ble borte i korridoren utenfor.

Karin la den i fanget hans.

Da slappet kroppen hans av.

Tommelen presset ballen langsomt ut av hånden hans.

Han ville klare å skrive navnet sitt ordentlig.

Vektene ble liggende oppå dyna med hendene hans under.

Disse besøkene endte alltid med at hun og Ari kranglet og at Frank leste Donald mens han løftet vekter med den slappeste armen sin.

Han likte å sitte lenge foran vinduet i stolen sin og glo.

Da pleide han å samle sammen skrivesakene sine, bøkene, bladene og sette seg ved vinduet.

Når øynene hennes ble kulerunde og store, kokte det inne i Frank.

Hun kunne ha lekt med dokkene sine eller noe sånt.

Søster hadde lagt Franks kladdebok i fanget hans, sammen med ballen og manualene.

Kontoret hans var veldig ryddig og på pulten hans lå det noe som liknet byggeklosser.

Nei, der driver han og roter i kladdeboka mi.

Hvorfor peker han på indianerspråket mitt?

Skjønner han ikke at det er en kode som Utbryterkongen og kameraten hans har funnet opp?

Han fylte ut noen skjemaer og skrev under dem med kruseduller Frank skjønnte var navnet hans.

Hun ville sikkert undersøke hvorfor døra hans sto åpen.
Utbryterkongen tenkte på oppdraget sitt.
Stolen hans svingte vilt rundt, og først et par meter nedover i den mørke sidegangen stanset den.
Stemmen hennes var streng, men ikke så streng.
Hun bablet av gårde med småbarapraten sin.
Det ble fest, men da den var over og de to bestevennene hans hadde gått igjen, var Frank trist.
Da sved det enda mer i øynene hans og det brant i halsen.
De ekle tårene begynte å renne nedover kinnene hans igjen.
– Sov godt, gutten min, sa far.
En indianer begynte å løpe inne i hodet hans.
Han gledet seg – det eneste skåret i gleden var at han ikke skulle begynne i den gamle klassen sin.
Han kjente det krøp og kriblet rundt i ham som om kroppen hans var en maurtue.
Så de andre i klassen hans.
Den gamle klassen hans.
Hun var den peneste i hele 38, den egentlige klassen hans.
Alle de andre i den gamle klassen hans hadde forandret seg.
Nesten alle i den gamle klassen hans fulgte ham til det nye klasserommet.
De satt stille på plassene sine når frøken snakket til dem.
Men tankene hans ville ikke være med på den leken akkurat nå.
Frank trillet stolen sin bort til brannstigen, tok et godt tak og heiste seg opp.
Kjerra di står nede i skolegården.
Han hadde trillet inn på rommet sitt.
Assistenten hans var opptatt på egen hånd.
Det var mor som ropte utenfor døra hans.
Derfor skvatt han da mor ropte utenfor døra hans.
Så blåste han i hornet og samlet krigerne sine rundt seg...
Han tok hendene hans i sine egne digre.
Og rommet ditt er så ryddig at jeg kan spille meg i skrivebordet.
Han rakk å lukke øynene før vannet slo over hodet hans.
Men nesa hans var som to sugerør.
Frank fikk ikke øynene sine fra pus.
Frank kjente purringen gjennom magen sin.
Purringen gikk gjennom kroppen hans som langsom elektrisk strøm.
Da lå den helt rolig i fanget hans.
Da lå den helt rolig i fanget hans.
Frank grudde seg ikke til det, men han tenkte mye på den siste skituren sin.
Foreldrene hans ville ikke.
– Men nå svømmer du bedre enn noen jeg kjenner, og rullestolen din klarer du fint som bare det.
De lo og vinket og Ari holdt fingrene sine opp i en «V».
Da Frank kjente vannet bruse om ørene sine, hørte han igjen Frank!
Frank kjørte hodet nedi vannet og trakk det beste han kunne med armene sine.
Det fosset i hodet hans.
Han stakk hodet sitt opp.
Skuldrene hans verket.
Tarzan malte i fanget hans mens han gned på pokalen med skjorteflaket sitt.
Men han kunne se fjeset hennes likevel.
– Ja, de måtte stikke hull i halsen min.
Han klemte armen hennes og nikket.
«Hvordan er det med barnet vårt?»
Adjø fru Momark, adjø,» nikket han til faren også, og forsvant lettet inn på kontoret sitt igjen.
«Hvordan går det med deg, ungen min?»
«Å nei, men slik kan du ikke ligge,» sa søster Grete over hodet hennes.
Og så stakk piken frem den tynneste armen Kjersti hadde sett, og la noe på puten hennes.
«Det er benet mitt.
Søster tørket hånden hennes og skjorten med en bomullsdott.

«Jeg har en eske som dukken din kan ligge i, og her er noe gasbind!»
Det kom en god del knirk og stønn fra sengen hennes.
«Ble det ikke litt vondt i hodet ditt, etterat du hadde vært oppe?»
Hun sa ikke så mye, men hver gang Kjersti skulle svelge, så snurpet Arna munnen sin sammen.
Smaksnerven din må bli bra igjen først, forstår du,» forklarte søster Arna.
«Ikke heng på skuldrene våre!
Kjersti lå på maven og hadde ikke tid til å se opp fra skrivingen sin.
Men lilledoktoren nappet papiret for nesen hennes og tok noen farveblyanter.
Hva var det de trakk ut av kinnet hennes!
Men Grete bandt en snor rundt livet hennes og brettet opp ermene.
«Her er klærne dine!»
Storedoktoren kom akkurat ut av døren sin i full fart.
Kjersti tok opp det dryppende barnet sitt og dro av den gamle hullete votten.
«Å gid, har Håkon fått tak i dukken din!
«Det er ikke speilet, vennen min.
«Jeg er så lei for dette, skatten min!»
«Joho!» skrek Kjersti opp i gliset hans.
«Hei storebror!» ropte han og hev hatten sin tvers over gangen.
Den snurret om hodet på Håkon og la seg på skuldrene hans.
«Nå har jeg vært og sett på den nye lillebroren vår!»
Kjersti somlet lenge ved pulten sin.
Også så flott bind du har fått på bøkene dine!
«Men jeg må ha bind på bøkene mine,» sa Kjersti.
Nede i vassekroken deres mellom sivene, lå sanden i harde kammer.
Så bøyet hun sivene fra hverandre og snek seg inn til hemmeligheten sin.
Han helte vann nedover halsen hennes og lettet på ranselen.
Leter du etter noen, – finner du ikke moren din kanskje?»
døren smekket igjen foran nesen hennes.
Mannen rystet på hodet og kom helt ut av vinduet sitt.
Han nikket til den danske fruene som lå nærmest, og løftet av tavlen hennes.
Som ødela tingene hennes og skulle ha hjelp til alt mulig.
Det var rart, men ingen nappet bort teppet hennes.
Hun kom borttil og trykket hånden hans mellom begge sine.
En hvit firkant, maken til den Kjersti hadde brukt som dukkemadrass, ble lagt på kinnet hennes.
Klipp klipp, og så kjentes det ut som alle fingrene hans ble sittende fast i ansiktet hennes.
Da kommer jeg hjem til fødselsdagen min!»
«Jeg vet det, skatten min.
Den fikk tak i pekefingeren hennes.
I fingeren min!»
Mamma forklarte at alle helt små både dyre- og menneskebarn fikk melk av mammaene sine.
Klærne hennes hang i Kjerstis skap ennå, og bag'en og de andre greiene hennes stod ved sovesofaen i stuen.
Håkon fløt omkring med lekene sine alle steder;
Men det ville ikke sovne inne i hodet hennes!
Merete gned kinnet mot haken hans.
«Hvorfor har dere ikke passet på ungen min!
«Morna lillebror, nå må jeg gå,» hvisket hun og var bare såvidt borti pannen hans med lebene.
«Du rekker å skrive bokstavene på nytt, for du skal til tredje time, så jeg på planen din!»
Litt etter kjente Kjersti en hånd på armen sin.
«Vær forsiktig, så ikke tauet kommer borti kinnet hennes!» ropte læreren.
«Det har onkelen min også,» sa Sissel.
«Konen til broren til faren min altså!»
Moren min hadde ikke tid akkurat nå altså.
Trine rotet rundt i bag'en sin bak sofaen.
Angsten i mellomgulvet hennes ble sterkere.

Han så mot tegningene i sanden, prøvde å lage en ny med pinnen sin.
Han pirket i sanden med pinnen sin.
Han møtte blikket hennes.
Kampen vil bli kort, for krigerne våre er mange.
Hun hadde stelt dukkene sine og fulgt kvinnene for å sanke store, saftige frukter.
– En gang for ikke så lenge siden, begynte Månelys, - levde det en villhestflokk i landet vårt.
På denne tiden var de første kvitøyene kommet til landet vårt.
Igjen strødde han sukker i sporene sine og gikk tilbake til innhegningen på gården sin, igjen fulgte hesten etter.
Men den glemte aldri livet sitt i frihet, den glemte aldri de grønne dalene.
Der oppe bak rullesteinene ventet tretti krigere med våpnene sine i skuddstilling.
– Når den første soldaten når frem til stengelen, skyter dere hesten hans, hadde Victorio sagt til Fuglesang og Lozen.
– Ditt barn er blitt et merke i kampen vår.
Victorio sendte fire krigere for å møte ham og vise banden hans vei til leiren.
De korteste månedene var kalde, men det var vilt nok i fjellene, og varmt i hyttene våre.
Men Villgåsen så på broren sin og svarte ham.
Plutselig møtte han blikket hennes og smilte forsiktig og vennlig.
Hun så en annen vei, men kunne ikke glemme øynene hans, og noe med smilet som hun hadde likt.
Hun likte stemmen hans også.
Fuglesang ble fylt av en varm ro, og noe hardt i hjertet hennes måtte vike.
Villgåsen hvisket i øret hennes:
Men han hadde sett noe mykt og vennlig i blikket hennes.
Hun var gammel, men lettbeint, og han syntes det var noe kjent med trekkene i det rynkete ansiktet hennes.
Det sorte håret hans var langt og velstelt, og hun syntes det hadde en egen glans.
– Hvor hentet du ordene til morgenhymnen din fra? undret hun.
Det sterke, rolige blikket hans gled langsomt over rekkene av krigere.
Og da han begynte talen sin, åpnet han ikke slik de fleste ventet.
– Hjertet mitt synger når jeg ser så mange tapre samlet til råd.
– Når du en sjelden gang taler til oss, Victorio, tenkte han, - er det alltid tyngde i ordene dine.
Victorio gikk tilbake til plassen sin, og det var stille på rådsplassen.
Stemmen hans var som et tordenskrall.
Også stemmen hennes var katteaktig hvesende.
Og øynene hennes var to smale striper.
– Jeg vet jeg ikke burde snakke til deg når vi er aleine, sa Yanozah, - men jeg vil du skal vite at tankene mine ikke kan slippe deg.
Jeg vil at du skal bli konen min og dele hytte med meg.
Men da hun sto i skråningen, prøvde hun å skjule følelsene sine, prøvde å virke sterk og stolt.
Om morgenen den fjerde dagen kom en vaktpost løpende til leiren fra utsiktsplassen sin i fjellene.
Men meksikanerne var ikke soldater, og våpnene deres var gamle munnladningsbørser.
Blåjakkene sadlet hestene sine, fylte vognene sine med medisiner og ammunisjon og gjenopptok jakten.
«Victorio og krigerne hans er tilbake!
Victorio og krigerne hans skal jages og drepes!»
Skyter vi hestene våre og spiser kjøttet, må vi ta oss frem til fots.
Det er kaldt, krigere, barna våre fryser.
La oss gjemme våpnene våre her og hente dem da.
Bare hvis vi kjemper uavbrutt, vil kvitøyene gi oss de gamle jaktmarkene våre tilbake.
Men vi fryser her, og sporene våre er i snøen.
Og alltid var det ulveskriket hans som fortalte dem at kampen nå var over.
Stiene var ikke bare i dalene og fjellene, stiene snodde seg gjennom blodet deres.
Støvlene deres hadde hull i sålene, føttene deres verket.
Og bak i sporet fulgte blåjakkene, ledet av speiderne sine.
Victorio så ham og leste tankene hans.

Øynene hans var store og redde.
Han trev geværet sitt og kravlet etter dem ut i demringslyset.
Jeg så ikke ansiktene deres!
Hvorfor så jeg ikke ansiktene deres mellom de gulbrune steinene?!
Det var blåjakkenes speidere, forræderne, som lå i dalsidene og skjøt på folket hans.
Tordensønnen sprang tilbake gjennom kuleregnet, løftet sønnen opp i armene sine og fortsatte flukten.
Der kunne de skjule seg for fienden og være trygge for kulene deres.
Tordensønnen ladet geværet sitt.
Sønnen hennes var blant de døde på elvebredden.
De som har sviktet stammefrendene sine for større matrasjoner og noen dollar.
Slik tenkte også Victorio, for krigsropet hans fløy som en stille nattfugl mellom trærne.
Ørnen skrek, og Tordensønnen løp frem fra skjulestedet sitt.
De skar håret sitt kort som tegn på sorg, og om natten våket mange.
Victorio hadde vært den ubeseirete, han hadde gitt folket sitt håp.
En dag kom en ung kriger og konen hans ridende til leiren fra nord.
Han hadde sovet, men nå så han spørrende på faren sin.
Hun hadde smilt med hvite tenner og rakt hendene sine frem.
Tordensønnen hadde tatt hendene hennes i sine, og så hadde de danset.
Chiricahuaene skrek opp og trev geværene sine.
– Hjertet mitt roper på hevsn.
– Fred, roper hjertet mitt, fortsatte han.
Og hjertet mitt svarer:
La oss leve slik forfedrene våre levde, i et land uten ondskap og grådighet.
Igjen skar de håret sitt kort.
Hun var gammel, håret hennes rufsete og grått.
– Han, konen hans og de to døtrene.
Alle bekkefarene herfra til gården hans er tomme.
De var nødt til å dra til Jaguarilden for å fylle vannsekkene sine.
Ansiktet hennes var hardt, blikket fjernt.
For noen måneder siden hadde en meksikaner røvet Ugleøye, datteren hennes.
Så fulgte Vindpilens andre kone, Sølvsmykke, og sønnen deres.
– Hytten hans er som meksikanernes, tenkte Vindpilen.
Brakene fra ildvåpenet hans hadde drønnet mellom fjellveggene.
Han hadde alltid kommet for å jakte, og han hadde aldri dradd tilbake til gården sin uten bytte.
De smøg seg tilbake til buskene sine og ventet.
Han gikk langsomt nedover mot innhegningen der han dagen før hadde drevet inn muleslene sine.
Kveget gresset fredelig ved elvebredden, oppe i lien bak hytten beitet hestene hans.
Døren til hytten gikk opp, og hun kom farende, fulgt av de to døtrene deres.
– De har stjålet muleslene mine!
Hent geværet mitt!
Selv sprang han opp i lien bak hytten og hentet den raskeste hesten sin.
Han var rasende, og han skulle ha muleslene sine tilbake.
Navnet hans var Felipe Sanchez.
Jeg gir blaffen i muleslene dine.
Barnet på ryggen min fryser.
Jeg sier bare at sønnen min fryser.
– Og er det noe folket vårt trenger, så er det unge, herdete menn.
Så tvang hun muleslet sitt ut i strømmen, og de andre fulgte henne.
Han tenkte at apachene kanskje hadde ridd i vannkanten, og at sporene deres var tatt av strømmen.
De spiste litt, drakk kaffe og la seg under trestammene i soveposene sine.
Blikket hans gled langs bredden på den andre siden, han prøvde å anslå avstanden over elven.
Men jeg risikerer ikke livet mitt!
Hverken for deg eller for muleslene dine, Mora!
Haukeblikket hans studerte bakken.
Mora og mennene satt ved bålet, drakk varm kaffe og prøvde å få nattefrosten ut av

kroppene sine.

Jeg har alltid trodd, og tror fortsatt, at de har hovedleirene sine der inne et sted.

Der vil vi finne sporene deres.

De begynte å lengte hjem til husene sine, til koner og barn.

Mora trev geværet sitt.

De spiste, og de fikk tørket klærne sine.

Syersken gråt stille og ba for barnet sitt.

Brått skvatt Vindpilen, og hjertet hans slo fortere.

Med den andre hevet hun spydet sitt.

De skar ut kjøttstykker som alle skulle bære med seg i skinnposene sine.

Men han visste også at sporene etter muleselet hennes var tydelige i sanden.

Ysidro Mora og følgesvennene hans nådde åskammen.

Hvis vi følger sporene hans tilbake der han kom fra, vil vi oppdage hva som er rett.

Han svingte hesten sin opp på åskam - men, kom tilbake og fortsatte et stykke videre mot vest.

De gjorde geværene sine klare.

Igjen drev de hestene sine vestover i galopp.

- Muleslene dine er døde, og apachene har kommet seg unna.

Øynene hans var smale, blikket mørkt og hatefullt.

- Nå henter vi de andre og følger sporene etter det eneste muleselet mitt som fortsatt er i live.

Det var mer enn fire fullmåner siden meksikaneren hadde tatt datteren hennes til fange.

Hun plukket gresset og stappet det inn under den våte skinndrakten sin.

Kulden lammet henne langsomt, gjorde henne sløv og tvang kraften ut av kroppen hennes.

De drakk kokt vann og prøvde å få litt varme i kroppene sine.

De var lei av dette nå og ville tilbake til gårdene sine og landsbyen.

Haukeblikket hans sveipte over landskapet, undersøkte hver bit av bakken.

Han snudde seg raskt og fulgte retningen av blikket hennes.

- Barna mine!

Den vesle jenten satt på kne og gjemte den ene hånden sin i armhulen.

Han haltet, og smerten jog gjennom kroppen hans.

Ysidro Mora så seg om etter hesten sin.

På den måten hadde han prøvd å gjøre fluktruten sin mindre synlig.

Han kunne se det gamle ansiktet hennes.

Hun holdt et lite beger av bark opp til munnen hans, støttet nakken hans.

Han skilte de tørre, sprukne leppene sine og drakk.

Maskemannen, konene hans, barna deres - og gamle Villgåsen.

Han skjøv teppet vekk fra kroppen sin og satte seg opp.

Blikket hans var underlig, fjernt og intenst på samme tid.

Han samlet tankene sine til en advarsel, presset dem sammen til et rop om fare.

Yaquiens kule hadde ødelagt hoften hans.

De fire meksikanerne fikk geværene sine i skuddstilling.

Det var som om kroppen hans brått hadde visnet.

Den magre kroppen ristet svakt, tårer rant over kinnene hans.

Etterpå satt vi ved bålet, og høvdingen fortalte om forfedrene sine.

- Alt dette fortalte høvdingen meg, fortsatte han, - og jeg spurte ham hva stammen hans kalte seg i den tiden.

Meksikanerne har røvet flere av barna deres og leter etter dem.

Mannen fra snøens land hadde vanskelig for å skjule iveren sin.

Men før du aner det, kommer pilene deres farende fra skogbrynet.

For den hvite mannen var nordmann, og navnet hans var Helge Ingstad.

Helge Ingstad lukket avisene og stappet notatene sine i lommen.

Mange spørsmål tumlet i hodet hans.

Ansiktet hans var uttrykksløst.

Når nettene var over og han våknet i hytten sin, hørte han kveg raute.

Mens de hadde slipt ljàer, hadde han pusset geværet sitt.

Nå lyttet han til kvitøyen med pipen og veiet ordene hans, smakte på dem.

Engang hadde en slik ild fylt hele kroppen hans.

- Farmen hans heter Santa Clara.

- Navnet mitt er Ysidro Mora.

Han hadde svøpt et stort teppe omkring den lange, lutryggete kroppen sin.
Nå satt de på platået i Huleberget og ventet på ordene hans.
Han kunne ikke lenger gå uten å bli støttet, men blikket hans var klart og klokt.
Vi streifet omkring i fjellskogene og de dype dalene, vi fant oss nye leirplasser og mokasinene våre laget nye stier.
Ordene hans sank i tilhørerne.
Men dere er søstre og døtre av mennene her og kan ikke bli ektefellene deres.
På ny tok han en pause, på ny sank ordene hans i dinéene på platået i Huleberget.
«Du drepte stammefrendene mine»
I blikket hennes var det likevel noe mykt og vennlig.
Lyset fra bålet og morgensolen lyste på ansiktet hennes, og han smilte.
Ingstad la merke til at Ysidro Mora stakk revolveren ned under ullteppene sine.
De har prøvd å påvirke ham, lære ham skikkene sine og religionen sin.
Men hjertet hans slo fortere, og han ble het av fortvilelse og sinne.

- Du drepte stammefrendene mine.
- Vi må jakte før mokasinene våre setter spor i snøen.

Helge Ingstad og følget hans hadde tilbrakt noen dager i Nacori Chico.
Så trakk hun kniven sin og begynte å flå.
Hun visste ikke hva, men frykten krøp gjennom kroppen hennes og holdt henne rundt hjertet.
Hjertet hennes banket voldsomt, angsten herjet som en ulveflokk i kroppen hennes.
Håret hans var kort, men jo, han lignet en dine.
Han rullet sammen teppene sine.
Ansiktet var fullt av rynker, det lange håret hennes tjafsete og grått.
Barna rakte ham hendene sine og hjalp ham på beina.
De satte opp juletre på plenen og plasserte adventsstjerner i vinduene sine.
Plasserte det ene foran det andre inntil hun fant pulten sin.
Like før jul sto moren hans der.
Plasserte den innerst i kroken på rommet sitt.
Får resepten sin.
De sitter ved siden av hverandre i sofaen i leiligheten hans.
Hendene hans fingrer med lyset på bordet.
Ødelegger livet sitt på denne måten.
Dekker henne til med mørket sitt.
Jobben hennes.
Ser seg selv stå utenfor kontordøren hans og banke på.
Fordi denne kateketen din, han du stolte slik på, klarte å gjøre meg gravid kvelden før han døde.
Armen hans lander på skulderen hennes.

- Det er ikke sikkert du trenger å skamme deg over faren til barnet ditt...

Hadde gråten langt opp i halsen den dagen moren hans dukket opp med en vestlandsbil og hentet sakene hans hjem.
Soknepresten kommer innom og ser etter posten sin.
Mistet familien sin.
Hvordan skal hun få det, denne herlige lille ungen hennes som hun alltid har hatt så gode ønsker for?
Men han møter ikke øynene hennes.
Livet humper videre på dagene sine.
Han kjenner dem gjennom faren sin.
Han kjenner til drikkinga hans, og rister på hodet av den.
Han stoler på moren sin.
Og dette blir den andre virkeligheten hennes.
Han raser og kjefter og lar frustrasjonen sin gå ut over de nærmeste, Tom, Terje og Hege.
Svært så begeistret de ble for forslaget hennes.
Hun har nemlig også en annen uavklart sak med legen sin.
Hun gikk på rommet sitt.

- Vi må ha en blodprøve av faren til barnet ditt, sa hun, og pekte på stolen.

Hege går inn på rommet sitt med ryggsekken.
Grete Andersen er minst like gammel som moren hennes.

- Og moren din har reist i dag?

Det er bekymring og angst i de blå øynene hennes.

De skjønner smertene hennes.
Og hun snakker videre med Lille-Linus og lurert på om han ligner på faren sin.
Spis opp maten din.
Kveldene i den nyoppussa leiligheten hans.
Sannsynligvis må hun legge om planene sine, denne unge jenta, og den belastningen må hun ta alene.
Du har nok å gjøre, Grete, med jobben og familien din og din gamle mor på sykehjemmet.
Plager ikke moren sin mer på den måten.
Lys våken og var med tusen veltrente og observante sanser registrerte hun bevegelsene hans.
Han sitter i den beste stolen han har på kontoret sitt og føler ubehag.
Han sitter i stolen sin og kjenner at han er trist.
For ærligheten hans.
Så lenge Grete Andersen holder kartoteket hans i orden.
At det var fint hun ville få dette barnet sitt og ta ansvar for det.
De satt i kroken sin i ungdomssenteret og var akkurat ferdige med å rydde.
Denne enkemannen som kom inn i livet hennes lenge etter at hun hadde blitt voksen.
Men da ser Hege opp og må tross alt le litt bak tårene sine.
Han var der med saksofonen sin.
Hadde spilt med Tore tidligere, stefaren min...
Han skjenker kaffe i koppen sin og åpner matpakka.
- Faren hans?
Og hvem betaler billetten min?
Ansiktet hennes trekker henne ned i depresjonen igjen.
Men Hege lar koppen sin stå.
Fordi hun sitter og holder på klærne hans.
Stryker henne over ryggen med den ene hånden og holder kaffekanna klar fra kroppene deres med den andre.
Selv om han kanskje vil se litt tynn og skranten ut, hvis han ligner på faren sin.
Dr. Moe er forresten på hytta si.
Det er denne hersens skolen som ligger over livet hennes og ruger.
- Moren vår sa vi kunne besøke deg...
Tror ikke moren deres venter dem ennå.
Og Hege ser på hendene sine.
Sorg over tapet av denne lille, skjønneste jentungen hennes, som alltid gjorde det mor ville.
Det papiret på metallplate som inneholdt streker og tall og fortalte om Lise Larsen og ungen hennes.
Hun gikk på rommet sitt og slo døra igjen med et skikkelig smell.
Hun har iallfall eksamen, og dersom hun trenger det, kan hun vel forbedre engelsken sin en gang.
- Ja, til leiligheten din.
Våkner liksom til og kommer tilbake til virkeligheten fordi de legger en skrikende bylt opp på maven hennes.
Så rister hun på hodet og konsentrerer seg om jobben sin.
- Denne vil hilse på moren sin, sier hun, - skjekk at navnebåndet stemmer, legger hun til, - det gikk litt fort for seg, har jeg hørt.
Hun rører forsiktig bort dem med pekefingeren sin.
- Akkurat som faren sin, gjentar hun stille for seg selv.
Nå var stemmen hans glad igjen.
- Hun har tenkt å tisse i den hemmelige hytta vår.
Og så gikk Lillebror og Betty til den hemmelige hytta si.
Rett på hånden hans!
Mamma løftet ham opp og begynte å rote rundt veska si.
Se, det kom blod på alle labbene hans.
Han hadde racerbil-brillene sine på seg.
Og der kom strået hennes opp i hullet til Lillebror.
Dermed hengte han Bamse på snora, der de pleier å tørke badetøyet sitt.
- Svøm om kapp med bamsen din, du, sa han.
Knærne hans var fulle av søle.
- Nå er maten i munnen min.

Da han kom tilbake, hadde han på seg den store jakka si.

Ingen kunne se hendene hans.

Han reiste seg, tok Bamse under armen, og gikk inn på rommet sitt.

Lillebror krøp opp på stolen sin, Bamse krøp opp i den høye stolen.

Faren til Betty bor ikke hos Betty og moren hennes lenger.

– Du kan ligge over hos meg, og pandaen din kan ligge over hos Bamse.

Stemmen hennes var litt usikker.

– Faren min er ikke noe glad.

– Moren min... sa hun.

– Moren min er dum.

Der snudde de seg for å se om noen fulgte sporene deres.

Det var da han telte sårene sine for mormor.

– Det fikk jeg da jeg kom i full fart og skulle inn på rommet mitt.

Det er bra for sårene mine at jeg blir kald.

– Men sårene mine blir bra.

– Ser du at den fortsatt har den ene enden nede i hullet sitt? sa mamma.

Lillebror stod inne på rommet sitt og kledde av seg.

– Jeg vet det, sa mamma, og tørket tårene vekk fra kinnet hans.

Mamma pleier egentlig ikke å bære ham lenger, men nå bare hang han over skulderen hennes.

Vannet dryppet fra nesa hennes.

Jeg har blåbærøynene mine på meg .

– Det må jeg spare på, sa Lillebror, og la det i boksen sin.

– Det blåbæret må jeg spare på, sa Lillebror, og la det i boksen sin.

Lillebror stakk nesa si ned i boksen hennes.

Få boksen din, Lillebror.

– Men de to blåbærene mine, da, sa Lillebror.

– Det lukter skog av føttene dine.

– Fingeren min!

Da Lillebror hadde lagt seg den kvelden, viste han Bamse plasteret sitt.

– Dette er vinterstolen min, sa han.

– Gå hjem og hent solbrillene dine, så kan du være med og leke ørken, sa Lillebror.

Da tullet mamma føttene hans inn i et teppe.

Så kan du varme hendene dine på ryggen min.

– Da ringer jeg til moren din og hører om det er i orden, sa mamma.

– Tenk at noen kaster gitaren sin, sa Betty.

Så ble øynene hans vant til mørket, og han så henne tydelig.

De senesterke skuldrene hans var like våte som de andres.

Øynene lyste godlynte i det sotsvarte fjeset hans.

Han kjente ikke denne Jon Gunnarsson, men spørsmålet hans forstod han godt.

Så gikk han for å finne klærne sine.

Hvor var klærne hans?

– Kom fram med tøyet mitt, elendige skolepiker, ropte han uten å snu seg.

– Kom med klærne mine istedenfor å true med sverdet.

– Gi meg klærne mine!

– Hvorfor prøver du ikke musklene dine på skikkelig arbeid, spurte han giftig.

– Klærne dine skal du nok få igjen.

– Husk, jeg har sett tyveriene dine og kunne melde deg for lagmannen.

Han hadde sett dem frakte hemmelige våpen inn til klosterbryggen, og den fremmede visste navnet hans, prøvde å presse ham.

Da kom det vel opp, både det ene og det andre fantestykket hans.

Jeg er ikke sønnen din, og ikke vil jeg være det heller!

Var du rette moren min, hadde du nok behandlet meg bedre, og ikke latt den feite presten du levde i synd med, piske løs på meg sent og tidlig.

Stemmen hennes dirret, øynene lyste.

Trenger du ikke å få vasket smiesoten av kroppen din, Torfinn, ropte Olav.

– Det er en lang omvei å gå rundt karpedammen bak Slottet når vi skal bort på badeplassen min, sa Olav.

– Akkurat her var det denne merkelige fremmede stod og holdt på klærne mine, sa Olav.

Hele den kraftige kroppen hans skalv.

Jeg trenger kreftene dine nå.

Men Olav så på øynene hans at han ikke likte seg.
Olav grep trøyen sin og begynte å dra ut båten.
Det hånlige, hatefulle fliret var borte fra leppene hans.
Presten korset seg og ble rød i ansiktet, men klarte å bite i seg de harde ordene øynene hans alt hadde røpet.
Med ett kjente han angst for livet sitt.
Det var stille i bakken, fuglene hadde ikke begynt sangen sin ennå.
Han løp lenge mens tankene for omkring i hodet hans.
Nesten uten å vite hvor han sprang, hadde han løpt ned til badeplassen sin.
Umerkkelig ség trøttheten over ham og lukket øynene hans.
Han ville ikke miste klærne sine en gang til.
– Rømmer du nå, får du aldri vite opphavet ditt, sa han.
Tror du jeg er den eneste som kjenner til fantestykkene dine?
Olav grep hånden hans og trykket den lenge.
Da grep Olav armen hans.
– Du kom til sist, Olav, sa han og grep armen hans hardt.
Olav ble lei av gåtesnakket hans.
– Men du kan ikke få vite navnet hans før de som sendte meg, har fått visshet.
Er det ikke regnet for god skikk å si navnet ditt?
Hvis de får visshet om deg, kommer livet ditt til å bli et annet.
En duft av frisk lyng kildret neseborene hans.
Det kokvarme vannet sved foten hans da han stakk den oppi.
Det sved så han syntes det måtte fly gnister mens han vred seg under de harde nevene hennes.
Huden hennes var rød og hvit, håret mørkebrunt.
Uvilkårlig krummet han armene, så hun skulle se musklene hans.
Den gnelle stemmen til Tora lød med ett som den vakreste strengeleik i ørene hans.
Katrin satte seg inn på benken og løftet hodet hans opp i fanget til seg.
Han lukket øynene og snuste inn angen av huden hennes.
Fingrene var myke og gode der de søkte seg fram i den kraftige hårmanken hans.
Da Katrin like etterpå førte leppene sine ned mot kinnene hans, visste han et øyeblikk ikke hva han skulle tro.
Men så hvisket hun noe inn i øret hans.
– Jeg måtte brenne de gamle klærne dine.
Da fant jeg noe i beltet ditt.
Aldri hadde fingrene hans kjent noe slikt.
Olav bet i seg de beiske ordene som alt lå på tungen hans.
Olav hørte hjertet sitt som en hammer inni seg.
Han så på fingrene sine, begynte å famle i ansiktet.
– Ta av deg trøyen og vis oss ryggen din.
Det kimte som kirkeklokker for ørene hans.
Blodårene stod ut fra pannen hans, sprengende blå.
Blikket hans var fast, men vennlig.
Følg nå Arne dit bort, så vil han vise Dem hvor De skal bo og hvem tjenerne Deres er.
Herr Arne rykket til, og hånden hans rørte et øyeblikk ved sverdet.
Jeg trodde konger moret seg, åt og drakk og dro på jakt med mennene sine.
Et lite smil kruste leppene hans et øyeblikk.
Så knelte han foran Olav, grep hånden hans og kysset den.
– Sigurd står alltid utenfor døren din.
Stemmen var engstelig og vaktstom da han kom med spørsmålet sitt.
Den farligste fienden din her i byen er død, men enda kan det komme andre.
– Hvem var han – denne døde fienden min?
Husk alltid å vaske hendene dine før du spiser, og sluk ikke maten.
Og dermed er alle spionene deres på vill jakt etter drapsmannen.
Han hørte skrittene deres på treplankene.
Jeg stikker bare sverdet mitt inn et par steder, slik at vi er sikre.
Sverdet streifet armen hans et øyeblikk og laget en rift i den kostbare skjorten.
Tankene flimret rundt i hodet hans.
– – Før han visste av det, hadde tanken på henne tatt hele hugen hans.
Den unge ridderen så seg forferdet om, blikket hans flakket fra flerrene i veggteppene og

tilbake til Olav.

Gud ville aldri ha reddet livet hans om ikke det var en høyere mening med det.

Løpende trinn utenfor døren rev ham ut av tankene hans.

Og han trodde nok at han hadde makt å sette bak ordene sine nå.

Torfinn vaklet et øyeblikk, men så grep Olav hånden hans og hjalp ham bort til stolen.

Hent heller legehjelp til vennen min som dere har skamfært så ille!

Av og til glapp en beundrende mumling eller en kraftig ed over de blodsprengte leppene hans.

Ingen skal krumme et hår på hodet ditt.

– Det er jeg som skal være kongen deres.

Han skal lege sårene til vennen din, Olav Håkonsson.

Gamlingen pekte på sengen, og Torfinn måtte kle av seg og legge seg der mens legen så på skadene hans.

– Jeg har fortalt min farbror om vennen din.

Jeg følger rådet hans, for han er en klok mann.

Derfor skal smeddrenge være her som tjeneren din og sove foran døren din om natten.

Torfinn lå med nesens i sengefellen og skjorten over hodet, og svaret hans var bare en uforståelig mumling.

Vær på vakt, og hold ørene dine åpne.

– Da jeg var ute og pisset nettopp nå, så jeg tre vakter med sverd og øks foran døren min.

Men Olav klarte ikke å sove nå da han var blitt alene med tankene sine.

Og er jeg sammen med jenter, da sitter tungen min fast.

Ansiktet hans var nesten hvitt i det svake lyset fra sommernatten bak de mørke vindusrutene.

Men lusene våre kommer iallfall fra samme sengefellen!

Og ut av røyken stakk den uhyggelige ormen fram det grådige gapet sitt.

Stemmen til Torfinn dirret i øret hans.

Omsider klarte han å samle de veldige kreftene sine og rev seg løs fra kvelertaket til Olav.

Jeg ble skremt av drømmen min.

Men øynene hans var redde, og ansiktet blekt.

Stemmen til Erlend Filippusson gav gjenlyd under takhvelvingene, men for Olav var ordene hans bare tomme lyder.

Han måtte rådføre seg med Arne Jonsson og farbroren hans så snart de ble alene.

Da ble det noe røre nede ved døren – Arne Jonsson løp fram og tilbake og hvisket med farbroren sin.

Han som måtte betale både gods og gull for å fri broren sin fra dødsdommen!

Det var et farlig spill de drev, fehirden i Bergen og brorsønnen hans.

– Men tyskerne vil ha noe igjen for pengene sine, sa herr Eirik ivrig.

Derfor må vi ta ham i hemmelighet når vi vet mer om planene hans.

– Arne, brorsønnen min, kjenner de fleste unge adelsmennene som var der.

Og svartebrødrene vokter våpnene våre i kirken sin som om det var gull.

Det er på tide du går tilbake til salen din.

Vaktene fulgte Olav gjennom ganger og trapper til de kom til salen hans.

– Hvor er vennen min, spurte han.

Arne Jonsson fra Hove og huskarer her fra Slottet brøt inn i losjiet mitt og stakk ned gårdsfuten min, Bård Sveinsson.

– Dere drepte Sigurd – vekten min, mumlet han.

– Sigurd var mannen til Erlend og brorsønnen hans.

– Vi ville ha retten vår!

Om Olav ble tatt til konge aldri så mye, så var han avhengig av kongemakeren – og av Arne, brorsønnen hans.

– Men husk iallfall mine ord, Olav Håkonsson, og legg ikke hele kongsmakten Deres under Erlend!

– Vi snakket sammen nede i Kroken, du fant ringen min.

En krusning av et smil gikk over leppene hennes.

Den gode, lune stemningen han hadde følt mens han lå på badstubenken og kjente de myke hendene hennes i håret, ville ikke komme tilbake.

– Badstuen er arbeidsplassen min, her kjenner jeg meg fremmed.

Men da han så blikket hennes, ønsket han med en gang ordene usagte.

- Du - du har visst makt til å gjennomføre ønskene dine nå, og jeg trodde.
- Søsteren min, Inger, kjente ham var glad i ham.

Han hadde lovet henne troskapen sin, enda hun bare var datter til en fattig leilendingsbonde.

Stemmen hans var blitt bitende.

Katrin gikk bort til Olav, tok hånden hans og kysset den forsiktig.

det bitre ansiktsuttrykket løste seg opp, og det glimtet årvåkent og nysgjerrig i øynene hans.

Torfinn var sterk, men han kjente plassen sin.

- Ingen kommer til å gjøre meg noe, for jeg skal være kongen deres.

Olav stod bare og flirte mens Torfinn dro de sotete plaggene sine ut av dragkisten i hjørnet.

Ansiktet hans var blitt et eneste flir.

Men vil de ikke ta på Dem den skitne broken min nå?

Det får greie seg med trøyen din, sa han og vrengte av seg sin egen tynne linskjorte.

Måkeskrik og gresshoppespill fylte ørene hans.

Skulle jeg ikke feire den siste kvelden min som Olav fattigpilt?

De var altfor opptatt med drikkebrødrene sine.

Men Torfinn grep armen hans og knep til.

Olav fulgte blikket hans.

Herr Audun nikket umerkelig, grep i beltet sitt og trakk fram en mynt.

- Aslak, broren hans.

- Nå skal vi overraske den helvetes fostermoren min!

Stemmen til vennen hveste inn i øret hans, sint og redd.

Olav kjente så altfor godt det hatefulle blikket hans, men presten behersket sinnet sitt denne gangen.

Den som elsker sønnen sin, tukter ham så han kan bli et bra og rettskaffent menneske.

Be henne huske på at hun setter sjelen sin på spill om hun sverger falsk.

- Ingebjørg kan skade deg med den hevngjerrige tungen sin.

Munnen hans vred seg i sinne.

Torfinn brøt plutselig tausheten sin.

Olav så at skuldrene hans skalv.

Ormen gjorde et kast - så bet gifttannen seg fast i halsen hans.

Langsomt begynte han å vri ringen av fingeren sin.

Snorkene hans lød merkelig hverdagslige etter marerittet.

Stemmen til Katrin ble enda lavere, og hun stakk munnen helt bort til øret hans.

Han ble nesten sanseløs av å kjenne henne så tett innpå kroppen sin.

Hendene hans grep fortvilet etter Katrin.

Olav slapp henne brått løs fra favntaket sitt.

Han favnet henne igjen, merket hvordan nærheten hennes gjorde ham selvsikker og uredd.

Munnen hans møtte hennes.

Hendene hennes kjærtegnede seg varsomt nedover ryggen hans, myke fingertupper strøk ham kjælelt over enden, igjen og igjen.

Han klemte kroppen hennes enda tettere inntil seg, ble hard i skrittet.

Og fortell vennene dine her om danskene.

Katrin hadde gjengjeldt kjærtegnene hans, han hadde nesten opplevd paradiset et kort øyeblikk!

- Hvis du bare kunne få vekk dette gateguttblikket ditt.

- Så lenge De kunne få oss andre til å sverge troskap til kongsemnet Deres, hadde De makten over oss.

De sinte ropene deres gav gjenlyd mellom steinveggene.

Erlend Filipusson gjorde et tegn til mennene sine.

Latteren deres overdøvet Arne Jonsson fullstendig.

Bård, husfogden til Audun Finnsson, drepte du i losjiet hans.

Nå vant du jordegodset til brorsønnen din!

Dette er ikke det første sviket ditt - og det blir vel ikke det siste heller!

En av huskarene sendte en knyttneve rett i ansiktet hans så han falt om.

Huskarene, som hadde omringet adelsmennene midt på gulvet, hevet hellebardene sine truende.

noen av de avvæpnede herrerne ropte etter sverdene sine.

– Den stakkars kvinnen er sjelesyk – djevelen talte ut av munnen hennes, begynte Erlend, litt nølende.

Han så bydende utover hallen, før de gjentok ordene hans.

Den dagen som skulle vært den største i livet hans, hadde blitt et mareritt.

Og siden hadde de vært ute etter livet hans – den ene etter den andre.

Han så nesten redd ut og munnen hans hvisket taust at Olav ikke måtte røpe ham.

– Jeg så dem slepe liket hans ut nede i kjelleren, hvisket Torfinn.

Men etter en stund kjente han at kulden og anstrengelsen hadde tatt nesten alle kreftene hans.

Men her måtte de ikke finne tøyet hans.

Hun åpnet døren så han kunne smyge inn, så skremt på ansiktet hans idet han gled forbi henne, og lukket døren bak ham.

Vannet surklet fram under den nakne foten hans da han trakk på kviden.

Hva er det du har fått sønnen min med på denne gangen?

– Torfinn er vennen min, stotret han fram.

Så grep han hendene hennes og holdt dem fast som i en skrustikke.

Om du ikke vil hjelpe meg, så vil du vel hjelpe sønnen din!

Han bråstoppet da han oppdaget Olav, så fra ham til moren – og merket uviljen hennes.

Torfinn holdt favntaket hennes tilbake og sa hardt:

Men nå hadde Torfinn øg fått tørt på seg og ristet skuldrene hans hissig.

Stemmen var nesten uhørlig, redselen dirret truende i kroppen hans.

Hånden hans knyttet seg fast om kniven.

– Er sønnen din hjemme, Holmfrid, spurte han mildt og lokkende.

Fader Eiliv holdt armen hans igjen.

– Snakk ut – eller jeg brekker armen din, brummet han.

Han så ingenting, hev tungt etter pusten, mens det hamret mot pannen hans.

Olav lot armen falle, prøvde å si navnet hennes.

Kappen hennes var dryppende våt.

Bak henne kom Torfinn fram fra skjuleplassen sin.

Mennene til herr Audun stod tause og våte ved hestene sine;

– Aslak må rømme landet nå, når du ikke kan dømme i saken hans, sa Audun beiskt.

Det vakre ansiktet hans var lukket og bittert.

Du stakk sverdet ditt gjennom alle teppene for å drepe!

Bård hadde alt stukket ned vakten din.

Vannet rant nedover kinnene hans.

– Hvordan kom du hit ut med mennene dine, spurte Olav.

Øynene glimtet i det glinsende våte ansiktet hans.

I kveld kom hun til losjiet vårt for å spørre om hjelp.

Mange vet at han misunte Arne Jonsson farsarven hans, Hove gård, der Erlend selv er født.

Nå er han kvitt dem, og blir herre over godset deres, med dronningens hjelp.

Audun Finnsson la armen sin beskyttende rundt Olav.

Han innviet deg vel ikke i noen av hemmelighetene sine når dere var alene?

– Om en dag eller to kommer mennene mine til dere for å hjelpe dere bort herfra.

– Mennene mine fjerner likene etter dem som trengte seg inn her, så de ikke skal finne dem her.

Audun Finnsson og huskarene hans var på vei tilbake til byen, med fire lik over salknappen.

Olav slapp tømme på hesten sin og gav den et dytt.

Han husket ordene hennes.

Hun var bare en bondes datter, som bar barnet ditt.

Ordene hennes kjentes som balsam på et verkende sår, syntes Olav.

Han strakte neven ut, fant hånden hennes og trykket den hardt.

Han dro henne inntil seg og klemte henne, fant munnen hennes med sin.

– Fra første gangen jeg så deg den dagen i badstuen, fylte du tankene mine.

Peter hadde stor tiltro til faren sin.

Sønnen min, Peter, ønsker seg en dinosaur til fødselsdagen, og noe annet vil han ikke ha.»

Tina hadde dukken sin på fanget, og Tom teddybjørnen sin.

Snart laget ikke herr Millerlein flere kloakk-lokk i fabrikken sin, men arbeiderne beholdt han.

De skrubbet Max og polerte klørne hans, og de samlet fôr til ham.
Han så seg om etter en innsjø, og de enorme føttene hans gikk fortere og fortere.
«Kanskje det ville være godt for føttene dine.»
«Jeg flyr hvor jeg har lyst, og nevøen min, Dino, passer jeg også på.»
«Han er ond, og vil lokke deg ned i vannet til slektingene sine.»
Ptero dukket, og strøk like over vannet med de svære vingene sine.
«Gå tilbake til flokken din,» sa onkel Ptero beskyttende.
Han har fått med seg maten fra konen sin, for at han skal ha noe å styrke seg på.
Herr Bolleglad setter seg ved et lite bord i hjørnet, og åpner matpakken sin.
Tre ganger tar han runden og rasler med alle knoklene sine.
Nå skrek det av sult i tarmene hans.
De var redde for de skarpe tennene og de fryktelige klørne hans.
Allosauren reiste den veldige kroppen sin opp på bakbena.
Så fort han kunne beveget han den klossete kroppen sin i retning av vannet.
Fru Mura var læreren hennes.
Store flokker av kjempestore dinosaurer vandret forbi de lukkede øynene hennes.
Hun åpnet vinduet, og da stakk han den lange halsen sin inn i rommet.
Han spiste grådig av hånden hennes men han var meget forsiktig.
De myke leppene hans tok imot alt, og tennene kom ikke en eneste gang nær fingrene hennes.
Dunk, dunk drønnet skrittene hans i den mørke, tomme gaten.
«Første klasse er verd komforten - selv om du ikke akkurat behøver å si det til faren din.
Noen rakte fram kredittkortene sine.
Kniven i hånden hans var klar til å utføre sin grufulle gjerning.
Jeg støtter nemlig saken deres.
Hun sukket lettet, inntil han holdt kniven opp foran ansiktet hennes og sa:
Det er en del av jobben min som jeg ikke slipper unna.»
«Hva er jobben din, forresten?» spurte Stephen.
«Men jeg sørget for å skaffe meg en informant blant håndlangerne hans.
«Dere tok lederen vår,» sa han.
Det var jeg som fikk lederen deres anbrakt bak lås og slå.»
Idet mannen knakk sammen, grep onkel Richard etter pistolen i lommen hans.
«Lugaren deres er allerede gjort i stand.»
Nøkkelen til gåten som kunne fortelle oss hvor menneskene fra Atlantis hadde gjemt skattene sine da de flyktet fra den dødsdømte øya.
«Jeg fortalte nettopp Mr. Duffy og nevøen hans om hvilken viktig rolle du spiller i dette prosjektet.
En lang fangarm snodde seg rundt håndleddet hans, mens en annen lukket seg om ankelen.
Han ville si til onkelen at han ikke skulle stole så mye på Diana Briggs, og ikke fortelle henne alt om planene deres.
Hvis vi ber om hjelp, kan han sende mannskapene sine hit i helikopter i løpet av et par timer.»
Selvfølgelig skal jeg holde løftet mitt.
Plutselig hørte vi stemmen din.»
«Jeg vet hva du har tenkt å fortelle onkelen din,» sa hun.
Han innviet meg i planen sin.»
«Han og mennene hans skulle lure skatten unna i ly av nattemørket.
«Kanskje Midas vil oppgi planene sine nå,» fortsatte Diana.
Og jeg er våpenet deres.»
Begeret gled ut av fingrene hans, og han vaklet og begynte å falle.
Du og nevøen din bør takke meg for det.
Onkel Richard kjente etter pulsen hans.
Plutselig grep hun tak i armene hans med en styrke som han ikke hadde trodd hun hadde.
«Og hvem skal stå for disse forhandlingene?» avbrøt Apollo med en stemme like skarp og hard som blikket hans.
«Han vil ha klokkene deres,» sa Apollo.
«Hva er planen din?» spurte han.
«Planen min forsvant nettopp ut gjennom døren,» sa han.
Som på svar på spørsmålet hans, lød et kraftig brak.
Så kan vi sende melding til vennen din og holde stand inntil han kommer.»
Om et par hundre år vil kanskje noen arkeologer finne levningene deres og få et

interessant mysterium å løse.»

«Hvis noen prøver seg, knekker jeg nakken hans!» utbrøt han da han så hvordan de andre fingret nervøst med avtrekkerne.

«Hvis dere vil se lederen deres i live igjen, bør dere ikke prøve å følge etter oss!» ropte onkel Richard.

Tykke lag av støv klebet seg til de svette kroppene deres der de krøp i skjul bak ruinene. På håndleddene deres blinket Kronom-urene i solskinnet.

Midas, som sto under streng bevoktning like bortenfor, brøt ut i en vanvittig latter som skaket hele den dissende kroppen hans.

Jeg vil ikke ta parti i krangelen mellom de to tjuvbandene deres.

«Uheldigvis er det en plan i all galskapen hans,» sa onkel Richard.

Zevs hevet øksen over hodet, og et vanvittig smil bredte seg i ansiktet hans.

Spørsmålene som fløy gjennom hodet hans, måtte vente til kampen var over, men det tok ikke lang tid.

Historielæreren min er nådeløs når det gjelder sånt.

Han kikket på den lille reisevesken hennes.

«Jeg forventer at du legger fram et grundig referat for klassen din,» sa Mr. Lane.

I familien min snakker vi ikke så mye om å elske.

Men det er heller ikke noen som spør meg om leksene mine.

Og han dukker ikke ned i boken sin igjen før han har hørt hva jeg svarer.

Idag kan jeg tenke meg å gnage opp viskelæret på blyanten min.

Hun sa at rommet mitt var et grisehus.

Hun hadde ikke fått noe brev fra søsteren min og det plaget henne.

Skal jeg være nødt til å diktere hele rollen din?»

Moren hennes lukket opp for meg.

Historielæreren vår sier:

Hele navnet mitt står nøyaktig på linjen.

Ordene mine sklir ut av linjene og klumper seg sammen.

Familien min skal spise middag hos Blairs.

Lærer Entwhistle er vikaren vår.

Lærer Entwhistle hadde begynt å skrive opp navnene våre på klassekartet.

«Hva er navnet ditt?» spurte han morskt.

Hva er navnet ditt?» blåste han ut og gjorde et stort nummer av det.

Han begynte å gå nedover rekken vår.

Jeg sa ikke navnet mitt.

Jeg gjemte hendene mine da jeg så at de skalv.

«Hvordan går det med deg?» spurte faren min.

Og, mens latteren døde bort og de varme kinnene hans kjølnet, så jeg på meg selv og oppdaget smilet på ansiktet mitt.

Båtene deler seg, hele og rene i hendene mine.

Jeg klarer ikke engang å flykte inn i yndlingsbøkene mine.

Men så hoppet ordene ut av munnen min, pang!

Øynene hennes ble store.

Filla var temmelig grå, men hendene hennes var forsiktige.

Nå angret hun antagelig på at hun hadde stelt kneet mitt.

Hun sa at moren hennes nettopp hadde sett det i avisen.

«Hun hadde en datter!» sa Emily, og stemmen hennes var et ekko av det sjokket jeg selv følte.

I stedet så jeg henne for meg mens hun bøyde seg og satte plasteret på kneet mitt.

Håret hennes var blitt tynt på toppen, husker jeg, og hun hadde flass.

«Broren min, Marcus,» sa hun.

«Jeg vil ha en samtale med deg, Katharine,» sa moren min.

«Det er noen av vennene dine som jeg ikke liker.

«Kanskje vi skulle se å få gjort noe skikkelig med håret ditt,» sa hun.

Jeg stirret på et sted over hodet hennes og ønsket nesten at jeg ikke hadde sagt det.

«Bruk innbilningskraften din, Kate.

Jeg satte makaronien hennes i stekeovnen og salaten i kjøleskapet.

Emily skriver om en krangel med moren sin.

De griper etter deg, og hendene deres er harde og knoklete.

Jeg hater de stikkende kyssene deres.

«Hun har fått ørene til faren sin,» sier de.
Søsteren hans hadde fått noe lignende da hun var på min alder.
«Hele pannen hans er full av kviser.
Mor sendte meg opp på rommet mitt.
Hvorfor sendte hun ikke ham opp på rommet hans?
Dagbøkene mine
Da mor fortalte søsteren min, Marilyn, at jeg var glad i å skrive, sendte hun meg en dagbok til fødselsdagen min.
Dessuten er livet mitt altfor stort til å passe inn på de sammenklemte sidene.
Så delte læreren vår ut «dagbøker» som vi skulle skrive i hver dag i en måned.
Privatlivet mitt har ikke hun noe med.
Den fjerde dagboken min har jeg kjøpt til meg selv.
Han frelser deg fra syndene dine.
en far i en bakgate som slår til gutten sin, menneskene med de sultne øynene som går igjen på Dagsrevyen,
Da jeg åpnet øynene i morges var dagen min.
Hun retter på grammatikken min.
Håret mitt vokser veldig fort,» sa jeg.
Jeg skjøv gjestestolen bort til henne og tok hånden hennes.
Øyelokkene hennes var nesten gjennomsiktige.
Ikke lag slikt oppstyr for ingenting,» sa hun med den skarpe, vanlige stemmen sin.
Jeg nikket som svar på spørsmålet hennes, men jeg begynte å gråte også.
Kanskje hun leste tankene mine.
Hendene hennes er så krokete av gikt, så knudrete, og samtidig tynne, som fugleklør.
Idag sa frøken McIntyre, rådgiveren vår:
Stygg og ekkel var hun, og underleppen hennes hang helt ned på brystet.
Du kan ta med blåforkleet mitt, og det skal du bre ut på gulvet.
– Og her er blåforkleet mitt også.
– Hvis du ikke straks sier hva du skal bruke det til, så trekker jeg sabelen min og hogger hodet av deg!
Men alle pengene bandt han inn i forkleet hennes og tok det som en bylt på ryggen.
Nå var soldaten blitt en fin herre, og folk fortalte ham om den pene byen og om kongen og den vakre datteren hans.
Til slutt hadde han ikke mer enn to skilling igjen, og så måtte han flytte ut av de fine rommene sine og opp på et bitte lite kammers.
Han måtte pusse skoene sine selv og flikke på dem så godt han kunne.
– Nei, der er det, kjære mannen min! sa dronningen, for hun hadde sett en annen port med kryss på.
Hun fant frem den store gullsaksen sin, og med den klippet hun i stykker et stort silketørkle, og så sydde hun en nydelig pose.
Men vil du løpe bort der jeg bor og hente fyrstøyet mitt, så skal du få fire skilling.
Nå skal han være kongen vår og få den vakre prinsessen til ekte!
Hele uken måtte Vesle-Klaus pløye for Store-Klaus og låne ham den ene hesten sin.
Til gjengjeld lånte Store-Klaus ham hestene sine en gang om uken, og det var om søndagen.
– Ja, du kan tro at jeg skal hygge hestene dine! sa Store-Klaus.
Mannen hennes var ikke hjemme, og hun tok ikke imot fremmede.
Og aldeles lik klokkeren vår var han!
– Tenk bare på all den nytte jeg har av trollmannen min.
Vesle-Klaus gav bonden sekken sin med den tørre huden i, og til gjengjeld fikk han en skjeppe toppfull av mynt.
Så tok han øksen sin og slo i hjel alle fire hestene sine.
Men hjemme hos Vesle-Klaus var nettopp den gamle bestemoren hans død.
Som han satt der om natten, kom Store-Klaus inn med øksen sin.
Nå hengte han de fineste søndagsklærne på bestemor og lånte en hest av naboen sin.
– Alt sammen kommer av det forferdelige sinnet mitt.
Da nå Vesle-Klaus kom hjem igjen med alle pengene, sendte han straks gutten sin bort til Store-Klaus for å låne skjeppe mål.
– Å, det er nå bestemoren min, sa Store-Klaus.
Du må sannelig vokte deg for hva du sier, ellers kan du miste hodet ditt.
Først slo jeg hestene mine i hjel og så gamle bestemor.

På den måten sparer jeg jo nesten en halv mil og kommer mye forttere til havkveget mitt.

- Jeg er nå litt redd han ikke finner kveget, sa Vesle-Klaus og drev hjemover med dyrene sine.

Og her lå en and på redet sitt.

Bare la det ligge, og lær heller de andre ungene dine å svømme.

Andemor drog ned til kanalen med hele familien sin, og plask – der hoppet hun uti.

- Bruk nå bena deres, sa hun.
- Ja, vil du så holde munnen din!
- Ja, da skulle du vel helst holde munnen din når fornuftige folk snakker med hverandre. For det er på slikt en skal kjenne de sanne vennene sine.
- Herregud, så vakkert det er! sa han, men nå måtte han passe sakene sine igjen, og så glemte han fuglen.

Han satt i gullstolen sin og leste og leste.

Er det virkelig en slik fugl i riket mitt, og til og med i hagen min?

- De sier at den er det aller fineste i det store riket mitt.

Hver kveld går jeg bort til den syke moren min med noen levninger fra kjøkkenet.

- Keiseren vår vil så gjerne at du skal synge for ham.

Keiseren var så glad, og han sa at nattergalen skulle bære gulltøffelen hans om halsen.

Og så sang den igjen med den velsignede stemmen sin.

- Der har vi en ny bok om den berømte fuglen vår, sa keiseren.

Kunstfuglen hadde plassen sin tett ved sengen til keiseren.

Den stakkars keiseren kunne nesten ikke puste, for det var akkurat som det satt noen på brystet hans.

- Vesle, velsignede gullfuglen min, syng, syng!
- Du himmelske, lille fuglen min, jeg kjenner deg nok.

Deg har jeg jaget fra land og rike, og likevel har du sunget de vonde synene bort og løftet Døden vekk fra hjertet mitt.

- Det kom tårer i øynene dine første gang jeg sang for deg.

Jeg elsker hjertet ditt mer enn kronen din, og likevel har kronen duften av noe hellig om seg.

Han hadde kledd på seg og stod der i den keiserlige drakten sin.

De små hendene hennes var nesten døde av kulde.

Hun løftet den lille piken opp på armen sin, og de fløy så høyt, så høyt.

Kinnene var røde, og munnen hennes smilte.

Og så hadde han en nattergal som sang så skjønt at en skulle tro den hadde alle nydelige melodier i strupen sin.

- Hør her, sa prinsessen, – spør ham om han vil ha ti kyss av hoffdamene mine.

Si at han skal få ti kyss som i går, resten kan han få hos hoffdamene mine.

Han gned øynene sine, og så satte han på seg brillene.

Og både prinsessen og svinedrengen ble kastet ut av keiserriket hans.

Han tørket det svarte og det brune av ansiktet sitt og kastet de stygge klærne.

Og så gikk han inn i kongeriket sitt.

Det eneste han brydde seg om, var å vise frem de fine klærne sine.

Jeg sender den gamle, ærlige ministeren min bort til veverne, tenkte keiseren.

Aldeles nydelig er det! sa den gamle ministeren og så gjennom brillene sine.

Alt sammen stakk de i lommene sine, og i veven kom det ikke så mye som en trevl.

Altså er det det fine embetet mitt jeg ikke kan passe skikkelig.

Nå fikk sønnen hans alle pengene.

Så satt de der ved siden av hverandre, og han fortalte henne om øynene hennes.

Og så fortalte han om pannen hennes.

- Ja, der levde jeg hele ungdommen min hos en stille familie.

Ja, nå skal du ha datteren vår.

- Øynene hans skinte som perler, og skjegget hans var som skummende vann.

Ikke kunne han fly mer, og ikke kunne han komme til bruden sin mer.

Men kokka dryppet lakk på henne og stakk henne i tørkleet sitt.

Og så strammet stoppenålen seg opp og mistet ikke det gode humøret sitt.

Akk ja, jeg er så fin at moren min ikke kan finne meg.

Lille Ida og blomstene hennes

- De stakkars blomstene mine er aldeles døde, sa lille Ida.

I dukkesengen lå dukken hennes, Sofie, men vesle Ida sa til henne:

- Tro om blomstene mine virkelig har vært med?
- Tro om blomstene mine ligger i sengen til Sofie nå? tenkte hun.
Der inne lå blomstene og alt leketøyet hennes.
Faren deres hadde gitt dem to armbroster, og dem viste de frem for Ida.
Han vendte lommene sine og kastet all sølen i ansiktet på avismannen.
Stakkars Johannes var så trist, for faren hans var så syk at han ikke kunne leve lenger.
Han lå på kne og kysset hånden til den døde faren sin.
Til slutt gled øynene hans igjen, og så sov han med hodet mot den harde sengekanten.
«Her ser du bruden din.
Nå skulle han aldri mer se faren sin, han som han hadde vært så glad i.
Der oppe er faren din nå, og han ber den gode Gud om at det alltid vil gå deg vel.»
I beltet gjemte han arven sin, femti riksdaler og et par sølvskillinger.
Noen av dem var ikke større enn en finger, og det lange, gule håret deres var festet med gullkammer.
Da hun var ved siden av dem, gled den ene foten hennes, og så falt hun over ende.
Men da måtte han få de kvistene hun hadde i forkleet sitt, sa han.
Den svære bulldoggen hans satt ved siden av og glodde, akkurat som alle de andre.
Nei, nå kunne hun røre alle lemmene sine helt alene, uten at noen behøvde å trekke i snoren!
Han lovte reisekameraten hele fortjenesten for neste kveld hvis han bare ville smøre fire-fem av de fineste dukkene hans.
Gullkronen hennes lignet himmelens små stjerner, og kåpen var sydd sammen av tusen sommer fugl vinger.
Likevel var hun selv mye penere enn alle klærne sine.
Han børstet klærne sine og vasket ansiktet og hendene.
Så kjemmet han det pene, gule håret sitt og gikk ganske alene opp på slottet.
Teatret ble lukket og alle kakekonene bandt svarte flor om sukkergrisene sine, og kongen og prestene lå på kne i kirken.
Tenk på skoen din.
Men gjettet han galt, skulle han miste livet, og trollet skulle ete de pene, blå øynene hans.
Han leste aftenbønnen sin, og så sovnet han.
Denne gangen bandt han sabelen til beltet sitt og tok med seg alle tre risene, og så fløy han av gårde.
Og aldri kunne hun gjøre trolldomskunstene sine.
- Tenk på hodet mitt!
- Nå er du herren min.
Johannes trykket hånden hans varmt og sa at han måtte ikke reise.
- Nei, nå er nok tiden min forbi.
Jeg har betalt gjelden min.
Han lot de små barna ride ranke på kneet sitt og leke med septeret.
De fattige barna fra sognet var innbudt, og alle sammen hadde moren sin med seg.
- Ja, det er bra folk, herskapet vårt, sa de.
- Det er kommet fine klær til de fire ungene våre, sa mannen.
Det var den eldste gutten sin de kalte krøplingen, men han var døpt Hans.
Så leste Hans det gamle eventyret om vedhoggeren og kona hans.
Da sprang to små mus frem, og borte var de i musehullet sitt.
- Så gi oss skjorten din, sa mennene som var sendt ut.
- Ja, det var sannelig noe til kar! ropte Hage-Ole, og både han og kona hans lo slik de ikke hadde ledd på år og dag.
Skolemesteren satt ved siden av sengen hans.
Men så ville hun være den gode Gud, og straks satt hun i hytten sin igjen, hvor hun hadde bodd før.
Hans skrek så høyt han kunne, og det gikk et rykk gjennom hele kroppen hans.
Da strømmet tårene nedover kinnene hans, og han jublet:
Og solen skinte helt inn i hjertet hans.
Og boken hadde brakt foreldrene hans på bedre tanker.
Den kvelden kom foreldrene glade og lykkelige hjem til stuen sin.
Er det ikke akkurat som Hans skulle sitte og lese det for oss i eventyrboken sin!
Far Sebo hadde lagt de sterke armene sine både om henne og Nikos.

Det var så mange forvirrende og motstridende tanker som surret i hodet hans for tiden. Og Delazo smilte det ertende smilet sitt og ryddet den røde luggen unna panna med et kast med hodet.

Og så kastet Delazo hodet bakover og lo den smittende latteren sin.

På et tegn fra Fyrsten ble ulvene løst fra lenkene sine og stilte seg truende omkring menneskene.

Drikken vil åpne øynene deres, så dere ser sannheten.

Kom noen til å nevne navnet hans, var det i hat og avsky.

Fyrsten var forberedt på et slikt angrep og samlet hærene sine til kamp.

Han krøp oppetter muren og hugg gifttennene sine i hælen til Kongesønnen.

Men ropet gjorde bare Fyrsten og folket hans modigere.

Det samme skjedde med hærene hans.

Han hadde trukket hæren sin tilbake til fjellene som ruvet over Dødsdalen.

Så ble Kongesønnen borte for øynene deres.

– De kom ikke opp trappene til Fullkommenhetsporten, gutten min.

I stedet fordoblet han anstrengelsene sine for å holde menneskene borte fra den.

Men Fyrsten forgiftet elva med giftdrikken fra gullbegeret sitt.

Ansiktene deres lyste av en uforklarlig fred og glede.

Kast gullet ditt fra deg!

Det er øynene våre det er noe galt med.

Ikke var det så dumt å sammenlikne opplevelsen hans med et festmåltid heller, syntes han.

De var ulike, og historiene deres var ulike.

Himmelen åpnet seg ikke over hodet mitt.

Han var på favorittplassen sin ved elva, der de to ofte pleide å møtes.

Det var som om hele kroppsspråket hans demonstrerte at det ikke fantes en eneste bekymring i hele verden.

– Men hva kommer familien din til å si?

– Hvordan har du det, gutten min? spurte han.

Øynene hans var underlig blanke.

Vi skulle ønske at du tilbrakte mer tid sammen med Janos, for eksempel, og Gregor og vennene deres.

Så gikk han opp på rommet sitt.

Hjertet hans dunket hardt i spenning og forventning.

Hvordan ville mor og far ta det, når de fant senga hans tom og brevet på bordet?

Delazo tok dem med seg i triumf og viste dem fram for vennene sine.

Han likte ikke at noen nevnte familien hans, i hvert fall ikke i det tonefallet.

Foreldrene mine sier at det er farlig å gå der.

Det er like morsomt å se reaksjonen deres hver gang det skjer.

Det samme gjorde de milde, blå øynene hans, som så oppriktig interessert på dem.

Han understreket ordene sine med et vennlig smil.

– Det er virkelig sant som de sier i landet mitt:

Sannelig var ikke øynene hans også blanke.

Da hadde de sannelig ikke brydd seg mye om sønnen sin, ut fra det de trodde!

Øynene hans var tomme og matte.

– Kameraten min sier at du var bydelens rikeste og mektigste mann en gang?

For øvrig har kameraten din rett i det han sa.

– Men kameraten min sier at det stadig dukker opp nye veier og forlystelser her?

innvendte Nikos forsiktig.

Gi meg kartet ditt, og la meg tegne opp den raskeste og sikreste veien bort.

Fortvilet lette han etter navnet på gatestubben, men kunne ikke finne det på kartet sitt.

Kaldsvetten brøt fram på panna hans.

Kommer du frivillig, eller må jeg la kjæledeggene mine overtale deg?

Et ungt ektepar fra en naboelighet pakket sakene sine og bar dem ut på gata.

Nå lå sorg og fortvilelse i tykke lag utenpå både ham og kona hans.

De mistet nylig den lille datteren sin, svarte Timios.

– Vi er takknemlige hvis dere kan hjelpe til med flyttelasset vårt, sa den unge kona hjelpeløst.

Det som forskrekket Nikos mest, var hvor lettvint Pazo, kameraten deres, tok det da de snakket om det ulykkelige ekteparet.

– Men var de ikke vennene dine? spurte Timios opprørt.

Neste morgen pakket de sammen de få eiendelene sine, og forlot huset de bodde i.

- Neste gang dere flytter, blir det til byen vår.

Han skrek ut det eneste navnet som kom i tankene hans:
Bare det hadde gått bra med vennene hans!
Stemmen hans var full av engstelse.
Nå lå flere av disse gamle, «glemte» ordene og surret i hodet hans.
Opplevelsen på Tåkefjell og lysglansen fra Borgen åpnet liksom tillukkede dører i hukommelsen hans.
Den eneste han delte tankene sine med, var Timios.
En kunstig regnbue lyste plutselig over hodet deres, ble borte, før flakkende nordlys danset omkring oppe under glasshvelvingen.
De mennene du dummet deg ut for, er de rikeste og mest vellykkede i byen vår!
Jeg vet ikke om jeg makter å rive meg løs fra grepet hans.

- Og jeg begynner å forstå én ting, sa Nikos, og kjente at det brant i kinnene hans, og at stemmen skalv:

Han reiste seg og gikk bort til den gamle mannen, la hånden sin på skulderen hans med en klossete bevegelse.
Først da Nikos var like ved, og det knaset i småstein under føttene hans, gløttet mannen opp.
Hjertet hamret i brystet da han sto utenfor hjemmet sitt.
Mor som kastet seg om halsen hans:

- Nikos, gutten min, du er hjemme igjen!

Å Sebo, gutten vår er kommet hjem!
Da Nikos omsider krøp under dyna på det gamle rommet sitt, var han så oppstemt at det var vanskelig å få sove.
De kjente seg igjen i ordene hennes.
Agonius skulle rette ryggen sin og se andre fritt inn i øynene.
Humler og sommerfugler tumlet rundt i luften over hodene deres.
La hjertet ditt holde fast ved mine ord.
Pass på hjertet ditt, for fra det kommer livet!
Du kunne ha sittet oppe på muren i solskinet ennå og spilt på fløyten din.
Bløte blader klistret seg fast til støvlene hans, og halstørkleet måtte han knyte skikkelig under haken for at det ikke skulle blåse bort.
Da satte Vivianne seg forsiktig opp og holdt med begge hendene om det verkende hodet sitt.
Du må stå opp nå, vennen min.
Gulvet knirket under de bare føttene hennes, og det trakk fra vinduene.
Munnvikene hennes pekte nedover.
Moren min selger nattkjoler i Fiolen...

- Han burde ha gått til sportsbutikken, hveste mamma og gned de hovne anklene sine. Dagens foreldre tar ikke ansvar for barna sine.
- Men jeg skulle jo bare rett fram! sa Jonatan til bena sine i skoene fra himmelens skomaker.

Det rant til og med snørr i like elver under de runde nesene deres.
Faren min selger biler, kanskje du har hørt om Bill Acktertofts Biler.

- Hva gjør faren din?

Hun strøk og strøk over den svarte pelsen hans, og Rasmus malte og malte.

- Mamma, sa den som vanlig barhodete Jocke, dette er Jonatan, kameraten min. Jeg har jo køyeseng på rommet mitt.

Katten Rasmus satte forsiktig de svarte potene sine ned midt i herligheten.

- Hei, sa han og mistet vesken sin.

Hvor fikk de all energien fra, barna hans?

- Den eneveldige juryen bestemmer at førstepremien går til Jonatan og alle englene hans.
- Sykkelen min?
- Sykkelen min?

Den fine gamle kvalitetssykkelen min?
etter å få komme til farfar i det lille huset hans der postbudet og varebilen snudde før storskogen tok over for alvor.
Da kunne du få treffe Jonatan, kameraten min.

- Dette er kameraten min, Jonatan.

Faren hans er oppdagelsesreisende og holder til et sted ved Nordpolen.

Han hadde likt Jocke og familien hans med det samme.

– Så blir det enda en jul å glede seg til! sa Axel og klemte hånden hennes med sin store neve.

Bill hadde vel aldri brydd seg med noe, men Vivianne var nå engang datteren hennes.

– Det skal jeg tro, hadde hun sagt og kunne selv høre hvor triumferende stemmen hennes lød.

Og ikke tråkk på det nybonede gulvet mitt!

– Nei, men tungen min trengte å strekkes litt.

– Sanglerken skal sette opp det gamle julespillet sitt igjen, sa Jocke med et skjelvende sukk.

Jeg holder på med multilasting på datamaskinen min.

Helena slo armene rundt halsen hennes.

Det er nok slik med mormoren din også.

Reine og guttene satte vekten opp og kommanderte alle fram for å få veid snøballene sine.

Da Jonatan la snøballen sin på vekten, sa Reine:

Jonatan hadde ingenting å skrive på arket sitt.

Kjære vene, hvordan gikk det med øyet ditt, Jocke?

Men ansiktet hans så elendig ut.

– Heldigvis har jeg ikke skaffet meg annet enn en katt, mumlet helsesøster mens hun stelte sårene deres.

På fortauet sto svigermoren hans, Linnea og Hugo og så etter ham.

– Jeg lever for musikken min! pleide frøken Fuglesang å si og flagre med hendene som om hun spilte på en usynlig harpe.

Og hendene hennes var ikke stille et sekund.

Faren min.

Men vi har aldri behøvd å søke hjelp hos voksne til det lille spillet vårt.

Forresten visste jeg ikke at faren din spiller fiolin.

– Men hvordan kunne vi glemme deg, gutten min?

Og så spiller du en liten melodi på fløyten din.

– Hvor får folk alle pengene sine fra? mumlet fru Sørensson trett.

Vi kan vel ikke sitte her i time-vis fordi de glemmer å hente ungen sin?

– Nå går i alle fall jeg, for typen min venter på meg, og han venter ikke i all evighet.

– Men vennen min, du skal vel ikke sitte her og gråte!

Og jeg har ringt til moren din i butikken og hjem til mormoren din, ja, hjem til dere, mener jeg.

Straks oppløste synet seg og rant i et par blanke tårer nedover de ubarberte kinnene hans.

Kjærlighetsbarnet vårt!

Som kan bilene mine ut og inn.

For å hindre hendene sine i å røre tenningsnøkkelen igjen, foldet han dem.

Hvis ikke den lille pakken der er Kristoffer Acktertoft, så skal jeg spise hatten min!

Og han nesten falt ut av bilen og tok gutten sin i armene.

– Kan du tilgi den store, dumme pappaen din som glemte å hente deg?

Elskede ungen min, så urolige vi har vært!

De tykke glassene i brillene hennes blinket urolig.

Fort kastet han jakken sin over flammen og kvalte den liksom i ulljakken fra himmelens skredderi.

– Merkelig, sa rektor, jeg kan ikke huske at jeg har ham i mappene mine.

Da Lucia med ternene sine kom til Jockes klasse, kunne han ikke la være å se i Reines retning.

De blå øynene hans så plutselig sørgmodige ut.

Moren min har gallesten, og mormoren min også.

Alexander skulle gå fram og tilbake på scenen og spille på fiolin for å berolige de dårlige nervene sine.

– Du lyder akkurat som moren min.

– Vi tente to lys i adventsstaken min i morges, sa Jocke.

– Men se på dette, morfar, til rommet vårt! ropte Helena.

Barna kunne se det fra vinduene sine.

– Bare gå til butikken din, Vivan, pappa og jeg skal gjøre rent for deg.

Da han og Vivianne gikk ut gjennom døren, tok hun hånden hans.

– Nå finner de kanskje mansjettknappene mine, sa Bill.

Bildet han holdt i falt ut av fingrene hans og ned på gulvet som et løvblad om høsten.
Det kom et langt sukk fra brystet hans under Bills ullgenser.
Morfar Hugo varmet de kalde hendene sine på kaffekoppen og så takknemlig på sin Linnea.
Jonatan gikk bort til dem og tok hendene deres.

Kristoffer krøp opp på Jonatans fang og slo armene om halsen hans.

– Hadde ikke Jonatan vært der da jeg veltet på sykkelen min den dagen i november, så vet ingen hvordan det hadde gått, sa Jocke.

Men da blir det ikke noen harddisk til datamaskinen din i julepresang, Alex...

Kristoffer beundret storebroren sin, Alexander.

Han skulle legge det under puten hennes slik at hun kunne lese det når hun kom hjem fra butikken.

I det samme kom fingrene hennes borti hjørnet på et julekort, og hjertet gjorde et hopp.
Jeg holdt på å snuble i støvlene deres og brette bena.

– Du har en egen seng på rommet ditt, og der skal lyset være slukket om fem minutter.

Mens Helena surt samlet sammen sakene sine og forsvant, snudde Vivianne seg til Bill og sa like høyt:

Vivianne viftet med et rynkete brev foran de søvntunge øynene hans.

– Har du fløyten din, Jonatan? hvisket frøken Fuglesang.

Jocke grep Reine om nakken og gned det røde ansiktet hans ned i snøen.

Jeg har hatt faren hans som elev.

Og nå er han her, gutten min!

Og gamle fru Pettersson skred stolt som en dronning inn gjennom porten sin med «gutten» på slep.

I det samme kjente han Jonatans arm om skuldrene sine.

Han la armen om sin kone og kinnet mot håret hennes.

– Pelle på kontoret har fått en liten, jeg mener kona hans.

Hun hadde på seg den nye jakken sin og håret gjemt under kragen.

Bill vred på hodet slik at han kunne se datteren sin ordentlig.

Fra kjøkkenbenken kunne de se at solen krøp ned med de siste strålene sine bak låven, og mørket tok over.

– Jeg skal aldri glemme vennligheten deres.

Farfar snudde et blad i Bibelen sin.

Men mens hun snakket, smeltet stjernen i hånden hennes og ble til en dirrende dråpe.

Noen takter av Handels Messias fikk morfar til å glemme mormor og listen hennes i noen sekunder.

– Krav? sa mormor og satte ned kaffekoppen sin med et smell.

Over hodene deres sang et barnekor Glade jul for tredje gang siden de kom inn på kjøpesenteret.

Hvem har en fisk i våpenet sitt?

Stemmen hans var så mild, pusten som duften av honning.

Etterpå satt Reine som på nåler mens Jonatan pakket opp presangen sin.

Pappa, storebroren min og en jente som bodde i etasjen under.

Du må ikke skitne til de fine klærne dine.

Her har jeg levd hele livet mitt.

Plutselig slo han armene om den gamle faren sin.

– Det er julaften, gutten min, og ikke en hvilken som helst julaften.

Mens han ennå snakket, ble Julefred borte, og bare varmen fra omfavnelsen hans var igjen.

Fru Olsson løftet den knurrende foxterrieren sin opp på armen og sa:

Gamle fru Pettersson lot kortet synke og så på den lange sønnen sin over kjøkkenbordet.

Først inn av døren var gamle fru Pettersson sammen med den lange sønnen sin.

– Jeg og min kone og barna våre og vår alles Jonatan...

– Marco, du har ikke spist opp maten din.

– Ikke har du greid håret ditt heller, ropte hun ut i tomme lufta.

Nå var det det gamle eselet hans som laget et svare spetakkel, fordi det ikke fikk høyråene sine fort nok.

Er det nødvendig å vekke hele byen med de fæle apekattbrølene dine?

Aller øverst lå kirken og pirket i himmelen med gullspiret sitt.

– Du, da, blåste hun og dasket oppvaskkluten i bordet foran nesa hans.

I slakterbutikken drev Alberto på å dele opp kjøtt med den lange, blanke kniven sin.

En gang hadde håret hennes vært sort også, men nå hadde hun fått mange sølvtråder i

hårtullen.

Det var arbeidet hennes.

Det var når hun hadde hatt eventyrdrømmene sine, som hun sa.

Han rigget opp et bord til fiskekassene sine og spredte blekksprutene elegant utover.

Hun hekket det sorte sjalet ned fra veggen, fant kurven sin og kikket etter i pengepungen.

– De er vant til å få fisken sin servert på fat.

Rett foran sandalene hans lå en diger, fersk lort.

– Lergjøken din er bedre, sa hun.

– Du skal få det jeg har i pungen min.

Donna Bernardina tømte pungen i handa hans.

– Men, Donna Bernardina, nå har du jo brukt opp alle pengene dine.

Så tok hun sytøyet sitt og satte seg ut i hagen under parasollen til Enok.

Rynkene hennes ble fulle av smil.

Hun skjenket kaffe i den blomstrete koppen sin og tok en god slurk.

Jeg kommer tilbake i kveld, og hvis jeg er velkommen, henger du ut en taustige fra vinduet ditt.

All farge skyllet vekk fra ansiktet hennes.

Eller var det kanskje øynene hans som ble nye?

Hun pleide å dyppe fingrene i en skål med vann og tegne et kors over brystet sitt.

Øynene hans lo aldri, og grunnen til det, var datteren.

Hvis folk kom på besøk, sprang hun inn og gjemte seg på rommet sitt og kom ikke fram før gjestene hadde gått.

– Datteren min har snart fødselsdag.

Men får jeg likevel lov til å gi det til datteren din?

– Det er skytsengelen din, sa maleren.

Noen dager etter vinket skomakeren ham inn i verkstedet sitt og sa:

Ikke noe har gjort Estrella så glad som bildet ditt.

Vet du, nå har hun åpnet litt på lemmene foran vinduet sitt, slik at engelen skal få lys.

Jeg har båret havet og fjellene inn til deg i bildene mine, men nå må du komme ut og oppleve selv.

Jeg har hengt bildet ditt på veggen for å huske det.

– Bildene dine fikk meg til å lengte.

Han lurte på hvem som var skytsengelen hans.

Og når vi sover, slår de seg kan hende ned på sengestolpen og vifter bort marerittene med vingene sine.

– Det var sikkert en av blomsterpottene dine som blåste over ende.

– Om det var skyssengelen min.

– Kjæreste gutten vår, sa de gang på gang og strøk ham over håret.

Det var såvidt det kom lyd ut fra munnen hans.

De sang og trøstet og bar henne til slutt med seg hjem til huset sitt.

Fjærbusken vaiet på hatten hans.

Øynene hennes glitret av latter.

– Se, så fine eplene mine er, klynket hun.

– Vi må hente den døde mannen og hesten hans, sa han.

Spis den gode suppa di, gutt.

Og det rett utenfor døra deres.

Moren din rekker ikke stort annet enn å lappe bukser og vaske sår.

Alvarez og Tomas satt snytt og alene igjen, men vennskapet deres var gått over styr og kunne ikke reddes.

Da får jeg ha min i fred og slipper å se det sure snobbetrynet hans.

Alvarez og Tomas forbød konene sine å snakke med hverandre.

Hadde fedrene deres vært litt mindre strikse, hadde de kanskje bare blitt alminnelige venner.

– Den svinepelsen skal aldri i verden få datteren min, tenkte han.

– Du snakker som du har vett til, blåste mannen hennes.

Om morgenen – etter en natt med banking og verking og smerter som skarpslipte kniver, var begge armene hans mørke blå.

Konene deres døde, det samme gjorde blomstene og gresset og fuglene som kom i nærheten av hustakene deres.

Tomas skremte folk vekk med de blodige slakterne vene og raseriutbruddene sine.

Da mennene døde, ribbet og ulykkelige, varte det heller ikke lenge før husene deres og trappene smuldret opp.

Eller kanskje hun var moren min?

– Påfuglfjær, sa Donna Bernardina borte fra sytøyet sitt.

Og da sprader den rundt med haleviften sin og viser seg fram.

Men den bør helst ikke åpne nebbet sitt.

Da skal vi se om det blir noen farge igjen til halefjærene dine.

– Du glemmer vel ikke halen min?

– Det gjør stemmen din stygg og skrikende.

– Jeg skal tørke penslene på halen din, slik at du får noen fargeklatter.

Ville det ikke være en idé å stryke litt gullmaling over halen min?

– Du tenker bare på utseendet ditt.

– Du trenger ingen gullmaling på fjærene dine, for du har gullet i strupen.

Som regel var han svært fornøyd med jobben sin.

Kaffekoppen hans var tom, og skrivebordet var fullt.

– De bruker pengene sine, kjøper mat og is og tørklær og postkort.

– Det verste er, sa Donna Bernardina og svingte inn i den lille gatebiten sin.

Rynkene snurpet seg bedrøvet sammen i ansiktet hennes.

De lever i historiene sine.

– Så du øynene hans?

– Paulo sier at du sier at Donna Bernardina har en gullfugl i hagen sin, sa Storebroren.

Og nå hadde Paulo fortalt hemmeligheten videre til broren sin og kanskje mange andre.

Den tanken orket han ikke å tenke engang, den lå som en svart stein i hjertet hans.

Men hver morgen speidet han spent inn i ansiktet hennes.

Det hadde kommet en mann til ham og spurt om han ville selge huset sitt.

– Gullfuglen skjuler alltid sporene sine.

Men at det var en gullfugl, skal jeg gjerne vedde bestemora mi på.

Isteden pilte han inn døra og fant plassen sin ved bordet hennes.

Satt fyr på byen sin?

– Hva var det du sa om eselet mitt? freste han mellom tannstubbene.

Manuel stakk hodet innom kafeen for tredje gang og oppdaget at stambordet hans fremdeles var opptatt.

Men Manuel bare skulde på den fremmede som satt i plassen hans.

– Kom, så skal du få kaffen din.

– Jeg vil heller ha plassen min, roper Manuel over skulderen, og vekk var han.

– Jeg har hørt om den sjarmerende, lille byen Deres, sa mannen.

Visste han hvordan det var å be Donna Bernardina å selge huset sitt?

– Og da trenger vi huset ditt, skyndte han seg å legge til.

– Men da er jeg bedt i bursdag til broren min.

Paco skulle på møte i fotballgruppa, og Julia hadde planlagt å male taket i butikken sin.

Klokkekjedet svingte kjekt over magen hans, barten dirret.

– Hva sier du til å få nye skolebøker til elevene dine?

– Du må ikke lese så mye i alle de skrullete bøkene dine, sa han.

Barten hans hang sørgmodig.

Hun stirret tankefull på Pedro og den bedrøvelige barten hans.

Hvis det gjerne byrådet har satt seg noe i de tjukke kålhuene sine, sitter det som spikret, skal jeg si deg.

Heklenålen for fram og tilbake som et blankt lyn i hånden hennes.

– Ikke kom nær hendene mine.

Han angret griskheten sin, men hva hjalp det?

– Det sier moren min.

Lammekotelettene hennes er noe for seg selv.

Og kakene hennes!

– Dere som vil drepe det stakkars huset mitt.

– Hun klager over at huset hennes i Blomstergata skal rives.

Sulten ulte i magen hans, men han hadde ikke noe å stagge den med.

Hun med de sprø teppene sine og den idiotiske gullfuglen.

Sånne gamle, overtroiske kjerringer skulle ikke ha lov til å åpne kjeften sin.

Til slutt ristet hun på den stramme hårknuten sin.

Marco stod ved kilden og lot vannet flomme over hendene sine.

Plutselig oppdaget han at det lå en fjær like ved sandalen hans.

Han ble litt forfjamsset, for en slik tanke hadde aldri vært innom hodet hans før.

Da er du heldig, Marco, for gullfuglen gir ikke bort fjærene sine til hvem som helst.

Du også, du og gullfjæren din.

– Jo, ser du, sa Donna Bernardina og puttet to sukkerbiter i kaffen sin.

En dag hun gikk der med kurven sin og samlet urter, oppdaget hun en smal sprekk i fjellet.

– Jeg har ledet deg hit, fordi dvergene mine sier du er så flink med legende urter, sa Dragen.

Etterpå fant hun fram urter fra kurven sin, la dem på såret og forbandt så godt hun kunne på en drage.

– Det er smedene mine, forklarte Dragen.

– Smykkene hennes er av ekte gull.

Bonita brukte aldri smykkene sine lenger.

– Gullet mitt, smilte hun og lyste i øynene av grådighet.

– Alle de vakre smykkene mine er stjålet.

– Vil du ha mer gull i kjedene? spurte en stemme i øret hennes.

Dvergene hentet tykke kjeder som de la rundt halsen og håndleddene hennes.

Hun satte seg ved bordet, heftet brillene bak ørene og fant fram nåleputa si.

Blomstene stakk stilkene sine ned i vannet og på vannet fløt et stort tulipanblad.

En natt hun lå i den pene sengen sin, kom det en heslig padde hoppende inn av vinduet.

Huff, han var også stygg og ufyselig, akkurat som moren sin.

Så svømte hun ut til bladet, sammen med den stygge sønnen sin, der Tommelise stod.

De skulle hente den yndige sengen hennes og sette den i brudekammeret før hun selv skulle komme.

Hun frøs fryktelig, for klærne hennes var fillete, og selv var hun så liten og sped.

– Naboen min pleier å komme på besøk en gang i uken.

Men muldvarpen dyttet til svalen med de korte bena sine og sa: – Nå piper han ikke mer!

– Takk skal du ha, snille, lille barnet mitt, sa den syke svalen til henne.

Bli her i sengen din, du.

Hun kunne få sitte på ryggen hans, og så skulle de fly langt inn i den grønne skogen.

– Bli ikke ulydig, for da biter jeg deg med den hvite tannen min!

Selv ikke engang dronningen har sett maken til den sorte fløyelspelsen hans!

– Hils den kjære svalen min fra meg, hvis du ser ham!

Du kan sitte på ryggen min!

– Her er huset mitt! sa svalen.

– Å, så fint! sa hun og klappet i de små hendene sine.

Blyanten brant i handa hans.

Lappen hadde han satt fast på sokken sin med en binders.

– Det er denne sønnen Deres, fru Berg.

Det var mange tanker som for gjennom hodet hennes.

Han hadde kjørt i privatbilen deres til sykehuset.

Han satte seg ned ved siden av henne og la handa si oppå hennes.

Langt borte hørte han noen nevne navnet hans og slo øynene opp.

– De har fjernet det ene beinet mitt, like under kneet.

Han så gamle Haugen hadde bibelen sin på nattbordet.

Da jeg kom hjem til kona mi og vi satt og drakk kaffe en ettermiddag, spurte hun:

Fem på tolv kom kameraten hans, sjømannspresten, og fant han der.

Du gir synda di til Jesus, og så bytter dere på en måte.

Var du ikke lei deg for at de måtte amputere foten din?

Han hadde funnet fram i bibelen sin det som Asgeir ikke husket fra skolen.

– Da folder vi bare hendene våre, så ber jeg først, og så ber du etter.

Far bar bagasjen hans opp på rommet.

Det var som om det var mange måneder siden sist han lå her i senga si.

Asgeir så gleden lyste ut av øynene deres.

Det lyste liksom av øynene hans, og alltid var han like blid, selv om han hadde god grunn til å klage.

– Du har gjort et klokt valg, gutten min.

Morten snakket med faren sin som en annen kompis.

Dativ og akkusativ, preposisjoner og styringer gled inn som ingenting i hodet hans.

Foran han på bordet lå bibelen hans.

Nå kunne Morten bare holde maten fram, så spiste det rett fra handa hans.
Faren hans drev med forsøk og krysninger av plantesorter.
Morten var fornøyd med valget hans.
Noen skjenket i glasset hans.
Blikket deres møttes.
Ville de le av han og kristendommen hans?
Asgeir glemte problemene sine for en stund.
Det vil virke inn på tungen vår.
Fru Ullriksen satt fortsatt med strikkesøyet sitt da han kom hjem.
Dette er noen år som legger grunnlaget for resten av framtida deres.
Engelen fra sykehuset, som han kalte henne i tankene sine.
De tok soveposene sine og la seg ut på gressplenen.
Det lå på bordet da han gikk ut fra rommet sitt.
– Læreren vår er svært opptatt av økologi.
Harald tok fram trekkspillet sitt igjen, og Torunn hentet fram gitaren.
– Dere må opp i båten vår, ellers drukner dere!
Plutselig grep han hendene hennes og ville ta henne inn til seg.
Han tenkte på Lise og hjemmet hennes.
Hun tok Bibelen sin som lå foran henne på bordet.
La kristendommen flytte fra hodet og ned i hjertet mitt!
Der satte hun også navnet sitt inn:
Asgeir tok mot til seg, la armen forsiktig om skuldrene hennes og så vaksomt på henne.
I stedet lente hun seg sakte inn til han og la hodet på skulderen hans.
Asgeir tok handa hennes, og sakte gikk de ned mot skogen og bygda.
Lørdagen etterpå skulle han og Asgeir dra på fisketur opp mot høyfjellet til ei lita jakthytte som faren hans hadde der.
– Jeg får ringe til fetteren min i nabobygda.
Morten hadde fått med seg fetteren sin.
Det satt en sykepleier ved siden hans og passet alle apparatene.
Mor gikk bort til ham, tok hodet hans mellom begge hendene sine og så ham inn i øynene.
En bønn formet seg på leppene hans:
Hold munnen din lukket!»
«Snurr tungen din syv ganger rundt i munnen før du sier noe.»
Ansiktet hennes så helt håpløst ut.
Og fortennene mine er ikke særlig pene.
Også på fødselsdagen min.
Selv om stolen hennes er gjort om til en trone.
Mamma ser opp fra boken sin.
Når får hun pakken sin?
«Se på deg selv, tennene dine er nesten like stygge som Wilhelms.»
«Om det ikke var fødselsdagen din, ville jeg sendt deg fra bordet!
Når får jeg gavene mine da?
Pappa reiser seg og går inn på kontoret sitt.
Hun løper opp trappen og inn på rommet sitt.
«Fisken din må få litt av dette hver dag,» sier hun.
Hun ser på gullfisken sin.
Hun hadde gjemt ham i hodet sitt.
Hun kryper langt under dynen og ser på fisken sin gjennom et lite hull.
Han hiver klærne hennes opp på sengen og leter allerede etter skoene hennes.
Katrine går på badet og vasker ansiktet sitt.
Hun griper bøtten og vasen og løper opp på rommet sitt.
«Nei mamma, putt den i ranselen min,» sier Katrine.
Hun lukker døren raskt og gjemmer blomstervasen under jakken sin.
Kan mamma se kulan under jakken hennes?
Læreren ler og går inn til klassen sin.
Katrine setter blomstervasen ved døren inn til klasserommet sitt.
«Var du redd i mørket under jakken min?» hvisker Katrine.
Frøken ser på Katrine, så glir blikket hennes ned mot Katrines hender.
Og nå må alle sette seg på plassene sine.
Katrine setter Peter forsiktig ned på pulten sin.

Sett fisken din her på kateteret,» sier hun til Katrine.
«I magen hennes er det også et slikt hus hvor det vokser egg.
Selvfølgelig har ikke mammaen din stor mage.
Hun tar posen opp fra ranselen sin og svinger den i luften.
Hun tar blomstervasen og går tilbake til plassen sin.
Katrine blåser nesen sin hardt i lommeørkleet.
Det er yndlingseventyret hennes.
«Bør vi ikke helle gullfisken din tilbake i akvariet?» spør mamma.
Du må også huske at det sto et tomt akvarium på rommet ditt...
Det ligger en stor pakke på tallerkenen hennes.
Pappa kommer inn på rommet hennes.
«Gjett om du er heldig med fridagen din.
Den friske luften kiler i nesen hennes.
I vinduskarmen ligger håven hennes, den som hun bruker når hun skifter vann i akvariet.
Hun løper med den tykke magen sin til vinduet, tar håven og slipper Peter tilbake i vannet.
«Magen min er i veien.
Hun løper inn på rommet sitt.
Så tenker hun på løftet sitt.
«Mannen ville hjelpe henne om han fikk halskjedet hennes,» fortsetter mamma.
«Hør her,» sa den lille og lo stygt, «blir du dronning, vil jeg ha det første barnet ditt.»
«Mamma,» spør Line, «får jeg høre på magen din en gang til?»
«Høre på magen min?» spør hun.
Katrine legger hodet sitt inntil mammas mage.
Hun kaster vesken sin på bordet og ser seg om.
Så tar hun strikketøyet sitt og setter seg ved siden av Katrine i sofaen.
«Mammaen din har det jammen vanskelig nok fra før,» sier tante.
«Du hører jo ikke engang etter,» sukker hun og tar opp strikketøyet sitt igjen.
Du ville da gladelig gi bort lillebroren din!»
Jeg sa til mammaen din:
«Om du kan gjette navnet mitt, kan du få beholde barnet.»
Han hev etter pusten, for han hadde ridd veldig fort på hesten sin.
«Her er vi, sønnen min og jeg.»
«To måneder igjen,» sier mamma, «så kan du sitte på fanget mitt igjen.»
Mamma følger øynene hennes.
«Ta det med ro, lillebroren din fikk ikke noen blåveis da du slo til ham.»
«Bare vent til broren deres kommer ut,» sier mamma.
Katrine ligger i sengen sin.
Mamma som ikke vil gi bort barnet sitt.
Hun kikker ned i ranselen sin enda en gang.
Mamma leter i pungen sin og gir Katrine litt mer penger.
«Hvordan går det med mammaen din?
«Sett ranslene deres her ved benken, så blir jeg her.
Katrine hiver sekken sin sammen med alle de andres.
Hun tar vesken sin og sier:
«Akkurat som tanten min.
«Kan du ikke holde snakketøyet ditt rolig en gang iblant?
Men plutselig drar noen i armen hennes.
«Stakkars lille Katrine,» sier hun og kniper sammen øynene sine.
«Hva sa du om mammaen min?» spør Katrine truende.
Øynene hennes har blitt helt mørke.
Mammaen din er jo så pen!»
Pappa rynker øyenbrynene sine og mumler ett eller annet.
Der er huset deres allerede.
Pappa med tissen sin.
Er jeg forsiktig, kan jeg legge hånden min på den uten at mamma merker det, tenker hun.
Wilhelm er kokken min, forstår dere,» sier tante fornøyd.
Katrine og Line leser hver sin bok, som Wilhelm nettopp har tryllet frem fra vesken sin.
Var mamma så glad da hun var inni magen hennes?

«Pysjamasen din ligger oppe.»

Wilhelm løfter henne opp på skuldrene sine og går opp trappen.

«Men nå ligger lille-broren din der inne,» sier Wilhelm.

Rommet mitt, tenker Katrine.

Det er rommet mitt.

Vi setter sengen din ved vinduet og Peter på et nattbord ved siden av sengen.»

«Sengen min står ved vinduet,» sier Line sint.

Katrine-jenta mi, du ville nok komme snart tilbake.»

Hun styrter opp trappen og smeller igjen døren til rommet sitt.

Hun finner skuldervesken sin, tar pysjamasen, tannbørsten, en underbukse og sparegrisen.

Så må hun finne jakken sin, i tilfelle det begynner å regne.

Hver dag skal hun ta oppvasken, re sengen sin og vaske do.

Solen skinner, og hun har på seg regnfrakken sin.

Bare mamma sitter inni, med den tykke magen sin bak rattet.

Ansiktet hennes er rødt, og hun ser helt rar ut.

Mamma trykker Katrine inntil den store magen sin.

«På grunn av rommet ditt?»

I mellomtiden skal vi sørge for at Lines rom, rommet deres, blir koselig.

Hun tar rommet hennes og tror at det bare er greit!

Hun stryker lenge over håret hennes.

Katrine setter seg ved bordet og begynner med leksene sine.

Line kaster tingene sine på den store sengen.

«Huset ditt,» sier hun, «det er så mørkt og skjevt.

Tanten din er bare for lat til å finne noe annet.

Men ofte var det bare noen mødre der, uten barna sine.

Line smiler til henne og legger armene sine rundt knærne.

«Jeg må bare se om tanten deres trenger hjelp.»

Hun tenker på eventyrdronningen og barnet hennes.

Katrine legger hodet ned på knærne sine igjen.

Katrine holder kluten under rennende kaldt vann og tar den raskt over ansiktet sitt.

«Søren,» sier Line, «jeg har glemt tannbørsten min!»

«Nei vel,» sier Line, «men kanskje tennene hennes er det.»

Hun tar på tannpasta og feier over tennene sine.

«Vet dere at mammaen deres og jeg sov i denne sengen da vi var små?»

«Pappa,» sier hun skjelvende, «det var pappaen deres.»

Mammaen deres fikk plutselig forferdelig vondt.

«Men hun er sterk, mammaen deres.

Øynene hennes er veldig snille.

«Men Katrine,» sier hun, «vil du ikke vite hva lillebroren din heter?»

Hun kaster seg inn i armene hans.

Hun leter i ranselen sin og finner fargeblyantene.

Hun ser på tegningen sin.

«Den lå helt nederst i vesken min.»

For heisen er stappfull av mennesker, og alle sammen virker som om de vil dytte til tegningen hennes.

Hun er så glad, og allikevel kjennes det som om føttene hennes blir enda tyngre.

Så omfavner hun dem med begge armene sine.

Hun gir rullen sin til mamma.

Jeg skal sette ham ved siden av sengen din.

Han er gullfisken min, skjønner du.

Jeg fikk ham til fødselsdagen min.

Gaven min, tenker hun da.

Petter Hovden, den nye værelseskåmeraten hans, satt på sengekanten med et spent uttrykk i ansiktet.

«Hallo, er du der?» sa det i øret hans.

Han smilte så bredt at Petter kikket forundret på ansiktet hans.

Magen min har det verst.

Hvis magen din er så skral at den ikke tåler mer enn åtte-ti brødskiver til, og det ikke kommer noen du kan prate med, så ser vi deg kanskje i flykontrollen før vi drar.

Han la hånden på skulderen hans og gav ham et oppmuntrende nikk: «Gjør klar, Petter.

Han så undersiden av støvlene hans da han stupte ut i tåka.
Den hang i munnviken hans mens han gransket kartet med sammenknepne øyne.
Men mens han raste ned gjennom den hvite, ugjennomtrengelige tåka, gikk uhyggen i kalde ilinger oppover ryggraden hans.
Vinden tutet i ørene hans og kvalte nesten hans egne rop.
Med et tak under armene hans fikk han Petter på bena og støttet ham.
Det varte ikke lenge før svetten perlet på pannen hans igjen.
Jeg spanderer halvparten av skjermen min.
«Tarmene mine skriker så jeg får dotter i øra.
Han stakk to signalraketter i lomma, gav Petter resten og flyttet gummibåten hans fram til døra.
Han hadde sporene sine å følge og kunne gå raskt.
Magen hans hadde sikkert ikke vært så tom siden han kom til verden.
Hvis han fikk ristet den litt over lampen sin.
Stormen fylte ørene hans med lyd som overdøvde alt.
Øynene hans rant fulle av tårer, og halsen snørte seg sammen.
Det verket litt i benet hans, og ikke så lite i magen heller.
«Er det noe i veien med munnen din?»
Det bevret mistenkelig om munnvikene hans.
«Som lommeboka mi dagen før lønning,» sa Petter.
«Jeg kunne spise skosålene mine hvis jeg fikk dem kokt,» sukket Petter.
Likevel klappet hjertet hans fortere hver gang han rotet rundt i snøen omkring portene.
Det kom farge i kinnene hans, og han våknet av halvdøsen.
Men armen hans rakk ikke ned under iskanten, det kalde vannet var ikke særlig fristende heller.
Skuffelse og litt uhygge stod skrevet med store bokstaver i fjeset hans.
Men bålet vårt tar sikkert motet fra dem.»
«Posisjonen vår må ha vært splitter gal,» sa Geir.
En signalpatron vislet tett forbi øret hans og landet med et fres i snøen.
En nesten uhørlig, vibrerende lyd i luften nådde ørene hans.
«Har du vridd benet ditt?»
Øret hans hadde fanget den svake, dirrende tonen i luften igjen, lyden av en motor langt borte.
«Jeg tar meg en lur på kontoret mitt.
Blodet skjøt opp i ansiktet hans, knærne begynte å skjelve.
Uten volumkontroll og filtrering hadde stemmen hans mye til felles med en tåkelur, men i flyet kunne han regulere styrken og gnåle som han ville.
Den rungende stemmen hans kom nesten som et sjokk i den plutselige stillheten.
«Nei, husdyrene våre lar seg ikke gjete,» sa Geir.
«Jeg kan hilse fra foreldrene dine,» sa Svein.
Med en plutselig innskytelse grep Geir hånden hans og klemte den.
Et bredt smil gled over ansiktet hans og ble stående der.
De tre romkameratene hennes lå fremdeles og sov i de smale sengene.
De blå tenniskoene gjorde skrittene hennes lydløse.
Han var vant til utseendet hennes og likte henne likevel.
Ingen her på leirskolen trengte å få vite noe om fortiden hennes.
De blå øynene hans skinte.
Men jeg har lært å ri hos onkelen min.
Hun kjente pusten hans mot kinnet, og hånda hans lukket seg over hennes.
Hun så ned på hendene deres og kjente et lite stikk av redsel.
Øynene hennes ble store og runde, og hun fikk nesten ikke puste.
To bjørnunger rullet rundt på bakken, mens mora deres rotet rundt stammen på ei stor eik.
Elizabeth holdt hardt i jakkeermet til Kyle, og hjertet hennes banket vilt.
Han la i vei på de lange beina sine, og hun måtte løpe for å holde følge med ham.
De mørke øynene hennes var fulle av ertelyst.
«Jeg må løpe tilbake til hytta etter fløyta mi,» sa Belinda og tørket seg om munnen med en hvit papirserviett.
«Du må skynde deg tilbake til hytta og hente fløyta di.»
«Ta det rolig, da,» sa Belinda og la hånda på armen hennes.
Det lå en konvolutt på golvet ved fotenden av senga hennes.

Øynene hennes lynte.
Du har ingen ting med livet mitt å gjøre!»
Belinda måtte løpe for å holde følge med de lange, sinte skrittene hennes.
«Tenk på karrieren din, Elizabeth.
Hun møtte blikket hans, og han rødmet og forsvant.
Det knyttet seg i magen hennes.
Ned slapp notene sine ned på krakken og så tankefullt på henne.
Jeg har ikke tid til å svare på de merkelige spørsmålene dine.»
De mørke øynene hans smalnet.
«Klokka mi sier at jeg nådde det akkurat.»
«Så still klokka di riktig!»
Ett av heftene gikk i golvet, og kinnene hennes brente.
Det knyttet seg i magen hennes mens hun spilte.
Alle kan ikke oppleve at drømmene deres går i oppfyllelse.»
Ordene hans summet i hodet hennes.
Hjertet hennes hamret, og tordnet.
Øynene hennes rant fulle av store tårer.
Øynene hennes ble store og hun tidde.
Hun samlet sammen noteheftene sine og gikk mot døra.
Jeg har ikke lyst til å stjele tid fra øvingen din senere.»
Det gikk kaldt nedover ryggen hennes.
Det var underlig hvordan humøret hans skiftet.
Hadde han fått en for stor plass i livet hennes?
Jenny kom seg opp av vannet og grep håndkleet sitt for å følge Aster.
«Vi har god tid,» sa Aster og puttet et eller annet ned i kommodeskuffen sin.
Snart hadde sjampoene fjernet all klorlukt fra håret hennes.
Det knyttet seg i magen hennes.
Drømmen din går i oppfyllelse.
Sommerjobben min er nokså kjedelig, men det er kanskje fordi du ikke er her, så jeg kan prate med deg.
Ben og jeg hjelper faren deres med høyonna.
Armene mine ble så oppskrapet at jeg trodde de aldri skulle bli bra igjen.
Moren din smurte salve på, og dagen etter var jeg nesten fin igjen.
Hun så ned på håndskriften sin og rynket pannen.
I morgen skulle hun legge det i postkassa når hun hentet posten sin - hvis det var noe til henne, da.
Hun stakk brevet til Jerry i veska, samlet sammen notene sine og løp ut.
Noe strammet seg om hjertet hennes, og hun klemte notene tettere inn til seg.
Hjertet hennes dunket fortere og fortere.
Ned grep notene sine og marsjerte ut, rød i fjeset.
Han bar bøkene hennes i en av de store, sterke nevene.
Han rørte ved ansiktet hennes med den ledige hånden.
Hjertet hennes stoppet nesten, og så begynte det å slå hardt.
Kunne de andre se noe på ansiktet hennes?
Jeg kjente søsteren hans, Beth.
«Hva døde hun av?» spurte Belinda borte fra senga si.
En tåre falt ned på armen hennes, så én til.
Det snørte seg sammen i halsen hennes så det gjorde vondt.
Ei furugrein strøk mot hodet hennes så hun måtte plukke furunåler ut av krøllene.
«Kjære Jesus, ta bort disse rotete følelsene mine og hjelp meg med øvelsen, er du snill.»
Stoltheten hennes kom til å få en knekk, men det var det eneste.
De svarte notene svømte for øynene hennes.
Noen la ei hånd på skulderen hennes, og hun skvatt til.
«Men du har brukt opp tiden din, vet du.»
«Jeg ble revet med av musikken din, tror jeg.»
Plutselig løp hun rett inn i en eller annen, og bøkene hennes fløy til alle kanter.
Det var mye mer enn det, men hun fikk ikke sagt mer, ble bare stående og se på at han samlet opp bøkene hennes.
«Han er ikke egentlig kjæresten min, Kyle.»
Stemmen hennes var lav og usikker.

Da hun tok imot dem, kom hun borti hånda hans, og han trakk den tilbake som om han hadde brent seg.

«Du har lest brevet mitt fra Jerry!

«Du skal la posten min være i fred!

Hun hørte Jenny snufse og ta bøkene hennes opp fra golvet.

Stemmen til Jenny brast, hun bøyde hodet og gikk tilbake til senga si.

Belinda la hånda på kneet hennes, og Elizabeth så opp.

Øynene hennes ble fulle av tårer fordi Belinda snakket så vennlig til henne.

Skuldrene hennes ristet, og hun hulket så lyden fylte hele hytta.

Igjen ble øynene hennes fulle av tårer.

«Hun kan bare såre stoltheten min, men det overlever jeg nok.

«I dag skal vi fortelle de andre litt om bakgrunnen vår.

Elizabeth løsnet fingrene hennes og rev seg løs.

Bena hans var så lange at knærne nesten støtte borti stolen foran.

Det rislet deilig nedover ryggen, og hun kjente lukten av etterbarberingsvannet hans.

Kinnene hennes glødet ved tanken på Kyles kyss og de lavmælte ordene.

En maur krøp over tærne hennes, og hun løftet foten og børstet den vekk.

Det knyttet seg i magen hennes, og hun stoppet midt på stien.

Elizabeth kikket bort på senga si og på nattbordet.

Hvis hun hadde snudd på hodet, hadde han truffet leppene hennes.

Noen ganger er han trist på grunn av søsteren sin, Beth.

Hun sukket, skrev navnet sitt, brettet brevet sammen og la det i en konvolutt.

Aster lukket munnen hardt igjen, og øynene hennes ble til smale sprekker.

Vi synes jo alltid selv at feilene våre er verre enn de er.»

«Nå holder jeg ikke ut lenger!» hvisket Ned inn i øret hennes, og hun var helt enig.

Øynene hennes rant fulle av store tårer som rullet nedover kinnene.

Hun var nødt til å finne ham, fortelle ham om den store skuffelsen og gråte mot den brede skulderen hans.

Hun hulket og løp mot skogen på den stien han hadde sagt førte til hjemmet hans.

Da en kvist knakk under foten hennes, skvatt hun til.

Redselen fikk det til å gå kaldt nedover ryggen hennes.

Det var nesten så det brant i de tørre lungene hennes da hun trakk pusten i dype drag.

Da strøk noe varmt mot ansiktet hennes.

Hun slo armene om halsen hans, la ansiktet mot halsgropen - og gråt.

Han vogget henne i de sterke armene sine og begravde ansiktet sitt i det krøllete håret hennes.

Om sider sluttet tårene å renne, og hun løftet hodet og la hånda mot kinnene hans.

Kyle tørket tårene hennes med tommeltottene og kysset henne lett på kinnene.

Elizabeth la hånda på armen hans.

Et øyeblikk stod redselen skrevet i ansiktet hans.

Øynene hennes ble runde av forbauselse.

Han pustet tungt, og hendene hans skalv da han satte fiolinkassen fra seg på en stol.

Øynene hans skinte, og han smilte svakt.

Musikken din er ikke i pianoet eller notene - den er i deg, og det eneste du trenger å gjøre, er å slippe den ut.

Elizabeth tok hånda hans i sine.

I begynnelsen virket fingrene hans trege og litt klossete, men han tvang dem til å løpe fortere og fortere.

Øynene hans begynte å gløde, og han var ikke lenger blek, men rød av anstrengelse.

Kyle klamret seg til hånda hennes.

Elizabeth klemte hånda hans.

Ansiktet hans mørknet, og han tidde litt.

Hun trodde at hun kanskje hadde overvurdert talentet sitt.

Så trakk han seg litt unna, og øynene hans var svarte av fortvilelse.

Elizabeth tok ansiktet hans i hendene.

Han vil lette sorgen for deg og fylle livet ditt med glede, kjærighet og fred.»

Øynene til Elizabeth ble fulle av tårer som langsomt rant nedover kinnene hennes.

Hun så ned på neglene sine.

Han gav skulderen hennes en klem.

Hjertet hennes stod stille et øyeblikk, og så begynte det å dunke rasende fort.

«Jerry er ikke kjæresten min, Kyle.
Gleden bruste i Elizabeth, og hun la armene om halsen hans og gjengjeldte kysset.
Da blikket deres møttes, ble ord unødvendige.
«Tok du med deg komposisjonen din?» spurte hun fort.
En skygge for over ansiktet hans, men så smilte han.
«Faren min kjenner en musikkagent som kan se på det.
«Kan vi ikke stikke bortom hytta hans og se om han fremdeles er oppe?» spurte Kyle.
Stemmen hennes var rolig, men hun klemte hendene hardt sammen på ryggen.
Plutselig følte Elizabeth seg fullstendig innestengt i den vesle hytta hans.
«Du tar ikke studiene dine alvorlig nok, Elizabeth.
Stemmen hennes steg.
Kyle la armen om den smale midjen hennes.
«Jeg kan ikke huske søsteren din.»
«Da har du svart på spørsmålet mitt.
Tårene sved i øynene hennes.
Hun la hånda på armen hans og ristet på hodet.
Han kommer til å bli helt knust hvis han mister plassen sin nå.
Vi kan gi en uroppførelse av komposisjonen din!»
«Jeg ser at du ikke hørte på advarselen min.»
Han fikk hjertet hennes til å danse.
Da Kyle klemte hånda hennes, smilte hun takknemlig til ham.
Hjertet dunket som en tromme i ørene hennes mens hun ventet på at han skulle si at han
elsket henne, han også.
Hun så opp på ham og smilte, han smilte tilbake, og kjærligheten fikk hjertet hennes til å
hamre.
Hjertet hennes jublet, og hun klemte hånda hans.
Det begynte den 2. mai 1988, altså dagen før fødselsdagen min.
Håret hans stod som vanlig rett til værs.
Rynkene i ansiktet hans var bare smilerynker.
Det kunne jeg se av klærne deres.
Foreldrene hennes kom to skritt etter oss.
Bak meg hørte jeg foreldrene hennes snakke sammen på et rart, syngende språk med mange
vokaler.
Det lyse, skinnende håret hennes hang rett ned.
Jeg kunne ikke møte blikket hennes, men snudde meg brått og løp.
Stemmen hennes hørtes tynn ut.
Det var noe kjent med stemmen hennes.
Blikkene våre møttes et langt sekund.
Han ville sikkert se skuffelsen i ansiktet mitt og foreslå at jeg undersøkte i spisesalen.
– Dette er sønnen min!
Far la ei hand på skuldra mi:
Så låste jeg meg inn i leiligheta, spiste, fant senga mi - og sovnet.
Merket han skuffelsen min?
Et øyeblikk falt blikket mitt på bordet framfor henne.
Så rar stemmen min ble?
– Det er fødselsdagen min, så jeg har penger!
Plutselig fanget jeg blikket hennes, og i et kaldt glimt forstod jeg.
Vennene deres spør om de er kjæresten.
Han har kollidert med mopeden sin kvelden før.
Og så kjenner hun noe vått og mykt på kinnet sitt.
Mannen hennes er død.
Barna hennes er voksne og bor ikke i byen.
Hun vil bo i huset sitt.
Han passer veldig godt på mopeden sin.
De snakker om syklene sine.
Han spør moren sin om penger til den nye delen.
Han har en klubb for dem som vil lære å reparere syklene sine.
Dagen etter forteller Mads Anne og de andre vennene sine om Tore og motorsykel-klubben.
Utenfor vinduene var sommeren kommet til hjembyen hennes på vanlig måte.
Han gikk videre til neste skjerm før Cathy fikk muligheten til å kommentere bemerkningen

hans.

Hun var ikke like opptatt av utseendet sitt som mange av klassekameratene.

Noen hadde føyd en beskjed til dokumentet hennes.

Videre holdt ikke stavingen hennes egen standard.

Noen hadde funnet disketten hennes og skrevet dette korte kjærlighetsbrevet.

Siden navnet hennes sto skrevet utenpå disketten med tydelige bokstaver, kunne det ikke være snakk om en feiltakelse.

Lærerne på den gamle skolen hans var tydeligvis blitt lei av de manglende evnene.

«Jeg så at navnet hans ikke sto på listen.»

Jeg vil ikke ha slike tullinger på festen min.

Danny gikk lydig ned til pulten sin, og det ble ro i klassen igjen.

Mr. Henderson snudde seg og la først nå merke til at Penny ikke satt på pulten sin.

Hvis du har noen spørsmål, går du tilbake til plassen din og spør meg.

Kjevene hennes smalt sammen med en merkelig lyd, men heldigvis virket det ikke som Peter merket noe.

Det var Peter som hadde lagt inn beskjeden på disketten hennes.

Jeg skal betale for billetten din og all ting...»

En bok gled ut av bunken under armen og landet med et plask i en dam ved føttene hans, men det virket ikke som om han merket det.

Jeg skal hente tøflene dine, og gi meg regnfrakken før du gjør det vått alle steder.»

«Hvordan har yndlingsdatteren min det?» spurte han.

Cathy satte seg på armlenet på stolen hans og ga ham en klem.

«Peter Whelan ba meg spørre deg om du vil bli med på fotballlaget hans.

«Kom ikke og fortell meg at den lille piken min endelig har fått seg en beundrer?»

Hun gikk ut i gangen og opp trappen til rommet sitt.

Gå hjem før foreldrene mine får se deg her!»

«La inn beskjeden på disketten min.»

Da øynene deres møttes, ble Penny stående i midtgangen og gape som en fisk på land.

Stemmen hans døde bort, og han fikk et trist uttrykk i øynene.

«Hva er det med faren hans?»

Alison ga fra seg en hånlige latter, som ble en svært ubehagelig lyd etter å ha forsert hele innsiden av nesen hennes.

Dere kan ikke gi Danny skylden for noe faren hans har gjort!

Planen hennes var å oppføre seg temmelig overlegent i kveld.

«Jeg antar at du har hørt om faren min,» sa Danny til slutt.

Nå vel, de tok ham, og de holdt løftet sitt.

Til slutt måtte hun stikke fingrene i munnen og bite hardt i dem hver gang Danny hvisket noe i øret hennes.

Så møttes leppene deres i et langt, dvelende kyss.

Altfor snart, syntes Cathy, var de fremme ved huset hennes.

Hun marsjerte opp trappen til rommet sitt og smelte døren igjen etter seg.

Han løftet hånden for å klø seg i hodet, og greide fortsatt ikke å møte blikket hennes.

Danny hadde vist henne det lik en tryllekunstner som vifter med tryllestaven sin.

« Dette er yndlingsstedet mitt,» bemerket Danny.

Minnen fylte øynene hans med smerte.

Hun krøp inntil ham og la armen om skuldrene hans.

«Det må ha vært følt for deg,» sa hun, «og for moren din også.»

Du skjønner foreldrene mine kranglet mye.

Han rettet seg opp, og det var som om en mørk sky gled over ansiktet hans.

Nå snudde Danny seg, og Cathy så at ansiktet hans var rødt og sint.

Han lot blikket gli strengt rundt i bussen, og alle skyndte seg å sette seg på plassene sine.

Cathy klemte hånden hans beroligende.

Ansiktene deres hadde et relativt lettet uttrykk.

Nesen hans hadde hovnet opp etter slåsskampen og var nå rød og skinnende og ødela det pene utseendet.

Hun reiste seg fra stolen og gled inn mellom Danny og plageåndene hans.

Han tok hånden hennes og trakk henne med seg nedover korridoren i retning geografirrommet.

Samme kveld satt Cathy på rommet sitt og strevde med en vanskelig mattelekse.

Døren til rommet hennes gikk opp, og faren kom inn, kledd i pyjamas.

Stemmen hans døde bort, og han så på henne et øyeblikk. Smilene deres var ondskapsfulle, og det var tydelig hvem som var ansvarlige for meldingen. «Du kan ikke engang stave riktig!» freste hun til Peter, og det arrogante smilet hans bleknet.

Mr. Henderson, som hørte utbruddet hennes, snudde seg og kom mot henne. Dessuten visste hun at det ville gi opphav til mer bråk mellom Danny og plageåndene hans. Hun kikket bort på Peter Whelan og så det hånlige smilet hans. «Du kommer ikke særlig bra overens med stemoren din, gjør du vel?» «Jeg har ikke truffet moren din ennå.

De anklagende blikkene fikk ansiktet hans til å anta en høyrød fargetone. Derfor er det min ubehagelige plikt å be dere åpne pultene deres slik at jeg kan undersøke dem.»

Så så Cathy at øynene hans fikk et sjokkert uttrykk. Så lukket Mr. Rigbys hånd seg om skulderen hans og trakk ham vennlig, men bestemt opp fra pulten.

Øynene hans møtte hennes i et stumt sjokk, og hun kunne se at han fremdeles forsøkte å finne ord som kunne forklare hva som hadde hendt. En lyd fylte ørene hennes, et rytmisk dunk, dunk dunk da never begynte å tromme på pultlokkene.

Puten fikk stemmen hennes til å lyde fjern og dempet. Cathy kunne høre stemmen hennes mumle i hallen mens hun snakket med Penny og stilte spørsmål.

Hvordan kunne noen vite om det hvis ikke vedkommende hadde lagt maskinen i pulten hans selv?»

Snakk med ham, fortell ham om mistankene dine...»

«De har ikke telefon, og jeg kjenner ikke adressen hans.»

«Kanskje det er fordi jeg er flink til å skjule følelsene mine.

«Jeg er kjæresten hans,» la hun til og tenkte at det kanskje ville hjelpe. Han har sittet på rommet sitt helt siden han kom hjem.»

«Du har en gjest,» sa Jean og åpnet døren til rommet hans. Datamaskinen ble plantet i pulten din, og vi vet begge to hvem som gjorde det.»

Mr. Rigby hadde ikke sagt et ord mens hun fremførte budskapet sitt. Nå oppsto det en lang og ubehagelig pause over kontoret mens han vurderte argumentene hennes.

Peter Whelan la en beskjed på datadisketten min, en stygg bemerkning om Danny, og han stavet 'tyv' på samme måte!»

Du stavet det feil i beskjeden du la igjen på disketten min og på det anonyme brevet du ga til Mr. Rigby.

«Vi satte ikke navnene våre under, gjorde vi vel? Og uttrykket i ansiktet hans da han åpnet pultlokket! Hvis ikke bussjåføren hadde reddet skinnet hans...»

Folk vil tro at du lager bråk for å få frikjent kjæresten din. Gå og vent på kontoret mitt.

Ideen hennes hadde virket. Det var Dannys stemme som snakket inn i øret hennes. Som svar på tankene hennes ringte telefonen en gang til mens hun sto der. Danny strakte seg og tok hånden hennes.

«Bare la oss sitte her og nyte kaffen vår, hva? Cathy tok et fast tak i armen hans.

«Heldigvis for meg,» fortsatte han, «er kjæresten min et geni. Hun orket ikke å snakke med Susan og vennene hennes akkurat nå. Da kunne hun gjemme seg på rommet sitt sammen med Pinky og Teddy. Jeg vil ha deg med på laget mitt.»

Hun hadde lovet Jesus at han skulle være sjefen i livet hennes. Brenda stakk fjeset sitt helt opp i ansiktet til Libby. Libby løp avgårde mens det ringte i ørene hennes.

Han tørket forsiktig tårene hennes med det store, hvite lommetørkleet sitt. Halsen hennes verket etter all gråten.

Hun så at Bob hadde tåreflekker på den lyseblå jakken sin. Libby holdt blikket stivt festet på de blå og hvite tennisskoene sine.

Han tok hånda hennes og klemte den hardt.
Forsiktig løftet han hodet hennes, så hun måtte se på ham.
Du hører til hos oss, vennen min.
De nøttebrune øynene hennes glitret og hun var varm over hele seg.
Bob la armen om skuldrene hennes og fulgte henne langsomt tilbake til huset.
«Mamma tok med seg Brenda inn og stelte den forslåtte nesa hennes.
Men hun visste at hun ikke kunne gjøre det følelsene hennes sa.
«Etterpå kan du komme bort til kvea ved stallen, så skal Toby få en ridetur på den nye ponnien sin.»
Hjertet hennes dunket vilt da hun gikk dit.
Du har sikkert brukket nesa mi!
Og blusen min er ødelagt!»
«Du bør faktisk gå rett hjem og vaske blusen din.
Jeg skal forklare alt for foreldrene dine.»
Jeg kan vaske blusen min selv.»
«Jeg er så glad i deg, jenta mi!
En dag kommer moren din til å underskrive papirene så vi kan adoptere deg.
«Jeg tror ikke det, vennen min.
Hun vet jo hvor mange ganger du har flyttet fra fosterhjem til fosterhjem fordi moren din hadde forlatt deg.
Visste han at hun hadde slått neseblod på søsteren hans?
Da hun hengte opp den gule jakka si, sa han.
Det var et bitte lite flygel som hun kunne ha på skrivebordet sitt.
Hun rørte forsiktig ved de små tangentene, og det skinte tårer i øynene hennes.
Libby stakk eska i jakkelomma si.
I dag hang håret løst omkring ansiktet hennes, det var ikke trukket stramt tilbake som vanlig.
Han stod inne i kvea med det store kameraet sitt.
Bestefar klødde katten på hodet, og de blå øynene hans lyste av glede.
Han ertet Libby med dyrefamilien hennes.
Bestefar satte ned koppen sin.
Libby blunket og hjertet hennes dunket.
Bestefar lo og tok hånda hennes fast i sin.
«Bor familien din der?»
Alle venninnene mine er gift og har barn.»
Jeg er fornøyd med livet mitt.
Det var den største forandringen i livet mitt, også.
Miss Miller hadde aldri snakket med henne om noe annet enn barnevernssaken hennes.
«Hvis vi kommer oss til Alton, vet kanskje bestefaren din hva som er galt,» sa miss Miller.
Vi kommer oss nok fram til bestefaren din.»
Libby hoppet ut av bilen akkurat da døra til huset gikk opp og besteforeldrene hennes kom løpende ut.
«Du trenger å hvile litt etter en så lang kjøretur, vennen min,» sa bestemor.
Kanskje du kan se litt på bilen min når vi har spist?»
«Da får vi kikke litt på bilen din da, Gwen,» sa bestefar.
Han raslet med nøklene i lomma si og rynket brynene tankefullt.
I morgen skal vi nok få orden på bilen din igjen, og så kan du reise videre.
Han åpnet bagasjerommet og tok ut koffertene hennes.
En bie summet forbi hodet hennes og landet på bladet på en rosenbusk.
Hun visste at håret hennes var floket og at hun hadde mørke ringer under øynene.
Nattkjolen hennes nådde ned på det rustfargede teppet.
Akkurat da stakk bestemor hodet inn på rommet hennes.
«Dette er gutten til Luke, sønnen vår.
Libby strøk over den myke nattkjolen sin.
Du blir skremt av ingen ting, vennen min.
Varme tårer rant nedover kinnene hennes.
Miss Miller la hendene på skuldrene hennes.
Miss Miller gispet, og øynene hennes ble store.
Ansiktet hennes, som hadde vært nesten hvitt, ble helt rødt.

«Javisst, det er guttungen min,» sa han og lo.
«Skal hun bli den nye moren min?»
«Det skal vi snakke om senere, gutten min.
«Si til pappa at du vil bli den nye moren min.
Takknemlig tok hun Scottie med seg til skapet i gangen og tok ut jakkene deres.
Luke var onkelen hennes.
Lenken hans gled gjennom graset som en lang slange.
«Få tak i hunden min.
Nå banker det lille hjertet ditt som en damphammer.»
Hun tok etter veska si.
Scottie grep tak i hånda hennes og trakk i den.
Sola varmet hodet hennes.
Litt senere hørte hun høye rop, og så bort på benken hvor den gamle damen satt med hunden sin.
«Jeg så at den ekle, lille hunden din jaget min Albert.
Jeg vil ha katten min!»
Scottie stakk hånda si inn i Libbys.
«Kom da, vennen min.
«Her er jakka di,» sa han.
Jeg er glad i Rochester, men jeg er glad i familien min også.
«Du ligner forresten svært på datterdatteren hennes.
«Hvis hun ikke er moren din, kan du ha en hyggelig ferie her.»
Øynene til Scottie ble fulle av store tårer som rant ned på hendene hans.
Han hadde grønske på dongeribuksa, og det var en saftfleck på skjorta hans.
Han så ned på de svarte støvete tennisskoene sine.
Langsamt gikk hun tilbake til rommet sitt med pianoet i hånda.
Skulle hun aldri lære å styre sinnet sitt?
Hun satte det på toalettbordet ved siden av børsten sin og sukket trist.
«Takk for det nye livet mitt.
Og Jesus - ikke la mor finne meg og ta meg vekk fra den nye familien min.»
«Du kan få se på pianoet mitt så mye du vil.»
«Javisst kan du det,» svarte Libby og strøk det rødgyldne håret hans bakover.
Pappaen min heter Luke Johnson og hennes heter Bob Johnson.»
Var Joe Wilkens kjæresten hennes?
Jeg vet ikke hvem faren min er.»
Eller ville ikke familien din like det?»
Jeg er sulten, og hvis jeg går hjem, kommer bestemor til å klage over at jeg plager katten hennes.»
Den ordentlige faren hennes hadde sendt henne det i et hemmelig skrin.
Stemmen hennes var så sint at Libby gispet.
De skarpe neglene hennes grov seg inn i den ene armen til Libby.
«Du blir her til du har fortalt meg alt om familien din!
Heter mora di Marie Dobbs?»
Ingen kunne være så lik familien vår, uten å tilhøre den.»
«Hvor er mora di?
«Hvis du ikke kan holde kjeft en stund, så forsvinn inn på rommet ditt.»
«Er hun søskenbarnet mitt?» spurte Tammy forbauset og stirret på Libby.
«Marie tok mannen min og pengene mine da hun reiste herfra.
Phyllis slapp armen hennes og lente seg ned over henne.
Pusten hennes luktet av gammel tobakk.
Øynene hennes var store av skrekk.
«Men onkelen hennes, Luke, har kanskje penger.
Er Luke Johnson onkelen din?»
Det suste for ørene hennes.
«Nå skal jeg følge deg hjem, jenta mi.
«Og du får ikke fortelle familien din hvordan jeg behandlet deg.
Hun trakk pusten dypt og tvang hendene sine til å slutte å skjelve.
Hun la hånda på panna hennes.
Libby slo armene om henne og klemte ansiktet inn mot halsen hennes.
Bestemor strøk håret hennes vekk fra ansiktet hennes.

«Å Libby, den damen er jo tanten din!
Miss Miller grep hendene hennes og skalv.
Du er ikke sjefen min!»
Tårene rant nedover kinnene hennes.
Men hodet hennes var helt tomt.
Bestemor kjente på panna hennes enda en gang.
Du lengter vel ikke hjem, vennen min?»
«Det er svært fornuftig av deg, vennen min.
Fort satte hun tallerkenen og glasset sitt i oppvaskkummen.
«Moren hennes har alltid vært slem mot henne.
Hun var blek og øynene hennes var store og fortvilet.
Hvorfor kunne ikke livet hennes noen gang gå glatt?
Libby så på fjeset hennes at hun ikke var fornøyd med ham.
«Jeg har en flott overraskelse til deg,» sa han, og øynene hans skinte.
Tanten din og kusina di møter oss i parken.
Libby hjalp til med å bære tingene deres bort på bordet mens bestemor lette etter kakene.
Hvordan så bilen deres ut?
«I går kveld bad jeg Gud om hjelp til å løse problemet ditt.
Men husk å legge problemene dine over på Gud.
Og mens de gikk der sammen, miss Miller og hun, bad hun inne i seg om at hennes himmelske
Far måtte ta seg av Albert og alle vanskelighetene hennes.
«Der kom de,» sa miss Miller og fingret med halskjedet sitt.
«Hvorfor ble ikke bestemoren din med hit?»
Hun kan fremdeles ikke tro at katten hennes ville gå til noen andre enn henne.
«Du vet nok at du ødela planen min, hva?»
Han dro boka ut av hendene hennes og dro henne på beina.
Hun skjønnte at tankene hans var alle andre steder enn i spillet.
«Skjemmer du bort gutten min, mor?» spurte Luke strengt.
Sola stekte på hodet hennes.
Måtte Johnsonfamilien få vite hvordan slektningene hennes egentlig var?
Libby stakk fjeset sitt like opp i Tammys.
Jeg skal ringe til foreldrene dine i dette øyeblikk.
Tøm lommene dine nå, før jeg ringer politiet og får dem til å gjøre det.»
Barten hans skalv mens han snakket.
Hjertet hennes sluttet å slå, og så banket det som en motor.
Tammy hadde puttet det i lommen hennes!
Han trakk pusten dypt, og hun skjønnte at det var vanskelig for ham å kontrollere sinnet
sitt.
Jeg skal ringe til foreldrene dine, og til politiet.»
«Nå sitter du her til jeg har ringt foreldrene dine!
Den røde telefonen så liten ut i den store neven hans.
Barten hans strøk mot telefonrøret mens han snakket.
Miss Miller tok de kalde hendene hennes i sine.
«Kjedet var i lomma di.
Hun har bodd over tretti mil herfra hos broren til denne mannen her og familien hans.
«Da er det tvillingen hennes!» glefset han utålmodig.
Den så ut som ungen til teddybjørnen hennes hjemme.
Tammy og moren hennes skal flytte fra byen.»
«Jeg håper dette dekker noe av tapet ditt.»
Miss Miller stoppet ved siden av bilen hans.
Libby stirret på ham, men senket blikket da hun så uttrykket i øynene hans.
Han klappet hånda hennes som klemte hardt om seteryggen.
Albert lå på fanget hennes.
Tårene rant nedover de rynkede kinnene hennes.
«Han er det eneste jeg har,» sa hun og la hånda på hodet hans.
Hun var datterdatteren hennes.
Miss Miller klemte hånda hennes.
Han strakte seg over bordet og tok en av hendene hennes i sine.
Han så forskrekket ut da hun rev hånda si løs.
Denne gangen vil han gifte seg med meg for at sønnen hans skal få en mor.

«Sett deg ned, gutten min,» sa bestefar vennlig.
«Sett deg ned nå, gutten min,» sa bestefar.
Han vil hjelpe deg med alle ting i livet ditt.»
Tårene brant i øynene hennes mens bestefar snakket med Gud.
Miss Miller stod utenfor døra med koffertene sine ved siden av seg.
Miss Miller knappet kåpa si.
Libby klamret seg til armen hennes.
Besteforeldrene dine blir nok skuffet, men de forstår det sikkert.»
«Javel, vennen min.
Libby så trist på bestemoren sin.
Libby rørte ved den tynne armen hennes.
«Tok du med det lille pianoet som stod på toalettbordet på rommet mitt?»
Libby hoppet ut av bilen og inn i armene hennes.
Hun visste ikke om hun hadde lyst å fortelle Vera om de virkelige slektningene sine.
Så kom hun til å tenke på de virkelige slektningene sine, og smilet forsvant et øyeblikk.
Det blonde håret hans stod rett til værns.
«Nå skal jeg ikke bekymre meg, jenta mi.
Hendene hennes skalv da hun slo nummeret.
Og stemmen hennes skalv da hun fortalte henne at hun måtte komme med én gang, i kveld.
Hva er det, vennen min?
De brune øynene hennes lyste av spenning da hun skyndte seg inn i dagligstua.
Kjolen min var nesten like pen som brudekjolen.»
Libby holdt seg litt unna bilen så ikke kjolen hennes skulle bli skitten.
Hun så ned på de hvite skotuppene sine.
Sola stekte mot håret hennes.
Ordene til Brenda ringte i ørene hennes.
Hun tørket den forsiktig vekk og så seg langsomt om i rommet sitt.
Denne familien hadde bedt henne inn i hjemmet sitt.
De hadde vært i hjertet hennes, men hun hadde ikke greid å si dem.
Det hemmelighetsfulle skrinet fra faren hennes stod ved siden av en skriveblokk.
Jesus hadde lagt denne kjærligheten i hjertet hennes.
Plutselig måtte hun være sammen med familien sin.
Lukten vokste seg stadig mer intens, og det gjorde frykten hennes også.
Stillheten fylte natten og ringte i ørene hennes.
En vegg av flammer slo mot henne og slukte hånden hennes og dørhandtaket.
Armen brant som en tørr kvist, mens røyken drev rundt henne i kvelende bølger, og skrikene hennes fylte natten.
Janelle skalv igjen og gikk så opp til rommet sitt.
Janelle prøvde å slappe av der hun lå i den gode sengen sin.
Men marerittet var fremdeles levende i tankene hennes.
Mens tankene hennes svevde inn i drømmenes verden, kilte lukten av røyk henne i nesene igjen.
Rester av marerittet spøkte i tankene hennes.
De andre i den nye familien hennes satt allerede og spiste.
Onkel Peter, en yngre bror av faren hennes, satt og smurte honning på en skive ristet brød.
Janelle kjente ikke onkelen sin særlig godt.
Janelle gled ned på plassen sin ved kjøkkenbordet og nikket til tanten.
– Du er sent ute, vennen min.
– Du burde prøve å sove litt, istedenfor å jobbe med datamaskinen din til langt på natt.
– Du burde virkelig legge deg tidligere på hverdagskvelder, vennen min, sa tante Lea.
Janelle liknet mest på faren sin og onkel Peter med det røde håret og de nøttebrune øynene.
– I det siste har du sittet oppe til langt på natt og klapret på datamaskinen din.
Lyset ditt holder meg våken.
Hun nådde fram til engelskklassen og gled ned på pulten sin, idet det ringte inn for siste gang.
Da smilet hans bleknet, visste.
Ved sengetid hamret det i hodet hennes.
Andrea kikket opp fra boken sin.

Hodet mitt holder på å ta knekken på meg.

– Forresten kan vel ikke en uferdig hjemmeoppgave skade karakteren din?

Hun sa god natt, gikk tilbake til rommet sitt og la seg med en gang.

– Jeg husker det, ja, svarte Janelle kort og åpnet skapdøren sin.

Alarmen hadde ikke gått, og foreldrene hennes omkom mens de sov.

Så gikk hun opp på rommet sitt og ga seg i kast med semesteroppgaven i økonomi.

Janelle samlet sammen bøkene og skrivesakene sine.

En sur lukt av gammel røyk fylte neseborene hennes, og Janelle så opp...

Hun hostet halvkvalt, og øynene rant mens røyken tetnet som grå hender rundt halsen hennes.

Det som hendte kvelden før kvernet rundt i tankene hennes.

Sinnet hennes hadde spilt henne mange puss i det siste, men dette var det mest skremmende hittil.

Samfunnsøkonomi var absolutt ikke yndlingsfaget hennes.

Janelle hadde ikke gjort mer på oppgaven sin da hun kom hjem kvelden i forveien.

Før økonomilæreren fikk rundet bokreolen hadde Mike rakt Janelle enda flere bøker og studerte listen hennes med største alvor.

Men ordene danset foran øynene hennes mens tankene vandret.

Øynene hennes stirret tomt på den oppslåtte siden foran henne.

Hun kunne ikke snakke med den nye familien sin om det.

Julie hentet kassettpilleren sin og lagde enda mer feststemning.

Det var jo ikke lenge siden foreldrene hennes omkom i en brann.

Da foten hennes gled på kanten av et stort hull, hoppet hun klossete over det.

Sammensmeltingen av fantasi og virkelighet fikk hodet hennes til å verke igjen, og Janelle merket hvordan hun gled inn i enda et vakent mareritt.

Hun ville ikke at noen skulle vite om kveldsvandringene hennes.

Da Barbara skjønnte at Janelle ikke ville si noe mer, fortsatte hun med fotograferingen sin.

– Jeg ble forbauset over å se deg her, sa Barbara og prøvde å gjøre stemmen sin liketil.

Janelle ville ikke snakke om familien sin.

– I alle år var huset deres og dette de to eldste i byen, og nå er begge blitt borte nesten samtidig.

Dagen etter kalte Kahn Janelle inn på kontoret sitt.

Det var jobben hans.

Da hun kom inn på kontoret, hadde han spredt papirene hennes foran seg på pulten.

For én gangs skyld var smilet borte fra ansiktet hans.

– Jeg vet at karakterene mine er dårlige nå, men det betyr liksom ingenting lenger.

– Foreldrene mine er døde! utbrøt Janelle heftig.

Så tidde hun, forskrekket over utbruddet sitt.

Forferdelsen over det han hadde sagt lyste i ansiktet hans.

Har du snakket med legen din om noe av dette?

Hun gikk tilbake til timen og lot rådgiveren bli sittende igjen og stirre på papirene hennes.

Da Janelle kom hjem holdt Andrea allerede på å pakke overnattingsbagen sin.

Plutselig skiftet scenen, og Janelle lukket øynene da skurken kastet en brennende fakkel etter offeret sitt.

Da hun trakk i ringen for å åpne den, skalv hendene hennes lett.

Julie så forskende på henne og så hvordan fingrene hennes skalv.

Jeg bare sitter her ute og drikker colaen min.

Tankene hennes var bitre.

Et øyeblikk var bevisstheten hennes tåkelagt av forvirrede drømmerester.

Hun gispet da en av dem rispet opp armen hennes.

Julie grep den slappe hånden hennes.

Stemmen hennes var lav og uttrykksløs.

Først tidde de begge, men så fortsatte Janelle å snakke, siden Andrea allerede hadde røpet hemmeligheten hennes.

Julie hørtes bekymret ut, men det var også en tydelig undertone av skrekkblandet fryd i stemmen hennes.

Tonefallet i stemmen hennes røpet at det var psykolog hun mente.

– Jeg har ikke med meg kameraet mitt, snøftet Barbara.

Folk tuslet inn i husene sine igjen, og jentene på overnattingsfesten samlet seg i stuen. Foreldrene hennes hadde aldri bekymret seg over det. Siden det vanligvis hendte når Janelle var oppspilt eller lei seg for noe, brukte foreldrene det som et slags barometer for følelsene hennes. Janelle flyttet inn hos slektningene sine etter noen dagers sykehusopphold. Den siste biten satte seg fast i halsen hennes. Armen hennes var øm der glassplinten hadde rispet i den. Janelles hodepine kom tilbake som en dunking i skallen i takt med pulsslagene hennes. De skogkledde åsene rundt en liten kunstig innsjø var et av yndlingsstedene deres. Først da du dunket borti døren min på vei ut, og så nå da du kom tilbake. Andrea gikk inn på rommet sitt og smelte igjen døren. Slektningene hennes måtte sikkert undertegne et eller annet før hun fikk snakke med noen psykolog. Janelle avtalte å komme tilbake igjen om to uker, og på hjemveien gikk hun innom apoteket med resepten sin. Mens uttrykket hans skiftet til sinne, utbrøt hun febrilsk. Hun løp inn på rommet sitt, rev av seg joggedressen og kjempet imot kvalmen som ville overmanne henne. Mike måtte ha truffet noen som ikke kunne bruke billettene sine selv. Hun kledde raskt på seg og stakk hodet under springen for å skylle av de korte krøllene sine. Hun trodde ikke det var mulig å glemme noe slikt som dette, men hukommelsen hennes var fullstendig tom. På veien til konserten fortalte Janelle om hukommelsestapet sitt. Faren hennes hadde lært henne trikset en gang plenklipperen var gått tom for bensin. Åpningsverset i diktet hennes kom til syne på skjermen. Hun ville ikke fortelle all verden om problemene sine. Hun rakte fram koppen sin for at tanten skulle skjenke i den. – Nå skal du ikke motsi meg, men begynne å ta noe for å styrke blodet ditt. Det betydde at Julie måtte ha brutt løftet sitt. Bitterheten i stemmen hennes overrasket Janelle. Nakken hans ble med ett tomatrød. Stemmen hans hørtes forpint ut. Han hadde tatt utskrift av artikkelen sin og hadde nå kalt en annen fil opp på skjermen. Hun kjente ikke igjen noen av disse setningene, men de minte henne om diktet hennes. Blikket hennes falt på skjermen igjen. Så vidt Janelle visste hadde hun ligget i sengen sin og sovet på det tidspunktet. Tøflene hennes var borte. Det var ikke det gamle rommet hennes, og det stod ikke i brann. Janelle så fingrene hennes danse over tastene. Slik som armen hennes verket var det merkelig at hun ikke hadde hatt noe mareritt. Andrea kom tilbake med skolesekken sin. – Forresten går lånetiden på bøkene dine ut. Skal jeg levere dem for deg og hente hjemmeoppgavene dine? Øynene hennes smalnet. Jeg bryter ikke løftet mitt, hvis det ikke skjer flere merkelige ting. Moren hennes jobbet også som vikar. Minst ti elever stod samlet rundt bordet deres og lyttet, men Janelle la knapt merke til dem. Trodde han at hun ønsket å spolere avgangsåret sitt? – Dette blir jo bare verre og verre, Janelle, sa Kahn da de var tilbake på kontoret hans. – I mellomtiden har karakterene dine gått enda mer ned. Det medfølende uttrykket i ansiktet hans fikk henne til å roe seg litt. Tante Lea og onkel Peter var vergene hennes, og hun var fremdeles under atten. På skrivebordet foran ham stod et stort innrammet fotografi av konen hans. Det måtte ligge noe mer bak oppførselen hennes enn bare forlenget sorg over foreldrene. Han oppdaget kilden, og hårene reiste seg på hodet hans da han skjønnte hva dette innebar. Øynene hennes sved av tårer hun strevde med å stenge inne. – Etter alt onkelen din har gjort for deg, behandler du ham altså slik. Janelle ble på rommet sitt hele dagen og tenkte på brannen.

Da telefonen ringte ville hun ikke engang snakke med venninnene sine.
Uttrykket hans plaget Janelle;
Noe i stemmen hans fikk henne til å åpne øynene igjen.
Uttrykket i ansiktet hans var tomt.
– Kan vi bruke datamaskinen din, tror du?
Hun ble nødt til å fortelle om de dårlige karakterene sine.
Det var under etterforskningen av brannen som tok livet av foreldrene hennes.
Hvem er legen din?
Likevel ble selvtilliten hennes mer og mer svekket etter som han fortsatte å spørre og grave.
Flere av spørsmålene røpet at Julie hadde brutt løftet sitt.
Han så opp og møtte blikket hennes.
– Andrea skulle kanskje ikke adlyde ordrene dine slik hun gjør.
Janelle svingte bilen sin ut på landeveien og satte opp farten.
– Sett deg opp og ta medisinen din, Janelle.
– Ta medisinen din, Janelle.
En annen dukket opp i hånden hennes, og hun stirret ned på den.
Pusten hennes gikk tungt.
Øynene hennes prøvde å skjelve de hvite bokstavene som stod der allerede, men ordene hadde ingen sammenheng.
Det var noe om død og brann og foreldrene hennes.
– Ta medisinen din, Janelle.
Da hun skulle ta kapselen satte hun den i halsen, og kaldt vann skvalpet nedover nattekjolen hennes.
– Du må ta medisinen din, Janelle.
Du vil til foreldrene dine...
Det hørtes et svakt pip da sykepleieren hevet hodegjerdet hennes litt.
– Det står bare bra til med familien din, sa sykepleieren kort.
– Hjelp til å takle dødsfallet til foreldrene dine.
– Familien din venter utenfor.
– Halsen min.
Han klemte til rundt hånden hennes, og hun ble plutselig overveldet av kjærlighet til ham.
Idet hun sa det trillet en tåre nedover kinnet hennes.
– Avskjedsbrevet ditt, Janelle, sa Andrea.
– At du ville til foreldrene dine, sa Andrea med skjelvende stemme.
En hvit pille i hånden hennes.
Hun satte den i halsen, kaldt vann rant nedover brystet hennes...
Hvorfor skulle hun ville skade foreldrene sine?
Noen av de andre vennene hennes hadde ikke engang sett den ene av foreldrene sine på flere år.
– Jeg skal snakke med tanten og onkelen din om at du får komme til en psykolog.
– Hvis det kan hjelpe å høre det fra meg, så tror ikke jeg at du skadet foreldrene dine.
Stemmen hennes skalv, og halsen begynte å verke igjen.
Den kvelden kom Mike og satt ved sengekanten hennes en stund.
Hun hadde ennå ikke sett avskjedsbrevet sitt, og ingen hadde fortalt henne hva som egentlig stod i det.
– Du sa det var greit å bruke datamaskinen din.
Mike hadde utelatt opplagte detaljer, som alderen hans og hvilke skoler han hadde gått på.
Det var ingen klar tilståelse, men det stod en hel del om foreldrene hennes og dansende flammer og død.
Hun gispet etter luft, men nå var den så full av eksos at den ikke kunne tilfredsstillende lungene hennes lenger.
Tårer silte fra øynene hennes hele tiden nå, og hun skjønnte at det ikke bare skyldtes eksosen.
Lungene hennes hev etter pusten, og hun kjente den ekle eksossmaken i munnen.
Beina hennes stakk fremdeles ut i garasjen.
Det dundret så hardt i hodet hennes at hun klynket av smerte.
Janelle våknet da tanten kom hjem fra utflukten sin.
– Er du hjemme, vennen min?
De årvåkne øynene hennes lette tydeligvis etter tegn til trøbbel.

Hun var redd det hang sammen med hullene i hukommelsen hennes.
De falske filene på datamaskinen hennes var det verre med, og de måtte være falske.
Flere mennesker hadde vært inne på rommet hennes - både familiemedlemmer og venner fra skolen.
Men familien hennes var der hele tiden og hadde ubegrenset tilgang til datamaskinen.
Tankene hennes drev tilbake til det eneste hun var sikker på i virvaret av fakta og gjetninger.
Tante Lea hevet øyebrynene og tørket munnvikene med servietten sin.
Stemmen hennes lød helt normal, og hun fortsatte dristig.
Det var kinkig, både fordi det fremdeles var vanskelig å tenke på Kahn, og fordi krangelen deres hadde vært siste gangen Julie så rådgiveren.
Du kom dit før meg, så kanskje du kan fortelle meg hvorfor Mike ikke brukte nøkkelen sin?
Da Julie endelig sa noe igjen var stemmen hennes full av mistanke.
Hodet hennes verket igjen.
Hun sov i den gamle sengen sin i det gamle huset.
Du må våkne, vennen min.
Hun åpnet den, og blonderysjene på ermet hennes tok fyr som en fakkell.
Dette var rommet hennes nå, det nye rommet.
Janelle kjempet imot, men musklene hennes ville ikke lystre.
Den andre hånden holdt fremdeles den høyre armen hennes i et jerngrep.
Det hamret i hodet hennes etter slaget.
Hun sparket borti metallisten på dørterskelen og brant tærne sine på den.
Hendene rundt armene hennes følte heller ikke som Mikes.
Hun burde jo kunne kjenne grepet hans.
Strakte hun seg på tå, kunne hun så vidt nå den nederste delen av vinduet hans.
Blikket hans falt på nattkjolen og blodet.
Der stod bilen hans parkert, og de satte seg inn i forsetet.
Stemmen hans var fremdeles lav.
Hun kjente armen hans spenne seg rundt skuldrene hennes.
Selv om stemmen hans var vennlig, kunne hun ikke unngå å merke hvor mistenksom han var.
Hun tok fingrene hans og førte dem mot bakhodet til de fant såret.
Da fingrene hans rørte ved såret før hun sammen.
Stemmen hans var alvorlig.
Hun kunne se at det glimt i tennene hans da han smilte.
Han kastet et blikk på armbåndsuret sitt og knep øynene sammen.
Hun sank inn i armkroken hans igjen.
- Jeg blir sittende utenfor huset deres og venter til du kommer ut igjen.
Det var bare én ting som plaget henne nå - spørsmålet om nøklene hans.
Dette var den beste sjansen hennes.
Hun lot nettingdøren smelle igjen etter seg og sprang ut til bilen sin.
Hun åpnet døren, slengte sakene sine inn i baksetet og startet motoren med et drønn.
Han stanset bak henne og kom bort til det åpne bilvinduet hennes.
I det samme kikket han på klokken sin.
Bak døren var flammene i ferd med å fortære huset deres.
Hun åpnet den, og flammene slo opp rundt armen hennes.
Janelle stirret forskrekket på seg selv og kjente hvordan ekte tårer gjorde kinnene hennes våte selv i drømme.
Det bekymrede uttrykket i ansiktet hans feide resten av drømmen vekk fra tankene hennes.
Mike tok bildene ut av de numne fingrene hennes og puttet dem tilbake i konvolutten.
Da jeg kom hjem kunne jeg ikke finne nøklene mine.
Ansiktet hans var dystert.
Med den ene fingeren løftet han haken hennes og så henne rett inn i øynene.
Jeg aner ikke hvordan alt vrøvlet kom inn i datamaskinen min heller.
- Dessuten var det noen inne på rommet mitt som ga meg pillene under det såkalte selvmordsforsøket.
Hun prøvde å fukte leppene sine, men munnen var plutselig blitt for tørr.
Stemmen hans dirret av innestengt harme.
Tankene hennes ville ikke være med på det siste skrittet.
- Kusinen din.
Da Janelle sa navnet høyt dukket flere tåkete minner fram i tankene hennes.

Stemmen hennes sviktet da det gikk opp for henne hva det innebar.

– Det var faren din som grunnla firmaet.

Etter det du har fortalt arvet du alt etter foreldrene dine.

Onkelen din fikk ingen større del av firmaet.

Dersom du skulle dø nå, ville alt tilfalle ham og tanten din.

Selv om dere ikke er særlig nære venner, er hun jo kusinen din.

Han stanset ved skrivebordet sitt og grep en skriveblokk.

– Er tanten din hjemme nå?

Mike, dette er de syke greiene fra diktet mitt om våren.

Alle de rare filene på datamaskinen hennes så ut til å være kopiert fra denne boken.

Hadde det vært noe slikt, ville det ha vist seg før foreldrene dine døde.

Det fortvilte spørsmålet fikk Mike til å tie straks ordene var ute av munnen hans.

– Hun er på rommet sitt, sa tanten og satte over tekjelen.

Ja, det ville være temmelig ødeleggende for helsen min å begå selvmord.

Dette hadde ikke vært med i planen hennes.

Tankene hennes var fortapt i et mareritt av hviskende stemmer.

Men bevisstheten hennes ville ikke våkne denne gangen.

Den traff henne i skulderen, og smerten skar nedover armen hennes, men hun klarte å komme seg opp på kne igjen.

Janelle prøvde å løsne på grepet til Andrea ved å trekke i fingrene hennes.

Jeg ville du skulle dø sammen med foreldrene dine.

Hun vred seg rundt i tantens hender og rev den venstre armen sin løs.

Janelle gled på de bare føttene sine igjen, men så gled tantens hender vekk, idet Mike kom løpende ut fra atelieret med Andrea i armene.

Det ulmet i ryggen på genseren hans, og Andreas klær var i full fyr.

Hendene hennes krafset etter halsen til Janelle.

Andrea lå på brannskadeavdelingen med en politimann plassert utenfor døren sin.

Familien Rodgers, som var uskyldige ofre for tante Leas grusomme plan, bodde nå på et motell mens huset deres ble gjenreist.

– Tror du virkelig onkelen din noen gang kommer til å ville tenke på familien sin igjen?

– Hun puttet gamle batterier i røykvarsleren vår før hun satte fyr på huset.

Du trenger å få rensset ut systemet ditt.

Men det var tante Lea som stjal nøklene dine.

Hun gikk tilbake til stuen og lot samtalen til den nye midlertidige familien sin strømme rundt seg.

Hun ville følge Kahns råd og ta det siste skoleåret sitt om igjen.

Så skal jeg gå på markedet i de nye klærne mine.»

«Vennen min hadde rett,» tenkte landmusen.

Da det endelig var stille igjen, krøp landmusen frem fra skjulestedet sitt.

«Jeg drar hjem!» hvisket han til vennen sin.

Da Androklos kom nærmere, strakte løven ut poten sin.

Så ble løven sluppet ut av buret sitt.

En dag lå en løve og sov i hulen sin da en freidig mus sprang over nesens hans.

Den løp til vennen sin og oppdaget at han var fanget i et nett.

«Jeg vet at du lo da jeg sa at jeg skulle gjøre gjengjeld for godheten din, men nå er min sjanse kommet.»

I dag er jeg moren din.»

Han tok på seg bjørnejoggeskoene sine, og så labbet de ned til elva.

Jeg er moren din, og mødre må også få hvile seg iblant.»

ropte bilføreren fra skranglekassa si.

Den gamle geitebukken med grønnsakene sine.

Han kom ut av skranglekassa si og sa:

«Det har vi alt merket oss,» sa den vesle bjørnen og merket seg det i hodet sitt.

«Hold deg fast i meg,» sa den vesle tigreren, «for jeg er moren din, vet du.»

«Tigreren betaler,» sa den vesle bjørnen, «han er moren min.»

Kunne den vesle bjørnen ro henne til brua i båten sin?

«Jeg er jo tanta deres.

Da de nok en gang hadde fortøyd båten til en påle ved brua, kom overskogmester Primbam i Landroveren sin.

Med kroppen sin tett inntil Brians, var Jessica oppslukt av et av de mest berusende kyss

hun noensinne hadde opplevd.

Brian brukte de kraftige armene sine til å trekke Jessica inntil seg igjen.

Men Jessica satte seg opp og rettet på skulderstroppene i buksedressen sin.

Han kysset øreflippen hennes og var altfor oppslukt til å høre etter.

Da hun skjønnte hvor lite hjelp hun kunne vente fra ham, trakk hun selv skjorteermet hans til side for å se armbåndsuret hans.

– Ikke bry deg om det, sa Brian og strøk armen hennes kjærlig.

Tanken på å forlate armene hans allerede nå fristet henne langt ifra.

Noe måtte være galt, mente Jessica, og en bølge av uro skylte gjennom kroppen hennes.

Jessica prøvde å skjule den stigende angsten sin, mens hun vred seg ut av Brians favntak for annen gang.

Kroppen hennes lå livløs og forvridd på den harde asfalten.

– Det er søsteren min.

Det er jo søsteren min, ropte Jessica igjen.

Du hjelper ikke søsteren din med denne oppførselen her.

– Straks vi har fått stabilisert tilstanden hennes, blir hun kjørt til sykehuset.

Da kom Brian bort til henne og la armen rundt skuldrene hennes, men hun ristet den av seg.

Så fanget en bevegelse til høyre for henne oppmerksomheten hennes.

Idet de kom nærmere, kunne Jessica tydelig se ansiktet hans.

Gammel øldunst rev i neseborene hennes.

– Todd er kompisen min.

Resten av ordene hans forsvant sammen med ham inn i baksetet på politibilen.

– Sykepleieren kikket opp fra papirene sine og sa:

De travet fram og tilbake i det vesle, avlange venterommet og tråklet seg fram mellom ti andre mennesker som satt engstelige på stolene sine.

– Øynene hans gled rundt i rommet.

Steven sluttet seg til foreldrene sine, da de gikk bort til legen.

– Hvordan går det med datteren min? utbrøt Alice Wakefield, før han fikk sagt noe mer.

Faren hans var sammen med ham.

– Du brøt løftet du ga oss, Todd, sa Alice Wakefield lavt, men med en glød som gjenspeilte raseriet til mannen hennes.

– Tror du ikke jeg vet det? ropte Todd, mens tårene strømmet fritt nedover kinnene hans.

Ned Wakefield nikket stumt, mens Bert Wilkins gikk tilbake til sønnen sin.

Fjeset hennes var grimete av tårer og rennende øyesverte.

Han slo knyttneven i bordet, så kaffen skvalpet over kanten på plastkruset hans.

Todd skjulte fjeset sitt i hendene, og tårene silte på ny.

Stemmen hans skalv, da han ropte:

Da livet hennes hadde vært avhengig av de skremmende sykehusmaskinene og legenes dyktighet og utholdenhet.

De triste øynene deres gjenspeilte anstrengelsen etter en lang vakenatt.

Påkjenningen hadde satt sine tydelige spor i det forvåkete fjeset og gjort øyelokkene hennes tunge.

Ansiktsuttrykket hennes var dradd da hun kom mot dem.

– Det er i orden, jenta mi.

Alice bøyde seg fram for å trøste den hulkende datteren sin.

– Ja, jeg vet jo hvor glad du er i henne, Todd, sa Jessica og tørket øynene sine.

Han ropte at han skulle kjøpe sykkelen din.

– Dessverre kan ikke tilgivelsen din gjøre noe for å hjelpe Elisabeth.

– Søsteren din kjenner deg svært godt, Jessica.

– Jeg har virkelig utnyttet tvillingsøsteren min.

Hun prøver alltid å glede meg med det hun gjør – bare fordi jeg er søsteren hennes.

Jeg er villig til å prøve hva som helst for å få søsteren min tilbake.

Hun strakte armen sin ut over sengen, og Todd grep de kalde, skjelvende fingrene hennes med den venstre hånden sin.

Og etter som dagene gikk, og Elisabeth fortsatte å ligge i koma, økte Jessicas frykt, og det sorgfulle draget i ansiktet hennes festnet seg.

Jeg kommer ikke til å holde ut resten av livet mitt uten deg.

De blågrønne øynene hennes møtte et par mørkebrune i et vennlig fjes.

Mannen bøyde seg, slik at ansiktet hans var på høyde med hennes.

Søsteren din ligger i koma.

Hun hulket som om hjertet hennes skulle briste.

– Hun merket to kraftige hender på skuldrene sine.

Du hjelper ikke søsteren din ved å gråte.

Jessica løftet det tårevåte ansiktet sitt.

Jeg var egoistisk og dro uten henne, slik at hun måtte kjøre med Todd på motorsykkelen hans.

Plutselig la doktor Edwards hendene sine rundt kinnene til Jessica og tvang henne til å se opp.

Du og broren din og foreldrene dine må hente Elisabeth tilbake til livet.

Han strøk fingrene gjennom det tykke, brune håret sitt, gikk bort til vinduet og kikket fraværende ut.

Plutselig snudde han seg, og Jessica så sinne og fortvilelse i ansiktet hans.

Ta deg av søsteren din nå, så kommer jeg inn og ser til henne litt senere.

Bare vent så skal du se, vennen min.

Todd hadde nemlig avtalt å selge motorsykkelen sin.

Jeg vil erte deg med skrivingen din.

Han smilte beroligende til henne og rusket i det solblekte håret hennes.

– Bare snakk til søsteren din om dagligdagse ting.

Ikke plag henne med skyldfølelsen din.

Men hun er venninnen din, så du tar alltid hennes parti.

Da jeg plapret til alle om hemmeligheten hennes, trådte du til og forsvarte henne.

Får jeg lov til å si noe om make-upen din, Elisabeth?

Og så var det klærne dine.

Jeg er virkelig så lei meg for at jeg prøvde å overtale deg til å skrive ting om meg, bare fordi jeg er søsteren din.

– Jeg tror datteren deres har bestemt seg for å komme tilbake til oss.

Vi er her hos deg, vennen min.

Hun stirret på tvillingsøsteren sin og fuktet de tørre leppene.

Elisabeth skjulte ansiktet sitt i hendene og hulket.

Jessica stirret på søsteren sin i håp om å finne en årsak til tårene.

Elisabeth ropte ordene ut til den forskrekkede søsteren sin.

Elisabeth bekymret seg faktisk over utseendet sitt.

– Jeg vet det ikke er så bra som en ordentlig hårvask, men det kan få litt skikk på håret ditt igjen.

Jeg visste jo du ville ta deg ut til ditt beste for kjæresten din.

Og øynene mine virker helt blasse, klagde hun.

Jessica trakk på skuldrene, grep ned i vesken sin og rakte Elisabeth noen esker og hylser.

Så åpnet hun øynene sine og stirret på ham.

Todd ville gå bort til henne og legge armene sine rundt henne, men han vågde det liksom ikke.

Todd gikk helt bort til sengen og grep etter hånden hennes.

– Jeg trodde kurvballspillere hadde godt syn, jeg, Todd, sa hun og trakk hånden til seg for å rette på håret sitt.

– Jeg ville hjemkomsten din skulle bli et fint minne.

– Nå tror jeg det er på tide vi får deg i seng, vennen min.

Du får meg til å høres ut som et skolelys, sa Elisabeth og dunket til puten sin.

Lenger trenger vi vel ikke vente før vi tar festen vår?

Jessica stirret på søsteren sin.

Skal vedde på at den ville få temperaturen hans til å stige betraktelig.

Jessica sukket dramatisk, la den høyre håndbaken mot pannen sin og klynket tilgjort:

– Ja, så nå får du skynde deg å sjekke fjeset ditt.

Jessica kikket forbauset på søsteren sin.

Hun er jo tvillingsøsteren min, så jeg ville i så fall være den første til å merke det.

– Du som er tvillingen hennes er jo nydelig, du også.

De hadde knapt hilst på hverandre siden den gangen hun prøvde å stjele Todd fra søsteren sin.

Jessica tvinnet en hårlokk rundt fingeren sin, mens hun lyttet til moren.

– Hvordan klarte Elisabeth dette? mumlet hun og husket hvordan søsteren hennes nesten alltid hadde vært den som lagde middagen.

De store, grønne øynene hennes strålte av glede og lyste opp hele ansiktet hennes.

- Vi blir visst nødt til å sjekke synet ditt, Collins, ertet Elisabeth.
Jeg vil ikke komme for sent til den første timen min.
Fingrene hennes trommet fremdeles.

- Kjenner jeg søsteren min rett, har hun kanskje funnet på å kjøpe en eller annen super overraskelse til festen.
Før hun forsvant inn på rommet sitt, kastet hun et blikk over skulderen og sa:
Selv Winston Egbert hadde kommet med den nye kjæresten sin, Mandy Farmer.
Jessica slentret nærmere for å se, og da holdt øynene hennes på å sprette ut.
Riktignok var det Elisabeth, men hun hadde ikke den gamle badedrakten sin på seg.
Og så litt å drikke til damen min, om jeg må be.
Jessica stod der med brusflaskene på brettet sitt.
Hun hadde ikke bare lurt seg unna festforberedelsene, men hadde også sneket seg hjem og inn i dusjen rett foran nesen på søsteren sin.

- Har ikke søsteren min lov til å more seg nå?
- Søsteren min er ingen flørt.
Hun overgikk til og med søsteren sin.
Hun jagde de forvirrede tankene sine bort ved å fare rundt og ta seg av gjestene.
Foreldrene deres?
Alice Wakefield sendte datteren sin et forbauset blikk.
Vi kan la dem ta alle jobbene våre.
Foreldrene deres må være noen ordentlige teitinger.
Fortalte jeg deg om det kjempesupre opplegget mitt for i kveld?
Ha det gøy, la hun til og forsvant inn på rommet sitt.
Det lange, solblekte håret bølget rundt skuldrene hennes.
Stemmen hennes var ganske hes.

- Sammen med faren din.
Jessica nynnnet mens hun finpusset make-upen sin.
De tjue minuttene hun hadde brukt på å sminke øynene sine var virkelig verd det.
Så grep hun vesken sin og seilte ut av rommet.
Jeg som gjør det meste av puggingen min fem minutter før en prøve.
Da jentene ikke så ut til å ville følge forslaget hennes, følte Jessica et snev av panikk.

- Elisabeth er ikke på rommet sitt, sa Joan.
Hun fortjente ikke slik behandling av søsteren sin.
Foreldrene hennes ville sikkert gi henne husarrest til hun ble gammel nok til å gå på sosialtrygd.
Foreldrene mine har gått ut for kvelden, og det har søsteren min også.
Idet hun skulle til å sende tvillingene ovenpå, så hun foreldrene sine komme ut fra kjøkkenet.

- Vi fant lappen din, Jessica, sa moren.
- Jeg er så stolt av deg, vennen min, sa Alice Wakefield.
Det er opp til oss å få dem til å føle seg ønsket og velkommen i hjemmet vårt.
Jessica angret på ordene straks de var ute av munnen hennes.

- Vi vet jo at du ikke gjorde det, vennen min, sa moren.
- Vet dere hva, sa Jessica og kikket først på moren og deretter på faren sin.
Jessica klemte søsteren sin tett inntil seg.
- Ja, og de er snart ferdige, vennen min.
- Det er urettferdig av deg å lage yndlingsfrokosten min.
Skulle bare tørke håret sitt.
Jessica slo opp i franskboken sin, mens hun nippet til appelsinjuicen.
Moren tok med seg kaffekoppen sin og satte seg ved siden av Jessica.
Hva i all verden var det moren hennes snakket om?
Jeg vil ikke du skal bli bitter på søsteren din på grunn av den ekstra oppmerksomheten hun får.
Hvis foreldrene hennes ikke hadde lagt merke til forandringen hos Elisabeth, hvordan kunne hun da fortelle dem det?
Søsteren hennes hadde da aldri brydd seg noe særlig om denne jenteklubben før.
De grønne øynene hennes sendte ham et besnærende blikk.

- Hei, vennen min, sa Ken til Susan, idet hun stanset foran ham.
Og det kommer ikke på tale, hadde hun sagt til søsteren sin.
- Du burde kanskje gå til legen din igjen?

- Jeg så deg ved bassenget på festen din.

- Å, takk, så søtt av deg, sa hun og pirket i kyllingsmørbrødet sitt.

En tåre trillet nedover kinnet hennes.

Jeg tok en kopi av oppgaven min.

- Hvis du kan ha noen nytte av den, kunne du jo se over den og bruke kildene mine kanskje.

Den ettermiddagen kom Winston inn i avisredaksjonen med oppgaven sin.

Hei, superjournalisten min, sa han.

Hun smilte og klappet vesken sin, der oppgaven til Winston lå.

- Ferdig alt? spurte Roger Collins, da hun leverte inn spalten sin.

Øynene hans var klistret til Elisabeth, og etter en stund la også spillerne på motstanderens lag merke til det.

Todd så røde lysglimt foran øynene sine.

Trener Homer var som en far for guttene på laget sitt.

- Er det kjæresten hans?

Han ruslet langsomt tilbake til kontoret sitt, der han hadde bedt Todd vente på seg.

Han åpnet døren, og der satt stjernespiilleren hans sørgelig sammensunken i en stol.

- Hallo, Todd, sa han og satte seg bak skrivebordet sitt.

- Jeg mener selv at jeg gir spillerne mine en real sjanse, Todd, men du må også hjelpe.

Todd kikket opp på treneren sin for første gang.

Henne en kunne snakke med alle problemene sine om.

Henne en gikk til, når en ville klage over søsteren hennes.

- Vil du be Elisabeth ligge unna kjæresten min?

Like etter at du hadde gått, prøvde hun å legge an på George rett foran øynene mine.

Og når hun ikke bekymret seg for Elisabeth, eller prøvde å finne henne, satt hun igjen med alle pliktene til søsteren sin, samt passingen av Percy-tvillingene.

- Hva? spurte Elisabeth og sperret øynene opp, slik at fjeset hennes fikk et uskyldig uttrykk.

Jeg er virkelig lei meg for dette og håper du snart får bukt med problemene dine.

- Rådgiveren din, fru Green, ringte oss, sa faren.

Nå var det som om hele verden raste sammen over hodet hennes.

- Så du trodde du kunne komme her og ødelegge livet mitt for meg?

- Og bekymringene gjelder søsteren din, ikke sant?

Mens han gned haken sin tankefullt, svarte læreren:

- Tja, innstillingen hennes til skoleavisen er i hvert fall forandret.

- Kanskje verden kommer til å gå under og gjøre en ende på plagene mine.

- Øh, jo, jeg mener, han er jo vant til å snakke med stjernereportereren sin, ikke en...

Hun så Todd krympe seg, idet hun sa det og la hånden sin på armen hans.

Han reiste seg og strøk fingrene gjennom det brune håret sitt i ren fortvilelse.

Raseriet hennes blandet seg med Todds fortvilelse, mens de begge travet fram og tilbake foran inngangen.

- Hvordan klarte jeg det, synes du, Max? spurte Elisabeth, idet hun snudde seg og smilte til passasjereren sin, Max Dellon, som var gitarist i rockebandet Droidene.

Hva synes du om søsteren din?

Jessica åpnet munnen for å protestere, men tvillingsøsteren hennes hadde vendt seg bort.

I motsetning til mange av de typene søsteren din har vært ute med i det siste.

- Hei! sa hun og prøvde å vri seg unna grepet hans.

Todd kjørte langsomt av gårde og prøvde å møte blikket hennes, mens hun lirte av seg en uendelig strøm av klager.

Todd krympet seg over ordene hennes, men kjørte videre.

Hun sank sammen i setet med en furten mine i det nydelige ansiktet sitt.

Hun vendte ansiktet sitt bort, slik at han ikke engang kunne se det lenger.

Bryr du deg ikke om hva foreldrene dine eller noen av vennene dine synes?

Reaksjonen hennes tok nesten motet fra Todd, men han fortsatte.

Jeg stikker opp på rommet mitt og legger meg.

Uttrykket hans var enda dystre enn før.

Så dyttet hun albuen blidt inn mellom ribbeina hans.

- Våger du å be meg være kameraten din, Todd, så drar jeg til deg.

- Det er rett og slett umulig for meg å avlyse denne morgenavtalen min, Ned.

Moren din sa vi skulle vekke deg.

Hun boret hodet sitt dypere innunder hodeputen og håpet stemmene ville forsvinne. Jessica, som merket at stemmene fremdeles var i rommet hennes, mumlet noe uforståelig.

– Jessica, moren din sier det er på tide du står opp nå, altså, sa Jean.

– Moren min er glad i meg.

– Moren din sa du kunne kjøre oss til prøvespillingen, sa Jean lavt.

– Moren min kommer til å ombestemme seg, avbrøt Jessica.

– Moren din dro for noen minutter siden.

Hun måtte kjøre faren din et sted.

– Jeg er ikke moren deres.

Der hadde hun de brune øynene deres på seg igjen.

– Flere fløytespillere, ser jeg, sa damen med et blick på de svarte lærkassene deres.

Spillenummeret deres blir syttito og syttitre.

En stor tåre kom mirakuløst til syne i den høyre øyekroken hennes.

For ikke å snakke om hvilken ulykke du kunne ha påført småsøstrene dine, la han til.

– Dette er ikke søstrene mine.

Når familien Fowler åpnet det herskapelige huset sitt på bakketoppen, slo de virkelig på stortrommen.

Lila holdt aldri en fest uten et tema, og denne gangen hadde hun kombinert to av de gamle favorittene sine.

– Men da tar du deg skikkelig av søsteren din, Jessica.

– Det er altså søsteren min du snakker om, Lila, så bare steng av, vil du? sa Jessica ergerlig.

– Hei, Jessica, du skal vel ikke stå her og vokte på søsteren din hele kvelden? spurte Cara Walker.

Bruce gransket fjeset til den stilige dansepartneren sin.

Hun så ut til å trives der i armene hans.

Der møtte hun Jessica, som hadde lett engstelig etter søsteren sin.

Isteden sendte hun ham enda et av de blendende smilene sine.

Elisabeth svarte med å slå armene sine rundt halsen hans.

Jessica selv kunne kanskje takle den uforस्कammede, frekke jyplingen, men ville den ustadige søsteren hennes klare det?

– Det er søsteren min og Bruce, sa Jessica.

Litt senere så Jessica seg rundt og kunne ikke se tegn til søsteren sin.

De skulle visst i klubben til faren hans sammen med noen andre herfra.

Så falt blikket hennes på den eneste hun kunne stole på.

– Ikke gjør det, vennen min, hvisket Bruce og trakk hånden hennes vekk.

Stemmen hennes røpet virkningen av vinen Bruce hadde gitt henne hos Lila.

– Jeg har nok vin her til å gjøre deg kjempeglad, jenta mi.

Han trakk henne nærmere og kysset den slanke, sarte halsen hennes.

Javisst er jeg jenta di.

Her holdt Elisabeth Wakefield formelig på å smelte i armene hans.

– Straks resten av gjengen har kommet seg inn i klubben, skal jeg ta meg av mer enn halsen din, lovet han.

Han stakk hånden bak seteryggen sin og trakk fram en flaske, som allerede var åpnet, samt et pappkrus.

Han holdt armen sin rundt Elisabeth, mens hun grådig slurpet i seg den lunkne vinen.

– Jeg har et pledd i bagasjerommet, hvisket han i øret hennes.

– Hva blir det til med festen vår?

– Din omtanke for våre følelser er virkelig rørende, Jessica, sa faren hennes tørt.

Hun slo armene rundt moren sin og ga henne en kraftig klem.

Alice Wakefield kunne ikke annet enn å le av datteren sin.

– Synes du ikke du burde spare noen av takksigelsene til de to trofaste vennene dine?

Kjefter foreldrene deres følt?

Men et blick på de alvorlige, små fjesene deres fikk henne til å trekke på smilebåndet.

Uttrykket i fjeset hans var ikke sint.

Todd kikket ned på skoene sine.

– Hei, jenta mi, hvordan står det til med deg? spurte Bruce.

Hvordan går det med glasskjeven din?

Foreldrene mine reiser bort denne helgen, og vi kunne dra ned til hytta vår ved sjøen.

Foreldrene mine er litt pirkete når det gjelder visse ting.

Jeg kan møte deg i svingen bortenfor huset vårt.
Elisabeth hadde sagt hun skulle ligge over der og tydeligvis glemt hele avtalen sin.
– Jeg tok ikke med badedrakten min, svarte hun.
Han trakk henne ned på en solstol og inn i armene sine og begynte å kysse henne heftig.
Jentene hans pleide ikke å spille kostbare.
– Jeg liker bare ikke dette hastverket ditt, skjønner du.
Da tok han hånden hennes og hvisket:
Elisabeth kunne ikke se det triumferende smilet hans og visste ikke at han planla å skryte av seieren over jenta som alltid hadde avvist ham.
Mens han kysset halsen hennes og holdt henne tett inntil seg, hvisket Bruce innstendig:
Nå er det bare oss to, jenta mi.
Han kjærtegnede skuldrene hennes og lot en hånd gli lett over låret hennes.
Elisabeth besvarte kyskene hans lidenskapelig.
Hun slo armene sine rundt halsen hans med et drømmende smil i det vakre ansiktet.
Hun flyttet seg enda nærmere, la armene sine rundt ham og gjengjeldte kysset.
– Nei, Bill, det er søsteren min du elsker.
– Jessica er nok søsteren din, men jeg kan ikke engang si jeg liker henne.
Han stakk armen sin innunder hennes og ruslet videre.
Fortumlet lå Elisabeth på gulvet, mens merkelige lysblink og lyder for gjennom hodet hennes.
Ved siden av den fant fingrene hennes en lysbryter.
Du har ikke engang svart på spørsmålene mine.
Og du vet godt at dette er landstedet til foreldrene mine.
– Hvor er vennene våre?
Han prøvde å kysse henne, men hun vred ansiktet sitt unna og dyttet til skuldrene hans av alle krefter i et forsøk på å frigjøre seg.
Hardhendt grep han rundt håndleddene hennes, og dermed var hun hjelpeløs.
Hva ville alle vennene dine da tro om deg?
Du bet meg, jamret han og holdt på underleppen sin.
– Er det dette alle de fantastiske kjærlighetshistoriene dine går ut på?
Lyden av bølgene som slo mot stranden var som en symfoni i ørene hennes.
Hun så opp, og øynene hennes møtte Todds.
Hendene hans hvilte mot skuldrene til Elisabeth, og et øyeblikk så han inn i øynene hennes.
Han trakk henne inn i den varme, trygge favnen sin.
Elisabeth ristet på hodet og prøvde å få orden på tankene sine.
Han trakk henne inntil seg og holdt rundt den skjelvende kroppen hennes med sterke armer.
– Smilet ditt, varmen din, lyden av stemmen din, ømhetsen i leppene dine, følelsen av å ha deg i armene mine.
Avgjør fremtiden min.
Etter skolen skyndte Kelly seg ut til parkeringsplassen for å legge fra seg bøkene sine før hun møtte Talia.
– Så det er derfor forretningen min har gått så dårlig, altså.
– Den er hatten min.
– Søsteren min sier den er sikkerhetsnett mitt.
Jeg sier bare at den er hatten min.
Den første slageren ute på banen inntok plassen sin, og den neste varmet opp.
– Pappa er glad for evnene mine, svarte Kelly.
– Hvorfor står bildøren din åpen? utbrøt plutselig Talia og pekte.
– Har han knust et vindu i bilen din? sa Talia med høy, vantro stemme.
Fordi du endelig var gått lei av temperamentet hans.
– Vet du hva, sa Talia og slengte fillen sin bort til Kelly, - for meg virker det som om du fremdeles ikke er sikker.
Vel, Suzie, skatten min, kan du ta imot en beskjed til din søster?
– Jeg må gjøre meg klar til avtalen min, sa hun.
Deretter hentet hun bøkene og notatene og bar dem inn på rommet sitt.
Kunne du tenke deg å ta en titt på bilen min?
Mannen min sier det høres som om det kommer fra forhandleren.
Kan du ikke stikke innom kontoret mitt i morgen og hente nøklene?
Han strakte hånden mot henne, og før hun fikk slått den vekk, hadde han løftet opp

hattebremmen hennes.

Min søster og kjæresten min, tenkte hun.

Den er blåkopien min.

«Dette er hemmeligheten din.

Og hun tok boken min!

Kan ikke la henne få boken min.

Ett problem fikk ikke ødelegge planen min, og Kelly Frances skal heller ikke få ødelegge den.

– La filen få navnet deres og mat det inn.

Kelly skrev navnet sitt og trykket på retur-tasten.

Jeg hørte forresten om bilen din.

– Du har hørt om festen min, ikke sant?

– Jeg tror alle venter på svaret ditt, Kelly, sa han.

– Han inviterte meg i selskapet sitt.

Kelly vinket fort farvel og gikk mot skapet sitt.

Kelly grep etter vesken sin for å ta frem en blyant, men den sto ikke på bordet.

Hun lette ute i korridoren, i skapet sitt og i lunsjrommet, og til slutt gikk hun ut og bort til plassen der hun og Talia hadde sittet etter lunsjen.

Engelsklæreren din var nettopp innom.

– Dere trenger to, for ingen får forlate plassene sine uansett grunn.

Kelly hentet spanskboken sin.

Sertifikatet ditt ligger i den.

En rynke kom til syne i pannen hennes.

– Takk for at du tok med vesken min, sa hun og satte seg inn i bilen.

– Og griseriet på skapet mitt.

Jeg bærer hatten din for deg også.

– Se på rommet ditt!

– Noen har vært i rommet mitt.

Og ha vinduet ditt lukket i fremtiden, Kelly.

– Låste du bilen din i dag? spurte Talia.

Jeg så at hun la den i bokbagen sin.

Hvordan skal jeg kunne vite det når hun har boken min?

Men rommet mitt?

Tanken på at noen skulle spionere på hjemmet hennes, var mildt sagt skremmende.

Noen ropte navnet hennes, og hun skvatt til.

Hun satte seg på pulten sin og så seg nervøst rundt.

Ordene svømte for øynene hennes.

Hun forklarte rektor at clutchen på bilen hennes var temmelig slitt, men at det ikke var derfra lyden kom.

– Susan er søsteren din, ikke sant?

Hun går jo i spanskklassen vår.

Kanskje lar de meg ikke ta i bilene deres engang.

Jeg må tjene penger til utdannelsen min!

Fingrene hans har sikkert aldri tatt i olje eller smøring, tenkte hun.

Han kjører tross alt bilen sin selv.

– Hvordan er det å være mekaniker? spurte Tad, da han hadde stoppet ved innkjørselen hennes.

– Gjør du og faren din mye sammen?

Men hun klarte ikke å tolke ansiktsuttrykket hans.

Hver gang jeg kom i klammeri med mamma fordi jeg skrudde tingene hennes fra hverandre, hjalp han meg å sette dem sammen igjen.

Det var forresten omtrent på samme tid far skaffet meg den første bilen min.

Hun bøyde seg fraværende og klappet Grease, som malende smøg seg inntil leggene hennes.

Tårene hennes fylte Kelly med en utholdelig tristhet.

Du står der oppe og bestemmer over livene våre.

Og plutselig messet alle navnet hennes og slo i bordet.

Du reddet livet mitt, Susan.

Men var noen av klærne mine i nærheten av papirkurven?

Alt sammen begynte på mandag, med eggesølet på bilen min.

Rommet mitt, skapet mitt, bilen.

Vesken min.

Hele livet mitt avhenger av dette.

Enn om noen går rundt med nøkler til både huset mitt og bilen min?

Tad virket overrasket over reaksjonen hennes.

– Likte du knepet mitt? sa han så.

Men eksamenene var faktisk det som var fjernest fra tankene hennes nå.

– Jeg tror ikke jeg helt skjønner spørsmålet ditt.

Bare fordi han fant vesken din?

Kelly hatet mistenksomheten sin, men klarte ikke å unngå den.

Hun nikket til klassekameratene mens hun banet seg vei mellom pultene og slengte bøkene sine på bordet bakerst i klasserommet.

Hun trev hatten sin og insisterte på å være med og rydde opp i kaoset.

– Kelly, du kan sitte ved bordet mitt.

Jeg har en sånn i livet mitt.

Nei, han kunne se motstanderne sine.

Jeff og noen av kameratene hans tar feiringen på forskudd.

– Hvor er hatten din? spurte Tad plutselig.

Hatten min er ikke her! tenkte hun og samlet fort sammen bøkene.

– Hatten min, sa Kelly andpusten.

Var noen i nærheten av tingene mine?

Forlater dere plassene deres, er prøven automatisk over.

Kelly så på prøven sin.

Noen saboterte boken min, for at jeg skulle stryke.

– Ta imot beskjeden hans, kan du ikke? spurte Kelly.

Han går i kjemiklassen min.

Alle fellene deres har forresten vært tåpelige.

– Men den skriftlige prøven min har ikke læreren fått.

Hva er skjedd med prøven din, da?

Ingen bryr seg om vi er her eller ikke, så lenge vi leverer inn bøkene våre og får avslutningspapirene underskrevet.

Tauet vibrerte mellom hendene hennes.

Læreren nikket også, og øynene hennes sa det munnen ikke sa.

– Her er kortet ditt, sa hun og rakte Kelly et pappkort.

Jeg fikk i hvert fall ikke noen A her, tenkte hun og satte seg på plassen sin.

– Grunnen til at jeg gikk fra eksamen i går, var at noen med vilje saboterte kjemiboken min.

Og her er utsjekkingskortet mitt.

Den papirlappen der er billetten min ut herfra, og jeg vil helst ikke at den skal forsvinne på mystisk vis, den også.

– Det er hatten til faren hennes.

Hun banet seg vei gjennom flokken av avgangselever og prøvde å smile og gjengjelde de muntre ordene deres.

Men jeg skjønnte ikke at hun mente vennskapet vårt også.

– Hva tror du skjedde med eksamensbesvarelsen din? spurte han.

Talia går i spanskklassen min, tenkte Kelly.

– Men ingen har hatt noen grunn til å misunne deg karakterene dine.

– Du har hatt en del interessante ting å si i besvarelsen din, begynte Mrs Beckman.

De skjuler følelsene sine.

Kelly stoppet foran skapet sitt for siste gang.

Avgangsklassen eksisterer ikke lenger, tenkte Kelly, og samlet sammen de få tingene som lå igjen i skapet hennes.

Han la hendene på skuldrene hennes.

Og som om han hadde lest tankene hennes, bøyde han seg og kysset henne, litt prøvende først, som om han ikke var sikker på hvordan hun ville reagere.

Katten smøg seg kjælent inntil bena hennes.

Jeg hører bilen hans.

Hun dro tingesten hun hadde fått fatt i frem i lyset og stirret uforstående på hatten sin.

Kelly hadde ikke hørt skrittene hennes i grusen.

Hun låste døren og slengte tingene sine inn i bilen, sammen med vesken.

Noen få holdt på å skifte til vanlige klær igjen, og hadde hengt de våte håndklærne sine

på knagger.

Det kan ikke skje, tenkte hun og grep håndkleet sitt.

Hun prøvde febrilsk å komme seg opp og få luft igjen, men noe tynget ned skuldrene og ryggen hennes.

Disse menneskene er vennene mine.

Alle går i spanskklassen min også.

En av dem kan ha rappet eksamensbesvarelsen min.

Begge to hadde tid nok til å grise til bilen min med egg.

– Vet du hva problemet ditt er, Kelly? sa Tad.

Kelly var så forskrekket over enetalen hans at hun ikke fikk frem et ord til svar.

Han la armen om henne og tok den ene hånden hennes i sin.

– Og du virket alltid lykkelig med heiagjenglederne dine, bemerket Kelly.

Jeg fremstilte et bilde, et bilde jeg trodde ville gjøre foreldrene mine tilfredse og bevare ryktet mitt.

Han trakk henne tettere inntil seg og la kinnet mot hennes.

Susan svarte ikke, men Kelly hørte hulkene hennes og gikk etter lyden.

Og så er det dette forferdelige temperamentet hans!

Månen skinte så sterkt at den nesten druknet de omkring liggende stjernene i lyset sitt.

– Det var jeg som griset til skapet ditt også.

Tankene var et eneste virvar i hodet hennes.

Det var hun som griset til skapet mitt.

I stedet bøyde han seg og kysset henne, mens hendene kjærtegnede skuldrene hennes forsiktig.

Han tok hånden hennes igjen, og de gikk langsomt tilbake samme vei de var kommet.

Bilen hans brøt visst sammen på vei hit, og nå vil de at du skal kikke på den.

Og ta beslutningen din.

Og jeg ville ikke plage deg med problemene mine.

Du ville hate å holde foreldrene dine for narr og lyve for dem.

– Jeg har aldri ment at du var barnslig med hatten din.

– Talia, det var Susan som griset til bilen og skapet mitt.

Var det hun som rappet spanskprøven din?

Og endevendte rommet ditt?

Og kastet egg på bilen din?

Hadde jeg ignorert bilen min på samme måte, ville den ha ramlet fra hverandre for lenge siden.

Men kjemiboken min ble stjålet en gang i løpet av torsdag.

Og hatten min.

Hatten min var ikke der da, så noen må ha lagt den der senere.

– Det kan være deg, sa Kelly, og studerte ansiktet hans, som om hun håpet hun ville finne tegn på skyld eller uskyld der.

Vi skal ut og se på bilen hans.

– Forrige gang jeg prøvde, ble jeg rasende og dro til skapet ditt.

– Du er kanskje ikke klar over det, men jeg setter pris på rådet ditt.

– Jeg jobber veldig hardt med temperamentet mitt.

Jeg driver og prøver ut to eldgamle knep som jeg har lært av bestemoren min.

– Vi skal dra og hente bilen din.

Talia sa nemlig at jeg burde la deg ta en kikk på bilen min i forrige uke.

Hvis vi spiller ball, for eksempel, og noen ramler, så passer han på å ramle på kneet deres.

– Der er bilen din! avbrøt Kelly ham plutselig og bremsset opp.

Jeff låste opp bilen sin og fikk åpnet panseret.

Men la meg hente arbeidslampen min.

Jeg har sett faren hans, hvis du skjønner hva jeg mener.

– Jeff, la hun så til, – det er veldig lite væske på batteriet ditt.

Faren hans kan virke som om han er vanskelig å leve sammen med.

– Fedrene våre.

Han lukket bildøren sin med et smell.

Han lot et nøkkelknippe dingle foran øynene hennes, men oppdaget så at det sto nøkkel i tenningslåsen.

Det var han som tok vesken min.

- Hvor er boken min? spurte han og ristet henne i armen.
Først lyden av skrittene hans, og så den anstrengte pusten, og til slutt den lave, messende stemmen hans.
Jeg kunne ikke la henne stjele hemmelighetene mine.
Hun prøvde å bevege seg, holdt øye med ansiktet hans.
- Du hadde boken min, fortsatte Jeff.
Nei, det er ikke noe tau, det er bilen min.
Han kommer til å trampe på fingrene mine når jeg kommer opp dit.
Bilen min, tenkte hun trist.
Den flotte bilen min.
Den brakk i hånden hennes, og hun hulket lavt.
- Hun er jo søsteren min, ikke sant?
Han tok hånden hennes og masserte fingrene lett.
Og hun mente det var bra også, for da kan ingen lure seg selv til å tro at problemet hans ikke er alvorlig.
- Jeg så på faren din under treningskampen, sa Kelly.
- Du skal bare se meg når firmaet hans spiller kamper.
Han ransaket skapet mitt mens jeg ryddet opp griseriet Susan hadde etterlatt seg, og han ransaket bilen og vesken min også.
Han skrudde ut skruene i bordet i klasserommet, og han stjal hatten min.
Han ødela kjemiboken min for å sikre seg at jeg ikke klarte eksamen.
- Da blir jeg nok nødt til å heve honorarene mine, svarte Kelly.
Han stod opp av skinnfellen sin med det samme og så ut av den lille åpningen.
Ute på den åpne sletta mellom hyttene hadde alt Jord funnet plassen sin ved bålet.
Derfor var alle musestille og holdt seg i hyttene sine mens Jord var opptatt med flammene.
Geirulv så veldig opp til fosterbroren sin.
Ravn var ikke sen om å komme opp i armene til pappaen sin.
- " Jeg - jeg måtte ta livet av den med dolken min", stammet han og så ned.
Du skal ikke hogge på stokkebåten din i dag, selv om jeg lovet deg det i går.
Han likte ikke å være " barnepike" for den uvørne broren sin.
Geirulv og Orm vinket til foreldrene sine.
Av faren sin hadde Geirulv lært å hogge steinøkser.
Det hadde de to andre glemt i all jaktfeber sin.
Var det derfor ikke værguden hadde jaget reinflokken sin over himmelen?
Nå vet alle at du skal ta min plass når jeg er borte og få ravstykket mitt".
Og klarte de virkelig å ro så langt i stokkebåtene sine?"
11-åringen gav seg ikke engang tid til å se på de vonde sårene sine.
Jord så på den nye lederen med de kloke øynene sine.
Selvsagt var han glad i broren sin.
Men tordenguden kunne snart begynne å røre på seg og jage reinflokken sin over himmelen.
Geirulv var litt stolt av søsteren sin.
Den var nesten så lang som beinet hennes!
Han mistet taket i hånda som hun strakte ut, men fikk tak i håret hennes og holdt fast.
Orm glemte helt smertene sine og løp bort til henne.
Og såret hennes i panna hadde nesten grodd.
Så tok de spydene sine og forsvant.
I neste øyeblikk kjente begge vaktene en kraftig hånd som ble lagt over munnen deres.
Bygda vår må ha sett temmelig annerledes ut - det hadde nok ikke vært så lett å kjenne seg igjen!
Øksene til Ørneøye og vennene hans kalles i dag for nøstvet-økser.
- Kanskje finner du en 6 - 7000 år gammel nøstvet-øks i åkeren ved hjemmet ditt?
Han var mørk og slank, og smilet hans var bredt som en krokodilles.
I fjor sommer hadde Rob merket en forandring i forholdet deres.
Hun bare stirret ut av vinduet med de store, grå øynene sine.
Rob gryntet noe, tankene hans var fortsatt opptatt av de ubehagelige typene.
«Kimberley sørger for å komme temmelig nær yachten med seilbrettet sitt ser jeg.»
Stemmen hennes var sarkastisk.
Rob kunne ikke unngå å legge merke til det solblekte håret hennes og de grønne øynene.
Øynene hans ble trukket mot Kimberley som satt på kabintaket i en sort badedrakt med en drink i hånden.

Stemmen hans avslørte både beundring, misunnelse og avsky.
«Er du blitt den lille løpegutten deres, nå?
«Og det gikk faren din med på?»
Den første tanken hans var at de ikke hadde gjort noe særlig siden de kom om bord.
«Hvem knytter skolissene deres om morgenen og hvem pusser nesene deres?» spurte Rob.
Hun la armen sin på skulderen hans.
«Svømmeturene» som Rob kalte turene hans.
Det strøk en skygge over ansiktet hennes da hun nevnte mannens navn.
De grønne øynene hennes ble smale.
«Du pleide da aldri å legge nesa di borti ting!»
«Og du kunne vel ikke dy deg og fortalte det til faren din?»
Leppene hennes var bare en tynn, rød strek.
«Rob Davey, forsvinn ut av livet mitt!»
Rob kunne like gjerne vært søle under skosålen hans.
Han ble avbrutt i tankene sine av telefonen som ringte i lugaren under dekk.
Så hørte han en dyp, hes stemme i øret sitt.
I forfjamselsen over å skulle svare på oppringningen og i redsel for å ødelegge teppet, hadde Rob glemt de oljete hendene sine.
«Kanskje det gjaldt turen vår.»
Drewe presset et glass inn i hånden hennes, og Rob hørte ham hviske:
Hun skulle bo hos tanten sin og gjøre noen undersøkelser.
«Forsvinn ut av livet mitt» var ordene hun brukte, ikke sant?»
Liz forsøkte å legge hånden på skulderen hans, men han dyttet den vekk.
«Men du kan ikke si noe av dette til faren din.
Men du, ikke glem at du lovet å ikke si ett ord til faren din.»
Robs øyne videt seg ut i spenning mens han ventet på den neste setningen hennes.
«De kan jo ha satt henne i land her først, før de dro over til bilen sin.»
Jeg var borte ved hytta deres.
«Kanskje hun ville besøke faren sin eller noe sånt.
Vil du si til Kimberley at faren hennes er mye bedre og at hun ikke behøver å bekymre seg for ham.»
Hele dagen hadde tankene hans dreid seg om Kims forsvinning.
Men det kom ikke en lyd, lyset ble skrudd av og Rob fortsatte ferden sin.
Miles og Drewe skralte i vei, mens de forsøkte å finne båten sin.
Yachtene rev og slet i fortøyningene sine, det så ut som om de skalv av frykt.
De hadde ikke nevnt navnet hennes.
Rob forsøkte å holde et vanlig tonefall, men stemmen hans skalv.
«Shane, kan jeg låne båten din? spurte han.
«Du vil at jeg skal låne deg båten min for at du skal dra ut i årets verste storm, og du vil ikke fortelle meg hvorfor?
Ingen ville klare å ta ham igjen nå, motorene hans var av de sterkeste.
«Jeg må virkelig være sprø!» ropte han til seg selv, tennene klapret i munnen hans, ikke bare av kulde, men også av redsel.
Rob var både glad og lettet, teorien hans stemte.
Men brusset fra bølgene og vindens ul druknet ordene hans, på samme måte som de truet med å drukne ham.
Magen hans vregte seg i frykt, men han forsøkte å konsentrere seg om praktiske gjøremål.
Men problemene hans var ikke løst.
Endelig dukket kaien opp i synsranden hans, og han forsøkte å legge til.
Da han reiste seg, skalv bena hans, og han måtte sette sjøben.
Vind og regn pisket rundt ørene hans.
Klærne hans var søkkvåte, og han skalv av kulde.
Magen min skriker av sult.
Væten fra klærne hans lagde damper på gulvet.
For å betale gjelden sin satset de på et stort kaffeparti.
«De rotet seg borti narkotikasmuglingen bare for å få betalt gjelden sin.
Til tross for ordene hennes, kunne Rob fremdeles høre en snev av beundring i stemmen hennes.
Han så det dirret og sendte kaskader av iskaldt vann nedover hodene deres.
Bakken ristet under bena deres.

Den var blitt slått ut av hånden hans da han falt.
«Takk, jeg mistet kjeksene min,» sa Kimberley og plutselig begynte hun å gråte.
Tårene hadde laget striper i det skitne ansiktet hennes.
Fukt dem med vannet som drypper fra veggene og bind dem over ansiktene våre.
Da Rob festet lommestørknet over ansiktet sitt, begynte Kim å le.
Hun tidde og gned på skoen sin med pekefingeren.
«La dem dra!» skrek Kimberley og grep etter armen hans.
«Du har gjort nok skade allerede, la båten min være i fred!», før Rob trykket på startknappen og stemmen hans druknet i brølet fra motorene.
Solen, som var i ferd med å gå ned, fikk frem rødtonene i det blonde håret hennes.
«Kartet ditt var helt korrekt,» begynte han og forklarte hvordan han hadde funnet skrinet.
De grønne øynene hennes lyste av spenning.
«Hva er det?» spurte Liz og forsøkte å se over skulderen hans.
«Tror du Jack Rattenbury hadde tenkt å gi den til konen sin?»
Men Rob festet brosjen på genseren hennes.
«Bader dere mer nå, kommer det til å gro fiskeskjell på ryggene deres,» hadde faren hans sagt.
En bil ruste motoren sin og kjørte bort.
Han kunne høre de sinte stemmene deres, omtrent som om ordene sloss med hverandre i lufta.
Eller Jan kunne høre motorsykkelen hans starte nede i gården.
Hver dag har hun gjort noe nytt med håret sitt.
Han pleier å lene seg over pulten til Jan og klype ham litt i siden, og tegne en diger R over mattestykkene hans.
«Du mistet gymposen din,» sa han.
Det var Birger som hadde posen hans nå.
«Hallo!» ropte faren hans.
Så stilte han seg ved siden av setet hennes, og så rett framover.
Jan kjente hvordan hele den harde klumpen i magen løste seg opp i bobler som slapp ut av munnen hans mens han lo.
«Hvor fant du gymposen min?»
«Han er dum,» sa hun, og trakk munnen sin litt nedover.
Birger og de to vennene hans sto borte ved søppelkassene.
Men skulle du ikke ha med deg gymposen din, da?» sa kompisene til Birger.
Aller ytterst på nesa hans hang det et par briller.
Mannen satt fremdeles bak avisa si.
Der nede i kjelleren hørtes stemmen hennes helt rar og fremmed ut.
Hun vrengte av seg sekken og fisket fram pennalet sitt.
Da de kom opp, satt han på plassen sin igjen.
«Har du lyst til å se butikken til faren min?» sa hun plutselig.
«Har faren din egen butikk?»
Jan så på håret hans.
Hun så ikke på mannen, men på en måte rett gjennom den grå dressmagen hans.
Han visste ikke engang hvordan det så ut på jobben hans.
Faren hennes nikket.
«Hvem var han som faren din snakket med?» spurte han med munnen full av druer.
«Tenk på alle de tingene han har i den butikken sin, da,» sa hun omsider.
Det skinte i hårspennen hennes.
«Jada,» hvisket han tilbake, og hørte hvordan stemmen hans også ble annerledes her nede.
Hun bøyde seg ned uten å slippe hånden hans, og trakk fram den underste.
Hodene deres kom nær hverandre da de lente seg fram for å se på prisen.
Han skyndte seg å finne fram pengene sine og legge dem sammen med hennes.
Faren hans stakk hodet inn av døra og kikket på dem.
«Telefonen vår står i gangen,» sa Jan.
Etter middagen gikk de inn på rommet hans igjen.
Han lurte litt på om hun syntes foreldrene hans var dumme, men han ville ikke spørre.
«De ser aldri i hylla mi, og bak der er det liksom et hemmelig rom.»
Han pleide alltid å gjøre leksene sine mens han ventet på at foreldrene skulle komme hjem.
Hun åpnet lokket på ryggsekken sin og fisket fram en pose skumbamser.
«Det er fra butikken til faren min.»
«Moren hans vil ikke ha ham lenger, og faren bor i en annen by.»

«Han er grei nok mot de i klassen vår,» sa Fathima.
«Han som eier gården vår.»
Han i butikken til faren din?»
«Han vil ikke holde gården vår i stand, for eksempel.
Kom, så går vi inn på rommet mitt.»
«Så hyggelig,» sa moren hans ut i luften.
Da han kom ned sto hun og fiklet med flettene sine.
«Hva er det du har skrevet på hånden din?»
Så hadde de gått innom Fathima, så hun kunne få lagt igjen ranselen sin.
Jan kjente hvordan hjertet begynte å dunke i brystet hans.
«Det er nok kona hans,» sa Fathima.
Men hvordan skulle de komme seg inn i huset, helle noe i glasset hans og komme seg ut igjen, uten å bli oppdaget?
«Og dessuten låser de jo huset sitt når de ikke er hjemme.»
Et tykt, rosa teppe dempet lyden av skrittene hans.
Entreen innenfor ytterdøra var like stor som stua deres hjemme, med en garderobe og et digert speil.
Rommet innenfor lå i mørke, men etter en kort stund vennet øynene hans seg til det.
Han kjente hvor syngende glad han ble over å høre stemmen hennes.
Jan kunne se føttene hans, han hadde ganske nypussete sko med rød søle på.
Så la hun armen rundt skulderen hans og klemte ham.
Vekk fra Holmgren og kompisene hans, vekk fra den kvalme garasjen og redselen for å bli tatt.
Han så dressen til Holmgren, og det forbausete ansiktet hans.
Stemmen hans lød hard og farlig ut gjennom døra til Jan.
Da Jan så kroppen hennes stryke forbi, kastet han seg etter henne.
«Foreldrene våre?»
Før de gikk over gata til bilene, holdt Fathima hånden hans tilbake.
Mannen i drosjen bare nikket da Jan sa adressen sin.
Jan så ned på tallerkenen sin.
Holmgren og kona hans og en til.
Så må du få rydda opp og hevet degosen ut av gården din.
Jan så på ansiktet hans igjen.
Da han hørte stemmen hans nå, husket han den fra natta før.
«Sååå, gutten min,» sa han med sukkersøt stemme.
Rundt senga satt moren og faren hans, Fathima, moren og faren hennes og storesøsteren hennes.
Moren hans klappet ham på kinnet.
Fathima snudde seg og sa noe til familien sin.
Han så på hårdusken hennes.
Hun og kjæresten hennes, Paul Curtis, hadde vært inne i landsbyen sammen.
Den hadde bleket det lysebrune håret hennes og gitt det lyse striper og et skjær av rødt.
– Jeg håper moren din orker å lage all denne maten, sa Paul og løftet enda en sekk poteter.
Fru Phillips og svigerinnen hennes hadde underskrevet en kontrakt om å stå for matlagningen.
– Så lenge de ikke prøver å sparke Twigs ut av boksen hennes, får de vel ikke trøbbel.
Flørtingen til Nicole hadde fått Paul til å studere tærne sine med et nervøst smil.
Det mørke blikket hans falt på Nicole.
Hun smilte tilbake og strakte seg på tå og trakk i hattebremmen hans.
– Hei, du, er det ikke jeg som liksom er kjæresten din?
Stemmen til Paul avbrøt tankene hennes, da de stanset ved bilen hans.
Paul var riktignok kjæresten hennes, men han hadde ikke enerett på henne.
Han strøk fingertuppene lett over kinnet hennes.
– Og få noen til å lempe sakene mine ut av jeepen og inn i traileren min, la han til.
Han grep hånden hennes.
Husk hva Paul sa om ryktet hans.
Det var et av yndlingsstedene hennes, med en utrolig fin utsikt over Lizard Creek.
– Ååå! sa Nicole og skjøv cowboyhatten sin bak i nakken.
– Ranchmerket vårt skal liksom likne dette dalsystemet, men jeg ville ikke brukt det som

kart, fortsatte Samantha.

Hun tenkte på den ene veggen på rommet sitt.

Er du en av fansene hans?

Et lite smil lekte rundt munnen hennes.

Øynene hennes hang ved Samanthis, og stemmen var inntrengende.

– Jeg sa jo at vi hadde følge en stund mens vi spilte inn den andre filmen vår, ikke sant?

Den eneste han har er en onkel, som også er vergen hans.

Foreldrene hans er døde, visste du det?

– Jeg likte ikke oppførselen hans og ga tydelig beskjed om det.

Nicole feide protesten hennes til side.

Nicole smilte, men denne gangen var det et litt ondskapsfullt glimt i øynene hennes.

Nicole kikket på ham fra øyekroken, men han bare fortsatte å vippe fram og tilbake på de skjeve hælene sine.

– Jeg skulle nok gjerne ha gjort det, men han er omtrent like stiv som beina mine føles akkurat nå.

Hun gned baksiden av det ene låret sitt.

Selv fra femten meters avstand kunne hun se at de blå øynene hans lyste av varme.

Den hadde vært like ved å treffe øyet hans.

Han rørte forsiktig ved det og kikket deretter forbauset på blodet på hånden sin.

Han var selvsagt forskrekket, men det lå noe mer enn det i blikket hans.

Twigs løftet hodet og tok noen dansetrinn til siden, idet Samantha ufrivillig satte hælene i flankene hennes.

– Moren din sa du hadde ridd opp denne veien, og at jeg ikke kunne ta feil, så jeg var nesten sikker på å ri meg vill.

Han smilte det smittende smilet sitt.

Jeg stakk innom dere og hilste på moren din, men da hadde du allerede ridd ut.

– Paul Curtis er kjæresten min.

– Må de dekke over såret ditt med noe?

Ansiktet hans lyste mens han betraktet fuglen.

Han lo av protestene hennes.

Hun trakk verktøyet sitt opp av salvesken og gikk til verks.

Tim så på klokken sin og mumlet et eller annet.

Hun kunne se at han hadde vondt for å styre sinnet sitt.

– Moren din fortalte at du var ute og red med ham.

– Da må jeg ha misforstått moren din, sa hun til Samantha.

– Det er derfor hun er kjæresten min.

Samantha mislikte eierminen hans, men før hun fikk sagt noe, slo Jackie til.

Smilet hennes ble enda mer intenst.

Faren hennes var sheriff, og det var en viktig politisk jobb der ute på landet.

Han snuste på armen sin.

Smilet hans bleknet mens han snakket.

De tok bare følge til stallen og snakket med hestene sine.

Samantha skulle forsvare champion-tittelen sin i tønneløp.

Nei, forresten, hun har fremdeles gips på beinet sitt.

Venninnen din er hjertelig velkommen, med gipset bein og det hele.

Tim vinket til Samantha da hun inntok plassen sin i opptoget.

Hun vinket tilbake til ham og så seg rundt etter gamlekjæresten sin.

Er det ikke moren din som lager mesteparten av maten til disse filmfolkene, da?

Paul tok en diger jafs og strakte seg etter brusen sin.

Paul var kjæresten hennes.

Ansiktet hans var som en tordensky.

– Hva er det som foregår mellom deg og den fyren? spurte han, mens grepet rundt håndleddet hennes hardnet.

– Jeg trodde det var jeg som var kjæresten din.

Rasende vred hun seg løs fra grepet hans og tok noen skritt bakover.

– Denne stjernegutten din får bare passe seg.

Da de hadde kommet rundt den, satte Samantha hælene inn i flankene hennes igjen.

Stemmen hennes var litt skjelve, og knærne hennes var enda mer skjelve.

Smilet hans bleknet da han så bort på Tim.

Men hun husket tydelig blickene Tim pleide å sende henne, kveldsturene deres til hestene og hans hånd rundt hennes.

Det var en lettvint måte å omgå spørsmålet hans på, og det var de begge klar over.

Der stod John Ryder og stirret iskaldt på stjernen i filmen sin.

- Er det deg de brisker seg for, jenta mi?
- Han gjorde bare jobben sin, det vet du godt, Tim.

For en gangs skyld var latteren borte fra øynene hans.

Hodet hans var bøyd lett mot hennes som om han lyttet til noe hun sa.

Samantha kunne ikke høre stemmene deres, men hun kunne se at tårene strømmet uhemmet nedover kinnene til tanten.

Samantha kjente noen gripe om albuen hennes bakfra og snudde seg.

Stemmen hans var lav og dirrende.

To dager etter begravelsen inviterte regissøren Samantha, faren hennes og tante Sylvie til å se på filmingen.

Faren hennes så også ut som om han skjønnte hva som foregikk.

Flere andre gjentok ropet hans høylytt.

Uttrykket hans var som hos en som holdt på å gå fra forstanden.

Den slikket hånden hans med den store, rosa tungen sin.

Uttrykket i ansiktet hans fikk henne til å le.

Et skøyeraktig smil for over ansiktet hans, og han kikket fort rundt hjørnet på gjerdet.

Han steilte og vrinsket vilt, mens Samantha klamret seg til ryggen hans.

Et øyeblikk ble hun bare liggende og kjempe for å få lungene sine til å virke.

Tante Sylvie og John kom like bak ham med faren hennes hakk i hæl.

Tim slapp ikke taket i hånden hennes.

Skulderen var altfor øm til at hun kunne sove, og ettermiddagens hendelser danset rundt i hodet hennes.

Det hadde vært lett å finne årsaken til anfallet hans.

Hun tente lommelykten sin og lyste mot ham.

- La oss gå bort til traileren min.

Nå var frykten i ansiktet hans igjen, og den var ikke lenger skjult, men smittsom.

Sylvies smil bredte seg til øynene hennes, da Samantha skyndte seg å skylle av pannen, mens varmen steg i kinnene hennes.

Skulderen hennes var fremdeles øm, og den verket da hun brukte krefter.

Jeg vet ikke hvor disse bladene får opplysningene sine fra, men noe slikt som dette kan en ikke dysse ned.

En glassplint hadde rispet opp huden hennes.

- Jeg vet ikke, men jeg tror ankelen min er ødelagt.

Spørsmålene hans krevde svar, men alle fortsatte å tie en lang stund.

Vi bykset unna, og meg var den ikke engang borti, men jeg landet forkjørt og skadet beinet mitt.

Med armen hennes rundt nakken hans, og hans arm rundt livet hennes, begynte de å halte mot huset.

Han tørket det varsomt av med fingrene sine.

Stemmen hans skalv.

- Jaså, er det stuntrytteren vår, sa han med et smil.

De blå øynene hans formelig danset av ertelyst.

- Skulderen min verker fremdeles.

Han smilte over hele ansiktet, og de blide øynene hans glitret.

- Hvordan står det til med tanten din? spurte han.
- Tanten hennes?

Av uttrykket i ansiktet hans så Samantha at han tenkte på brevet.

- Vi kan ta en tur i jeepen min, foreslo han.

Senere måtte hun finne ut hvor forholdet deres bar hen.

Armene hans ventet.

Kysset fikk pulsen hennes ul å slå fortere, og hun ble varm i kinnene.

Til slutt trakk Tim hodet sitt litt tilbake og strøk henne over håret.

- I dag er øynene dine grønne, hvisket han.

Den vonde skulderen hennes minte dem om alle ulykkene.

Skjelvingen i kroppen hennes økte til voldsom skaking.

Hun lukket øynene og åpnet dem deretter i panikk, idet bilder fra den lange nedturen

flimret bak øyelokkene hennes.

Tim strakte seg bort og tørket varsomt bort tårene hennes.

– Den kjerra reddet livet vårt, sa Tim.

Den var gammeldags og trengte nok et nytt strøk maling, men den var hjemmet hennes.

Der inne satt foreldrene hennes sammen med tante Sylvie og John.

Uten å vente på svar ropte hun på mannen sin.

– Vi tok en tur i jeepen min, Phillips.

Tim kom ut av forklaringen sin.

Tim hadde trukket av seg sokkene mens han snakket, og nå viftet han med de såre tærne sine.

– Ser deg siden, svarte hun spakt til ryggen hans.

De trenger deg og Dave borte hos klovnene, og jeg må tilbake til statistene mine.

– Statistene skal sitte på plassene sine nå.

Kameraene stanset, og Tim steg av hesten sin.

Moren la den ene armen rundt skuldrene hennes.

Farten hans var skremmende.

Men nå ble det slutt på turene deres.

Mistanken hennes ble enda sterkere etter episoden med oxen.

Noen hadde klart å legge den på nattbordet hennes mens hun sov.

– Den var ranchens arbeidsbil i årevis, men da broren min fylte seksten fikk han den.

Helen innrømmet at forlegenheten hennes var et problem.

Hun mente alvor med filmkarrieren sin og ville spille skikkelige roller.

En av de to jentene kunne godt ha lagt det på nattbordet hennes, og hun kunne ikke fatte hvem som ellers kunne ha gjort det.

Mick tok en god slurk av boksen sin.

Derfor hadde han sjekket håndskriften hennes på stuntmanuset, der hun noterte seg forskjellige ting.

Men han bruker ikke fritiden sin til å gruble.

– Slik er historien min i hvert fall, avsluttet Helen.

Stemmen hennes var normal, som om den tidligere samtalen aldri hadde funnet sted.

Samantha prøvde å se klokken på armen sin, men ga det opp.

Nå kunne kravet hans komme til å redde liv.

Helen pumpet håndtaket på tanken sin og så den kraftige vannstrålen sprute overraskende langt av gårde.

Tonen i stemmen hans var uforskammet.

Paul støttet henne med en hånd på armen hennes.

Men det er kanskje best du kjører, for øynene mine vil ikke slutte å renne.

Den høyre hånden hans fikk et stygt brannsår.

Hva er det forresten mellom ham og tanten din?

Derfor hengte hun en lapp med beskjed om flyturen på trailerdøren hans og gikk og la seg.

Samantha pekte ut noe av kveget deres i forbifarten og viste ham hvor praktisk mikroflyet var til rancharbeid i kupert terreng.

Så grep Tim fatt i henne, idet knærne hennes ga etter, og hun begynte å skjelve over hele kroppen.

– Vi kan ikke vente lenger, sa Tim og var straks tilbake i rollen sin.

Blemmene på den brannskadde hånden hans ble revet opp av skarp og ru stein.

– Nå trekker du den over hodet ditt, sa Dave.

Da det grove tauet skar seg inn i sårene hans, slapp han taket et øyeblikk.

Løkken svingte litt vekk fra hånden hans, og samtidig gled foten hans på utspringet.

Moren hennes hadde tatt imot radiomeldingen fra John.

Samantha lente hodet tilbake og så opp i ansiktet hans.

– Mick fikk ikke justert sikkerhetssele sin, så vi byttet, avbrøt han henne.

Hun orket ikke å se smerten i ansiktet hans lenger.

Micks kiste ble fløyet tilbake til California, der familien hans bodde.

De fleste av de viktige scenene hans var tatt opp allerede og kunne brukes som de var.

Stemmen hans var fremdeles rolig.

Denne gangen var stemmen hans knapt hørbar.

Han la en arm rundt skuldrene hennes.

De holdt fremdeles på å diskutere det, da Nicole kom ut fra garderoben sin.

– Han er vel i traileren sin ennå, sa Samantha.

Stuntjenta hadde holdt seg på pensjonatet sitt i landsbyen de siste dagene.

- Kom inn, ropte Tim da Samantha banket på døren til traileren hans.

Stemmen hans lød matt, og han lå utstrakt på den smale sofaen.
Før hun fikk stilt spørsmålet sitt var hun i armene hans.
Hun kjente hjertet banke i brystet hans og strøk ham over det silkemyke, blonde håret.
I dag ringte til og med manageren min og spurte.
Artikkelen i skandalebladet passet med teorien hans.

- Det gjør du aldeles ikke, sa hun og grep hånden hans.
- Moren din sa du var her ute.

Plutselig føltes fingrene hennes numne.
Jeg har visst aldri sagt det, kanskje fordi jeg ikke visste hvordan jeg skulle få sagt det, men du er jo en del av livet mitt.
Han grep enda fastere rundt skuldrene hennes.
Jeg lar deg ikke bare forsvinne ut av livet mitt, som om det aldri hadde vært noe mellom oss.
Forsvinne ut av livet mitt som om det aldri hadde vært noe mellom oss...
Øynene hans var nesten bedende nå.
De store hendene hans strøk henne over ryggen og føltes varme gjennom blusen.
Livet hennes var her på ranchen.
Men hjertet hans ville alltid ligge i karrieren.
Tim skulle nettopp til å gå ut da hun kom bort til traileren hans.
Han ante ikke hva som foregikk i tankene hennes og slapp henne så altfor fort.
Han tok hånden hennes mens de gikk.
Så la han armene sine rundt henne.
Så bøyde han seg for å kysse henne, men hun vred seg ut av favntaket hans.
Stemmen hennes skalv da hun fortsatte.
Hendene hans falt ned langs siden.

- Manageren min har et par nye manuser han vil jeg skal se på, og jeg vil spørre John om klippingen.

Stemmen til Dave var grov, og pusten hans anstrengt, som om han hadde løpt.
Samantha dro kjensel på geværet til faren hennes.
Vallaken stakk hodet over døren og prustet ned i nakken hennes.
Ansiktet hans ble fordreid da han tydelig kjempet mot tårene.
Stemmen hans steg til et forpint skrik.
Jeg var kjæresten hennes lenge før du dukket opp.
Klikket da han spente hanen lød som et tordenskrall i ørene deres.
Stemmen hans var rolig nå.
Stemmen hans brast, og han prøvde å skyve henne til side.
Plutselig stønnet Paul høyt, idet Dave kjørte geværskjeftet inn i magen hans.
Blodet silte fra munnviken hans.
Dave satt i pickupen hennes.
Langsomt begynte Dave å gråte, og hodet hans falt ned mot hendene på rattet.
Paul la armen rundt skuldrene hennes.

- Du skulle ikke ha stukket nesen din i mine saker, Paul, sa Samantha.

Det siste brevet hennes til Dave ble funnet i traileren hans på ranchen.
Idet hun sa det, stakk hun hånden sin inn i Pauls.
Hun trodde nok hun visste hva han mente, men ventet på forklaringen hans.
For siste gang tok han henne i armene sine og kysset henne lett.
Da slektningen deres døde samme år, sto de plutselig alene i verden.
La oss ta med oss kapteinens barn, og lete etter faren deres!»
Passasjeren fra lugar nummer seks begynte å rote i alle lommene sine etter et ur, og fant det i den tiende lommen.
«Jeg oppfattet visst ikke navnet Deres,» sa lord Glenarvan.
I det samme falt blikket hans tilfeldigvis på roret, hvor han ikke kunne unngå å se de blanke messingbokstavene:
De er allerede utforsket av en geolog ved navn De ville, og rapporten hans har jeg lest.
«Det må være uttalen min som ikke er riktig,» sa han.
De andre godtok forslaget og Glenarvan betalte føreren og hjelperne hans, som snudde og gikk tilbake.
«Men det vil jeg ikke bry hodet mitt med nå.

«Skyt!» ropte Glenarvan til majoren og Wilson, som allerede hadde løftet geværene sine. Det var Roberts kropp som svevet over hodene deres. De sprang bort til den døde rovfuglen, løsnet Robert fra de digre klørne, og la øret til brystet hans. Det lange håret hans var bundet med et lærbånd rundt pannen. De passerte ingen landsbyer, ettersom ruten deres gikk utenom allfarvei. «Hesten min er slett ikke trett. Alle har gjort så mye for meg og søsteren min, særlig De da, mylord. Lord Glenarvan klappet gutten vennlig på skulderen og var rørt over ordene hans. Der rastet de og tørket tøyet sitt, før de dro på jakt. Ansiktet hans, som ellers pleide å være så rolig, fikk et bekymret uttrykk, og han speidet utover sletten. En sort manke flagret langs den røde ryggen deres. I løpet av kort tid reiste det seg en flammende mur mellom de beleirede og fiendene deres. Glenarvan forsøkte å få tak i Thaoukas tøyler, men Thalcave skjøv hånden hans vekk. Lorden omfavnet gutten gledestrålende, mens Thalcave bare nikket bifallende og klappet hesten sin. «Men, mylord,» sa gutten, «Thalcave har reddet livet mitt, og De prøver å redde fars liv. Eldste gutten min, Pepe, er syv år nå, og var nyfødt på det tidspunkt to menn, en italiener og en franskmann...» Og da Glenarvan skrøt av Robert for hans store bedrifter, svulmet hjertet hennes av glede og stolthet. Matrosene sprang til plassene sine. Glenarvan sprang opp fra stolen sin. De hvite nybyggerne jaget urinnbyggerne i landet vekk fra gravplassene deres, så de fleste av dem var etterhvert forsvunnet. Han ga matrosen sin hest og satte seg inn i vognen til lady Helena og Mary. Og rådet hans ble ikke fulgt. Snart sov hele leiren, men i ellevetiden våknet majoren av et lys som skinte i øynene hans. Han nådde inn i krattet hvor hele banden hans hadde gjemt seg, og de dekket ham til han var i sikkerhet. Matrosen hilste resultatet med et rungende hurra, og Glenarvan trykket hånden hans. Der treffes vi, mens lorden og hele kompaniet hans fremdeles sitter fast i gjørmen. Geografen hadde sine grunner til å holde oppdagelsene sine for seg selv. I de lange øreflippene hans hang ringer av store, grønne steiner, og rundt halsen hadde han et kjede av en annen slags stein. «Kai-Koumou foreslår sannsynligvis at de skal utveksle oss med høvdingene sine,» sa majoren. Nå går de fra hverandre og inn i hyttene sine. Jeg kan ikke se andre enn Kai-Koumou og krigerne hans og en annen høvding som ser grusom og ond ut... «Jeg vil helst rive hjertet ut av brystet ditt,» sa han. «Jeg vil se hodet ditt og hodene til dine kamerater på pælene her. «De er av høy rang i hjemlandet ditt.» Lady Glenarvan ville gå bort til mannen sin, men majoren holdt henne tilbake. Glenarvan og folkene hans ble ført tilbake til hytten, uten at det skjedde dem noe. «Alene?» spurte Glenarvan mens hjertet banket vilt i brystet hans. Kai-Koumou løftet den tunge klubben sin og drepte henne med ett slag. Med et skarpt utbrudd trakk majoren plutselig hånden sin tilbake. Vi slipper løs hevneflammer under føttene våre.» Mary og Robert tenkte på faren sin. Da suste en kanonkule over hodene deres. «Jeg fikk jo brevet Deres gjennom matros Ayrton. «Jeg går med på forslaget Deres.» Jeg ble lederen deres og fikk navnet Ben Joyce. Det var alt Ayrton kunne fortelle, og så ble han ført tilbake til lugaren sin. De fire bøyde hodene sine. Ved ellevetiden trakk passasjerene seg tilbake til lugarene sine. Han hadde gjenkjent barna sine.

Endelig satt kaptein Grant i salongen med barna sine.
Den hese latteren borer seg inn i hodet hans.
Knekket når lillefingeren bøyes bakover eksploderer i hodet hans.
Kameraet fanger bare utsida, han aner ikke hva som foregår inni hodene deres.
Drømmer at han har overtaket på Tor Pedersen, at dritten rygger unna kniven hans.
Karin ler og tegner en sirkel med fingeren sin på hånda hans.
Tankene raser rundt i hodet hans uten å finne feste.
– Kjeften din sjøl!
Vifter foran ansiktet hennes.
Dette er det året av livet mitt jeg vil glemme.
Hun begynte å formulere tankene sine.
Norsklæreren oppdaget ett av diktene hennes og ble nysgjerrig.
Blir lei av å speile seg i solbrillene hans og tar dem av han.
Hva om purken glir opp på sida di?
Tommelen hennes stryker over fingrene hans.
Karin legger hånda på kinnet hans.
Det er som om Karin har lest tankene hans.
– Kristian skal ikke bli kjæresten min, hvis det er det du tror.
Ser hvordan tårene renner hjelpeløse nedover kinnene mens fingrene hennes stryker og stryker over blubbekinnen til ungen hun knuger fast i fanget.
Peter ramler inn i livet hennes og forvirrer alt mulig.
Kanskje Nidarosdomen kan gjøre noe med kaoset som herjer i hodet mitt, tenker Elin.
Øynene deres møtes.
Jørn dumper ned i setet sitt på andre sida av midtgangen.
Elin går forover i midtgangen for å hente noe i sekken sin.
Men den blir punktert av metallydene som skjærer seg inn i hodet hans.
Bussen fylles over hodet hans.
Stemmene over hodet hans går over i mumling.
Fire bilhjul i den frådende elva vil sitte klistra i hodene deres i lang tid, kanskje bestandig.
Blek, og tydelig bekymra for hånda hennes.
Røret glir ut av fingrene hennes.
Det er Kari, en av lederne, som forsøker å fange oppmerksomheten deres.
Det er Peter som peker på hånda hennes.
Ei hånd stryker over kinnet hennes.
Her har tydeligvis flere søkt ly og risset inn navnene sine.
Dessuten kjente han igjen det uttrykket hennes.
Anne-kin Halvorsen blir stående og se utover byen sin.
– Jeg ringer kameratene dine.
Jeg la igjen en lapp på soveposen hennes.
I det samme ringer mobilen hans.
Stanger inne i hodet hennes.
Han tviholder på mobiltelefonen sin og ser helt forvirra ut.
Siri kan nesten lukte redselen hennes, men er for lammet sjøl til å kunne gjøre noe.
Joachim titter over skuldra hans.
– Det ligger et mobilnummer på telefonen min.
Tapen løsner litt og glipper ut av tenna hennes.
Hun husker mobilnummeret hans.
Så vifter shabbyen med en avskåret flik av skjorta hennes.
– Kanskje jeg har de skarpeste tennene, sier Siri og bikker seg ned på golvet bak ryggen hennes.
– Ordene dine.
Tårer renner nedover kinnene hennes.
– Norsklæreren min oppdaget at jeg likte å skrive.
Det ligger i øynene deres.
– Ja, det er ei chatvenninne fra Årdal og venninna hennes, så...
– Vel, her er storesøstra mi.
De holder pusten når en politibil glir opp på sida deres i et lyskryss.
De kan høre skritt i rommet over hodene deres.
Det er også som om stemmene ikke helt tør å ta i, bruke kraften sin.

Siri tar steinen ut av hånda hennes.

I rommet over hodene deres.

Hvorfor holdes de fanget nede i kjelleren hennes?

Hva har skjedd med hånda hans?

– Audun! roper Jørn og løper mot bylten, mens angsten vrir kniver i brystet hans.

Jørn ser tapen som er klistra over munnen hans.

Kniven sitter i hånda hans på et sekund.

Kniven sirkler foran ansiktet hans.

Som et rovdyr som vokter byttet sitt.

Holder ei hånd over munnen hennes mens Jørn tømmer kassa for penger.

Shabbyen slipper taket i håret hennes.

Fyren freser noe inn i øret hennes.

Jørn møter det ville blikket hans.

Tar inn nattbyen sin.

Skjelvinga raser rundt i kroppen hans, sjøl om den er låst i jerngrepet.

– Slapp av, ler Joachim og finner glidelåsen i soveposen hennes.

– Hvordan er hånda di?

Joachim siger ned på madrassen sin, legger armene under hodet og stirrer opp i taket.

Etter hvert som ordene glir over leppene hennes, fanges de opp av rommet.

Her finnes åpning for ordene hennes.

Plutselig kjennes fingrene hans stive og uhåndterlige.

Han skrur og fikser på mopeden sin i hver ledige time.

Hun merker ikke bilen før hornet hylar rett bak ryggen hennes.

– Kjempelåt, hadde han sagt da han hadde lånt øretelefonene hennes i bussen etterpå.

Fuglehunden spratt vilt rundt beina hans etter flere timer i ro i midtgangen.

Men ikke rett i synet hans.

Øynene hennes var kulerunde og redselen lyste.

– Jøss, han piper! ler det bak ryggen hans.

Leppa flirer og lener seg bakover, presser Jørn ut av det åpne vinduet mens han dasker den sammenrulla avisa mot kinnet og øret hans.

Nå kan det vel hende han skjønner litt mer, tenker hun og studerer ansiktsuttrykket hans.

Han ble fascinert av evnen hennes til å eksplodere, til å blåse ut.

Fingrene hans løper lekent opp og ned gripebrettet, finner en klang, søker harmonerende toner.

Muligheter og løsninger raste gjennom hodet hans.

Han er jo fornøyd med den stolte og strie dattera si også.

Beina hans går raskere og raskere rundt, men sykkelens går saktere.

Elin henter sykkelveska si.

Og det kryr visst av ungarer oppi her, og nå får vi jo ikke låst heller, farer det gjennom hodet hennes.

Den gamle vindjakka til pappa og den røde islenderen hennes henger på knaggene på veggen.

På hylla ligger de to svarte hattene deres.

Bonden ser på henne, men hun greier ikke å tyde blikket hans.

Den sto ikke på stikkvegen da han dro ned igjen på formiddagen, men den vil ikke ut av hodet hans.

Mens Gunnar Nøsen var rolig, sindig og langt fra taletrengt, var kona hans det stikk motsatte.

Elin kunne skimte tårer i øyekroken hans.

Det er tilfeldighetene som former livene våre.

Er ikke helt sikker, men bygdefolket var ikke seine med å male fanden på veggen og tviholde på skigarden sin.

De vil ikke ha byens bedervede hit til den idylliske landsbygda si.

Men det fristet ikke videre det heller, ikke med de underjordiske som hviska inni hodet hennes.

Tankene slåss inni hodet hennes.

Det er han som har betalinga vår.

Han slapp dem nærmere mens han ristet på hodet av kjøringen deres.

Ei varm, dirrende tone vokser inni hodet hans.

– Litt av en stemme, sier Elin og løfter på øretelefonene hans.

Leppa griper henne i armen, vrir den rundt på ryggen hennes og skyver henne inn i stua.

- Gi deg, hyl Elin og reiser seg, men Leppa dytter henne ned igjen og setter den ene foten på magen hennes.
Hva var det med stemmen hans?

- Er du tørst, sa du? sier han og tvinger armene hennes bak på ryggen med den ene hånda og skyver flasken inn i munnen hennes mens han heller.

- Helvetes drittfele, skriker han og tviholder på hånda si.
Og for hver gang Joachim ikke ville svare, hadde de tvunget flasken inn i munnen hans.
Det er for mye kaos inni hodet hans.
Tonene er inne i hodet hans et sted, men det er akkurat som sammenhengen forsvinner på veg ut.
Usammenhengende bilder og løsrevne ord svever fritt rundt i hodet hennes.
For Leppa og vennene hans er det greit med «svartinger» på film, særlig hvis de er spesialister i karate eller kick-boksing.
Jørn vifter med nøkkelknippet foran øynene hennes.
Det svaret ga ikke mye åpning, tenker Jørn og lemper sekken sin på ryggen.
Jørn legger hånda varsomt på armen hennes.
Han begynner å rote i lommene sine.
Det er jo fint, men vi kan vel kanskje ikke fortsette å dilte i rompa på fedrene våre hver sommer heller.
Elin er så stille som mulig for ikke å vekke Jørn, men når hun går for å lage frokost, oppdager hun at døra til rommet hans står på gløtt.
Det er stemmen hennes.
Stemmen din får det til å svinge...
Elin taster inn nummeret til mobiltelefonen hans, men vet det er håpløst når han jobber.

- Det er skapet vårt! hvisker Elin.
De skal jo bare inn og se om de finner skap til stereoanlegget hans.
- Jeg er på jakt etter et skap til stereoanlegget mitt, avbryter Jørn og peker på skapet han studerte.
Vi fant jo ut at det virkelig var skapet fra hytta deres.
Han slengte alt fra seg på kjøkkenbordet, gikk inn på rommet sitt og smelte igjen døra.
Elin hadde pakket sakene sine i sekken og satt seg for å vente.
Tankene raser gjennom hodet hennes.
Elin lukker øynene og lener hodet inntil skulderne hans.
Tankene hans er slett ikke hos Joachim akkurat nå.
Mora hans har fått jobb.
Hun holder blikket hans.

- Han er liksom broren min på en måte.
Men sjøl om fingrene hans jobber mot strengene, vil ikke tankene slippe faksarket fra Ranvik Antik.
- Ingenting, jeg bare sendte det mens jeg venta på Jørn, sier hun lett og går mot rommet sitt.
Ordene svulmer opp i halsen hans og stenger for lufttilførselen.
Du kan kanskje hente posten vår også?
Fingrene hennes glir over bokryggene, men det er lite nytt å se.

- Vil du at vi skal dra på tur med venninna di helt alene?
- Men bilen min sto inni garasjen, hadde Tron sagt.
Han masserer fingrene sine.
Hodet hennes blir slynget over til siden.
Armene som ble vridd bak på ryggen hennes, bent bak forseteryggen og bundet sammen.
Leppa kommer inn i bilen, og uten å si noe løsner han tauet rundt håndleddene hennes og drar henne ut.
Elin er slapp og doven i armene, og fremdeles er hodet hennes susete av bedøvelsen på filla.
Det er blod i håret hans.
Nå er det som ei ispil borer seg inn i magen hennes.
Tankene farer gjennom hodet hennes.
Leppa spytter, bøyer seg ned og griper armene hennes og sleper henne inn i hovedhuset.
Elin smeller igjen døra over fingrene hans og kjenner triumfen når Torgeir setter i et grisehyl og banner høylytt.
Hjertet stanser i brystet hennes.

Ansiktet hans er blodig og blikket vilt.
Smellet fra hagla skreller gjennom lufta over hodet hennes.
Det pipler blod fram mellom fingrene hans.
Han ligger inne i hytta si.
Har du besøkt onkel Edvin i hytta hans?
Jeg hadde aldri truffet onkel Edvin hvis det ikke hadde vært for Henrik, bestekameraten min.
Klærne hans var så fillete at knær og albuer stakk ut!
– Det betyr at han setter alle sparepengene sine på Vesle Sara.
Det blir verken første eller siste gang han spiller bort pengene sine.
Tok de penga dine?
Han titta bare dumt på bunken og dytta den tilbake i lomma mi.
Og hvor mye tror du bongene dine er verdt i dag da, Edvin?
Gliste og lo og viste frem bongene sine til alle som stod i nærheten.
Men da to V5-løp til var kjørt, hadde Edvin kastet alle bongene sine - bortsett fra én.
Da husket jeg plutselig marerittet mitt.
Her gjemte vi syklene våre og fortsatte inn i tjukkeste skogen til fots.
Han skulle kjøre sammen med stallsjefen sin i den store dyretransport-bilen, som hadde plass til to hester bak.
– Dere må unnskyldte det som skjedde ved hytta mi den dagen.
En av dem reiste seg og gikk raskt forbi setene våre.
Han så på billettene våre, smilte og sa:
Han bannet og kjeftet mens han åpnet døren inn til kupeen og ropte til kameraten sin:
– Ikke spill bort pengene dine da, Edvin.
Jeg kunne jo ikke gi togselskapet de siste kronene mine.
Han gikk rundt i kupeen med kaffekoppen sin og pratet med alle og enhver.
Konduktøren takket og sa at han gjerne skulle vært med på selskapet, men han måtte dessverre passe jobben sin, og dessuten tålte han ikke så godt kaffe lenger.
Der slengte de ham på maven over panseret, vred armene bak på ryggen hans og satte på ham håndjern.
– Hvordan forklarer du da at vi fant en bit av den fillete skjorta di i kiosken i morges?
Men da han måtte velge - cella eller ransakelse - gikk han likevel med på at politiet skulle få lete i huset hans.
Han som for bare noen dager siden hadde truet med å skyte oss hvis vi nærmet oss hytta hans!
Egil skulle ringe hjem til foreldrene våre og si at vi ble litt forsinket.
Det er alarmen min.
Men politimannen gjorde jo bare jobben sin.
– Ja, kaffe skal det bli en råd med, sa han, og sannelig hadde han ikke en kaffetrakter på kjøkkenet sitt også.
– Jeg nevner ikke navnet hans en gang, så stor respekt har jeg for ham.
– Det er faren min som står sammen med deg på det bildet.
– Ikke si noe til faren din, iallfall ikke ennå.
De skulle bare visst at det er onkelen min de snakker om.
Han hadde ikke hatt noen som helst kontakt verken med broren sin eller de to søstrene sine eller noen andre slektninger de siste tjue årene.
Men ikke si noe til faren din.
Nå leverte han bongene sine - med venstre hånd.
Jeg bøyd meg ned så jeg kunne se hånden hans litt nedenfra.
Han hadde fått bongene sine og gikk ut av køen.
Der så vi mannen på vei tilbake til barkrakken sin.
Ånei da, de to kameratene hans har ingen sjanse til å redde ham fra de rasende 14-åringene.
Det gjør sikkert fryktelig vondt når kameratene hans drar i meg og jeg drar i skjegget og håret hans.
Politiet fant til og med en bit av skjorta hans inne i kiosken!
Han viste oss pressekortet sitt og ville ha hele historien vår enda en gang.
Foreldrene mine ville selvfølgelig også lese det.
Kanskje jeg får en kjempestor bot, eller foreldrene mine...
Så blir jeg tatt bort fra foreldrene mine, og skolen, og vennene mine.

Dødsnervøs prøvde jeg å tolke ansiktsuttrykkene hans.
Vi fant en haug med tusenlapper gjemt i en plastpose i garasjen hans.
Og så tenkte jeg kanskje at du kunne fortelle det til onkelen din - så slipper jeg å drive fjellkløring og flåteseiling langt inne i skauen i kveld også!
Jeg hadde jo noe å fortelle foreldrene mine.
Byposten oppsøkte bostedet hans i går kveld, men ble kontant avvist.
Det hadde foreldrene mine sørget for.
- Jeg har ikke fått ukepengene mine! sa jeg.
Jeg fikk ukepengene mine.
Da jeg kom hjem igjen, hadde faren min kommet tilbake fra jobb.
Jeg trengte å hvile meg, dessuten ville jeg være alene med tankene mine en stund.
Torsen snur seg plutselig og bjeffer, og jeg kjenner at hjertet mitt gjør et hopp.
Det var ikke kona hans likevel, som jeg trodde.
Hanne må ha vært datteren hans!
Hvorfor ble han en lutfattig fillefrans som ikke en gang slektningene hans vil ha kontakt med?
- Fargerik fyr, han onkelen din.
Jeg trenger å stokke alle tankene i hodet mitt.
Men det var som vanlig foreldrene mine som hadde snakket mest.
Huff, det er nesten ikke til å tro, sa faren min.
Der la vi oss og lot sola tørke de våte kroppene våre.
Den jeg hadde kjøpt på senteret og lagt ved døren hans dagen i forveien.
Den lå utenfor hytta mi i går kveld da jeg kom hjem.
- Hva skal du gjøre resten av livet ditt da, onkel Edvin? spurte jeg.
- Du har vel husket å ta medisinen din, herr Halvorsen?
De neste dagene var Henrik og jeg ofte sammen med onkel Edvin, både ved hytta hans og på travbanen.
Svarene hans var akkurat slik jeg hadde ventet.
Henrik skulle på weekend-tur med familien sin, og jeg bestemte meg for å ta en lang sykkelstur alene.
Hun er ikke bare datteren din, hun er faktisk kusinen min også.
Dere ble skilt - du og kona di - og så mistet du Hanne?
- Jeg er redd du ikke skal tro på historien min.
De drev og pusset opp den største stuen vår.
Men flyet mitt ble innstilt på grunn av tett tåke på flyplassen.
- Jeg kastet ham ut - splitter naken - og slengte klærne hans etter ham.
Hva gjorde du med kona di, da?
Siden jeg ikke klarte å gå på jobb, overtok han som midlertidig leder av bedriften min.
I tillegg hadde han allerede flyttet inn i huset mitt og overtatt både kona og datteren min.
- Men ble du ikke oppdaget av moren hennes da?
En av betingelsene var at jeg måtte overføre alle aksjene mine i Optic Offshore til min eks-kone.
For første gang følte jeg at Hanne var kusinen min, nei mer:
- Hva gjorde du med den hybelen din?
Det var postet bare et par uker i forveien, kort tid før hun døde og mens jeg sonet ekstra-tiden min på galehuset.
Ja, det skrev hun, lille jenta mi.
Det er det eneste fristedet mitt.
Jeg må si det ble store penger av den lille oppfinnelsen min...
Da jeg kom hjem, var foreldrene mine i det nysgjerrige og pratesyke hjørnet.
Da jeg kom inn på kontoret hans, spratt han opp av stolen og håndhilste på meg:
- Har du fiksa intervju med han onkelen din for meg, eller?
Så tok han hånden min og sa:
Han kom tilbake og satte seg på plassen sin igjen.
- Vet onkelen din at du er her nå?
Men en kveld fulgte han meg til stien hvor jeg hadde gjemt sykkelens min.
- Ja, Siggen, du har gjettet helt rett, denne studiekameraten min var Eddy Krogh.
Livet går sin vante gang igjen i byen vår.
Men veldig mange er kommet for å se hesten vår.

Men tilbake til hesten vår.
Tro meg gutter, den kontoen deres kommer til å bli feit etter hvert.
Vi børster og stiller hesten vår etter alle kunstens regler.
Ikke fortell meg at han har gitt bort bedriften sin også!
Du vet at han virkelig forsøkte å drive «sjappa» si noen uker.
Fordi onkel Edvin har bedt meg om å være med i styret hans!
Det er Steffen som plutselig står ved bordet vårt.
Jeg ser at onkel Edvin sliter med følelsene sine, og det gjør jeg også.
Det er så mange tanker som går gjennom hodet mitt på en gang.
Hesten vår har fått vist hvor god den er.
Han gjemmer hodet sitt mellom mitt og Henriks en god stund, og vi kjenner at hele kroppen hans rister.
Nå hopper den lykkelige puddelen opp i armene på eieren sin og begge stråler av glede.
Foreldrene mine har flere ganger bedt onkel Edvin i det siste.
Pappa hadde alltid likt jobben sin.
Det mest frustrerende var at han ikke kunne forstå hvorfor faren var forandret, og alle tenkelige gjetninger summet rundt i hodet hans.
Endelig kom moren bort til sengen hans.
«Jeg bor hos bestemoren min mens pappa pusser opp det nye huset vårt.»
Nå gikk hun målbevisst ved siden av ham, og han kunne nærmest ta og føle på personligheten hennes.
Faren min har fått ny jobb på jernbanen.»
«Jeg tror han kjenner faren din.»
«Er ikke faren din togfører?»
Stemmen hennes virket mer ertende enn såret.
Grif var bestevennen hans -
Faren hans var fisker.
Datteren hans sier at hun kjenner deg fra skolen.»
Hun brøt inn i tankene hans ved å si:
«At fedrene våre er kompiser.»
«Datteren hans er ny på skolen.
Nå, mens de kjørte, lurte Danny på om faren hans hadde en annen kvinne.
Kunne det være grunnen til tungsinnethans?
«Hvor finner jeg faren din?»
«Er moren din hjemme?»
«Så det er bare du og faren din.»
Det måtte være første gang hun sa navnet hans.
Han stirret på henne og kunne ikke fatte det skremte ansiktsuttrykket hennes.
Fjernsynet måtte ha overdøvet skrittene hans.
«Hvordan liker du huset vårt?»
«Holder datteren min deg med selskap?»
«Hadde du det hyggelig, gutten min?»
Den korte, udefinierbare samtalen han hadde overhørt, tok til å ringe i hodet hans igjen:
«Det er sønnen min.
Jeg er faren hans.
«Det heter faren min.»
«Faren min er på jobb,» gråt Danny.
Hunden hadde bitt seg fast i benet hans.
Så slapp han det og glefset etter strupen på offeret sitt.
«Han er altså ikke faren din,» sa obersten stille.
Mamma satt der skjelvende og fumlet med vesken sin.
«Og mannen din har ennå ikke kommet hjem?»
«Jeg ringte til jernbanen og de sa han hadde jobbet ut vakten sin som vanlig.
Stemmen hennes forsvant liksom.
«Men hva kan faren min ha nektet å gjøre?» spurte Danny forvirret.
«Har faren din oppført seg rart, utenom det vanlige, i det siste?»
«Det er den beste måten du kan hjelpe faren din på.»
«Jeg overhørte litt av samtalen deres.»
Sebbitt gikk bort og la en arm om skuldrene hennes.
En ny tanke slo ned i Danny og begynte å hamre i hodet hans.

«Hvorfor skulle noen true faren min?»

«Ok, han er en kollega av faren din - han jobber ved jernbanen.»

«Jeg kjenner alle vennene hans.»

Kanskje faren din til å begynne med gikk med på å samarbeide, men så ombestemte han seg i siste sekund.

«Men faren din gjorde ikke det.

Sebbitt gikk tilbake til skrivebordet sitt og løftet av telefonrøret.

Både Danny og moren hans gjenkjente den straks da Sebbitt kom hjem til dem med den ved firetiden.

«De har fått pengene sine, og de må jo være mange mil unna toget nå.»

Spis frokosten din, nå.

Han begynte å miste håpet om å treffe henne på skoleveien, da han plutselig hørte stemmen hennes bak seg.

Hun var helt usminket og det var noe nytt med ansiktsuttrykket hennes også.

«Skal vi ikke heller dra og lete etter faren din?»

Han hørte først og fremst Lauras ord som fortsatt ringte i ørene hans:

Faren min jobber med denne saken.»

Hvis du vet noe, skrek han taust til henne, da må du si det til moren min.

«På grunn av faren min.»

«Hysj, moren din kan høre.

Han ble presset inn i det, akkurat som faren din.

Det var hån i stemmen hennes.

«De kunne beskytte faren din.»

De har faren din der ute.»

Vil du ikke finne faren din?»

«Men tror du virkelig vi kan få overtalt faren din?»

«Hvis faren min kan bringe faren din tilbake, da vil det gå i orden for ham, ikke sant?»

Vil du ikke finne faren din?»

«Bilen hans, din tosk.»

Faren min er forsvunnet.»

«Det er faren min også nå.»

Faren min står i ledtog med Sweetman.

«Og begge fikset faren min,» sa Danny bittert.

«Men du sa du visste hvor faren min var.»

«Hva med faren min?»

Går vi til politiet nå, blir faren min sittende inne i årevis.»

«Kanskje vi kan greie å finne dem - redde dem - et eller annet -» Stemmen sprakk og tårer rant nedover kinnene hennes.

«Tror du faren min er der også?»

Han falt pladask foran føttene hennes, og Laura hoppet over ham der han lå og krøket seg i smerte.

Men den heftige irritasjonen til tross, beundret han besluttsomheten hennes.

Da Danny nådde frem til henne, så han en nesten besatt glød i øynene hennes.

«Kanskje det var tankeoverføring fra faren din.

Kan pappa ha overført tankene sine til meg?»

Og på en måte kan jeg lese tankene hans.

«Hvorfor kom faren din på gale veier?»

Han skottet bort på Laura, på det lange, mørke håret hennes og de slitte jeansene.

Minnet om de tøffe, dominerende manerene hennes begynte å hviskes ut.

Han hadde vært ute med Grif og faren hans i fiskerbåten, men de gjorde aldri noe dumdristig.

Hun hoppet smidig over på den glatte plattformen og sjekket knuten hans.

«Klærne mine er våte, bare for å opplyse om det.»

Foten hennes dinglet i luften, men hun hadde et godt tak i trinnet over.

«Ikke legg hele vekten din på det,» ropte Danny.

Foten hennes var tilbake på trinnet igjen, men et øyeblikk ble hun stående å klamre seg fast.

«Det er faren min.»

«Dratt til faren min.»

Hun kikket opp og til tross for den sterke bekymringen for faren var det nytt håp i

blikket hennes.

Jeg liker ikke lyden på pusten hans.»

Jeg går og henter faren min.»

Laura så ned på faren sin.

«Glemmer du faren min?»

Stemmen hennes var mer anstrengt nå.

«Jeg er i alle fall veldig glad for hjelpen med faren min.»

«Tenk om jeg og fatter bare lempere faren din over bord?»

«Radiosenderen vår var smadret.»

«Faren din ble jo slått ned først da han kom til fortet.»

«Fordi jeg liker faren din.

Hun stirret ned på faren sin.

Mills viste kortet sitt på nytt.

«Hva med faren min?» spurte Danny.

«Drar vi til faren min?» spurte Danny.

«Hvor er faren min?» hveste Danny.

«De lot skinnene være igjen - til stor fordel for Sweetman som utarbeidet planen vår.

«Heldigvis stod hun bare der og ventet og så gikk hun hjem til faren din,» sa Mills enig.

Det var en slags styrke i blikket hans - som om han var vant til å bli adlydt.

Faren stirret intens på ham, og øynene hans var fulle av sorg og smerte.

Han kikket ned på Sweetman, men denne gangen var smilet hans iskaldt.

Hva foregikk egentlig under den glatte fasaden hans?

«Jo,» svarte faren vagt, «det går bra, gutten min.»

Han skottet bort på Mills og så svetteperler på pannen hans.

«Ta meg,» sa faren hans.

«Hva med det foreldrene dine ga deg?»

«Er det det virkelige fornnavnet ditt?»

Det hadde vært en bekymret undertone i stemmen hans.

Var den rolige, avbalanserte væremåten hans bare en fasade som skjulte en kaldblodig morder?

Sønnen min er dårlig.»

Stemmen hennes steg til et rop og sank så til en hvisking.

«Jeg vil ha jollen din.»

Det var forferdelig å se frykten i øynene hennes da situasjonens alvor endelig gikk opp for henne.

«Jeg kommer ikke til å gjøre hverken deg eller babyen din noe vondt.

Jeg skal bare ta jollen din.»

Øynene hans smilte.

Ansiktet hennes fortrakk seg i en blanding av sinne og fortvilelse.

«Jeg vil ha barnet mitt.»

Clare gikk til roret, mens hun prøvde å få kontroll over de skjelvende hendene sine.

Den ene hånden hans skalv, og det pulserte svakt i tinningen hans.

«Du trenger den til å frakte de fordømte bagene dine, hva?» sa hun.

Nervøsiteten hans var det ikke noe igjen av, men trøttheten ble mer merkbar for hvert minutt.

«Jeg skal bare sette radioen din ut av drift.»

«Datteren min har hatt et uhell.»

Jeg er i trøbbel, og jeg trenger varevogna di.

Jeg vil at du skal kjøpe meg og sønnen min et stykke.

«Putte noe inn i bilen din.»

«Men jeg blir likevel nødt til å overta kjøretøyet ditt.»

En ny stillhet fulgte, og Danny visste ikke om han skulle være målløs over Harrys geniale påskudd - eller om han skulle velge å tro på denne nye identiteten hans.

«Hadde faren din noen gang den samme drømmen?»

Men Shingle Beach var langs en av rutene hans.»

«Kunne du ikke snakket med faren din om dette?»

«Jeg tror du fikk sånne drømmer fordi faren din prøvde å få kontakt med deg,» sa Harry.

Harry la en hånd på sladden hans.

Du blir nødt til å ta deg av moren din.»

Moren hans, som var opprørt og ulykkelig, tok i mot Laura som en datter.

De var på kjøpesenteret Merivale Mali og shoppet i yndlingsbutikken sin, Facades. Jeg må se om den kolliderer med hårfargen din.»

Den store, kjeksformede hatten på hodet hennes datt også på snei. De blonde stripene i det lysebrune håret hans skinte i lyset fra Hobart Electronics, den elektriske butikken til faren hans.

Nick snudde seg og saumfor kjøpesenteret med de blågrønne øynene sine.

«Den neste timen min begynner om ti minutter!»

Nick lo lett og klemte hånden hennes.

Kan du ikke prøve å overtale foreldrene dine til å la deg være ute lenger enn til elleve?» spurte han og klemte hånden hennes igjen.

Det røffe, kjekke ansiktet hans var en studie i konsentrasjon da spillet kom til syne på skjermen.

De sterke hendene hans fløy over kontrollspakene, og hele hans oppmerksomhet var rettet mot videoskjermen.

Men en hånd på skulderen hans rev ham ut av stemningen.

«Ja, men det er ganske dyrt for en gutt som ikke bor hjemme hos foreldrene sine, ikke sant?»

Det var noe selvtilfreds i stemmen hans nå.

Vi vet de har en vaktpost, for hadde de ikke hatt det, ville karene mine ha oppdaget dem for lenge siden.

Han så iskaldt på Tripp, grep den sorte skinnjakken sin og slang den nonchalant over skulderen.

«Faren min snakker til deg, kjøttthue, og det er best du hører etter.»

Helt fra han var liten hadde jeans vært yndlingsantrekket hans.

En panikkslagen kvinnestemme over hodet hans fikk Don til å se opp.

Hvis den vrikkende enden hans kom mer enn ti centimeter lenger forover, ville han gå rett i marmorgulvet nedenfor!»

«Du reddet livet hans!»

«Hvordan skal jeg få takket deg?» stammet hun da Don la gutten trygt i armene hennes.

«Du reddet barnet mitt!»

Men i det samme skar en glovarm smerte gjennom skulderen hans.

«Den gutten fikk tak i sønnen min da han falt gjennom sprinklene i rekkverket der oppe! Han reddet livet hans!»

«Tenk, Don James er en helt,» sa Jane Haggerty mellom munnfullene av ostesmørbrødet sitt.

«Jeg mener, han er jo bare en vanlig gutt fra arbeiderklassen,» svarte Teresa bare, og tok en slurk til av melken sin.

Faren hennes var enda rikere enn faren til Teresa.

Hun reiste seg og begynte å pakke sammen sakene sine.

«Don!» ropte Danielle og prøvde å fange oppmerksomheten hans i alt bråket.

«Rødtopp!» ropte han tilbake, og et stort smil bredte seg over ansiktet hans.

Det var en av de tingene hun likte best ved Don - den humoristiske sansen hans.

Patsys øyne var fulle av varme, og smilet var tilbake på leppene hennes.

Jeg nærmet meg diskret sånn at han kunne nå ansiktet mitt.

«Patsy,» sa Lori med kommandostemmen sin, «jeg syns du bare skal hoppe i det.

Hvis bare foreldrene hennes hadde kunnet se det på samme måten!

Hvorfor var den forbaskede tidsfristen så viktig for foreldrene hennes?

Kanskje den bare er et slags symbol, men avtalen vår betyr mye for oss,» sa faren.

Og dere kjenner vennene mine - de er ikke en gjeng freakere - så hvorfor kan dere ikke stole litt mer på meg?» ba Lori.

Tårene presset på bak øyelokkene hennes.

Hvis Lori holder tiden et par uker til, så går vi med på forslaget hennes.»

Lori bare smilte og plantet et kyss på kinnet hans.

Så fikk moren en klem, og Lori danset lykkelig opp trappen til rommet sitt.

Øynene hennes var klistret til ansiktet hans.

Han lot armen gli langs bordplaten til den nådde hennes, så la han hånden sin oppå hennes hånd.

Hun reiste seg og grep hånden hans.

Med et fnis la Danielle armen rundt livet hans og hang tommelfingeren i en av beltestroppene.

det var flytende gull som rant gjennom årene hennes.

Og så var han så annerledes, så spesiell - og kysset hans var som ild.
«Først tenkte jeg du skulle få bli med på yndlingssporten min - shopping.»
Hun så på hullet på kneet i buksene hans og den slitte lærjakken.
«Foreldrene dine?» fikk han endelig fram.
Foreldrene hennes hadde hørt om Dons heltemodige innsats.
En svak gråfarge ville være en stilig kontrast til det mørke, litt røffe utseendet hans.
Don så på speilbildet sitt og trakk brydd på skuldrene.
Jeg tar det på kredittkortet mitt,» sa Danielle.
«Pakk inn de andre klærne mine.
Da de trådte ut på promenaden lot Danielle hånden gli langs den bløte ullen i dressjakken hans.
Og Danielle kunne se av uttrykket i øynene hennes at hun var mektig imponert.
«Er det faren din?» spurte Don da han gikk ut av bilen.
Moren din er ovenpå og herr Sharp er på arbeidsrommet,» sa hun og overså Don fullstendig.
Don, dette er faren min.»
Er ikke det den unge mannen som reddet den vesle gutten?» sa Mr. Sharp og trykket hånden hans varmt.
«Å møte foreldrene mine, mener du?»
«Skal jeg hente deg med sykkelen min?» spurte Don med et skøyeraktig blikk.
Smilene deres var varmere enn solen ved ekvator.
«Mamma, kan Don spise middag hos oss?» spurte Danielle og ga moren et av småpikesmilene sine mens hun fylte mer Perrier i glassene.
«Du kan da skjønne det, vennen min.
Og jeg lover at jeg ikke skal stille noen nærgående spørsmål til vennen din.
«Det er hobbyen hans,» forklarte moren Don.
Han svarte med et blunk som fikk hjertet hennes til å dunke fortere:
Snart var Don og Danielle ute av døren og satte seg inn i bilen hennes.
«Foreldrene dine er faktisk helt ok,» sa Don idet Danielle satte nøkkelen i låsen.
«Jeg begynner å få en anelse,» svarte Don med et smil og lot den ene armen gli langs seteryggen til den lå bak skuldrene hennes.
Og før han rakk å få fram et ord, forseglet hun leppene hans med et glohett kyss.
Han kjærtegnet det myke, lange håret hennes og trakk henne inntil seg for å kysse henne igjen.
«Nick,» sa hun mens panikken steg i stemmen hennes.
Håret hennes sto til alle kanter, og Gregs klær var i uorden.
«Vet du noe om biler?» spurte Lori mens tennene hennes begynte å klapre i kulden.
Hun het Trish van Horne, og moren hennes arbeidet sammen med moren til Lori på Merivale hospital.
Lori så spøkefullt på det bare håndleddet sitt og hyttet med fingeren til dem.
«Jeg er nødt til å spørre, vennen min.
‘Natta, mamma,» sa Lori og bykset opp trappen til rommet sitt.
«Ses vi i morgen?» spurte hun med et lengselsfullt blikk inn i de skinnende, mørke øynene hans.
Don strakte armen over seteryggen og fisket forsiktig opp den nye dressjakken sin fra baksetet.
Don hadde motorsykkelen sin i underetasjen under selve kjøpesenteret, så han tok snarveien forbi lasterampene.
«Æh, jeg skal bare hente motorsykkelen min,» svarte Don og prøvde å virke rolig og avslappet.
«Er det ikke forferdelig!» sa Ann og stakk armen sin inn under Loris.
Hele byen er kommet for å se Don James få utmerkelsen sin!»
Hver gang det kom noen bort for å ta ham i hånden, så han ned på føttene sine.
Der kom Archie Tripp, rød i ansiktet, sammen med fire av vaktene sine.
Danielle kunne se frykten og smerten i øynene hans.
Det siste hun ønsket var å få navnet sitt i avisen eller noe sånt.
«Hvorfor var ikke du og gutta dine der?» spurte en annen logisk.
Men protestene hans betød ingenting for pampene oppe på podiet.
Og bilen hennes var sikkert kommet med på båndet som overvåket utsiden av kjøpesenteret.
De isblå øynene hennes vek ikke fra Danielle, og hun hadde et uttrykk av overdreven sympati i ansiktet.

Danielle blunket for å holde raseriets tårer tilbake, så så hun kaldt på de såkalte «bestevenninnene» sine.

Så hvorfor skar ordene deres da i henne som kniver?

Øynene hennes tagg om forståelse.

«Må jeg virkelig oppgi navnet mitt?»

«Unnskyld, jeg har fått problemer med kontaktlinsene mine.

Archie Tripp og sønnen hans, Vince, virket som de var spesielt ute etter å ta ham.

Mens han dro kammen gjennom håret, tenkte han på det eneste positive ved denne affæren - Danielle og familien hennes.

Og så dere hvordan hun for ut sammen med den derre kusinen sin?

«Gosh, den lebestiften din var rålekker, Ashley...

Han var ikke vennen hennes.

Etter skoletid parkerte Danielle i oppkjørselen utenfor huset sitt og sukket lettet.

Men følelsene hennes ble til kaos da hun fikk øye på en Harley Davidson foran trappen.

Stemmen hans var så oppriktig, så alvorlig og så takknemlig.

Hjertet hennes smeltet.

«Takket være foreldrene dine går det bra.

Selv oppe på Utsiktsterrassen, da jeg kysset ham, var ansiktet hans anspent.

Hun satt på sengekanten og stirret tomt inn i speilet over sminkebordet sitt.

Med ett falt blikket hennes på den rosa klokken bak sengen til Patsy, og det gikk et støkk gjennom henne.

Jeg må dra, Patsy!» utbrøt hun og tok kåpen sin.

«Lori - tror du det er håret mitt?

«Jeg er enig,» sa faren som hadde hørt taust på dem fra godstolen sin i stuen.

Å, hvorfor var livet hennes så grusomt?

Og så, etter skoletid, kom hun hjem og lot som statusen hennes på Atwood ikke betød noe heller.

Han satt konstant i krigsråd sammen med faren hennes og advokaten, og så refererte han detaljene for Danielle.

En annonse for vårgensere i myke pastelltoner fanget blikket hennes.

Hun kunne se ansiktet hans foran seg når han så på båndet dagen etter.

Kinnene hennes brant.

«Magen min skriker etter usunn mat.»

Hun øvde seg på replikken sin hele veien.

Men han kjente jo foreldrene hennes...

Hjertet hennes hoppet over et slag da hun så de blinkende lysene fra spillehallen.

Don så ned på skotuppene sine og sukket dypt.

Øynene hans var fulle av sorg og sinne.

Don sto helt stille, med blikket sitt boret fast i hennes.

Bildet av Don som sto der i Video-arkaden og sa akkurat de ordene var etset inn på netthinnen hennes.

Danielle rørte rundt i den bløte sjokolademassen med skjeen sin.

Det selvlysende oransje skiltet fanget blikket hennes idet hun skulle til å forlate kjøpesenteret.

Da hun fikk øye på Lori, måtte hun smile et tynt smil, selv om tårene sto i øynene hennes.

Uttrykket i ansiktet hennes fortalte Danielle at kusinen ikke virkelig hadde skjønt problemet.

Lori bet seg nervøst i leppen mens øynene hennes fløy hit og dit i det halvmørke rommet.

Lori kikket forsiktig bort på tyvene og prøvde å prente ansiktstrekene deres inn i hukommelsen.

Men hjertet hennes banket som en dampmaskin.

«Her kommer forresten vaktbikkja vår,» klukket Louie.

Han hadde til og med på seg den grå uniformen sin.

Danielle grep hånden hennes og ga den et varmt trykk.»

Som et lyn var Danielle under panseret og stakk de velmanikyerte neglene sine ned i motoren.

To slanger til dukket med ett opp i hånden hennes.

«Jeg saboterte bilen deres.»

«Nei takk, bilene våre står på parkeringsplassen,» svarte Danielle.

Lori så kjærlig på henne, vinket, og gikk bort til den røde Spitfiren sin.

Faren så opp fra stolen sin i stuen.
Han slo av tv'en med fjernkontrollen og så strengt på datteren sin.
Lori greide ikke å stanse smilet som spredte seg sakte over ansiktet hennes.
«Det gjør ikke noe, skatten min,» hvisket moren tilbake.
Don tok hånden hennes og klemte den forsiktig.
En skjelvende varme spredte seg fra hånden hennes og helt ned i tærne.
«Selv om de fine vennene dine fremdeles mener at jeg er et kryp?»
«Hva?» spurte hun, mens de grønne øynene hennes formelig slukte ham.
«Spesielt budskap til deg,» hvisket han bløtt inn i øret hennes.
Han lukket munnen hennes med et kyss til.
«Det var tennene hans, Lori!
De trenger bare å kaste et blikk på ansiktet hans hver gang du kommer inn i rommet.»
Den ferskenfargede neglelakken kom til å bli kjempelekker sammen med den lange kjolen hennes.
En av musene så på Julian mens den pusset værharene sine.
En liten, grå mus hadde tatt en god jafs av fingeren hans.
Da folk hørte stemmen hans, følte de seg roligere og satte seg stille ned.
Kanskje hunden min kan skremme ham fram?
Han hentet den vesle hunden sin.
– Dette er da bare den andre uken av sommerjobben vår.
Denne opplevelsesteorien din kan du ha for deg selv, du som har tenkt å bli journalist en dag.
De styrtet inn i lobbyen til Westernbygningen og viste adgangskortene sine til damen i resepsjonen.
– Vi kan ikke fungere når telefonlinjene våre stadig blir brutt.
Den vesle, søte brunetten, Anita, var nettopp ferdig med studiene sine.
Jessica sank ned på stolen sin.
Jessica trykte på en knapp på telefonen sin og la på røret etter samtalen med Lila.
Jo da, damen skravlet fremdeles på linjen hennes.
Frank sa at han kjøpte det, fordi safirene minnet ham om øynene mine.
Kinnene hennes glødet av skam.
Jessica lyttet, mens moren til Junior fikk ham til å love å ta vitaminer og passe på kolesterolinntaket sitt.
Så snart samtalen deres var slutt, kom en annen samtale inn på linjen.
Og en annen dame, som heter Maggie, er slett ikke fornøyd med mannen sin, Frank, bablet Jessica.
Pliktskyldigst puttet Jessica kassetten inn i diktafonen og skrev noen få ord på tastaturet til datamaskinen sin.
Jessica tok en bit av kyllingsmørbrødet sitt.
Hun kastet håret sitt bakover og løftet haken.
Nå var hun klar til å fange blikket hans og sende ham sitt mest besnærende smil.
– Han er drømmetypen min, det er det han er.
Jessica senket øyevippene sine og smilte alt hun var god for.
Han har økonomi som hovedfag, og yndlingsfargen hans er selvsagt blått.
Men da han la armene sine rundt meg...
En annen stemme trengte gradvis inn i bevisstheten hennes.
Jessica kikket bort på artikkelen som lå på pulten hennes.
Treffer du avtaler med alle kjærestene dine?
Døren hans var lukket.
Jessica skyndte seg tilbake til pulten sin og løftet av telefonrøret.
– Hvis du fortsetter å bruke pengene dine fortære enn du tjener dem...
Han satt på kanten av skrivebordet sitt og snakket i telefonen.
Solen, som skinte inn gjennom vinduet hans, fikk den lyse luggen til å skinne.
Hjertet hennes hamret.
Blodet i årene hennes føltes plutselig kaldt som isvann.
Hun merket at hjertet galopperte i brystet hennes.
Hadde hun ikke hele tiden trodd at Greenback og vennene hans snakket sammen i et kodespråk?
Men foreløpig var det ingen andre enn Elisabeth som visste om telefonlyttingen hennes.
I samme øyeblikk kom Bill inn på kontoret hennes.

Hun lengtet tilbake til telefonen sin, men med alt dette arbeidet visste hun at hun aldri ville komme så langt.

Han hadde i lang tid hatt en finger med i omtrent alt som foregikk i distriktet deres.

– Jeg må fortelle deg hva jeg hørte i telefonen min i dag, Elisabeth, sa hun inntrengende.

Eller har Hjemkjøp-damen overtrukket kjøpekortkontoen sin?

Du har sikkert fått inn en såpeopera på linjen din.

Du aner ikke hvem de mennene er, eller hvem det utpekte offeret deres er, og du har ingen anelse om hvor mordet skal finne sted.

– Fantasien din går på høygir.

Så glimtet det til i øynene hennes.

Jeg tenkte å ofre lunsjpausen min på det.

Den kjekke gutten trev jakken sin og skyndte seg ut av kontoret.

Seth Miller stengte veien for søsteren hennes.

Det ville ikke skade om Jessica begynte å ta sommerjobben sin litt mer alvorlig.

Sjefen deres, Bill, hadde oppdaget at Jessica tilbrakte mesteparten av arbeidstiden i telefonen.

Jessica vred seg på stolen sin.

Seth åpnet lommeboken sin og trakk fram noen sedler.

Raskt slapp Jessica skulderstroppen på vesken sin og lot den falle ned på fortauet.

Kan jeg noe for at vinduet hans ligger rett overfor mitt?

Mens han snakket kikket han ut av vinduet sitt.

Nei, blikket hans var rettet litt mot venstre.

– Du har vel ikke problemer med telefonen din, Jessica? spurte han.

Jessica senket telefonrøret, mens fjeset hennes lyst opp i et smil.

– Et stevnemøte med hjemmedatamaskinen min, ja.

Nei, den forrige jobben min var faktisk ikke engang i en avis, svarte han.

Av en eller annen grunn var de rasende på en jente på grunn av pakkene hennes.

Det lå flere oppgaver i innkurven hennes, men ingen var merket haster.

Solen skinte, og en mild havbris rusket henne i håret og kjærtegnet kinnene hennes.

– Riktignok er du bestevenninnen min, Jessica, men det betyr ikke at jeg vil låne deg den flunkende nye bikinien min.

For at du lånte meg den fæleste bikinien din?

Lila nappet i kanten på den stroppløse, svarte bikinitoppen sin.

– Jeg liker faktisk sommerjobben min, sa hun forurettet.

– Jeg gir dem fire minutter, sa Lila og sjekket gullarmbåndsuret sitt.

For lot hun det være, ville hun i hvert fall slippe å høre på de nifse stemmene til Greenback og Flint og de skumle og mystiske beskjedene deres.

Plutselig skylte en bølge av skrekk innover Jessica, og hele kroppen hennes stivnet til.

Jessica diltet av gårde ved siden av Lila, men hun kjente knapt sanden under føttene sine.

Ordene hun hadde overhørt i telefonen den formiddagen begynte å kverne rundt i hodet hennes.

En liten stund senere kom Elisabeth inn med tallerkenen sin i hånden.

Stemmen hennes skalv.

Elisabeth kikket på klokken sin.

Hun kunne kanskje trengt litt dramatikk i livet sitt.

Elisabeth så seg rundt etter den røde Celicaen hans.

– Hvor er bilen din? spurte hun.

Noe ved det alvorlige uttrykket hans fikk Elisabeth til å lene seg forover på stolen og holde pusten.

Jessica merket at hjertet hennes hamret vilt.

Tenk om hun ble innesperret i den sammen med Greenback eller en av de morderiske løpeguttene hans?

Jessica tittet på navneskiltet på uniformen hans.

Først hørte jeg en dame snakke med venninnene om at hun ville bedra mannen sin.

Konstabel Inman hadde først virket interessert, men nå fikk ansiktet hans et tvilende uttrykk.

– Opplysningene dine kan være til hjelp for etterforskerne i saken, sa han høflig, men med tydelig tvil i stemmen.

Jason stilte henne en rekke spørsmål om jobben i avisen og kollegene hennes.

- Bare tvillingsøsteren min, Elisabeth, svarte Jessica.
- Bare fortsett med å lytte i telefonen din, ba han.
Jason gikk rundt skrivebordet sitt og la hånden på armen hennes.
Jeg må være den eneste kontakten din.
Detektiv Jason klappet armen hennes.
Likevel vil han innarbeide notatene mine i artikkelen han skal skrive til mandagsavisen og få med navnet mitt også under overskriften.
Dere blir nødt til å hjelpe meg med noen gode sportsuttrykk til notatet mitt.
- Får du navnet ditt på artikkelen? sa Adam.
Han vet ikke engang at noen overhører samtalene hans.
Broren hennes kom til å bli en god advokat en vakker dag, tenkte hun.
Det lyse håret hans var langt, og han hadde på seg en baseballue og mørke solbriller.
Hjertet hennes hoppet over et slag.
Nervene hennes stod på høykant.
Jessica kunne jo ikke se øynene hans bak de mørke solbrillene.
Hun ville delje til ham med vesken, men så fikk hun se fjeset hans.
Selvtilliten hennes hadde fått en knekk.
Da hun satt ved pulten sin noen minutter senere, bladde hun gjennom oppdragene i innkurven.
Maggie skravlet med venninnen sin.
- Det måtte jo hende før eller siden med all denne flyingen din, Maggie, sa Jessica strengt.
Den kjekke, lyshårede gutten satt også ved pulten sin.
Så bredte et smil seg langsomt over ansiktet hans.
Nå var smilet hans mer innbydende, syntes hun.
På et tomt papirark skriblet hun navnet sitt og telefonnummeret til avisen med digre, trykte bokstaver.
De smilte til hverandre gjennom vinduene sine.
Jessica trakk børsten gjennom det blanke, lyse håret sitt.
Elisabeth sank ned på kontorstolen sin.
Idet hun gikk ut gjennom svingdøren, måtte Jessica beundre utseendet hans.
Den gylne brunfargen i ansiktet hans framhevet det lyse håret og de blå øynene.
Ben grep hånden hennes og hilste nesten forretningsmessig.
Jessica klemte til rundt hånden hans også.
Mens de spaserte i retning av restauranten, gransket Jessica kavaleren sin.
- Jeg liker å jogge sammen med dalmatineren min, sitte i sofakroken og lese, lytte til klassisk musikk, eller se gamle filmer på TV.
Hun visste at følelsene hennes vistest.
Med Jessica ved siden av seg, gikk Elisabeth bort til pulten sin.
Jessica satt på kanten av pulten hennes og lyttet ivrig.
Både faren hennes og jeg visste det.
Jeg stod og la sammen rent tøy og gikk for å legge noen av Tracys klær i kommoden hennes.
Det ble nemlig funnet en pakke kokain i jakkelommen hennes.
Han hadde lovet at av hensyn til Jessicas sikkerhet, ville de ikke offentliggjøre navnet hennes.
Du har fått vite om livet hennes i San Diego og litt om familien.
Hun kunne like gjerne vært meg eller Jessica, eller hvilken som helst av venninnene våre.
Så ble Elisabeth grepet av en isnende følelse, som fikk det til å krible i huden hennes.
Likevel visste hun at hun hadde sett ansiktet hennes et eller annet sted før.
Jessica kom styrtende inn gjennom badet som lå mellom rommene deres.
Elisabeth trakk pusten dypt og prøvde å få hjertet sitt til å sette ned farten litt.
Selv om de skulle ha det, har morderne ingen, jeg gjentar ingen, mulighet til å vite at noen har lyttet til samtalene deres.
- Det er bare familien vår og politiet som vet hva du driver med.
Bill gikk rundt pulten, trakk ut kontakten til den gamle telefonen hennes og stakk den innunder armen.
Sett talegavene dine i sving nå!
Jessica likte det hun hørte, og smilet hennes ble straks bredere.
Jessica prøvde å sette den over, men linjen hans var opptatt.
Bill nikket oppmuntrende, og Jessica skjønnte han var fornøyd med jobbingen hennes.

Midt i travelheten kikket Jessica opp og fikk se Ben Donovan stirre på henne fra kontoret sitt på den andre siden av gaten.

Men tenk om han hadde satt i gang med de mystiske samtale sine igjen?

Bill hadde tatt telefonen hennes.

Hun kunne komme inn på linjen sin gjennom sentralbordet og lytte til andre folks samtaler. Så falt blikket hennes på diktafonen, og hun fikk en enda bedre idé.

Samtidig grep han en mappe fra pulten sin og dyttet den ned i skuffen.

Hun fortalte Seth om ideen sin.

Seth gransket det alvorlige fjeset hennes.

Raskt trykket Jessica på " opptak" og plasserte mikrofonen tett inntil telefonen ved øret sitt.

Stemmen hans var grov og sint.

Den illevarslende iveren i stemmen hans fikk det til å gå kaldt nedover ryggen til Jessica.

Med ett begynte tennene til Jessica å klapre i munnen hennes.

Hun trev sakene sine, styrtet gjennom redaksjonen, ut på gangen og bort til heisen.

Plutselig kjente hun en tung hånd lande på skulderen sin.

- Er det noe i veien, Jessica? spurte han, og de blå øynene hans var varme av omtanke. Var hensiktene hans virkelig vennlige og uskyldige?

Det kunne jo være at Greenback eller en av medarbeiderne hans holdt øye med henne her og nå.

Elisabeth løsnet spennen som holdt hestehalen hennes på plass og ristet på hårmanken.

Jeg kan bare ikke forstå holdningen deres.

- Jøss, så godt det var å høre stemmen din igjen.
- Hadde jeg fått viljen min, ville du vært krabbemat nå, Jessica Wakefield, hveste han. Kroppen hennes begynte å skjelve.
- Han trodde jeg var deg og brukte navnet ditt til og med.

Elisabeth fikk seg ikke til å gjenta trusselen hans.

Elisabeth klemte søsteren sin hardt.

Inne hos bakeren snuste Jessica inn den deilige duften, mens Elisabeth bestilte smultringene og fomlet etter lommeboken sin.

- Tja, nå får jeg jo aldri vite om Maggie blir hos mannen sin, eller om hun stikker av med kjekkasen, Craig.

Mens Elisabeth snakket i telefonen, bladde Jessica gjennom en stor haug konvolutter på pulten sin.

Han hadde sikkert en forklaring som kunne slå beina under mistanken hennes.

- Post! ropte hun og gikk bort for å slippe et par konvolutter ned i innkurven hans.
- Elisabeth fortalte meg om den stilige, nye leiligheten din.

Jessica skyndte seg ut av kontoret til Seth før han fikk se ansiktsuttrykket hennes.

Jessica sank sammen på stolen sin, mens tankene raste rundt i hodet hennes.

De lysegrå øynene glitret i det rynkete, brune fjeset hans.

Gamlefar Riley bladde gjennom tegneblokken sin.

Gamlefar Riley gned skjeggstubbene på haken sin.

Jessica snakket langsomt og alvorlig og ga ordene sine størst mulig dramatisk virkning.

- Du skulle ha sett uttrykket i fjeset hans.

Jeg trodde du var den kule tvillingsøsteren min, men så viser det seg at du er helt tullerusk.

Hjertet til Jessica spratt opp i halsen hennes.

Hun fomlet med klærne sine, trippet fra den ene foten til den andre og strøk seg stadig gjennom håret.

Håret hennes var liksom, ja, det så ut som om det ikke hadde vært gredd på lenge.

Klærne hennes var krøllete også.

Selv om hun alltid hadde et sladreblad på pulten sin, gikk hun likevel aldri glipp av det som foregikk i lobbyen.

Ved mer enn en anledning hadde hun bjeffet til Jessica, når hun glemte å vise fram ID-kortet sitt tydelig nok.

Så måtte Jessica ha sett det fortvilte uttrykket til Elisabeth, for smilet hennes bleknet.

- Du kan ikke vite det bare fordi Tracy oppga navnet hans i besøksprotokollen, sa Elisabeth, som gjerne ville la tvilen komme Seth til gode.
- Hvorfor varte besøket hennes bare i ti minutter?

Han var en ivrig journalist, som brant for jobben sin og var til å stole på.
Riktignok har han vist deg den nye leiligheten sin, men du vet ingenting om livet hans utenfor kontoret.
Redaktørene avslutter arbeidet sitt senest åtte.
Dessuten holder øynene mine på å venne seg til mørket nå.
Men selv om livet hennes avhang av det, klarte hun ikke å røre seg.
Bill gjorde helomvending, og stakk hånden i lommen på skinnjakken sin.
– Jeg ville lagt denne tilbake på pulten din.
Jeg kom til å ta den med, da jeg skulle hente noen av diktafonkassetene mine.
Men da han vinket farvel til tvillingene og gikk inn på kontoret sitt, var uttrykket hans helt likegyldig.
Forklaringen din var troverdig.
Da hun endelig sa noe, var stemmen hennes dyster.
Men han snudde seg vekk, så jeg fikk ikke sett fjeset hans.
Da Elisabeth parkerte jeepen utenfor huset deres, visste Jessica at søsteren måtte tenke det samme som henne:
Jessica ville sitte på badehåndkleet og lese moteblader, men Lila grep hånden hennes og trakk henne på beina.
I lyset fra månen, som sendte strålene sine inn gjennom vinduet, kunne hun se Elisabeth stå bøyd over seg.
Da Elisabeth så at søsteren endelig hadde vålenet, slapp hun taket i armen hennes.
– Neste gang blir marerittet mitt sant.
Hver gang telefonen ringte, holdt hjertet hennes på å stanse.
I det samme falt det rastløse blikket til Jessica på beskjedlappen som lå i innkurven hennes.
Døren hans stod på gløtt, og hun banket lett på den.
Idet hun gikk inn, trakk Bill en faks ut av skriveren på arbeidsbordet sitt.
Hvis det gjelder å gå tidlig for å spille i tennisturneringen med venninnen din, så har du fått lov allerede.
Bill satte seg ved skrivebordet sitt.
Bill sperret opp de blå øynene sine.
Hun grep jakken sin og skuldervesken og seilte ut av kontoret.
Anita forsvant ut i redaksjonen, og Elisabeth ble sittende igjen alene på kontoret sitt.
Han hevet øyenbrynene da han hørte Alvoret i stemmen hennes.
– Hun ville ikke si navnet sitt, men hun hørtes ung og engstelig ut.
Men han nikket, og stemmen hans røpet at han forstod.
Kassadamen slo ut totalsummen for grønnsakene, og Elisabeth fisket fram noen sedler fra lommeboken sin.
Bill lente seg tilbake på stolen sin og foldet hendene bak hodet.
Slipset hans hang løst, og håret var bustete.
Så forsvant fargen langsomt fra kinnene hennes.
Bill hadde ikke skriblet ned ideer til artikler da Jessica buste inn på kontoret hans.
Med ett var han oppe av stolen sin og bykset mot henne.
Bevis som ville renvaske ham selv for mistanken og kaste den over på en annen – en annen som jobbet i avisen deres.
Det prikket i hendene hennes av spenning, da hun gikk inn i kafeen.
– Håret hans var litt lysere, og han hadde bart.
Bill Anderson er sikkert heller ikke det riktige navnet hans.
Øynene hennes videt seg ut i skrekk.
Elisabeth og Seth skjøv stolene sine bakover samtidig.
Det kriblet i huden hennes.
Jessica kunne høre de tunge fottrinnene hans nærme seg i mørket.
Livet hennes avhang av fart og stillhet.
Kunne jeg bare komme meg inn på kontoret mitt, tenkte Jessica febrilsk.
Der var kontoret hennes.
Med to skritt var hun framme ved pulten sin og famlet etter telefonen.
– Journalist Seth Miller i avisen kan legge fram bevis, men først må søsteren min få hjelp og det straks.
– Har du sett søsteren din og Bill Anderson sammen i kveld?
Nå virket det som om han ikke var det minste opptatt av sikkerheten hennes.

- Au! ropte Jessica da fingrene hans boret seg inn i armen hennes.
Elisabeth vred seg ut av grepet hans.

- Jeg så dere fra kontorvinduet mitt på den andre siden av gaten, forklarte Ben.
Tankene svirret desperat rundt i hodet hennes.
Bill leste tankene hennes.

- Du bør ikke engang tenke på å åpne kjeften din, advarte han.
Bill gikk mot henne med de sterke hendene sine løftet.
Bill knep øynene sammen, og leppene hans kruste seg i et hånlig smil.
Jason på sin side sørget for at historien din ikke nådde andre i politiet.
Stemmen hans sank.
Hun ville gå til avisen med historien sin.
Hun kunne umulig ha visst at narkolangeren hennes jobbet i samme avis.
Så lyste øynene hennes opp.

- La meg bare hente noe i bilen min, sa Seth.
Men de fleste ordene hans sank ikke særlig dypt ned i hjernen hennes.
Fra politistasjonen ringte Jessica og Elisabeth til de bekymrede foreldrene sine.
Seth klappet rattet på sportsbilen sin.

- Hvis bare du hadde fått viljen din, kunne jeg ha tilbrakt resten av livet bak lås og slå.
Dessuten kan du vel prøve å klemme navnet mitt inn i overskriften også?

- Rose! utbrøt Elisabeth, mens et smil bredte seg i ansiktet hennes.
Jeg holdt på å stramme inn livet på kjolen hennes med knappenåler.
Hun skrev om moren sin og jeg skrev om Ricky.
Laurie la alt håret mitt over på den ene skulderen.
«De grønne øynene dine tar seg virkelig godt ut til det fantastiske håret,» sa hun.
Venninnen min studerte meg beundrende.
Hjertet mitt stoppet et sekund idet hun uttalte det navnet.
Mogs mørkebrune øyne tok inn hver detalj av kostymet som lå spredt utover lappeteppet på sengen min.
Vi stimlet sammen rundt sengen min, hvor kjolen lå i all sin prakt.
Faren min, Wallace Rizzoni, er den av foreldrene jeg ligner mest.
Han har utviklet en forkjærlighet for romslige gensere, mens moren min skulle ønske han heller strammet litt inn på matinntaket.
Regina og kjæresten hennes, Louis, skulle også på fest - for studenter.
Hun greide å gjøre alt det mørke håret mitt usynlig.
Jeg la stemmen min i oktav opp.
Hjertet mitt dunket så kraftig at jeg ikke hørte fottrinnene som nærmet seg.
Antrekket hans bestod av en kort kappe, rynket skjorte og sorte, trange bukser.
Han ristet på hodet og lyset spilte i det rødbrune håret hans.
Kappen hans falt mykt over de kraftige skuldrene, og han gestikulerte mens han snakket.
«Nei, men moren vår gjør det.»
Forsiktig løftet han hånden min.
Neglene mine var korte, men lakket med rosa neglelakk for anledningen.
Jeg håpet ikke noe av det mørke håret mitt syntes under parykken.
En av favorittlåtene mine ble spilt inne i gymsalen og jeg begynte å nynne drømmende med.
«Har du lyst til å danse?» spurte han og løftet hånden min som med ett kjentes vektløs i hans.
Ute på gulvet lukket armene hans seg rundt livet mitt og sendte varmebølger gjennom meg.
Prinsen bøyde seg og strøk leppene over håndbaken min.
Han strøk fingeren forsiktig over leppene mine før han dekket munnen min med sin.
Et par mørke brune øyne og resten av det pene ansiktet hans kom til syne.
Han dro ertende i strikken på masken, men jeg skjøv hånden hans bort.
Det lille jeg visste om Kevin begynte å sive gjennom hodet mitt:
Etter hvert som varmen bredte seg i varebilen og tinte opp de frosne lemmene mine, slappet jeg av.
Han hadde fått meg til å glemme dem, men jeg kom ikke til å glemme de berusende kysene hans.
Til slutt sa han at han trengte mer tid sammen med kameratene sine.
Stemmen min høstes sprukken i den rå kveldsluften.
Frykten min forsvant da hun sa at hun bare hadde villet gratulere Ricky med seieren.

Jeg kunne legge hodet inntil den brede brystkassen hans og lytte til hjerteslagene hans mens vi gled rundt i rommet.

Jeg likte samspillet mellom musikken og hjerteslagene hans og vi som fulgte begge rytmene. I armene hans var jeg som i en annen verden.

Jeg myste på det som stod rablet ned på lappen i hånden hans:

Vi sto på gårdsplassen utenfor huset mitt.

Deretter fulgte blikket mitt Rickys ferske fotspor i gresset.

Jeg holdt opp den blå kjolen og glattet på foldene før jeg hang den i skapet hennes.

Fargen var kommet tilbake i kinnene hennes og hun så mye bedre ut.

Den falt av foten min da jeg løp ut...»

«Jeg skjønner jeg gikk glipp av noe,» klaget Laurie idet hun låste opp det felles bokskapet vårt.

Kate ga Kevin komplimenter for kostymet hans.

«Det er sant, Kevin og vennen hans, Stanley Colby, er i denne gruppen.»

«Men han finner det aldri ut,» sa jeg fast og tok en stor bit av roastbeefsandwichen min.

Jeg hadde hørt at han spilte andre instrumenter i bandet sitt.

Vi var de eneste som var igjen i musikkrommet og stemmene våre ga gjenlyd.

Kevin lot tommelen gli liksom åndsfraværende over tærne mine.

Det hadde vært noe gåtefullt ved blikket hans.

Etter skoletid møttes Laurie og jeg ved skapet vårt.

«Se hva som kom til dramagruppen vår i dag.»

«En av skoene mine,» sa Laurie tonløst.

Han snakket med sekretæren min, Marcy.

Laurie tok med seg en pakke sjokoladekjeks og vi gikk opp på rommet hennes for å gjøre lekser.

Jeg blir alltid imponert når jeg ser på skrivebordet hennes, for eksempel.

Blyantene hennes er alltid spisset.

Jeg moret meg over den verdensvante la-meg-se-etter-i-avtalebokentonen hennes.

En pute får gjennom luften og landet på magen min.

Jeg lukket øynene og prøvde å gjenoppleve den hete berøringen av leppene hans og den sitrende fornemmelsen jeg ble fylt med.

Ute på gaten, snuste Laurie på håndleddene sine.

Moren min er utrolig godtroende til tider.

Da alle de andre var ute av huset, spiste Meg og jeg pølsemåltidet vårt og bakte sjokoladekjeks.

Da kakene var ferdige, spilte vi Masterpiece og deretter hentet Meg frem papirdukkesamlingen sin.

«Får jeg også høre?» sa Brad, broren hennes ertende.

«Tror du at du forelsker deg i Kevin?» spurte jeg for å sjekke reaksjonen hennes.

Over hodet hans hang en plansje med en masse ligninger.

Akkurat idet jeg hadde bestemt meg for å kaste maten, falt det en skygge over tallerkenen min.

Ørene hans ble svakt lyserøde.

Foreldrene mine behandlet Laurie og meg som om vi begge var døtrene deres og ga oss den vanlige formaningen idet vi gikk:

En søt, rødhåret pike kom bort til bordet vårt for å rose Kevin.

Jeg så opp og møtte blikket hans.

Hodene deres rørte hverandre nesten over bordet og stearinlysene fikk ansiktene deres til å stråle.

Fingrene hans danset frem og tilbake på klaffene med utrolig presisjon.

Kevins blick hvilte på bordet vårt og vi smilte opp til ham og nikket bifallende.

«Siden føttene mine rakk ned til pedalene,» sa jeg og alle lo.

I stedet trykket han hånden min gjennom hansken.

«Så klart,» sa hun og holdt øye med skrittene sine på de glatte trappetrinnene.

Han sto og trippet litt før han sa, «Ok, jeg må stikke nå, klassen min sitter der borte.»

Jeg skjøv tanken vekk og prøvde å konsentrere meg om en gruppe 4H-ere som viste frem avlingen sin på en stor gård i Iowa.

Det knyttet seg i magen min uten at jeg skjønnte hvorfor.

«Å, hei, Askepott,» utbrøt Kevin idet lillesøsteren min kom inn på kjøkkenet iført hvit parykk og blå, struttende ballkjole.

Foreldrene mine har alltid avslørt meg når jeg har løyet for dem fordi det dirret svakt under det ene øyet når jeg møtte blikket deres.

Laurie grep tak i meg og skrek inn i øret mitt:
Pusten hans ble til hvite skyer i den kalde luften.

Jeg hørte den overbegeistrede stemmen hennes liksom langt borte og jeg nikket åndsfraværende, men i virkeligheten hørte jeg ikke etter.

Og Kevin sa ingen ting, han bare så på meg og med ett kruste leppene hans seg til et smil. Disse gutta burde kysse føttene dine.»

«Stan, du var fabelaktig,» sa Laurie og beundringen lyste ut av øynene hennes. Bemerkningen hennes fikk Kevin til å smile.

Jeg vil ikke at debuten min skal bli en fiasko.»

Ettermiddagssolen som sivet gjennom vinduet, kastet skygger i ansiktet hans fremhevet de høye kinnbena.

Speilbildet mitt viste et hysterisk ansikt med en bustete manke.

Jeg ville ha håret mitt satt opp i en myk topp for anledningen.

«Fantastisk!» utbrøt jeg, mens jeg studerte den nye frisuren fra alle vinkler i perlemorspeilet mitt.

«Ikke glem at Ricky var mer forfengelig enn de fleste,» bemerket Laurie som om hun hadde lest tankene mine.

Faren min plystret.

Alle var opptatt med de siste forberedelsene: noen glattet på hår og klær, mens andre stemte instrumentene sine.

«Er det stjernepianistinnen vår?»

«Jeg visste at du ville si det jeg mest trengte å høre,» sa jeg takknemlig og han trykket hånden min.

Jeg hørte at de klappet fra et bestemt område i salen idet Mr. McEllis introduserte nummeret mitt og så spredte klappingen seg til hele salen.

Musikken fløt liksom under huden min og ga gjenlyd i hjertet.

Jeg fikk øye på foreldrene mine, Regina, Meg og Laurie.

Omsider ble det stille i salen igjen og Kevin gikk bort til mikrofonen med fløyten sin. Det kriblet under huden min.

Øynene hans skinte.

Plutselig var Laurie, Stan og kusinen hans, Angie der, tett fulgt av familien min.

«Kan jeg få autografene deres?»

Stan presenterte kusinen sin, Angie.

«Du vet at vi skal til middag hos Hillstons,» sa moren min.

Kevin la en hånd på skulderen min og jeg skvatt til.

«Fortell meg nå hvem pianolæreren din er og hvordan du begynte.»

Blikket hans var ertende nå.

Det svake lyset spilte over de markerte ansiktstrekkene hans.

Øynene hans reflekterte iver og entusiasme over denne felles interessen vår.

Snøen knitret under føttene våre.

Før jeg falt i bakken, grep Kevin tak i armen min og fikk meg på bena igjen.

Han strøk håret vekk fra øynene mine.

Leppene mine var fremdeles hete etter kysset.

Blikket hans var fast – det vek ikke og jeg skalv ukontrollert.

Han løftet lett på haken min så jeg ble nødt til å møte blikket hans.

En dyp rynke kom til syne mellom de mørke brynene hans.

Vi sto under et tre og nå drysset det snø ned på skulderen min.

Jeg skulle gjerne slukke den gnisten i øynene hans og den i mitt eget hjerte før det ble for farlig.

Men de store, blå øynene hennes talte sitt tydelige språk.

Så jeg vasket og ryddet rommet mitt fra gulv til tak.

Jeg begynte å henge opp klærne mine.

«Stanley måtte kjøre Angie, kusinen sin hjem.

Et hemmelighetsfullt smil lekte om munnen hennes mens vi skøytet utover isen.

Tilbake i Lauries hus gjorde vi lekser, spiste middag og jeg fikk skrevet ferdig biologioppgaven min om bløtdyr.

Noen ganger ble jeg het bare av å være i nærheten av ham og hvis han tok i meg, gikk det elektriske støt gjennom kroppen min.»

Midt på formiddagen var jeg på vei til skapet vårt for å hente noe jeg hadde glemt. Dale begynte å samle sammen sakene sine. Armen hans strøk borti min og sendte en skjelving gjennom meg, som jeg prøvde å ikke la meg merke med. Det var noe i det mørke brune blikket hans som fikk meg til å sitre - en nøling, en slags forventning. Jeg fant henne endelig etter skoletid ved skapet vårt. Jeg så hvordan dere så på hverandre da du sto ved skapet og hvis ikke det var kjærlighet i det blikket, bør jeg gå og få sjekket synet mitt.» Og hvis han hadde likt meg fremfor henne, ville hun holdt følelsene sine for seg selv. Jeg likte ikke tanken på at en gutt kunne ødelegge konsentrasjonen min på den måten. Denne samtalen mellom Laurie og meg surret rundt i hodet mitt der jeg gikk bortover gangen. Jeg fikk gåsehud av blikket hans. «Jeg er ledig i lunsjpausen, hvis det kan interessere deg,» sa han med et bredt smil som lyste opp ansiktet hans. «Ok, fortell meg nå hva som foregår mellom Laurie og Stan,» sa Kevin og tok en bit av tunfiskbagnetten sin. Da han la hånden sin over min og jeg fikk gåsehud oppover armen, dro jeg hånden min forsiktig til meg. Kevin lot blikket flakke over ansiktet mitt. «Du svarte ikke på spørsmålet mitt,» sa han nøkternt. Øyenbrynene hans gikk til vers idet han reiste seg fra bordet, krøllet sammen servietten og kastet den ned i søppelkassen. Jeg kunne se på øynene hans at han var skuffet. Øynene hennes skinte av fryd og hun var rød i kinnene. «Den genseren er midt i blinken, Laurie, til de vinrøde buksene dine,» sa jeg. «Det vet du,» sa jeg og stemmen min røpet hvor trist jeg egentlig var. De siste dagene hadde følelsene mine kjørt berg-og-dalbane. Den kvelden Laurie var ute med Stan Kolby for første gang alene, gikk jeg på kino med lillesøsteren min. Er det lillesøsteren din, Meg?» Plutselig gjorde hun en grimase idet foten min traff skinnleggen hennes under bordet. Lyskjeglen sveipet over bilen vår idet jeg svingte ut på siden av veien. Jeg var faktisk ganske hjelpeløs i den situasjonen vi befant oss i: alene med lillesøsteren min på en øde, mørk vei og med en røket vifterem. Han kom og plukket oss opp i den varme, lille bilen sin og brakte oss trygt til døren. «Du reddet livet vårt,» erklærte Meg dramatisk, idet hun gikk ut av bilen utenfor huset vårt. Han tok hendene mine i sine og trykket dem. Det kriblet oppover langs armen min. De er de virkelige foreldrene dine, ikke sant?» Hjertet mitt gjorde et hopp. Vi satt tett sammen og sangen hans vibrerte under huden min og fikk meg til å skjelve. Han la hånden sin over inn. «Hva med munnen din?» spurte jeg ømt mens jeg så ham inn i øynene. Han kjørte over på siden av veien, stanset bilen og la hendene på skuldrene mine. I tankene sa jeg navnet hans mens jeg henga meg til kysset hans. Filmen handlet om en kvinne som forelsket seg i legen sin. til slutt legger hun et brev på skrivebordet hans hvor hun har skrevet sort på hvitt hva hun føler, han oppsøker henne og de blir selvfølgelig sammen. Mens den siste kysse-scenen pågikk, trykket Kevin meg i hånden og hvisket inn i øret mitt: Pusten hans kilte meg i øret. Folk ville trodd du var gal hvis de hørte deg si det,» sa jeg og gjemte ansiktet i halsgropen hans. Kevin kom tilbake og stilte seg bak meg med hendene på skuldrene mine mens jeg spilte. «Du er fantastisk, Paula,» hvisket han i øret mitt. Han løftet fingrene mine av tangentene. Alison Berendt fra Edwards High School, slang den silkemyke hestehalen sin over skulderen og sendte Kevin et slengkyss.

«Kunne du tenke deg å være fløyteleærer for meg?» spurte hun med den tynne pikestemmen sin. Da de var ferdige med å spille, rakte Alison Kevin telefonnummeret sitt. Han trykket hånden min. Kevin tok tak i skuldrene mine. Jeg er ikke gamlekjæresten din. Kevin tok hånden min. Vi var fremme ved huset mitt. Jeg sa så lite som mulig til familien og gikk opp på rommet mitt. Han snakket som om jeg skulle ha glemt stemmen hans i løpet av et døgn. «Du gjør narr av meg,» sa jeg, men ordene hans gikk inn på meg. Kunne du bare gitt slipp på den sjalusien din et øyeblikk, ville du skjønt det.» «Angie er kavalieren din i kveld, Paula.» Kjærligheten deres strålte liksom ut varme til alle som befant seg i nærheten. På vei hjem fortalte Angie meg om kjæresten sin, Sam. Lykten like under soveromsvinduet mitt lyste gjennom snøværet som lignet et gjennomsiktig slør. Det snørte seg i magen min bare jeg tenkte på det. Laurie overhørte ironien i stemmen min. Idet jeg traff den solide veggen av muskler som viste seg å være brystkassen hans, ropte jeg høyt. Jeg så opp i de alvorlige, brune øynene hans og snappet etter pusten. «Det har altså ikke skjedd noen forandring i følelsene dine?» Laurie var ute med Stan og alle de andre venninnene mine var også opptatt. Fingrene mine ville liksom ikke samarbeide med tangentene. Fingrene mine fløy over tangentene. Fargene deres var forskjellige, både på hår og øyne. Bethovens sonate raste fortsatt gjennom hodet mitt. Stemmen hans steg og virket nærmest provosert. Jeg følte ingen ting - bare berøringen av leppene hans, ingen tenning. Han la hånden sin over min. Tankene mine var en eneste røre. Håret hans var vått og nysgredd. Smilet hans hadde et snev av bitterhet. Håpet mitt sank. Her fikk lillesøsteren min meg til å føle meg som en tiåring. «Jeg skal spille i kveld, og jeg har bare disse ti fingrene,» hylte jeg til moren min. Kevin sto med armen rundt meg da familien min og Laurie kom bort og klemte meg. De ble alltid så romantiske på pianokonsertene mine. «Det er i orden for Paula,» forsikret jeg ham og stakk armen min innunder hans. «Ekvipasjen venter der borte,» sa han og klemte armen min. Han smilte og dekket munnen min med sin. Hun kysset meg på pannen og smilte det litt skjeve smilet sitt. Mimi er en av favorittpersonene mine. Så jeg samlet dem øyeblikkelig sammen og tok dem med opp på rommet mitt. Mens jeg nippet til teen, så jeg på hendene våre som holdt rundt koppene. Mannen hennes var også japansk, så mor er det også, så klart. Begge foreldrene mine jobber. Foreldrene mine kunne jobbe fordi Mimi hjalp til i huset. Hun passet Janine, og dermed savnet hun ikke mannen sin fullt så mye. Så vi snakket om kunsten min og barnevaktjobbene. Mimi nikket, og jeg gikk opp på rommet mitt. Jeg så meg rundt i det rotete rommet mitt. La meg fortelle om vennene mine. Familien hennes er ganske uvanlig. I tillegg er ørepynten min små, blinkende juletrelys. Kristy er en av bestevenninnene hennes. Hun pleide å kle seg omtrent som Kristy også, men i det siste er klærne hennes blitt litt mer moderne. Fru Schafer valgte Stoneybrook fordi hun vokste opp her, og fordi foreldrene hennes bor her.

Klubben vår har to juniormedlemmer, Jessi Ramsey og Mallory Pike.

Et par minutter senere kom Mimi inn på rommet mitt.

Bestemoren min stod bak meg og studerte bildet.

– Claudia! ropte en febrilsk stemme, og Mallory Pike kom brasende inn på rommet mitt.

– Sett deg, sa jeg og pekte bort på sengen min.

Og hvorfor skulle jeg ta henne med på handletur, i stedet for deg eller Janine eller foreldrene dine?

Ved begynnelsen av hvert møte tar hun på seg en caps, stikker en blyant bak øret og setter seg i klappstolen min.

Jeg er visepresident stort sett på grunn av telefonen min.

Den stakkars kassereren vår har den utakkneilige jobben å samle inn kontingenten hver mandag.

Mallory flyttet seg ned på gulvet sammen med Jessi, mens Mary Anne og Dawn og jeg satte oss på rad og rekke i sengen min.

Det er de faste plassene våre.

– Fordi alt foreldrene hennes ønsker er tid for seg selv.

På lørdagene, i kjelleren vår, for eksempel.

Noen ganger når vennene mine går hjem etter et klubbmøte, føler jeg meg litt nedtrykt.

Plutselig er det stille på rommet mitt igjen.

Men jeg trenger ikke å bekymre meg på de gode dagene hennes.

Det er grunnen til at foreldrene mine ikke holder Mimi unna kjøkkenet.

– Kylling og ris, favorittmaten min.

Mimi begynte å skli sidelengs, og mor og far spratt opp av stolene sine.

– Nei, svarte søsteren min i en overrasket tone.

Noen ganger var øynene hennes åpne, andre ganger lukket.

Far, Janine og jeg fulgte etter i bilen vår.

Jeg satte bamsen på sengen hennes, og mor og jeg gikk stille ut i korridoren.

Mallory overtok bamevaktjobben min.

Etter litt grubling tok mor imot tilbudet mitt.

Og så, idet vennene mine begynte å komme, sa hun:

Kristy ventet utålmodig på rommet mitt, det var jeg sikker på.

– Alle materialene ligger på rommet mitt.

– Jeg heter forresten Claudia og skal være en av lærerne dine.

Dessuten skilte ikke Jamie navnene deres fra hverandre.

– Vet du hvor mammaen min er nå?

Fru Arnold kom for å hente tvillingene, og Haley Braddock, Matts storesøster kom for å hente broren sin.

– Jeg vil lage kålhodedukken vår, opplyste Gabbie.

– Det er yndlingsbøkene mine.

Og det var akkurat det Mary Anne gjorde, på den forsiktige, forståelsesfulle måten sin.

Heldigvis slo hun ikke hodet sitt eller noe slikt.

– Corrie, kan du være medhjelperen min og ta med barna til den andre enden av rommet?

Hun var nok på rommet sitt og jobbet med datamaskinen.

Imens hadde Mary Anne og barna gått hjem til Jamie, der de forklarte foreldrene hans hva som hadde skjedd.

Etterpå gikk de tilbake til nabolaget vårt og fulgte Myriah og Gabbie hjem.

Til slutt ventet Mary Anne utenfor huset deres sammen med resten av barna.

Men barna så ambulansefolkene bære Mimi fra baksiden av huset vårt og inn i ambulansen.

– Kjenner ikke jeg faren Deres? sa hun til en av pleierne.

Jeg klemte hånden hennes litt hardere.

Dette er hva som skjedde da Mimi kom inn på rommet sitt på sykehuset:

Jeg fikset på nattkjolen og trakk dynen opp til haken hennes, mens far ringte på en sykepleier for åttiåttende gang.

Mor satte kaffekruset på Mimis nattbord og så ned på moren sin.

– Jeg skal huske på å gi plantene dine vann, forsikret jeg henne.

– Jeg trenger ikke flytte dem ut av rommet ditt.

Det var reprise på "Lykkehjulet", som er yndlingsprogrammet hennes, men jeg skiftet kanal likevel.

Stemmene og lydene kom fra soverommet til foreldrene mine.

En strømpbukse og vesken hennes lå på sengen, som ikke var oppredd.

Jeg tror hjertet mitt hoppet over to slag.
Da det begynte å slå igjen, var magen min kald som is.
– Hun var ikke fin, vennen min.
Vet du hva de siste ordene hennes var?
Janine så på klokken sin.
Stacey hadde ikke stått Mimi spesielt nær, men hun hadde kjent henne og likt henne, og dessuten var Stacey bestevenninnen min.
Straks hun hørte stemmen min på den tiden av døgnet skjønnte hun at noe var galt.
Det er sikkert greit for foreldrene mine.
Vi holder oss på rommet mitt.
I hvert fall kom slektingene våre (med mat).
Men klokken halv seks dro foreldrene mine for å snakke med presten.
Alle de andre forsvant også, og vennene mine dukket opp.
Mary Anne inviterte klubbmedlemmene på pizzamiddag, siden faren hennes og Dawns mor skulle ut sammen.
Dessuten tenkte Mary Anne at jeg kanskje kunne trenge en pizzakveld sammen med bestevennene mine kvelden før Mimis begravelse.
– Mener du at Mimi døpte søsteren til moren din Peaches? hylte Mallory.
– Si meg, vennen min.
– Det er favoritthistorien min.
Hent de andre kyllingene, gutten min.
– Så kan du leke på rommet ditt.
Dessuten har moren hennes alltid likt Stoneybrook bedre enn det faren gjør.
Familien min våknet og var blitt høytidelige.
Så var det familiene Newton og Perkins, de nærmeste naboene våre, familien Goldman, og alle slektingene våre, så klart.
Rundt på alle kanter gråt slektingene mine.
I sakristiet stilte familien min seg opp i en rad og hilste på de andre sørgende.
Da Mary Anne og jeg kom fram til skolen, skiltes vi, fordi hun måtte snakke med engelsklæreren sin, så jeg gikk til skapet mitt alene.
– De stirrer i gulvet, i veggen, på bøkene sine.
Det blir nesten som om en av foreldrene dine hadde dødd.
Det høres sikkert rart ut, men det holdt tankene mine borte fra Mimi.
– Stikke hull på ballongen din.
Nå stakk Jamie frydefullt hull på ballongen sin.
– Jeg tenkte på dukken min.
Hun satt rakrygget i klappstolen min.
– Jeg foreslår at jeg finner Twistposen min, sa jeg, og alle miste.
Gjett hva yndlingsordet hennes er.
– Si meg, Mary Anne, sa Mallory plutselig, - hva skjer egentlig mellom faren din og Dawns mor?
– Foreldrene våre passer perfekt sammen.
– I hvert fall pleier vi å løse barnevaktproblemer våre.
Og vil foreldrene mine gå med på det?
Telefonen min er både en velsignelse og en forbannelse.
Så var møtet slutt, og vennene mine gikk fra klubbens hovedkvarter med alvorlige ansikter.
Karakterene mine ble stadig dårligere.
Karakterene mine har aldri vært spesielt gode, men de er ganske jevne.
En stund hadde jeg forsøkt å stenge henne ute fra tankene mine.
Hvorfor lot de karakterene mine bli dårligere bare fordi Mimi hadde dødd?
I det minste snakket Dorrie og Ashley og de andre klassekameratene mine med meg igjen.
Men jeg fant noen kondolansekort fra klassekamerater i skapet mitt på skolen og i postkassen hjemme.
Men hvis Dorries mor døde, ville jeg sendt et kort med navnet mitt på.
Barna og dukkene deres holdt meg oppe.
Jeg så på at Gabbie pyntet og pyntet på dukken sin.
– Jeg har mistet broren min, og jeg kan ikke finne ham.
– Telefonen din ringte, så jeg tok den.
Janine satte seg sammen med Corrie og Mary Anne, og jeg skyndte meg opp på rommet mitt.
Armbåndet mitt blir ikke ferdig hos gullsmeden før om en halvtime, og på vaskeriet er de

også forsinket.

Så jeg lurte på om du kunne passe Corrie enda en time, vennen min.

Etterpå kan jeg vise deg alle kunstsakene på rommet mitt.

Hun er vanligvis opptatt med datamaskinen sin.

Vi laget smørbrød og milkshake, og foreldrene mine hadde vett nok til å la oss være alene.

Da kjøkkenet var ryddig, satte jeg kurs for rommet mitt for å gjøre mer lekser.

Mimi hadde det på seg på avslutningen min på ungdomsskolen.

De ville passet kjempefint til den hvite genseren min.

Jeg ga ikke søsteren min en sjanse til å svare.

– Mimi har nettopp dødd, og her sitter du og roter i sakene hennes.

Stemmen min ble høyere og høyere, men jeg kunne ikke hjelpe det.

Foreldrene mine trodde meg ikke, så klart.

Idet vi satte oss, så jeg Janine stappe noe ned i lommen på skjørtet sitt.

Moren din og jeg hørte deg si at du hater Mimi...

Jeg snakket så lavt at familien min måtte bøye seg fram for å høre meg.

Og til slutt bare stoppet hjertet hennes.

Det er jobben deres.

De andre lyttet til utbruddet mitt, og jeg følte meg bedre da det var over.

Jeg tenkte på kvelden før begravelsen da jeg satt ved Mary Annes kjøkkenbord sammen med vennene mine.

– Det er en tapebit på undersiden med initialene mine på.

Jeg holdt det hemmelig både for familien min og vennene mine.

– Claudia? sa Mary Anne og brøt inn i tankene mine.

Om morgenen hadde Corrie, morgenfuglen vår, Mary Anne og jeg fylt små pappkrus med lim, ett til hvert barn.

Den store limflasken stod uheldigvis på rommet mitt, så jeg måtte opp to lange trapper.

Hvis du skulle tegne en kjøretur, kunne du ta med både gaten du bor i, byen din, landskapet rundt og en bondegård.

Mannen min venter i bilen.

Corrie viste til og med foreldrene den nylagde collagen sin.

Mimi hadde alltid satt pris på kunsten min.

Jeg bestemte meg for å vise den til vennene mine først, og deretter til familien.

Hvis vennene mine ikke likte den, eller syntes den var teit, ville de si klart fra om det.

Da kunne jeg forandre den, eller lage en ny, før jeg viste den til familien min.

På neste møte i Barnevaktklubben, da vi var samlet på rommet mitt, sa Kristy:

Jeg satte den på sengen, og vennene mine samlet seg rundt.

Jeg bestemte meg for å vise den til foreldrene mine og Janine.

Selv om vennene mine hadde vært begeistret for collagen, fikk jeg sommerfugler i magen.

– Hva er det for noe, vennen min? spurte mor.

Jeg løp opp på rommet mitt, tok collagen ut av skapet og bar den ned.

Så stod jeg foran familien min med forsiden av collagen presset mot brystet.

Vi plasserte den rett over (det tomme) skapet hennes.

– Gå opp på rommet ditt og jobb med et maleri eller noe.

Corrie rakte meg noe som hun hadde gjemt bak på ryggen sin.

Hva vil vertinnen min si?

– Det er ille at vi ennå ikke vet hvorfor denne personen brøt seg inn i leiligheten din, sa Frank langsomt mens blikket hans gled over rommet.

– Stereoen min er fremdeles her, og det er TVen min og båndopptageren.

Plutselig begynte Garths hender å skjelve og ansiktet hans ble hvitt.

Han stirret rett frem, og ansiktet hans var fremdeles utrolig blekt.

– Er du OK? spurte Frank og la hånden på armen hans.

Først bryter noen seg inn i min leilighet, og nå har noen vanvittige personer kidnappet søsteren min.

Hvis noe er galt med søsteren min, må jeg vite hva det er nå.

Et blick på ansiktet hans fortalte Frank at noe var forferdelig galt.

– Jeg ser dere fikk pizzaene deres, sa han.

Det var to senger, og Frank og Joe kastet bag'ene sine på den ene.

– Vi har bare en halv time før kidnapperen vår dukker opp.

På navnelappen hennes sto det Jervis.

Gardner så opp og ned på Frank og Joe som om han ikke likte innstillingen deres.

Frank sparket til en sten ved siden av foten sin.
Det er forferdelig med søsteren din, Garth.
Angela kastet det mørke håret sitt bakover og smilte.
Angela holdt opp blokken sin og ventet på bestillingen.
Da hun hadde notert den, bragte hun sheriffen hans kaffe og juice til Frank, Joe og Garth.
Angela kom med bestillingen deres.
Det sandfargete håret hans var lurvet og klærne hans var søkkvåte.
Jeg fant bilen hennes.
Dermed begynte sheriffen å gå tilbake langs elvebredden og oppover mot patruljebilen sin.
Han strøk hånden gjennom det ruskete håret sitt og tenkte seg om et øyeblikk.
Han gikk fort fra dem og inn i bilen sin og etterlot Garth og Hardy-guttene alene.
Joe leverte det til vennen deres.
– La meg bare avslutte letingen i skrivebordet hennes, sa Joe.
Hvis ikke kidnapperen vår sender ut et nytt notat, er det ikke mer vi kan gjøre.
Angela tok etter lommestørkleet sitt, pusset nesen og fortsatte:
Joe lot hendene gli gjennom håret sitt.
Ansiktet hennes var rødt av sinne.
– Så hva er det dere vil vite? spurte Angela og tok en slurk av isteen sin.
Servitrisen kom til bordet med bestillingen deres.
Angela ristet på hodet og tok en bit av sandwichen sin.
– Ja, det får en si, sa Angela og stemmen hennes steg av opprør.
Stemmen hans var nesten bedrøvet.
De fire spiste fort lunsjen sin siden Angela skulle være på jobb igjen klokken tre.
Frank tømte resten av brusen sin og sa:
– Jeg har hørt søsteren min nevne ham.
Det betyr at det inntil da er trygt for oss å undersøke bostedet hans.
– Og kartet Liz tapet på undersiden av skrivebordet sitt, minnet Garth Frank på.
– Visste dere at hun er forsvunnet? spurte han og øynene hans smalnet.
Han grep dokumentmappen sin og forsvant gjennom anleggets ytterdører og lot dem smelle igjen etter seg.
Hun mener at regjeringen også skulle gi erstatning til menneskene som mistet jobbene sine på Yankee Stalwart.
Jackie nikket og så ned på beltet sitt, hvor en personsøker blunket stille.
Så tok hun opp noen papirer fra pulten sin.
– Her er inngangen vår, ropte han til Joe.
Joe holdt håndflatene sine opp og ga Franks fot et løft.
– Han arkiverer til og med kjærlighetsbrevene sine.
Ansiktet hans var rødt og treningstøyet hans var søkkvått av svette.
– Nei, det er OK, sa Mauer og tok en slurk fra kaffekoppen sin.
Han fikk frysninger da han ble klar over hva broren hans antydte.
Hvorfor forsvant søsteren din?
Jeg sammenkaller mennene mine der borte, sa Radford til Hardy-guttene og Garth.
Han tok frem blokken sin og begynte å skrive febrilsk.
Han studerte tunnelene mens Frank og Garth kikket over skulderen hans.
Akkurat da knaket en av bjelkene over hodene deres illevarslende.
– Ta hånden min! ropte Frank desperat og grep etter broren gjennom regnet av sorte kullbiter.
– Vi skal få ut broren din.
Han lot lykten sin lyse nedover, og der kunne han se broren gjennom den sotfylte luften.
En stygg kul hadde dannet seg i pannen hans.
Joe smilte svakt, ansiktet hans var svart av sot.
Joe rørte ved kulen i pannen sin.
Mauer ga visittkortet sitt til Frank.
David sank tilbake i stolen sin og sendte Hardy-guttene og Garth et mistenksomt blikk.
Øynene hans var smale.
Garth hoppet opp fra stolen sin som velte.
– Det er demokrati, unge mann, sa ordføreren og så på Garth med de kalde, grønne øynene sine.
Ansiktet hans var rødt og hendene hans knyttet.
Jackie George samlet sammen papirene sine.

Jackies øyne ble smale, og hun holdt papirene sine fast under armen.

- Hodet mitt svømmer, forsøker å rydde opp i alt.
- Slapp av, sa Frank idet Garth tok frem nøkkelen sin og låste opp døren.

Ideen min var ikke så brilliant, sa Joe.

- Fyren som brøt seg inn i leiligheten min hadde en hund, minnet Garth ham på.

Jeg vil la mennene mine få litt hvile og la dem starte tidlig i morgen på de andre.

Joe trakk frem kartet fra baklommen sin.

- OK, sa Joe og slo på lommelykten sin.

Under føttene deres forsvant de smalsporete skinnegangene.

- Ikke si det engang, sa Frank og finkjemmet vognen med lommelykten sin.

Han grep etter pennekniven sin og begynte langsomt å bearbeide sprekken ved taket.

- Jeg er syk av beskyldningene deres.

Hendene mine var bundet!

Frank lyste med lykten sin inn i tomrommet.

Så snart vi får folk til å tro på historien vår, drar vi tilbake hit.

Han la hendene ned på hodet sitt og utbrøt:

Selv i det dårlige lyset kunne Joe se at de blå øynene hennes glitret.

- Det var den kidnapperen deres lette etter, sa hun bittert.

De blå øynene hennes lyste opp.

- Brill hadde Ed Radford som spiste av hånden hans.

Jeg tror at de ansatte var redde for å miste jobbene sine.

- Han har flaks! sa Frank og slo broren sin i ryggen.

Liz forsøkte å bryte med Radford, men mannen var for sterk, og snart hadde han låst hendene hennes bak ryggen hennes.

Hva var planen deres?

Joe håpet de ville snakke så han kanskje kunne få en idé om planen deres.

Frank så forbauset på broren sin.

Nå var hele kroppen hans anspent mens toget økte farten og nærmet seg Brill og Radford.

Dermed trakk Garth søsteren sin nærmere og ga henne en klem.

Skal han eskortere deg til festen på motorsykkelen sin, kanskje?» spurte Teresa hånlig og rynket på nesene.

«Hvilken farge er det på kjolen din?» spurte Heather fra avlukket ved siden av.

«Vet Ashley at du tar med deg Merivales helt til festen hennes?» spurte Heather.

Danielle så for seg hvordan vennene hennes ville reagere når hun gjorde entré med Don, og smilte tilfreds.

Etter hva jeg forstår har til og med foreldrene hennes lyst til å hilse på ham.»

«Det har ingenting med hell å gjøre, vennen min.

Bak disken på Tio's Tacos stod Lori Randall og vinket til kusinen sin.

Hun pleide ofte å tilbringe pausene sine sammen med kjæresten Nick Hobart.

Det var faren hans som eide Hobart Electronics.

Og hun kunne jo ikke kaste bort pausen sin på å sture bare fordi vennene hennes var opptatt med andre ting!

En minikjole i vinduet til Facades fanget oppmerksomheten hennes.

Der kunne hun sitte og hvile de trette føttene sine en stund.

Dette var yndlingsstedet hennes.

Den gamle damen hadde mistet alpeluen sin, og det grå håret hennes var bustete.

«Du glemte lua di!»

«Kom igjen,» sa han til kameratene sine.

De grønne øynene hennes lynte av raseri.

Men til slutt grep de slanke, velmanikerte fingrene hennes om to av CD 'ene.

Så hva blir det til - har du tenkt å selge meg denne, eller blir jeg nødt til å klage til sjefen din?»

Og innen Stardust Dreams var ferdigspilt, ville Don stirre inn i de smaragdgrønne øynene hennes og være hjelpeløst forelsket i henne!

De forsvant samme vei som de kom, og den rå latteren deres fikk det til å gå kaldt nedover ryggen på Lori.

I grunnen var det like greit at foreldrene hennes ikke var hjemme i kveld.

Hvis foreldrene hennes var misfornøyde, var det deres problem.

Det røde håret hennes var praktfullt;

Hun kastet et blikk på det diamantbesatte armbåndsuret sitt.

For å få tiden til å gå gikk hun opp på rommet sitt igjen for å legge siste hånd på sminken.

Don smilte skjevt til henne, men smilet nådde aldri øynene hans.

Men hun ombestemte seg da hun så det fortvilte uttrykket i de mørke, glitrende øynene hans.

Hun så ned på neglene sine.

«Broren min skal reise fra Merivale for å begynne på skole, så han kan ikke være skytsengelen min lenger.»

Foreldrene hans!

Og de har alltid gjort sitt beste for å forsure livet mitt.»

«Hva med broren din?» spurte hun.

Den lange, muskuløse kroppen hans virket så sterk og kraftig.

Hvis foreldrene hans ville at han skulle flytte hjem igjen så de kunne herse med ham, så måtte han rette seg etter det.

Det intense uttrykket i de mørke, sjelfulle øynene hans tok pusten fra Danielle.

Den blendende forestillingen hennes fikk Don til å trekke på smilebåndet.

«Jeg fikk sjokk da broren min kom innom bilverkstedet og fortalte nyheten i dag.

Han viste fram hendene sine.

Hun viftet vekk unnskyldningen hans med en velpleid hånd.

«Kvelden er ikke over ennå,» sa Danielle hemmelighetsfullt, og smilte Greta Garbo-smilet sitt.

Og kanskje hun og Don kom til å gjøre et uforglemmelig inntrykk på vennene hennes likevel? Nå flyttet han den ørlite grann, så den så vidt kom borti skulderen hennes.

Berøringen hans fikk Danielle til å glemme hele filmen.

Han strøk håret vekk fra ansiktet hennes og la hånden på den bare skulderen hennes.

Ville Dons konflikt med foreldrene gå utover forholdet deres?

Danielle snudde seg over på siden og bokset til hodeputen sin.

Tilbake, to, tre, spark!» ropte Ann Larson oppmuntrende mens hun ledet elevene sine gjennom nok en aerobics-time.

De to bestevenninnene hennes fikk alltid med seg alt som skjedde, og denne gangen var intet unntak.

Selv om Lori var en søt jente, sluttet Danielle aldri å være flau over kusinen sin.

Glemte gresskaret ditt å forvandle seg til en vogn?»

Mens hun tenkte, kunne Heather og Teresa sitte i badstuen og gruble til de fikk rynker i de pene pannene sine!

Snart ville ikke Don ha problemer med foreldrene sine lenger, det skulle hun sørge for.

Det nye antrekket hennes var ferdig.

Soverommet hennes lå badet i sollys, og fra kjøkkenet strømmet den deilige duften av nybakte skillingsboller.

Miniskjørtet framhevet de slanke, velformede leggene hennes, og fargen matchet de blå øynene hennes perfekt.

«God morgen, Lori,» sa faren hennes, som akkurat var på vei ut av kjøkkenet.

Lori nikket mens hun svelget en bit av skillingsbollen sin.

De blå øynene hennes skinte av pågangsmot.

Hvordan kunne noen frivillig forlate familien sin for å slå seg til på en hard benk i et kjøpesenter?

Hun rotet igjennom skuffene til hun fant adresseboken sin.

«Donald, faren din liker ikke at du legger beslag på telefonen hele tiden!»

«Moren min,» mumlet han inn i telefonrøret.

Ordene hans såret Danielle.

Hun kjørte forbi huset hans og videre til parallellgaten, hvor hun parkerte bilen like ved fortauskanten.

Det svarte håret hans var litt bustete.

«Bilen min brøt sammen ikke så langt herfra, og så tenkte jeg at siden du bodde like i nærheten, så -»

«Det er greit, Rødtopp,» sa Don smilende, og avbrøt den tvilsomme forklaringen hennes.

«Hei,» sa Danielle muntert, og sendte ham et av megawattsmilene sine.

«Dette er faren min,» sa Don.

Hvordan skulle Danielle kunne innynde seg hos ham når hun ikke engang greide å fange oppmerksomheten hans?

Danielle tok en slurk av brusen sin og sukket.
Planen hennes hadde vist seg å være fullstendig mislykket.
Danielle kikket ned på hendene sine.
Innen Danielle hadde tømt brusglasset hadde hun forkastet planen sin.
«Selv om du skal fikse bilen hennes, betyr ikke det at du får være ute resten av kvelden.
Han fordelte tiden sin mellom skolegang og en deltidsjobb på et bilverksted.
Øynene hans var mørke og utgrunnelige.
«Ikke bry deg om foreldrene mine.
Han tok hånden hennes og klemte den oppmuntrende like før de nådde bilen.
Jeg syntes du sa at bilen din hadde brutt sammen?»
«Det må være grusomt å bo sammen med foreldrene dine.»
Faren min har vært arbeidsledig i et halvt år nå.
Moren min pleide å la ham være i fred.
Han børstet en kobberfarget hårlokk vekk fra ansiktet hennes og strøk henne varsomt over kinnet.
Hun strevde med å bevare fatningen idet han løftet haken hennes og trakk henne inntil seg.
«Du, Rødtopp,» hvisket Don i øret hennes.
Bilen din tåler ikke stort mer av dette.»
Lori satt i sengen sin med beina i kors og tvinnet telefonledningen rundt fingrene mens hun snakket.
Du kan gi henne telefonnummeret vårt hvis du vil.»
Hver gang hun tenkte på den hjemløse kvinnen, flammet pågangsmotet hennes opp igjen, som en rasende ild.
Men den hånlige latteren deres lot til å klinge over hele skolekafeteriaen.
De to venninnene hennes så mistenksomt på hverandre.
«Duften av dem fyller rommet mitt.»
Romantiske bilder strømmet ut av munnen hennes før hun fikk lagt bånd på seg.
Teresa børstet bort en smule fra silkeblusen sin.
«Får du lov av foreldrene dine å reise dit alene?»
«Foreldrene mine er bortreist i helgen.
«Jeg liker å spise sykkelens min.»
Den fantastiske løggen hennes kunne bli virkelighet hvis hun og Don faktisk dro på den konserten i Philadelphia!
«Jeg tar dem,» avbrøt Danielle, og rakte ham kredittkortet sitt.
Hjertet hennes dunket mens han tastet inn opplysningene på en datamaskin.
«Vi har ikke mye tid på oss,» sa Lori Randall til vennene sine.
Patsy trykket inn knappen på walkie-talkien sin for å sjekke om den virket.
Lori hadde omsider greid å overtale den elleve år gamle broren til å låne henne walkie-talkie-settet sitt.
«Takk for at dere ville hjelpe meg,» sa Lori til bestevenninnene sine.
Da Lori hadde ringt venninnene sine kvelden før, hadde hun fortalt dem alt hun visste om Nora Pringle.
Lori smilte til venninnene sine.
«Tennene mine løper i vann!»
Lori sukket og slo av walkie-talkien sin.
«Vi kan gjøre et nytt forsøk denne helgen,» sa Patsy mens hun rettet på uniformen sin.
D. B. Durant's solgte yndlingsparfymen hennes for 100 dollar flasken.
En gjeng gutter kledd i svarte lærjakker og slitte dongeribukser fanget oppmerksomheten hennes.
«Er straks tilbake,» sa han til vennene sine før han gikk bort til henne.
De mørke blikket hans fikk henne til å føle seg som en sjenert trettåring.
Don lyttet ettertenksomt uten å si noe mens han tok en slurk av brusen sin.
«Jeg trødde du ville bli glad for å se kjæresten din.
Vinden hadde gjort det gyldenbrune håret hans litt bustete.
Nick lente seg over disken og grep hånden hennes.
Det alvorlige uttrykket i de sjøgrønne øynene hans understreket det han sa.
Smilet hans ga Lori gåsehud.
«Har du funnet igjen den gamle damen din?» spurte Isabel og så opp fra komfyren.
Hun fant henne sittende på en benk, bøyd over notisblokken sin.
Nora rasket sammen sakene sine og skyndte seg av gårde.

Lyden av motorsykkelen hans avbrøt tankene hennes.
Hunden din spiste opp hjemmeleksene dine.
Eller kanskje noen kidnappet motorsykkelen din og du måtte betale løsepenger for å få den igjen?»
«Jeg vet at du må ha en fantastisk god unnskyldning for å ha ødelagt Philadelphia-turen vår!»
Foreldrene mine er ikke hjemme.»
Hodet hennes var fullt av nye, spennende muligheter.
Hun ga kameraet tilbake til Don og ga ham et av de berømte smilene sine.
Hjertet hennes svulmet av stolthet og begeistring.
Håpet i de mørke øynene hans forsvant da han la filmen tilbake i beholderen igjen.
Det glitret i de grønne øynene hennes.
Hun ble varm om hjertet da hun så det ivrige, håpefulle ansiktsuttrykket hans.
Så snart hun hadde hjulpet Don i gang med filmkarrieren hans, aktet hun å bruke den dødelige kombinasjonen på romantikk med stor R!
Varmen fra handflatene hans brente tvers igjennom den tykke kasjmiringseren hun hadde på seg.
De grønne øynene hennes fikk noe drømmende over seg.
Fansen deres pleide slett ikke å oppføre seg som ville dyr.
At hun aldri kunne lære å passe munnen sin!
Hun kikket stjålent på venninnene sine, men de lot ikke til å ha lagt merke til tabben hennes.
Venninnene hennes visste mer om det enn hun selv gjorde, og hun skulle liksom ha vært der!
Hun sukket tilfreds, åpnet øynene og skjøv tallerkenen sin vekk.
Men historien hennes hadde ikke gjort venninnene grønne av misunnelse.
Er du flau fordi drømmeprinsen din ikke dukket opp?»
Danielle stirret indignert på venninnene sine.
Venninnene hennes ville aldri forstå hvorfor hun hadde latt være å gå på konserten.
Teresa snurpet munnen sammen, og Heathers kalde, vurderende blick røpet at smilet hennes ikke var ekte.
Både Teresa og Heather fikk ubegrenset med lomme penger av de styrtrike foreldrene sine.
Og tusen takk for de vennlige rådene deres!
Jo mer Lori tenkte på ideen sin, jo mer optimistisk følte hun seg.
«Foreldrene mine har kranglet igjen.
De har mistet kontrollen over livene sine, og så legger de skylden på meg.
«Akkurat som gutten i filmen din,» påpekte Danielle.
Hendene hans grep om rattet på Danielles BMW, som om han levde ut drømmen.
Jeg skal sende ham en kopi av filmen min i morgen.»
«Hvis filmen min blir en hit, skal du få ti prosent av inntektene,» fleipet han.
Men jeg vil ha hundre prosent av hjertet ditt!
De mørke øynene hans betraktet henne en stund før han sa:
Øynene hennes var fulle av tårer.
Don tok hånden hennes i sin og ga den et varsomt trykk.
Stemmen hennes var hes og ustø.
Hun hadde planlagt å gråte en skvett for syns skyld, men nå var tårene hennes ekte.
Danielle hatet å diskutere følelsene sine.
Hun ville at livet hennes skulle være perfekt, og å innrømme at hun var såret var det samme som å innrømme at hun var mislykket.
Don løftet hånden hennes til leppene sine og kysset den.
Det alvorlige ansiktsuttrykket hans viste at han hadde ment hvert ord han hadde sagt.
Hånden hans strøk henne varsomt over kinnet, før den gled ned og stanset under haken hennes.
«Det er ikke noe jeg heller vil enn å gjøre deg glad,» mumlet han, mens hånden hans kjærtegnede halsen hennes.
Stemmen hans var lav og hes.
Vinden pisket ham i ansiktet og nappet i ermene på dongeriskjorten hans.
Foreldrene hans gikk ham på nervene, og filmminspillingen stjal mye av fritiden hans.
Hjernen hans var full av kaotiske tanker, men mest av alt tenkte han på henne.
Hun kunne være litt selvoptatt noen ganger, men det var forståelig, bakgrunnen hennes tatt i betraktning.

Før pleide hun å kritisere klærne hans.
Hun rev til seg konfektesken og løp opp på rommet sitt.
«Bilen din ble sett på Utsiktsplassen i går kveld,» bemerket Ashley Shepard.
«Er det sant at kjæresten din spanderer middag på deg i kveld?
Jenta trakk på skuldrene og gikk tilbake til venninnene sine.
For en gangs skyld hadde ikke kusinen hennes på seg den gyselige uniformen.
«Jeg står her og venter på drømmeprinsen min,» forklarte Danielle.
Akkurat nå ga hun blaffen i hva vennene hennes ville ha sagt.
«Oi - der kommer Nick,» sa Lori da hun fikk øye på kjæresten sin borte ved heisen.
Lori løftet opp den siste pappesken og lukket bagasjerommet på den røde Spitfiren sin.
Mens de gikk mot inngangen lurte Lori på om planen hennes ville lykkes.
Nick la armen om skuldrene hennes.
Hvorfor hadde ikke planen hennes virket?
Øynene deres møttes, og Lori kjente at hjertet hennes begynte å slå raskere.
Det var foreldrene hennes som kranglet igjen.
«Jeg orker ikke mer, Michael!» ropte moren hennes.
«Det er her jeg har hele firmaet mitt!
Kontaktene mine, medarbeiderne mine...»
Men det legendariske kjærlighetslivet hennes hadde sin pris.
Hun hadde aldri tid til vennene sine lenger.
«Kjæresten din,» mumlet hun.
Han klappet motorsykkelen sin.
Jeg er så nær ham at jeg kan føle hjerteslagene hans.
Men nå begynte hun å forstå den sterke frihetstrangen hans.
Don fortalte siste nytt om foreldrene sine - dårlig nytt, som vanlig.
«En vakker dag kommer de til å vise en av filmene mine på TV.
De mørke øynene hans møtte hennes.
Du må bare leve ditt eget liv og gi blaffen i foreldrene dine.»
Så smilte han og tok hånden hennes i sin før han sa:
Alle i Merivale tror at livet ditt er fullkomment.»
Han ga hånden hennes et trykk.
Jeg merket at moren din var misfornøyd med noe alt første gang jeg møtte henne.»
«Hun kjeder vettet av seg i Merivale, men faren min har ikke lyst til å flytte.
Stemmen hennes var tykk av gråt, men hun fortsatte å snakke.
Jeg har aldri fortalt noen om foreldrene mine før.
De alvorlige øynene hans fortalte henne at det var sant.
Svaret sto å lese i de mørke, sjelfulle øynene hans.
Hjertet hennes hamret da hun skjønnte at han kom til å kysse henne.
Hvorfor kjørte de tilbake til alle problemene sine?
Lori så ned på genseren sin og smilte fornøyd.
«Denne genseren har jeg arvet av moren min, og broderiet har jeg laget selv.»
De mørke øynene hennes tok mål av Lori.
Se her, du skal få telefonnummeret mitt, i tilfelle du ombestemmer deg.»
Dette er nesten ikke til å tro! tenkte Lori mens hun ventet på at jenta skulle bli ferdig med å rable ned telefonnummeret sitt.
Alle de tre jentene hadde beundret klærne hennes og spurt hvor hun hadde kjøpt dem.
Hun samlet sammen posene sine i full fart og styrtet av gårde.
Etter å ha tørket av de klamme hendene sine på dongeribuksen rev han opp konvolutten.
Hjertet hans hamret da han brettet ut det tykke søknadsskjemaet.
Lyden av tunge fottrinn på vei ned kjellertrappen brøt inn i tankegangen hans.
Foreldrene hans ville aldri forstå framtidsplanene hans eller de hemmelige drømmene hans.
ren din og jeg har måttet spinke og spare etter at jeg mistet jobben min.
Han skjønnte at faren ikke ville gi seg før han hadde fått tilfredsstilt nysgjerrigheten sin.
Økonomisk sikkerhet, gutten min, det er tingen.
Kameraet veltet ned fra stativet sitt og smalt i gulvet med et øredøvende brak.
«Jeg - jeg er lei for det, gutten min.
Don stirret vantro på faren sin.
Nora så brydd på Lori og viftet vekk unnskyldningene hennes.
Uten å se opp dro Lori kjensel på stemmen til onkelen sin, mannen bak Merivale Mali.

Mike Sharp rakte Nora en kopp kaffe, og satte seg i den digre skinnstolen bak skrivebordet sitt.

Hun har alltid vært en ivrig tilhenger av prosjektet mitt, og til dags dato er det hun som sitter med flest aksjer i foretagendet.»

De mørke øynene hennes glødet av entusiasme mens hun snakket videre om markedsføring og finansiering.

«Aksjeselskapet vårt får prosenter av salget.

Miss Pringle fingret med foret i den lilla alpeluen sin.

«Denne forkledningen gjør arbeidet mitt enklere.

«Dessuten hadde jeg tenkt å snakke med deg - selv før den lille kollisjonen vår.»

«Jeg er nødt til å spørre foreldrene mine først.»

Mike Sharp smilte oppmuntrende til niesen sin og hvisket:

Foreldrene hans hadde garantert lagt seg for lenge siden.

«At jeg ikke har tenkt på å kaste stein på vinduet ditt før!»

De mørke øynene hans var alvorlige og bekymrete.

Hjertet hamret i brystet hennes.

Jeg skal sende ham den nye adressen min når jeg kommer til Los Angeles.

«Det er foreldrene mine.

Faren min og jeg hadde et sammenstøt.

«Faren din er en dust, Don.

Hun lente seg forover og rørte ved jakkeermet hans.

Han tok et skritt fram, og la hendene varsomt på skuldrene hennes.

De skjelvende hendene hennes grep tak om ermet hans.

«Men hva med skolen?» spurte hun da hun endelig fikk kontroll over stemmen sin igjen.

Don lot hendene gli nedover armene hennes.

Hun hadde håpet at den kjærligheten de følte for hverandre skulle løse alle problemene deres som ved et trylleslag.

Jeg vet at foreldrene dine har sine problemer, men innerst inne er de glade i deg likevel.

«Lov meg en ting,» hvisket Don, og klemte hendene hennes.

Han kysset henne lett på munnen før han snudde seg og satte seg i bilen sin.

I løpet av mindre enn en time var hjertet hennes gått i tusen biter.

Hun krøp sammen i sengen sin og lurte på hvordan hun skulle greie seg uten Don.

Tennene klapret i munnen hennes.

James gikk foran bort til døren og viste søsteren veien til det knøttlille rommet hennes.

Så gikk han tilbake til rommet han delte med brødrene sine.

De myke neseborene hans vibrerte av lengsel.

En skjelving gikk gjennom kroppen hans.

Han visste nøyaktig hvor hun var forsvunnet mellom trærne - foran ham var snerten av halen hennes - likevel var det som om hun prøvde å unnsnippe ham.

En gang flakset en gråbrun fugl rett foran nesen hans.

Hun skulle nå ta maken sin med seg til toppen av de høyeste fjellene.

Der i mørket, med luften i stadig bevegelse på grunn av vinden som krøp inn gjennom taktekket, invaderte vrinskene drømmene hennes.

Vinden hadde løyet noe, og snart ville den østlige horisonten deres også skinne i gull og speile seg i Snowy River.

James så inn i de sorgfulle øynene hennes, fortsatt med armene rundt henne, så kikket han seg rundt.

Kanskje mumlet den ene «her er merket etter en hov», kanskje sa den andre «dette er sporet etter Buzz», for tankene virret rundt i hodene deres.

For eksempel den som faren deres, Matthew, hadde fortalt.

Verken James eller Mary Anne tenkte over at støvlene deres var sølete og våte.

Moren helte te i to store kopper og satte dem på plassene deres ved langbordet.

Hun rørte lett ved skuldrene deres idet de lamslåtte gikk og satte seg.

Samtidig sørget han over tapet av den siste folen sin etter gamle Regret.

Buzz er glad i henne, han kjenner stemmen hennes.

Og snart kommer Ruben og Nancy over fra hytta si også.

Vill og fri steg sangen deres til værs.

Faren hans red i sikksakk i samme retning.

Buzz hadde ikke engang savnet kornblandingen sin.

Hun leide ponnien sin og løftet sjelden blikket fra bakken.

Hun pekte foran forbena til ponnien sin.

– Du skulle vite det, gutten min.

De lange snøskavlene trakk øynene deres til seg, liksom kalte på dem.

De unge hestene avkjølte bena sine i elva og drakk det iskålde vannet.

Mary Anne hadde steget av ponnien sin igjen for å lete etter spor.

Buzz er sikkert alene med hoppen sin.

– Vi må finne dem nå før regnet visker ut sporene! ropte James, og stemmen hans ble båret av sted med vinden.

Da eksploderte et tordenskrall i ørene hennes, og ponnien skvatt og steilet.

Hjertet hennes hamret av redsel.

Hun vendte hodet i den retningen mulen og ørene hans pekte i.

Yarrawa stivnet, hver nerve var spent, det strammet til i skinnet hennes.

Han dukket idet hestens tenner ville klappe sammen om ryggkammen hans, steilet og sparket til det avlange hodet.

Det våte, brune håret hennes pisket opp og ned bak henne.

Mary Anne gled ned fra ponnien sin.

Moren og faren galopperte bort til dem med hestene deres.

Etterpå lurte han på om det bare hadde vært regndråper han hadde kjent på kinnet hennes.

De uskodde hovene deres hørtes knapt i gresset og på den våte, bare bakken.

Og noe fjærvinget, som vingen til en ugle, rørte ved rytterne deres.

I det ene øyeblikket så Mary Anne at de var der, i det neste fantes ikke den lave prustingene deres, de stille bevegelsene.

Og det gjorde heller ikke de frie sjelene deres.

Dunsten av dampende våte hester omsluttet Matthew og de tre sønnene hans.

Under hovene deres var det mykt gress, og lynet viste dem landskapet som lå foran dem: et dalsøkk nedenfor den opplyste fjellkammen.

Enda et lyn flimret gjennom manen hennes.

Hun så ham rulle seg i snøen, og hun så det blinke i sølvskoene hans.

Vinden oppe på kammen tok tak i panneluggen og manen deres før de rakk å se hva som lå forut.

Mary Anne som kom gående mot ham med en bøtte i hånden med kliblandingen hans i.

I det samme var Yarrawa ved siden av ham med den myke mulen sin inntil øret hans, og han gned hodet sitt mot halsen hennes.

En pungrevling var på vei hjem til hiet sitt.

Så var de med ett lys våkne, og den klare, fløytende sangen deres fylte luften idet de fløy opp mot den lysnende himmelen.

Det kraftige regnskylllet hadde vasket ut sporene deres fra kvelden før.

Matthew så et par av Herefordoksene sine mellom trærne i fjellsiden nedenfor Perisher Mountain.

Buzz måtte vel lengte etter den deilige stallen, kliblandingen sin og all oppmerksomheten og omsorgen han fikk?

Hvilken retning hadde Buzz og hoppen hans valgt derfra?

– Hva er det, gutten min? spurte Matthew.

Den lange manen hennes var floket, skinnet rufsete.

I hælene hennes gikk en fin fole.

Allerede før hun nappet forsiktig i skinnet hans, visste han det.

Ansiktene deres brant i varmen fra den glødende veden.

Han trakk kvisten sin ut av glørne og lot som om han undersøkte kjøttbiten.

James skvatt høyt ved lyden av stemmen hans.

– Det er litt av et landskap vi skuer ut over, gutten min.

Yarrawa berørte nakken hans med den skjelvende og myke mulen sin.

Hun flyttet mulen fra nakken til ørene hans og videre til pannen.

Yarrawa gned hodet sitt mot bringen hans som om hun ville roe ned det hamrende hjertet hans.

Avtrykkene etter hovene deres syntes ikke på det tykke teppet av gress og sølvfargede blader.

De så hverken Pinaroo, Yarrawa eller maken hennes.

Plutselig hoppet hjertet i bringen hennes.

Den nydelige hoppen var tydeligvis også rask av seg, men maken hennes tilpasset farten etter henne.

Her fikk han slåss for hoppen sin og vinne henne, legge av sted med henne over dype kløfter og tinder, galoppere bortover brede fjelloverganger, tråkle seg vei mellom granittopper.

Gresset kjentes fjæraktig under hovene deres.

For hver time som gikk, foldet flere og flere margeritter ut de skinnende kronbladene sine.

Igjen og igjen galopperte de over den glatte, brede landeveien med margerittblader og tilbake til steintårnet sitt igjen.

Ungene deres, derimot, så til og med annerledes ut.

Selv ørene til hestene deres var skjult bak steinene.

– Hesten med merket etter hestesko i hodet må være ute etter hoppen hans, bemerket Alice.

Han elsket den svake smaken av eukalyptus i teen sin og duften fra røyken.

Lyset fra ilden falt på hodet hans og ga gjenskinns i øynene hans, men kroppen var i mørke.

Det eneste som rørte på seg, var gjenskinnet av ilden i øynene hans, og minnene.

Mary Anne og James sov mens skyggene lekte i ansiktene deres.

Lyden av stemmen hennes ble hengende i luften.

Buzz vendte på hodet og lot leppene løpe lett i det myke håret rundt ørene hennes og nedover nakken hvor han kjente pulsen hennes hamre.

Skyggene deres bølget opp og ned foran dem.

Villhester klarer kanskje å galoppere ned noen av de bratte utspringene, men Buzz, med de slanke, fine beina sine...

James bøyde seg også ned og klemte til rundt skulderen hennes.

Den kalde luften tvang tårene fram i øynene hans, men han ante fremdeles villhestene foran seg.

En gren rispet opp pannen hans så blodet rant.

Hjertene deres hamret fortsatt voldsomt, ellers var alt stille.

James kokte te, og de drakk, inntullet i fellene sine ved bålet.

– Men jeg tror ikke det er noen avtrykk etter hovene hans her heller.

Det er best vi forsøker å finne flokken hans.

De så hvite anemoner fange sollyset i de store kronbladene sine.

Hånden fingret med manen hans.

– Det var der vi så det første avtrykket etter skoene hans, på den fjellovergangen der nede, sa James.

Og der, like ved hånden hennes og nesten skjult av bladene på de lavtvoksende blomstene, lå en sølvsko.

Dessuten følte James at det ikke var riktig at andre enn vennene deres blant Monarostammene fikk vite at folen var borte.

De hadde lært mye om store avstander, veldige høydedrag og dyp, men de hadde ikke funnet folen sin.

Alice tvang en syl gjennom skinnstykket sitt og tredde en lang lærstrimmel gjennom hullet. Plutselig hørte de en annen lyd, og så kom Mary Anne inn til dem, inntullet i kengurufellen sin.

– Hoppen hans har allerede opplevd en eller to vintre.

Dampen fra kroppene deres hadde frosset snøen rundt dem til is, og så hadde de ikke klart å komme ut.

Men ugla hadde enten dratt eller holdt seg taus i det hule treet sitt.

Slik måtte Buzz og hoppen hans også føle det.

Mange av dyrene hans hadde reddet livet.

– Snøen har såvidt smeltet av ryggene deres.

Og slutten på det frie og glade livet til Buzz og hoppen hans.

Sola varmet mot ansiktet og hendene deres.

– Hesten din kommer ikke til å like seg.

En varmere vind blåste nå, over snøen og gjennom manen hans.

Snøen hadde tvunget flokken hans ned fra Crackenback Peak.

Den eneste veien tilbake til området deres gikk langt nede der dalen møter Snowy Valley.

Han hørte at Pinaroo begynte å hive etter pusten og så svetten bryte ut på skinnet hans.

Det var da Buzz møtte blikket hennes gjennom bladene på eukalyptustreet.

Da så han den lille ved føttene hennes og merket den svake uviljen hos moren overfor ham.

Føllet sovnet ved føttene hennes.

Buzz hadde brakt et spenningsmoment inn i livet deres, men også mennesker som jaktet på

hester.

Og så, idet den store hesten steilet med forbena i luften, svingte James pisken opp og traff det veldige hodet hans nøyaktig der han skulle.

Men straks var James bak ham og rippet til bakparten hans, drev ham unna.

Mary Anne hadde steget av hesten sin og sto og strøk og klappet Buzz.

Han svettet bak ørene, under manen, på ryggen og bakparten også, og det drev fra magen hans og ned på bakken.

Buzz tok et lite steg bakover, og en skygge av engstelse strøk liksom over ansiktet hans. Øynene hennes var vidåpne og blanke av tårer.

Tømmene hang fortsatt løst over nakken hans.

Deretter studerte han sårene på skulderen hans uten å nærme seg med grimen.

Kristy hadde problemer med å få oppmerksomheten vår.

Da flyttet Kristy og den nye familien hennes til en herskapsvilla på den andre siden av byen.

Kristy liker den store familien sin, men hun har fått mange nye ting å venne seg til.

Claudia er visepresidenten vår.

Derimot er Janine, storesøsteren hennes, det største geniet i mils omkrets.

Det andre ekstra medlemmet vårt er Shannon Kilbourne, som bor rett over gaten for Kristy.

Mary Anne bor sammen med faren sin og kattungen Tigergutt.

Før det bodde jeg i California sammen med foreldrene mine og den yngre broren min, Jeff. Håret mitt er kjempelangt, jeg har blå øyne, og jeg får fregner hvis jeg er for lenge i solen.

Huset vårt i Stoneybrook er over to hundre år gammelt og har en hemmelig gang.

Det er nemlig ikke slik klubben vår fungerer.

Jeg elsker huset vårt.

Huset vårt i California var kjempefint, men ikke spesielt på noen måte.

Uten den gulmalte inngangsdøra ville jeg sikkert ikke klart å skille huset vårt fra de andre.

Huset vårt i Connecticut er både spesielt og koselig.

Når sant skal sies, så hater broren min det meste som har med Connecticut å gjøre.

Læreren hans ringte stadig vekk til mor for å avtale konferansetimer med henne.

Det er en del av personligheten hennes.

– Se på blusen din.

Mor så ned på blusen sin.

Fru Besser var læreren hans.

Og planen min virket.

Og når noe skjer, som da Jerry kom med den teite kommentaren sin, koker alt sinnet over.

Men jeg synes du har en god grunn for å prøve å bo hos faren din.

Han ble bare sittende på stolen, mens mor ringte til advokaten sin for å sjekke at flyttingen ikke skapte problemer.

Etter at hun hadde snakket med advokaten sin, ringte hun til foreldrene sine (besteforeldrene mine, som bor her i Stoneybrook).

– Du ødelegger det som er igjen av familien vår.

– Jeg gir far litt av familien hans tilbake.

Selv om Jeff var en dust, var han broren min og jeg kom til å savne ham.

Jeg savnet faren min fra før.

Da han hadde forsvunnet inn på rommet sitt, kikket jeg bort på mor.

– Vennen min, sa hun.

Claudia lå på senga si og leste da jeg kom inn.

Moren din virker ikke akkurat som en PR-tørstig stjerne-mamma.

– Men du skulle hørt historiene hennes om noen av dem som deltar i slike konkurranser.

Å vinne missekåringer er liksom karrieren deres.

I fjor, da hun gikk i første klasse, fremførte klassen hennes Lille Rødhette.

Søsteren min spilte en blomst.

– Hvordan gikk spesialjobben din hos Charlotte Johanssen, Claudia?

Moren deres hadde ikke tid til å hjelpe dem med alle forberedelsene.

Søstre mine.

Kristy har vært som en ekstramor for broren sin.

Han skulle liksom snakke med de forskjellige gjestene og vise dem rommene sine.

Fru Mystisk var en av favorittrollene hennes.

Skipet vårt har nettopp lagt til kai i byen.

- Har du lyst til å bli med om bord på skipet mitt?

Karen fant fram de svarte lakkskoene sine og spratt bortover parkettgulvet i gangen.

- Åh, vennen min, sa Kristys mor.

Men jeg bør snakke med moren hennes først.

Så ringte Watson til eks-konen sin og diskuterte med henne.

Jeg lokket på mor, som fremdeles pirket i auberginen sin.

Du kan dra tilbake til California og prøve å bo sammen med faren din i seks måneder.

- Jeg er lei for det, vennen min.

Og jeg savnet venninnen min, Sunny, pluss barna jeg pleide å passe.

Mor satte seg ved siden av meg og la armen rundt skulderen min.

- Jeg har sagt dette før, vennen min.

- Du var det første barnet mitt, min helt spesielle jente.

- Jeg tror jeg går opp på rommet mitt, sa jeg.

Stemmen hennes sviktet bare en gang.

For å friske på hukommelsen din, så er de åtte Rke-barna:

Som faren min ville sagt:

- Kan du ikke ta dem med opp på rommet deres? foreslo Mallory.

Margo fant fram badedrakten sin.

- Damene på TV har glitter på kjolene sine.

Jeg sank ned på sengen hennes og stønnet.

Det er den beste sangen min.

- Talentet mitt er bedre enn ditt, Margo.

- Vi jobber litt med holdningen deres, foreslo jeg.

Hun betraktet oss med et blick fylt av avsky, men de oppspilte småsøstrene hennes så ikke ut til å oppdage det.

De bor i det huset som Kristy bodde i før moren hennes giftet seg med Watson Brewer.

Jeg skal finne baldettskoene mine.

Mary Anne løftet henne opp på fanget sitt.

Gabbie bare leker i de gamle skoene mine.

- Vi er nødt til å spørre moren din, sa hun.

- Du kan få være med, vennen min... begynte hun.

Så jeg sa hun kunne bli med hjem på rommet mitt så kunne vi ringe Stace.

Hun var bestevenninnen min.

- Hun var bestevenninnen min også, sa Charlotte.

Siden hun elsker kunst, samler hun alltid på ting hun kan ha nytte av til prosjektene sine.

Vil du at jeg skal spørre moren din om du kan få være med?

Vi passet søsknene mine hjemme hos meg i ettermiddag, og Claire og Margo øvde i timevis.

Men som barnevakt var det jobben hennes å sørge for ro og orden.

- Hvorfor kan dere ikke øve oppe på rommet deres? foreslo Jessi til de to håpefulle skjønnhetsdronningene.

I kjellerstuen startet Margo på en enda mer høylydt tolkning av diktet sitt.

- Hvor er boka mi? spurte hun og så seg rundt etter Huset Jack bygde.

- Det diktet som Margo skal lese opp i talentkonkurransen surrer rundt oppe i hodet mitt.

- Hvordan går det med forberedelsene deres? fortsatte jeg.

Claudia så ned på hendene sine.

- Det høres interessant ut, sa Mallory og så opp fra gummistrikklenken sin.

- Vi er nødt til å pense tankene deres inn på fred og godhet og medmenneskelighet.

- Vil dere ikke heller at ungene skal bruke hodene sine?

Jeg hadde tenkt ut antrekkene deres, men det var alt.

Jeg tror bare mor ville høre stemmen min.

Så kikket jeg rundt på vennene mine.

- Hvorfor i all verden skal han det? spurte Jessi, som ikke visste så altfor mye om familien min ennå.

- Hos faren min, beroliget jeg henne.

Det betød mor som gråt på rommet sitt om natten.

Det betød meg som gråt på rommet mitt før jeg sovnet.

Jentene tok på seg kjolene sine, og vi gikk ned i stuen.

- Yndlingsdelen min.

Jeg måtte innrømme at kostymene deres var ganske søte.

Hun sang hele sangen sin en gang og begynte deretter på en liten dans jeg hadde lært henne.

Dersom huset ditt brant og du bare hadde tid til å redde ut tre ting, hva ville du velge?

Jeg gikk opp på rommet hans og så meg rundt.

Jeff satt på senga si og smilte bredt.

Det var hjemmeleksen deres i går.

Nysgjerrigheten min tok overhånd.

– Tar du ryggsekken min, Dawn? spurte Jeff mens han stappet kortene ned i den.

Jeff snudde seg ikke engang da han forlot rommet sitt.

Og de andre sakene mine skulle være der nå.

– Jeg får tilbake det gamle rommet mitt.

Mor la forsiktig hånden på skulderen min for å roe meg ned.

– Trenger du noe til flyturen, skatten min?

Mens vi satt der og ventet, så jeg bort på broren min.

Lillebroren min, tenkte jeg, selv om han ikke var så liten lenger.

Hadde ikke Jeff og jeg krøpet sammen oppe på rommet mitt i California når mor og far kranglet høylydt?

De fleste gutter som forlater familiene sine planlegger å komme tilbake.

Da vi hadde tørket tårene, la mor armen godt rundt skulderen min, og så forlot vi flyplassen sammen.

– Klokka er bare kvart på sju i California, vennen min, svarte hun.

Dessuten, dersom Jeff ikke var kommet fram, hadde vi fått en hysterisk telefon fra faren din for flere timer siden.

– Bare se på rommet deres, ropte Mallory etter meg opp trappen.

– Mor sa vi skulle samle sammen alle sakene våre, forklarte Margo.

– Husket du bananen min?

Patricia Bunting trodde at jeg var søsteren deres!

Øynene mine hvilte på Myriah, som steppet i vei, mens Mary Anne så på.

Kristy børstet håret hennes med hektiske bevegelser.

Stemmen hennes var nesten mekanisk.

– Jeg er ikke nervøs i det hele tatt, sa hun med den snåle, kunstige stemmen sin.

– Dette er den sjettede missekonkurransen min.

– Dette er moren min.

Livet hennes er et eneste stort, søtt smil.

En hel flokk sommerfugler flakset rundt i magen min.

Mary Anne, som stod like ved meg, klemte hånden min.

Fiks håret mitt!”

Et øyeblikk ble hun bare stående på scenen i matrosantrekket sitt.

Hjertet mitt slo litt raskere.

– Claire, sa dommeren, – hva er det høyeste ønsket ditt?

– Jeg ville redde Moosie, tøykatten min, og Tickly, koseteppet mitt og så mange leker som jeg kunne få med meg.

Hvis jeg kunne, ville det bli broren min, Andrew.

Vi ville bare at en av ungene våre skulle vinne, uansett hvem.

Så hadde Myriah drømmedagen sin i Toy City, og en artikkel om den kom i avisen.

– Hvordan står det til med jenta mi?

– Har du lyst til å lage popkorn, vennen min, spurte mor, som så tårene i øynene mine.

Ingen visste hva ansiktet mitt betydde for meg.

– En blir avstressa av å puste i samme luft som familien din.

Jeg smilte litt av det han hadde sagt om familien min, men svarte ikke.

– Samfunnet har bruk for deg, skal jeg si deg, jenta mi.

Jeg gav hånden hans et kort trykk og dyttet den tilbake.

Ansiktet mitt var det eneste Lisa ikke likte å snakke om.

Ble du aldri redd for hekse-nesen min da vi var små?

Så godt kjente jeg enstavelses-ordene og tonefallet hans!

Stemmen min var høyere og skarpere enn jeg hadde ment.

Foreldrene dine synes ikke det blir for mye, da?

Vi vil gjerne se mer til vennene hans her.

Øynene hans streifet mine et øyeblikk.

Larsen, tenkte jeg og gikk med brettet mot sengen hans.
Bena hans så ynkelige og blålige ut.
Søster Randi holdt ennå hånden hennes.
Hun vøt et en gas-klut i kaldt vann og la den på pannen min.
– Det er halv behandling, det, jenta mi, å merke at noen forstår deg.
– Bytt på sengen hans om han har sølt.
Jeg satte meg på huk og la hånden på pannen hans.
Syntes hjertet mitt sluttet å slå.
I går sa jeg til hun lille piken på fem år at moren hennes sikkert kom snart.
Håret hans var krøllete.
Han var på vei til skapet sitt med den, men lot den gli ned på en stol da jeg sa det.
Visste ikke hvordan jeg skulle klare å snu meg og møte øynene hans.
Doktor Bakken stod med ryggen til da jeg kom inn på kontoret hennes.
Jeg la bare nettopp rent på sengen hans.
Du må kunne dele fortvilelse med pasientene dine og likevel leve videre og være positiv.
Fikk oppgavene mine og falt til ro.
– Mannen min tar det mye finere enn jeg, sa hun plutselig.
Jeg møtte øynene hennes.
Og hvis det er det, tar jeg noen år av livet til mannen min.
Uten å tenke over det la jeg kinnet mitt et øyeblikk mot hennes før jeg gikk.
Hånden hans på dynen.
Helt til en time før jeg skulle gå, klarte jeg holde meg unna rommet hans.
– Hjem til alle venninnene dine.
Hjertet mitt dunket så jeg syntes han måtte merke det.
Hun reiste seg da jeg kom inn på rommet hennes.
– Det betyr likevel mye at hun fortsatt har lyst til å være sammen med mannen sin.
Drikk nå kaffen din!
Jeg har nesten ikke lyst til å vaske opp koppen hans.
Hun skjenket te i koppen sin.
Jeg skjøv koppen min bort til henne.
Stemmen hans var rolig.
Han leste ikke, men fulgte bevegelsene mine med øynene.
Jeg klarte ikke å møte øynene hans.
Jeg så på hendene mine at de skalv.
Det er verre for foreldrene mine.
Var på nippet til å gå tilbake til rommet hans.
Han var av de menneskene som plutselig spilte en rolle i livet mitt.
Jeg nikket og møtte øynene hans.
Det er ikke derfor du tør slippe følelsene dine løs?
Jeg bøyd hodet bakover, løftet ansiktet mot hans, lukket øynene.
Han strøk hånden først over det ene, så over det andre kinnet mitt.
Jeg strammet armene mine rundt halsen hans.
Jeg tar på en måte et år av livet ditt – om du vil det.
Ikke gi opp jobben din her for all del!
Han kom bort og la armen hardt rundt skulderen min.
– Det kan hende de må ta beina mine, sa han usikkert.
Tanta mi lå her for ti år sia og blei helt bra.
Men skulle Leif bruke tiden sin på Geir også?
– Foreldrene våre godtar vel at vi er voksne.
Jeg klarte nesten ikke å følge tankene hans.
Mor og far er ikke vant til gutte-besøk på værelset mitt.
La oss trøste oss med det – selv om jeg er litt redd for å møte foreldrene dine.
Stemmen hans var mer usikker enn jeg hadde hørt den før.
Klemte bare hånden hans hardt.
Utenfor huset vårt stoppet Leif plutselig.
Rynkene i pannen hennes ble tydeligere når hun var det.
Men hun svelget og grep hånden hans varmt som far hadde gjort.
– En del av de gamle vennene dine skulle komme ved åtte-tiden.
Tok den nærmeste hånden hans mellom begge mine.
– Hva er meningen med livet mitt?

Over mat-lukten som trengte inn i rommet mitt fra trappe-oppgangen.
Uten å se på mor reiste jeg meg fort, gikk inn på værelset mitt.
Trengte tankene mine også.
Ansiktet hennes hadde flere rynker enn kvinner pleide å ha i hennes alder.
Mor og far nevnte aldri sykdommen hans.
Trakk dynen bedre over ryggen min.
Like etter sovnet han med den ene hånden på skulderen min.
Han tok på en av grenene, og noen sprø blad falt ned i hånden hans.
Ante hvor tankene mine sprang.
Sånn som du har gjort det med nesen din.
Ikke en lyd uten kvistene som bøyd seg under føttene våre mens vi prøvde å finne den lille stien fra veien til hytten.
Han klappet hånden min som lå på arm-lenet mellom oss.
Det gjelder forholdet vårt også.
Genseren hans var full av jord og mose-rester.
Hendene hans luktet lav.
- Lille stein-bærer, sa han bare og boret fingrene inn i håret mitt fra nakken og oppover.
Stemmen hans var annerledes enn den pleide.
Kjente hvor benete kroppen hans var blitt.
Når han holdt meg inn til seg, syntes jeg jeg kunne kjenne hvert ben i kroppen hans.
Slapp ham aldri før han selv løste grepet mitt.
Stadig hadde jeg lyst til å la munnen gli over ansiktet hans.
Moren lot en skredder sy inn tøyet hans.
Tiden vår var så kort.
Noen ganger snakket vi om fremtiden min.
Han hadde ikke lenger den samme negative innstillingen til forholdet vårt som i begynnelsen.
- Husker du vi fikk små presanger på de korsstingbroderte kalenderne våre hver dag i advent, Lene?
Lisa la hånden sin på Leifs kne.
Han tok hånden min.
Hun viste meg dukken sin gjennom ruten.
Mannen satte seg på huk og holdt hånden mot brystet dens.
Leif fant et gammelt pledd i bagasjerommet vårt.
Stemmen hans var rolig.
- Er foreldrene dine borte?
Var stemmen hans urolig likevel?
Boret munnen sin ned i håret mitt.
Hånden hans gled godt frem og tilbake, opp og ned under genseren.
Huden min ble varm igjen.
Jeg ropte navnet hans.
Jeg ropte om igjen og prøvde å ta hånden hans som lå på bordet.
- Hvorfor får jeg ikke holde hånden din?
Stilte seg bak rygg-støtet på stolen min og la armene om skuldrene mine bakfra.
Leif stod og så på meg, men jeg orket ikke møte øynene hans.
Så satte han seg hos meg og la den ene armen hardt rundt skulderen min.
Jeg tok hånden hans.
Hun på mannen sin.
Jeg la hodet ned i fanget hans.
Stemmen hennes var redd og overrasket da hun tok den.
- Jenta mi, det går nok! sa han lavt.
Forsiktig tok hun tak i armen min.
Doktor Bakken la armen hardt om skulderen min.
- Vi er snart på kontoret mitt.
Du kan slippe av der mens jeg snakker med foreldrene hans før de drar.
Ikke engang skulle han ligge i sengen sin inne på nummer fem noen dager før han ble borte.
Hun satte seg på huk og prøvde å stryke håret mitt bort fra ansiktet.
Hun strøk og strøk over ryggen min og snakket som til et skremt barn.
- Han skulle be moren din være hjemme fra jobben - hvis du kom hjem, sa hun.

La sin egen golf-jakke rundt skuldrene mine da hun så jeg frøs.
Han holdt hele tiden hånden sin fast over min.
Jeg finner ikke Polarisen din.
Men jeg kan spille på klarinetten min for deg.
Vet bare at dette året har vært det fineste i livet mitt til nå...
Jeg forlot ikke klassen min.
Selv om jeg forstod at livet mitt ville gli inn i vanlig bane igjen.
Langsamt, uten skingring har jeg funnet rytmen min.
Tok i håret mitt og strøk det bakover med begge hender.
I sjakk får jeg forresten alltid grundig juling av kompisen min, Proffen, som bor i etasjen under meg.
Men som du sikkert skjønner av klenge-navnet hans, så er jo han proff på de fleste områder.
Hun hadde til og med prioritert meg framfor lille My, søstra mi, denne måneden.
Og ikke før var hun borte, så sklei altså denne flotte dama ned på plassen hennes uten å spørre verken de pakistanske gutta eller meg.
Men hjernen min var like tom som lomme-boka til fatter.
Det var evigheter siden de hadde tømt kaffe-koppene sine.
Det var kommet et snev av nysgjerrighet i stemmen hennes nå.
– Fikk spenn av mora mi til ny bukse.
Tenna hennes var kritt-hvite der hun sto og smilte til meg.
Faren hennes var død, og mora hennes jobba på et super-marked på Bøler.
Kjente bare trynet hans fra noen slitte fotos.
Frank og ærligheten hans tok overhand igjen.
Jeg fant fram en kulepenn og skreiv opp adressa mi på Prince-pakka hennes.
Folka mine er ålreite
Jeg ble stående og se på dem, mens jeg gnei kinnet mitt febrilsk med spytt.
Jeg snudde på hæla og løp inn på rommet mitt.
Dette hadde ikke noe å gjøre med broren til Proffen og fag-foreningene hans.
Filla redda liva våre den gangen.
Faren hans var et sånt høl.
Været dagen etter passa fullstendig til humøret mitt.
Proffen fant fram ei av de evinnelige drops-pakkene sine, og stappa et sitron-drops i kjeften.
Det var en latter som var like iskald som vinden som føyk rundt ørene våre.
Tok tak i jakka mi og heiste meg opp nærmere ansiktet sitt.
Jeg ordna på jakka mi.
Det skal den høyre bak-skjermen på bilen til kompisen hans også!
Bade-dagen min.
Det henger sammen med fortida mi, det.
Jeg klarer ikke å slappe helt av i badekaret uten flodhesten min.
Noen som i hvert fall kjenner trynet vårt!
Jeg sa til Proffen at Roger s sannsynligvis var mannen vår, og Proffen var enig.
– Har fått spenn av mora mi, ikke sant?
– Er vel ikke akkurat størrelsen din dette her, hva?
Mora di deler ut kronene og du går og handler.
For søstra di.
Jenta hadde mista den tøffe maska si nå.
– Nå tar vi det rolig, gutten min!
At det var stilen din, mener jeg?
Hele tida hadde jeg følelsen av at dongeri-buksa mi brant.
For det som prikka mot strupen min var en diger dreper av en kniv, reine bajonetten.
Ikke skjønner jeg hvor han tok selvtilliten sin fra.
– En gris har det bedre i bingen sin!
Et sånt hus der kvinnfolk som blir banka helseløse av mannen sin kan søke tilflukt og få hjelp.
– Du, hun dama di ringte forresten rett etter at du hadde gått!
Og hun er dessverre ikke dama mi!
De blå øynene hennes så strengt og bedende på meg på samme tid.
Satt på rommet sitt og leste Sherlock Holmes.

Jeg måtte bestandig fleipe litt med den krim-dilla hans.
Og så slengt på røret idet vi hørte stemmen hans.
Sier at folka mine og jeg var bedt dit i kveld, og at jeg syntes det var like greit å stikke innom.
Vi kontrollerte at klokkene våre var enige om tida, og Proffen luska inn på gårds-plassen.
– Skulle likt å se trynet på kjerringa hans, sa jeg.
Spesialitetene hans er italienske.
Han rensa neglene sine for mel, og gløtta bort på skjermen.
Naturligvis under ei gratinert hinne av den utsøkte goudaen til mora di.
Han begynte å le av ansikts-uttrykket mitt.
Bare jeg fikk vent meg til de sprø krydder-blandingene hans, gikk den ned på høykant.
– Problemet vårt er at vi ikke veit om denne X-en har noe i likninga å gjøre!
– Har du spurt faren din?
Men i magen min hadde jeg en underlig følelse.
Stemmen hennes var svak, langt borte.
Vil helst ikke bli overraska i badekaret av folka dine!
Jeg styrta rett inn i polkasse-hylla der mutter oppbevarer tøyet sitt, og dro fram ei dongeri-bukse.
Holdt helt kjeft, og så på at den ene skiva etter den andre forsvant inn mellom leppene hennes.
Blikket hennes gikk over alt i rommet.
– Trøbbel med mora mi for tida.
– Sov over hos ei venninne på Tøyen i natt, sa hun, som om hun hadde lest tankene mine.
Og etter det hadde jeg holdt meg langt unna vin-flaskene til folka mine.
– Rare greier, sa Lena, og så på meg med det merkelige blikket sitt.
– Døra mi blir liksom ikke rent ned av folk som deg, for å si det sånn.
Inn gjennom vinduet på rommet mitt strømmet det blålige lyset fra gateløktene der ute i natta.
Det la seg som et mykt teppe over platespilleren min, over stabelen med tegne-serier, og over skolebøkene og veska mi.
Jeg ble bare sittende og stirre rett ut i lufta, mens hjertet mitt dansa tango.
Vi lå så tett at hvis jeg bare strakk handa ut litt, ville fingra mine treffe på den varme huden hennes.
Den ene puppen hennes kom borti overarmen min, og jeg fikk et slags behagelig elektrisk støt gjennom kroppen.
Hun la seg helt inntil meg, og plasserte hue sitt på skuldra mi.
Hun la den ene armen over magen min, og rett etterpå merka jeg at hun ble slapp, hun sov.
Skrifta hennes var jevn og fin, med store runde sløyfer og buer.
Må prøve å få ordna opp med mora mi.
– Måtte ordne litt opp med mora si.
Har jo ikke adressa hennes engang.
– Hvordan har du ramla over navnet hans?
Du ljuger så ørevoksen smelter i øret mitt.
– Hvis han i det hele tatt holder til her i gata, må vi snart finne kåken hans nå.
Jeg fulgte blikket hans.
Ja, navna deres sto jo ikke der, men det fant vi temmelig kjapt ut av likevel.
– Søstra mi, sa Stein.
Men vi så jo plasteret under øret hans.
Men du har nummeret mitt, ikke sant?
Men noe hadde skjedd med stemmen hennes siden sist jeg snakka med henne.
Stemmen hennes var full av bly.
Stemmen hennes forsvant rett ut i kosmos.
Tar du med veska mi hjem?
Hva han hadde tenkt å servere foreldrene mine, visste jeg ikke.
Ganske bra utvikla den fantasien min, ingen tvil om noe annet!
Men beina mine var mer fornuftige enn resten av meg akkurat da.
Selve holdninga hennes røpa at hun ikke kunne være helt klar i toppen.
Bilen svingte inn til fortaus-kanten, fortsatte videre til forhjulet nesten berørte støvel-snuten min.
Ved sida av ham satt en annen kis, men jeg kunne ikke se ansiktet hans fra der jeg sto.

Han var en kraftig kar, og akkurat som kameraten sin hadde han også gjort seg ferdig med ungdoms-skolen for noen år siden.

– Hvis dama di brukte heroin, hva ville du gjøre da?

Leffy bretta opp skjorte-ermene, og fram kom de kraftige under-armene hans, tett overvokst med rød-brunt krølla hår.

Den digre handa hans landa på låret mitt med et klask.

Han stønna da jeg hadde avslutta historien min med halling-kastet nede i Skipper-gata.

– Vi gjorde en deal med Nina, søstra mi, sa Stein.

Han satte fingeren sin hardt ned på et av de siste bildene.

Jeg studerte ansiktet hennes.

Dette opplegget deres kommer til å ryke, det er jo klart som blekk!

Tommelen hennes vippta bakover, pekte inn mot den mørke parkerings-plassen.

– Han har ikke fått lakka bak-skjermen sin ennå.

Jeg tok tak i skuldra hennes.

Men akkurat da dundra Proffen løs med knytt-neven på side-vinduet hans.

Hun så opp på meg, og øynene hennes var fulle av tårer.

Men da sjåføren tilbød seg å kalle opp purken over anlegget sitt, ble det stille.

Men jeg blir nødt til å be deg om navnet og adressa di.

Visitt-kortet mitt ligger i hanske-rommet.

– Der har du sviger-mora di! sa jeg til Lena.

Fikk tak i oppmerksomheten hennes, og pekte på mutter.

– Ålreit, jenta mi, hva er det det dreier seg om?

– Og mora hennes? sa jeg.

– Nei, hun ligger i senga di, sa mutter.

Lena måtte ut av byen dersom det skulle bli noe fart på livet hennes.

Og en søndag morra rett over jul stilte Leffy utafør huset vårt med lastebilen sin.

Åssen står det til med mora di?

Hver gang hun var der, stakk en av de tusen typene hennes innom for å hjelpe henne med å tømme kjøleskapet.

Bestevenninnen min, Erica, hadde eget soverom - pluss stue og baderom!

Dessverre ville Alex aldri innse at et naturfagprosjekt var viktigere enn å sette rekord i det nye dataspillet sitt!

Mens Greg stemplet bøkene mine, spurte han:

Jeg nikket uten å møte blikket hans.

Bunny Halpin, jenta som sto bak meg i køen, slapp bøkene sine ned på skrivebordet idet jeg løftet opp bøkene Greg hadde stemplet.

Greg Luccia var akkurat ferdig med bøkene mine da det ringte inn.

– Jeg hater landhockey, hvisket jeg til bestevenninnen min, Erica.

Jeg hadde ikke rukket å gå innom oppbevaringsskapet mitt, så jeg gikk fremdeles og dro på bibliotekbøkene.

Jeg snublet i stolbeinet, og bøkene mine fløy gjennom luften.

Mens jeg lå med øynene lukket, hadde gutten som var skyld i ulykken bøyd seg ned for å ta opp bøkene mine.

Få fingeren ut av øret mitt!

Jeg bare stirret på den utstrakte armen hans mens han hjalp meg på beina.

Han slapp hånden min og bøyd seg ned for ta opp sakene sine.

Han spøkte med vennene som var i ferd med å sette opp de velte stolene og lete fram bøkene sine i haugen på golvet.

Jeg kunne ikke lastes for oppførselen min.

Da jeg kom tilbake til virkeligheten hjemme i stuen, oppdaget jeg den lyserøde boka som lå på fanget mitt.

Hun og gjengen hennes ville uten problemer ha klart å renske et helt supermarked mellom lunsj og middag.

Ja, ja, tenkte jeg, og gjemte Hell i kjærlighet inni ringpermen min.

Jeg ante ikke hvordan boka hadde havnet sammen med bøkene mine, og jeg stolte ikke på den.

Jeg gled inn i drømmeland mens jeg stirret på nakken hans.

Jeg stappet den inn igjen og kastet ringpermen på hyllen under pulten min.

Kit lo av vitsen hennes, men jeg visste at det ikke var noen spøk.

Initialene hans er C. A., og jeg har matematikk sammen med ham.

Jeg skyndte meg å legge hånden over munnen hennes.

Sonia og venninnen Melanie lå lett henslenkt på sengen min med en haug tegneserier.

– Kan du holde deg vekke fra tingene mine?

Jeg slapp bøkene mine ned på sengen, og fant fram den fløyelskledde smykkeesken som lå i skuffen i nattbordet mitt.

– Ringen din er nydelig!

– Det er på grunn av hendene dine, sa Vashti.

– Du tvinner håret ditt, og jeg biter negler.

Hun hentet manikyrbrettet sitt på det stappfulle toalettbordet.

Etter å ha sett nøye på alle de forskjellige neglelakkene, valgte hun til slutt en blekrosa flaske og prøvde å ta tak i hånden min.

Kanskje lykkestene min hadde begynt å virke allerede.

Jeg lot faktisk søsteren min utføre en full manikyre på neglene mine.

Da hun var ferdig, var neglene mine fremdeles korte, men uten tyggemerker.

Jeg likte ikke å innrømme det, men neglene mine så faktisk hundre prosent bedre ut.

Det var synd at ikke Vashti kunne helle en flaske neglelakk over resten av kroppen min.

– La tingene til søsteren din være i fred, Sonia.

Huset vårt er lite, men det er fylt med kjærlighet.

Hendene dine ser fantastiske ut!

Det vi skulle gjøre var å sprette opp frosken, identifisere de forskjellige indre organer og endelig tegne bilder av dem i skriveboka vår.

Jeg hadde ikke lyst til å skitne til neglene mine ved å grave rundt inni en død frosk.

– Huset deres er topp, sa jeg til Erica.

En rengjøringshjelp med vettet i behold ville aldri nærme seg huset vårt.

– Hva er galt med klærne mine?

I tillegg til ringen med lykkestene min og den lilla blusen hennes hadde jeg enda en lykkening på meg på skolen neste dag.

Mor kom bort til meg og rettet på blusekragen min.

Jeg reiste meg med knakende ledd og begynte å samle sammen bøkene mine.

– Det ser ut som du har problemer med å få tak i bøkene dine.

– Å, det går over, sa jeg, og støttet meg forsiktig på de vonde beina mine.

Han stablet bøkene mine fint oppå hverandre.

DeeDee McDonald fra gymgruppen min gikk forbi oss.

Kit bøyde seg slik at skuldrene hans kom enda nærmere pulten til Brenda.

Ikke engang lykkeringen min hadde klart å fange oppmerksomheten hans.

– Er du klar over hvor mange småjenter det er inne på rommet mitt akkurat nå?

Det må sterkere skyts til enn et armbånd og en ring med lykkestene min i.

Erica bladde gjennom den mye omtalte boka jeg hadde tatt med sammen med hjemmelekse min.

– Jeg vet det, sa jeg, og gjemte håndspeilet til Vashti under hodeputen min.

– Du gjemte det nettopp under puten din.

Lainie gjemte speilet ditt.

Hadde jeg børstet håret mitt så mye, ville jeg blitt skallet.

– Mens skinnleggene mine fremdeles henger fast på beina?

Frøken Coleman kom ut av kontoret sitt og klappet i hendene.

– Jeg har stelt neglene mine, og nå kommer jeg sikkert til å brette dem i kamp med en teit bue!

– La meg se på neglene dine.

Armmusklene mine dirret av anstrengelsen.

Da jeg slapp, landet pilen min en halv meter foran meg som en feilprodusert rakett.

Da jeg lettet ga buen min til jenta som skulle overta plassen min, mumlet jeg:

– Kanskje amulettene dine virker i gymmen, også.

Håret reiste seg på hodet mitt bare ved tanken.

– Småjentene mine begynner å bli voksne.

Jeg fulgte nøye med for å unngå å komme borti hendene hans når jeg tok popcorn.

En popcorn satte seg fast i halsen min.

Da vi gikk gjennom det halvtomme kjøpesenteret, la Greg armen forsiktig rundt livet mitt et lite øyeblikk.

Hun så ut som en kunstmaler som planla det neste penselstrøket sitt.

Siste stopp var en kosmetikkforretning, hvor Vashti plukket ut øyenskygge og leppepomade i farger som passet til det nye utseendet mitt.

Du blir altså bare nødt til å gå med sandalene dine.

Jeg lot henne farge øyenlokkene mine med glitrende øyenskygge.
Jeg stirret på speilbildet mitt.
De raslende armbåndene mine kunne høres på mils avstand.
Og da vi sto rundt mikroskopet, viklet Parker beina sine inn i underskjørtet og skjørtene mine - eller kanskje de rett og slett angrep ham!
Jeg skyndte meg å samle sammen skjørtene, redd for at Parker var sur fordi den nye klesstilen min forhindret oss i å utføre oppgaven vår.
Istedet snuste han på håret mitt.
Jeg hadde glemt parfymen Vashti hadde sprayet i håret mitt.
Han så på klærne mine.
Erica fikk rett i spådommen sin.
- Det skal være visst, sukket jeg, og tok imot brettet mitt.
- Det er best jeg leverer amulettene mine inn til reparasjon.
Nå ser du kjempeskinnet ut, og før klagde du over utseendet ditt.
Snittet var enkelt og passet til den hengslete kroppen min.
Jeg slo armene om søsteren min.
Kanskje det var han som hadde stukket Hell i kjærlighet inn mellom bøkene mine den dagen på biblioteket.
- Skriv navnet hans på et stykke papir, leste hun litt senere.
- Du oppfører deg som om søstrene dine var monstere, Lainie.
- Og broren min.
Ta et lite hår fra hodet hans, så faller han for deg med en gang.
- Jeg spurte om du har gjort leksene dine, sa fru Robertson.
Jeg hadde ingen planer om å beskjære øyenbrynene mine, men kanskje pinsetten kunne gjøre nytte for seg nå.
Det glinset i metall da hånden min skjød fram.
Læreren så nærmere på hodet hans.
Pinsetten lå skjult i foldene på skjørtet mitt.
- Slo du til et insekt på hodet mitt?
- Tenk at du prøvde å drepe et insekt midt på hodet mitt, sa Kit vantro og gned seg i nakken.
Jeg åpnet sakte hånden som lå i fanget mitt.
Jeg dro pilen bak øret mitt og slapp taket.
Jeg satte meg ned foran PC-en for å jobbe med broprosjektet mitt.
Jeg så gjennom notatene mine mens jeg ventet på at de første bokstavene skulle komme opp på skjermen.
Plutselig sto det "ny fil", og i stedet for å vise broen min, ble skjermen svart.
Noen hadde slettet hele broprosjektet mitt!
- Broen min er forsvunnet!
Han bruker alltid diskettene mine til de tåpelige spillene sine!
Dette ville aldri ha skjedd hvis jeg hadde hatt en plass hvor jeg kunne holdt diskettene mine skjult for klåfingrede Alex.
Og som om ikke det var nok, mislyktes jeg i en engelskprøve og fikk en D for de siste tegningene mine i biologi.
- Ring til moren din, du.
Jeg stakk innom helsesøsters kontor mellom timene, og ventet å finne Erica på sengen hennes.
Men hun var ikke der, og bøkene hennes lå fremdeles i skapet vårt.
Jeg slapp bøkene mine ned på en stol.
Vashti kom inn med en bunke av de nyeste motebladene sine.
- Moren din kom og hentet meg på skolen med en gang.
Jeg fikk ikke engang tak i moren min.
Jeg sammenlignet det blankpussede huset til Erica med hjemmet vårt.
Huset deres var nydelig, men det manglet noe.
Det er mange gode bueskyttere på laget vårt.
På treningsbanen traff pilene mine blinken, men resten av livet mitt gikk langt utenfor.
Karakterene mine ble stadig dårligere.
Og etter å ha tilbrakt en del tid sammen med Greg på kontoret til faren hans, oppdaget jeg at han interesserte seg for insekter og svært lite annet.
Beina mine ble myke som gelé.

Blikket vårt møttes i noen sekunder.

- Du kan låne skinnjakken min, sa Alex neste morgen.

Erica måtte til og med fortelle meg låskombinasjonen på skapet vårt.

Ikke bare for å vise meg for Kit, men for vennene og familien min - og ikke minst for min egen del.

Jeg så ikke på jentene, konkurrentene våre.

Han skjøt blink etter blink, og tilskuerne jublet for laget hans da de var ferdige.

Bare fem av de ti pilene mine traff blinken.

Laget vårt endte på andre plass.

- Nei, men laget hennes ble nummer to, sa Alex.

Mor la armen rundt skulderen min da vi gikk inn.

Alex så over hodet mitt og bort på mor.

Hun grep tak i genseren min og dro meg gjennom hallen, forbi soverommene og opp loftstrappene.

På en av veggene hang favorittplakaten min, et fotografi av San Francisco Bay-broen, tatt om natten.

- Det begynner å bli trangt på rommet deres.

- Faren din la inn isolasjon og snekret vegger i helgene.

Men vent til faren din kommer hjem.

Han og Alex må hjelpe deg med å flytte opp møblene dine.

Han og Alex bar sengen min opp den smale trappen, og etterpå flyttet de nattbordet.

Vashti og Sonia hjalp meg å bære opp klærne mine og legge dem i kommoden.

- Rommet mitt, sa jeg, og nøt klangen av ordene.

Diamantringen min glitret trolsk i det svake lyset som trengte inn gjennom vinduet.

Jeg har kjøpt en kartotekeske hvor du kan ha diskettene dine.

Jeg beklager det som skjedde med naturfagprosjektet ditt.

- Kan jeg få komme og besøke deg på det nye rommet ditt?

Jeg gjorde engelskleksen oppe i det nye kryptinnet mitt.

Hun oppførte seg så fint at jeg knapt kunne tro det var lillesøsteren min.

Dessuten hadde jeg vært ute med hele to gutter, og jeg hadde nettopp flyttet inn på drømmerommet mitt.

- Søsteren min, den mest jordnære personen jeg vet om, den lille ingeniøren, tror på trolldom!

- Vi har hver vår nål med initialene våre på, sa Vashti.

- Kanskje Alex slutter å plage meg hvis jeg går med nålen min.

Hvor er bokstavnålen din?

Vashti kom bort og festet nålen på halsen på collegegenseren min.

Den tok seg fint ut selv på den gamle genseren min.

Hun så L-nålen på kragen min og smilte.

Jeg hadde på meg de vanlige klærne mine, olabukse og en skjorte.

Men buksen var ny, og skjorten hadde Vashti funnet i det fullstappede klesskapet sitt.

Jeg gikk rett forbi ham uten å snuble, miste vesken min på foten hans eller klaske til ham med ringpermen.

Brenda Shapiro fikk prøven sin før vår rekke.

Da hadde vi også fått prøvene våre, og jeg så på arket.

Blyanten min fløy over prøvearket, og jeg var førstemann til å levere det.

Han så ulykkelig ut da han kom tilbake til pulten sin.

- Skal du være læreren min?

Han ville klare å holde masken til han traff kameratene sine, Gus Foley og de andre.

Stemmen min var ikke langt fra normal da jeg svarte.

- Kjærlighetsamulettene dine kommer til å trollbinde ham!

Erica lukket skapet sitt mens hun nynet Brudemarsjen.

Jeg slo til henne med genseren min.

Ikke skryt av karakterene dine.

Ikke snuble i føttene hans.

Hjertet mitt gjorde et hopp.

- Det er lykkemynten min.

Var det han som hadde lurt Hell i kjærlighet inn i bokstabelen min den dagen?

Da fingrene våre berørte hverandre da han ga meg juicen, glemte jeg minst en tredjedel av alt jeg hadde lært det semesteret!

- Den beste i alle klassene hennes til sammen.
Det måtte være noe galt med hørselen min.
Jeg tok opp ingeniørboka di.
Vi tenkte tilbake på den gangen da jeg slo etter insektet på halsen hans, og begge begynte å le.
Men jeg hadde ingen planer om å kvitte meg med kjærlighetsamulettene mine.
- En mynt for tankene dine, sa Kit, og holdt fram lykkemynten sin.
Jeg tok mynten ut av hånden hans og holdt den opp.
Vi satt på en kafé i hjembyen min.
Det var langt til Aukerin, og jeg likte ikke planene hans.
- Slekta mi kommer derfra, har jeg sagt!
Hugo pleide aldri å snakke om slekta si.
Første gangen jeg stakk av var da moren min ennå levde.
Moren min var kommet på sykehus, og jeg dro selvsagt for å finne henne.
Og jeg fortsatte å dra ut for å lete etter henne, enda de viste meg graven hennes.
Han adopterte sønnen hennes, og de fikk et nytt barn sammen.
Så finner vi onkelen min, og sjekker opp åssen han har det.
At onkelen hans ikke bare var en han hadde diktet opp.
Jeg laget ikke trøbbel for vandrersflokkene min.
Vandrersflokkene min.
Tøysko, tenkte jeg, sånne som jeg har, lyden fra skoene våre var nesten like.
Han holdt grepet om armen min, men pusten gikk tungt;
Rikfolk plasserer verdiene sine i de store bankene i Nøtterike, det er det mest lønnsomme for dem.
Vi gikk langs en landevei, møtte bare en og annen bil som blendet oss med lyktene sine.
- Hvorfor tror du ellers jeg hadde kommet den lange veien hit til dette fordømte landet?
sa Hugo, som om han hadde lest tankene mine.
- Onkelen min er død, opplyste Hugo lavt.
Og hvor pengene hans er blitt av, er det ingen som vet.
Men jeg var eldre nå, og øynene mine var nok mer vaktsomme.
Og da Sander begynte å fortelle, ble øynene hans milde.
- Ingen har funnet liket hennes.
Hugo hadde ytterjakka si, og genser under.
Og jeg kjente at det begynte å verke i det høyre låret mitt.
Politimannen bak skranken opplyste at de hadde undersøkt adressen min.
Onkelen hadde vært en kjent mann i byen, men hadde somlet bort hele formuen sin på kort tid.
- Hvorfor sa du ikke at du var arvingen hans? spurte jeg.
Klærne hans virket nye.
- Jeg vil finne moren min, hvisket Miro.
Men han klemte det ene om venstrehånda mi, og det andre om høyrehånda til Hugo.
Det lukket seg om håndleddet hans med et lite klikk.
Ansiktet hans var lukket, han røpet ikke hva han tenkte.
Og han stirret forundret på håndjernet sitt.
- Vi kan gjemme den inni teppet hans nå mens han sover, foreslo Hugo.
- Miro får gjemme den i teppet sitt.
Vi rullet opp teppet hans, pakket kniven inni og rullet det godt sammen igjen.
Hjertet mitt begynte å dunke hardt.
Beina mine skalv, og det skyldtes ikke ristingen fra bilen.
- Jeg mistet brødet mitt.
Natta hang tungt over hodene våre.
Håret hennes hang løst nedover skuldrene, rødgult og stritt.
Skoene hennes hang fremdeles sammen, men det kom ikke til å vare, det var lett å se.
Han bare stirret på oss med de glitrende øynene sine.
- Og brødet hans, føyde Elena til.
Stemmen min kom tilbake fra fjellveggene over oss.
- Nei, den får mat nok av eierne sine.
- Lederen vår.
- Jeg syntes du sa at lederen deres het Joakim, innvendte Hugo.
Jeg raslet med håndjernet mitt.

- Der har du «brakkene» dine, sa Hugo.
Vi raslet etter med kjettingen og de våte skoene våre.
Håndleddene hennes var smale, spinklere enn mine.
Det var da jeg skjønnte hva det var med øynene hennes:
- Du blør, sa hun og tok forsiktig den ene hånda hans i sin.
- Gå til Joyzima, så stiller hun såret ditt.
Og Miro løp lykkelig bort til Joyzima og la armen i fanget hennes.
Joyzima tok teppet hans og la det utover jordgulvet.
Hugo møtte ikke blikket hennes, han lignet en trassig unge.
Magen min håpet iallfall at det ikke varte lenge nå.
Joyzima ba oss ta dem med, så vi kunne få tørket dem i hytta hennes.
Føttene mine var iskalde, hodet fullt av fortvilte tanker.
Men det snek seg inn et par nye, ekle tanker i hodet mitt: at de ikke hadde valgt henne, det var selvsagt hun som hadde valgt dem.
- Hytta deres må ha tak, fortsatte han på den langsomme, rolige måten sin.
Jeg gjorde det samme, mens Elena gikk løs på neste grein med den sløve kniven sin.
Joyzima tok kniven hennes og så på den.
Joyzima så på meg, så brått at jeg ikke rakk å se bort, men øynene hennes var vennlige.
Hun møtte mine et øyeblikk, så lot hun blikket gli videre nedover, til buksene mine.
Stemmen hennes var mild, men jeg trakk meg unna.
Jeg strittet imot, slo hånda hennes vekk, hun ga seg ikke, hun var sterk.
- Det eneste jeg har igjen etter foreldrene mine.
Stemmen hennes var ikke mild lenger, og blikket var skarpt.
- Hva er det du gjør? freste han i øret mitt.
han bare slipper dem ned på tærne sine og begynner å bælje.
Og jeg kjente ikke føttene mine lenger, så kalde var de.
Hugo var like sliten, det kunne jeg se på øynene hans, på hele ansiktet.
Men Elena hadde glodd olmt på ham og svart på den bistre måten sin:
Det glimt kort i de blasse øynene hennes.
Jeg kunne nesten ikke se ansiktet hennes, men det var ikke vanskelig å høre hva hun sa.
De jagde dem, satte fyr på hyttene deres og ødela avlingene.
Den tok ungen med seg i de harde klørne sine og fløy tilbake over innsjøen.
Så snart taket var på plass, kom den gylne ørnen og snappet minstebarnet deres.
De ba til helgenene sine, men siden de hadde glemt ordene, ble det bare babling og jamring og ingen skikkelige bønner.
Da sa en av lederne deres:
Barna deres giftet seg med hverandre og fikk nye barn.
Han stirret inn i ilden, øynene hans skinte.
Miro var krøpet tett inntil Joyzima, hånda hans hadde grepet fatt i ponchoen hennes.
Han krøp sammen i teppet sitt og sovnet på nytt.
Jeg hadde hodet fullt av tanker og engstelige spørsmål, og sårene mine verket.
Da fikk jeg et glimt av ponchoen hennes.
Men vi fikk med oss den sløve, rustne kniven hennes.
Det var der hytta vår skulle ligge, med Joakim, lillebroren og Paul som nærmeste naboer.
- Få se på hendene dine, ba hun, men jeg lot som om jeg ikke hørte.
- La meg få se sårene dine!
Men jeg kunne høre at stemmen min skalv.
- Forresten kan jeg stille sårene mine selv!
Joyzima svarte ikke med det samme, bare så på meg, men jeg var smart nok til ikke å møte blikket hennes.
Stemmen hennes var forsiktig, øynene alvorlige.
Han fulgte henne som en liten hund, det hendte til og med at han overnattet i hytta hennes.
Jeg stirret lenge på speilbildet mitt.
Stemmen hennes lød sløv og langsom, nesten søvnig.
- Kniven din kan brukes til mye, fortsatte Joakim.
Først steinbruddet sammen med den dusten Joakim, så Karel med spikkinga si.
Den vesle flammen ville lyse opp ansiktene våre, lage et lite hull i natta.
Karel kan bare så vidt stave navnet sitt.
- Jeg hadde trodd du var smartere enn den der vennen din.

Det var Dina som fikk et av anfallene sine.
Granbaret var vått, teppet mitt fuktig på den ene siden.
Utpå dagen forsvant Miro for å treffe de små vennene sine, de skulle leke i Elenas hytte.
Og han hadde hatt bøkene sine.
Og jeg gikk til stedet mitt, for jeg kjente veien dit godt etter hvert.
I hytta vår var det kjølig og rått.
Øyet hans var fremdeles hovent etter kampen med Hugo;
Stemmen min var så spydig at han sukket oppgitt.
Jeg satte meg på huk og betraktet ansiktet mitt.
Nå hadde jeg ingen kam, og det syntes på håret mitt.
Men heller enn å spørre henne om å få låne den, ville jeg skjære håret mitt av med kniven til Hugo!
de hadde heller ikke mer igjen av matlagrene sine.
Han fortalte om den modige piken Caritén som reddet søsteren sin fra en fangeleir.
Det hadde hun klart fordi både vaktene og hunden deres hadde sovnet på post.
Jeg var en de andre regnet med, de ventet på fangsten min.
Da vi gikk og la oss den kvelden, ville ikke Miro sove i hytta vår.
– Jeg vil sove hos deg! hylte han og kastet seg i armene hennes.
Og som vanlig fikk hun viljen sin.
– Ikke rør deg før jeg sier fra! freste han i øret mitt.
Bålet vårt virket blekt i det skarpe skinnet.
Derfor hadde de tatt med seg geværene sine og hunden sin.
Jeg så meg om i flokken og skimtet den strie luggen hans i utkanten.
Jeg kunne høre på stemmen hans at han var glad.
Hun beholdt også hanskene, enda de var altfor store til de spinkle hendene hennes.
– Fordi hun er lederen vår, din sløvning!
Vi har historiene våre, som vi kan fortelle hverandre her i Linna Koty Veva, men noen ganger er det ikke nok.
Han slapp brått taket i Hugo da han hørte stemmen hennes.
Han møtte blikket mitt da han svarte, holdt det fast:
Men noen av oss har levd sammen med vandrere en stund og lært skikkene deres, det er alt.
– Han der vennen din har tatt med seg boka, sa han.
Morgenen etter gredde jeg håret mitt på nytt, og etterpå flettet jeg det.
– Han er vel ikke ungen din, akkurat!
– Ungen min?
Men jeg festet ikke blikket på ansiktet hennes, jeg lot det gli ned til halslinningen på den sorte trøya.
Jeg var lei kommanderingen hennes og ville komme meg unna.
Jeg vasket genserne våre, min og Miros, mer var det ikke.
Det var ytterjakka mi.
Ettersom jeg ikke hadde noen poncho, slengte jeg ullteppet mitt om skuldrene.
– Har du virkelig ikke tatt med deg klærne hans for at vi skal vaske dem?
– Ta tilbake det der! hveste hun opp i ansiktet mitt.
Grepet rundt håndleddet strammet vondt, og der fikk hun tak med den andre hånda om flettene mine.
Både genseren og ytterjakka mi hadde fått flenger da Elena rev fra meg kniven.
Likevel stelte jeg klærne hans, og vi fortsatte å drikke av samme krus.
Jeg kunne ha lånt ham stanga mi, men innerst inne var jeg redd for at han ikke ville levere den tilbake.
Solgte kroppen sin.
Flere av dem var til og med lure nok til å bli drept av fiendene sine.
– Det får vi avgjøre når de kommer, svarte hun, og jeg hadde aldri før hørt stemmen hennes så skarp.
Men så skvatt jeg brått, for noen rørte ved den venstre armen min.
Men hun møtte rolig blikket mitt:
Jakka mi!
Hun hadde ikke godtet seg over meg, ikke engang da hun sa det om jakka mi.
Øynene deres glodde nysgjerrig og ikke så lite skadefro.
Joakim bar kniven hans i sitt belte, nå løsnet han den og ga den til Joyzima.
Jeg tror likevel jeg hadde gitt meg hvis jeg var ham, og heller spart raseriet mitt til

senere.

Jeg fant gaukesyre som jeg spiste, den fikk magen min til å verke.

Da falt blikket mitt på noe på veggen ved ytterdøra - jeg hadde ikke sett det da jeg kom. Det tok en stund før hjertet mitt holdt opp å hamre, og jeg tror Hugo hadde det på samme måten.

skalv over hele kroppen, og jeg grep hardt om knærne mine for å stoppe skjelvingen, men det hjalp ikke stort.

Stemmen min var lavere enn hvisking.

- Jeg trodde du var interessert i å få igjen kniven din!

- Jeg vil ha kniven min.

Jeg orket ikke blikket hennes, ville helst snu, gi opp det hele, men det var for sent.

Blikket hennes var utrolig irriterende.

Det eneste du har igjen etter familien din.

- Ellers dreper vi deg, fullførte jeg, og jeg var forbauset over hvor rolig stemmen min lød.

Det var noe medlidende i blikket hennes da hun så på meg.

Jeg trakk meg inn i en krok, for den harde, skrikende lyden passet ikke inn i drømmene mine.

Øynene hans var fylt av hat.

Hun pekte på hodet sitt.

Selv om folket hans ikke ville kjennes ved ham, og hadde forvist ham hit.

Hun så på meg, øynene hennes ble smale.

Men jeg klemte meg tett inntil steinveggen, den kjentes varm i forhold til hendene mine.

Øynene deres var smale, fiendtlige, de sto som en truende mur.

Elena sto over meg, nappet i ermet på ytterjakka mi:

Stemmen til Elena skar i ørene mine:

Men hun som ligger der vil ikke ha noen hjelp, ingen får røre henne, hun tåler ikke hendene deres på kroppen sin.

Det var den ørefiken som fikk meg på plass inni kroppen min igjen.

I det samme var noen over meg, så kom Joyzimas stemme like ved øret mitt:

Og jeg hadde henne der, på ryggen min.

Men hun grep meg i håret og tvang hodet mitt ned i gulvet.

Og jeg kunne ikke fatte at det var så mye styrke i de spinkle armene hennes.

Likevel fortsatte vi til kreftene mine var brukt opp.

Jeg forsøkte å ordne håret mitt, børste vekk hår som var lugget løs.

De mørke øynene hennes for over steinveggene og det nakne gulvet.

- Hvor er teppet ditt?

Øynene hennes gnistret, men nå var det ikke meg hun var sint på.

Da jeg neste gang oppfattet noe, kjente jeg teppet mitt over meg.

Hun kom også med en sekk jord som jeg kunne bruke til å dekke over dstedet mitt.

Jeg kunne se ansiktet hennes, opplyst av flammen, det var alvorlig.

Hun plasserte lyset på gulvet, grep om hendene mine og holdt dem.

- Hvor er kammen din?

Hun rotet i lomma på ytterjakka mi til hun fant kammen.

Og litt etter litt var det som om skrekken gled ut av hodet mitt og ned i kroppen.

Men hodet mitt var kaldt.

Og jeg fulgte med dem, men jeg merket ikke føttene mine der nede på bakken, de gikk uten at jeg styrte dem.

Men jeg hadde ikke tanke for noe sånt, hadde ikke engang vært i stand til det, med de følelsesløse føttene mine.

Lyset blendet øynene mine.

Det skjedde midt på natta, de kom overraskende på lederen vår.

Og det fortsatte å suse i ørene mine, enda sterkere enn før.

Jeg kjente hvordan de hatet meg, hvordan blikkene deres traff meg som spisse steiner.

Jeg kjente at jeg svaiet, at knærne mine holdt på å gi etter.

Det var noe sørgmodig i blikket hennes.

Paul grep hånda mi.

Etterpå løste jeg flettene mine, gredde håret og flettet det på nytt.

Stemmen hennes var mild, men hun mente det, hun hadde absolutt ikke til hensikt å la meg få slippe.

Jeg slapp hånda hennes.

Jobben min var å dytte de lange ulltustene ned i renningen.

Hun passet på den like godt som Hugo hadde voktet kniven sin.

Nei, Paul lot meg ikke være i fred med tristheten min.

Så grep hun hendene mine, klemte om dem et øyeblikk og sa:

Hun slapp hendene mine og satte seg til veven.

For selv om det var lenge siden hun hadde forlatt slekta si, hadde hun ikke glemte sitt eget folk.

hun var bevisstløs, og det var blod på klærne hennes.

Hun stelte sårene hennes og ga henne mat da hun våknet.

Når jeg er borte, kan du arve hytta mi og alt jeg eier.

Du har i alle fall gjort slutten av livet mitt lysere.»

Øynene hennes hadde et sørgmodig uttrykk.

Men hvis det var slik, ville hun kanskje ha sorgen sin i fred.

Men hodet mitt var fullt av spørsmål.

Han lånte gjerne bort gitaren sin.

Joyzima fortsatte å betrakte meg, det glitret muntert i de brune øynene hennes.

Kinnene hennes hadde fått en friskere farge.

Naboene var snille, og barna deres morsomme å leke med.

Og nå hadde foreldrene hans lett fortvilet i flere uker.

De ble lykkelige over å få igjen ungen sin.

Jeg visste ikke om jeg likte historiene hennes.

– Han rømte hjemmefra for å finne moren sin, sa jeg.

Det var noe fortvilet i blikket hennes.

Men jeg er ikke moren hans!

– Nei, ingen av oss er moren hans, sa Joyzima.

– Joakim tar seg av ham nå, sa hun og grep hendene mine.

Hugo lukket øynene på nytt, det kom et drag av smerte over ansiktet hans.

Og selv om historiene hennes gjorde meg ille til mote, ville jeg vite mer om den underlige piken.

Ingen ville ha noe med henne å gjøre, ingen ville dele maten sin med henne.

De rippet tingene mine, og var alltid snørrete og bråkete.

Miro var ikke snørrete, han lot tingene mine være i fred, både kammen og teppet.

I stedet så jeg skamfull ned på hendene mine.

– Det er fødselsdagen min.

Joyzima strøk håret mitt bort fra ansiktet med den friske hånda.

Han hadde ødelagt flere bra emner med de mislykkede forsøkene sine.

Joyzima møtte blikket hans og smilte forsiktig.

Jørgen og Amyd tok fram instrumentene sine og begynte å spille.

Jeg kunne høre de andre der ute, høre sangen deres.

Miro hadde rømt fra pleieforeldrene for å finne moren sin.

Hugo hadde begitt seg av sted til Aukerin for å oppspore slektningene sine.

Men var alt sammen bare på grunn av avtalen vår?

De regnet ned over meg og la seg på genseren min som hvite prikker.

Om moren min, som hadde vært syk så lenge.

Om faren min, og Mia, som ikke ville ha meg hjemme lenger.

Og de kom til henne med problemene sine.

det var for lenge siden hun hadde sett moren – som hun nå forsto ikke var moren hennes likevel.

Hun var dratt av sted for å finne den virkelige moren sin.

Moren hennes var kanskje fra vandrerfolket.

Var det for Dinas skyld, for å forsøke å redde livet hennes?

Stemmen hans var hes og grov.

Joakim måtte holde om lillebroren sin når historien var på det nifseste.

Men kameraten hans stoppet ham.

Hun holdt hardt om klærne sine, det var striper av blod nedover leggene.

Han skyter Hugo, summet det i det svimle hodet mitt, for Hugo kan ikke skyte, han kan bare bruke kniv.

– Du blør, sa Hugo og tok hånda forsiktig borti kinnet mitt.

Jeg la hånda lett på ryggen hennes, men hun stivnet og trakk seg unna.

- Hun sover, hvisket jeg da det tjafsete hodet hennes dukket opp i døråpningen.
Hun hadde oppdaget såret mitt og undersøkte det nøye.
Hun tittet ned på hånda si og betraktet det stygge merket.
Men jeg så det av uttrykket i ansiktet hennes at tanken på den tredje muligheten ikke kom til å slippe henne på lenge.
Har Joyzima stelt såret ditt?
For rådet vårt er ikke bare en samling av landsbyledere, det er også et slags Kongenes Råd!
Han snudde seg, møtte øynene mine.
Blikket hans vek til siden.
Reaksjonen hans ble sterkere enn jeg hadde ventet.
Ja, jeg trodde på forsikringene hennes.
Den mishandlede kroppen hennes ble bare svakere.
Jeg stakk innom hytta deres av og til for å se til dem.
de hadde tullet henne inn i teppet hennes, bare noen hårtuster stakk fram.
Der hadde han skåret inn fornavnet hennes og dødsdatoen.
Nå tok hun alle hemmelighetene sine med seg.
Men mest tenkte jeg på Joyzima, at hun på en måte hadde mistet ungen sin.
Ennå bestemte hun over meg, bestemte over tiden min.
- Fortell meg resten av historien din! ba jeg.
Hun stoppet, klippet av en trådstump, undersøkte at den forrige knuten min var stram nok.
Jeg gikk for å finne flokken min, men den var ikke der vi hadde slått leir.
- Historien din.
- Og faren din?
Blikket hennes skremte meg.
- Og vi skal lage en ordentlig gravstein, hogge navnet hennes inn så hun blir husket for bestandig.
Korsene deres var skjeve, og på noen av dem var bokstavene nesten utvasket.
han hadde grepet tak i trøya mi.
Jeg sto ved siden av Joyzima, grep hånda hennes, kjente at den skalv.
Da møtte mannen blikket mitt.
Øynene hans var gule.
«Hvem vil se mora si naken?» spurte Bobben.
Øya hans lyser gult.
Bobben rensket neglene sine med passerspissen.
«På den plenen lekte barna mine De var så glade i å sparke ball.
Han kikket ned på skoene sine.
Kinnene hennes var røde.
Øynene hans lyste liksom Gule.
Først skinner sola på en hund som ligger i åpningen til hundehuset sitt.
«Da får ikke sola stekt nesa mi helt rød,» sier han.
Og det håret han har, er helt gråhvitt, akkurat som skjegget hans.
Undeline og pappaen hennes bor alene i det lille, røde huset.
Men så ble mammaen hennes veldig syk, og hun døde før Undeline var ett år gammel.
Undeline kan ikke huske noen ting fra mammaen sin.
Pappaen min kan alt, han, pleier Undeline å si stolt i barnehagen.
Det er den største dukken hennes.
Når Sortebill kommer tilbake, har han ingen ting i munnen sin.
Holmsen elsker hagen sin og er veldig glad i blomster av alle slag.
Hva gjør dere ute i skogen så tidlig på dagen?» smiler han til de to naboene sine.
«Se på blusen din,» sier pappa.
De ordene varmer godt langt inne i brystet hans.
«Å, jeg hypper poteter, jeg må stelle med potetene mine, vet du.»
«Ja, plassen min var ganske fin den, inntil du lagde disse bremsesporene dine på den,» erter Holmsen, litt mer godlynt etter hvert.
Journalisten spør, Holmsen svarer, og journalisten skriver på blokka si.
«Tror du at han leker med biler i verandakassa si?»
Skal si hagen hans ser fin ut herfra, tenker hun.
Selv om det er bilder fra badestrande, fra turen til Varden og fra bursdagsselskapet hennes, gruer hun seg til akkurat dette ene bildet.

«Jeg kan på en måte se ansiktet hans for meg, men det er ikke så lett å forklare. Men pappa er i alle fall veldig stolt av jenta si. Ute i ei stor båthavn har Holmsen snekka si. «Takk for at du fant brillene mine,» sier Holmsen. Pappa kommer seg opp i båten igjen, og det fosser vann ut av bæreposebadebuksa hans. Holmsen veier den på fjørvekta si. «Nå har du lært å dra inn, så nå får du se om du kan få opp fisken din selv.» Holmsen har to nydelige blomsterbuketter med seg, roser og andre pene blomster fra den fine hagen sin. Ved siden av Undeline kommer det en jente med hvit bluse og blått skjerf og mammaen hennes. Da tar mammaen hennes fram en eske med runde mentolpastiller og gir henne. Men så tar den svarte jenta esken fra mammaen sin og holder den bort til Undeline. Ruth og mammaen hennes er kommet fram alt da Undeline, pappa og Holmsen kommer. Men Holmsen slipper å si navnet sitt, for alle kjenner visst ham fra før. «Pappaen min er død,» sier Ruth. «Ja,» sier Miriam, «han døde under borgerkrigen hjemme i landet vårt.» «Hvorfor er noen mennesker svarte, sånn som Ruth og mammaen hennes?» spør Undeline. Til slutt slenger hun på seg den røde regnjakka si med stor hette. Sortebill har kveilet seg sammen lengst inne i hundehuset sitt, og han bryr seg ikke om å komme ut når Undeline kommer. Barna hans bodde der oppe før de flyttet hjemmefra. «Dette er ikke fra Amerika, men en del gamle klær etter kona mi,» sier Holmsen. Utenfor står Ruth og mammaen hennes. Hun skal leke med den nye venninnen sin. «Du skjønner det,» sier han til Miriam, «jeg har funnet fram en gammel kasse med klær etter kona mi. Men noe kan kanskje passe til deg, for kona mi var omtrent på din størrelse.» Ikke er det Sortebill, for han ligger ute i hundehuset sitt. Mannen min, Phillip, drev med politisk arbeid. En jeg stolte på, sa at det brant under føttene mine.» «At det brant under føttene mine, betyr at det var farlig for meg også. «Nåja, noe må en jo ta seg til,» svarer han og klør seg på det blanke hodet sitt. «Jeg bør vel gå inn til arbeidet mitt igjen,» sier pappa. «Fred,» sier han til pappaen til Undeline, «vil du ta bilen min og kjøre dem hjem?» «Sov godt, småjentene mine,» hvisker han og slukker lyset. Han skal ta bilder av tennene dine.» Og mammaen hennes er ikke til stede. Miriam hvisker noen trøstefulle ord inn i øret hennes på et språk som bare de to forstår. Så sier han at hun har så fint hår, mens han klør seg på det blanke, hårløse hodet sitt. Deretter drar de ned på langtidsparkeringsen ved Glomma og blir med Miriam og Ruth opp i leiligheten deres. Jeg er stolt av hudfargen min. For eksempel blir ikke de gamle plassert borte fra familiene sine på gamlehjem, slik som i Norge. De bor som resmedlemmer hjemme hos slektningene sine. Barn og unge er høflige, og vi er veldig glad i familien og i byen vår. Da gråter jeg ned i hodeputa i senga mi. Så han må ta på seg den lysegrå og blåstripete sommerdressen sin. Holmsen deiser ned på plassen sin idet salmesangen begynner. Den andre har han oppe i hodet sitt. Om kvelden sitter han bak gardinene sine og syr bort den ene hemmeligheten. «Da går vi opp til Amerikakofferten din, Holmsen, og så finner vi noen fine klær.» Og siden det ikke er lett å få fatt i stoff til brudekjoler når det er krig, så sydde kona mi brudekjole av en fallskjerm. Dermed tar Holmsen med seg brudekjolen ned i leiligheten sin. «Jaså, har du fått katt i treet ditt?» sier han til Holmsen. Og mens pappa sitter oppe i treet og holder seg fast med den gode armen, smyger katten seg bort til Miriam og gnir seg inntil beina hennes. «Det minste jeg kunne gjøre, var å redde deg, siden du ville redde katten min,» sier han.

Og det betyr at de har tegnet fotavtrykket til guden sin.
De trodde kanskje at da ville guden deres være nær og beskytte og hjelpe dem.»
«Det er trist at folk ikke kan ta med seg skrotet sitt.
«Men det er jo termosen vår!»
Hun gråter fordi hun har fått hjelpe en gutt og berget livet hans.
«Men det er mer spennende med mamma min og pappaen din,» sier Ruth.
Sjefen hennes hadde lest avisa.
«Mamma, du har reddet livet til den slemme gutten som knuste eggene våre.»
«Hva skal den nye dukken din hete?» spør Undeline.
«Men jeg kan ikke kalle den Petra, for det heter jo dukken din.»
Først blir han litt redd, men så ser han på ansiktene deres at de bare er vennlige, alle sammen.
«Hei, jeg heter Undeline, og dukken min heter Petra,» sier Undeline.
«Ja, men jeg får ikke bruke utdannelsen min fra Afrika her i Norge,» sier hun.
«Du kan være med foreldrene dine hjem straks vi får skrevet deg ut.»
«Vi her på Sauevika tror at sjørøverne og smuglerne ikke ville at andre skal finne skattene deres.
De ser ut som hunder slik sanden sprutet bakover mellom beina deres.
Miriam tar ringen mellom fingrene sine og børster sanden av den.
«Få se på hendene dine,» sier Undeline.
Den må ha falt av handa mi mens jeg holdt på med noe her på stranda.»
Eva og jeg ville høre til hos Gud med livet vårt.
Derfor har vi skrevet dette i ringene våre.
Familien hans bodde for seg selv i et hus oppe i skogen.
Så gikk han bort i en kulp i bekken og lekte med båten sin.
Knut så at det var båten hans.
«OK,» sier han, og Knut kjøpte tilbake båten sin.
«Og da bestemte jeg meg for at Miriam er mammaen min nå,» sier Undeline.
«Nå har vi lovet å ikke si noe, så nå må vi gjøre alt vi kan, for å holde løftet vårt,» og det er de enige om.
Pappa henter fram lommekniven sin.
Og så skrev han navnet sitt, han het Harold, og adressen og til og med datoen som flasken ble kastet i sjøen.
«Vi får skrive et kort fra Hvaler og fortelle at vi har funnet flaskeposten hans,» sier Miriam.
«Vi må sende det med posten,» svarer Miriam, «for vi har jo adressen hans her.»
«Dette skal du få av meg,» sier han til Miriam, og så binder han det foran øynene hennes.
«Der borte er vinduet ditt,» sier Ruth.
Ruth gleder seg veldig til å legge seg på det nye rommet sitt.
«Jeg vil forsikre meg om at foreldrene mine ikke tar meg på fersken hvis de kommer tidlig hjem.»
«Foreldrene mine har 30 års bryllupsdag snart.»
«Er du sikker på at foreldrene dine har vært gift i 30 år?»
«Tenk dere moren min da hun var på min alder!
«Jeg kan ikke forestille meg at moren min likte gutter!»
Han er faren min.»
Se om dere kan finne noen fine bilder av foreldrene mine og meg.
Kunne du ikke bare spørre foreldrene dine om lov til å se gjennom disse bildene?
De oppfører seg som om ekteskapet deres startet den dagen jeg ble født.»
«Kanskje det er fordi du var en så fantastisk baby og fordi du forandret livet deres totalt,» gjettet Lexi.
Jeg har lyst til å få dem vekk før foreldrene mine kommer hjem.»
Klesstilen deres bar tydelig preg av datidens moter.
«Oooo,» hylte Binky, «sjekk den høysåte-frisyren til moren din!»
«Se på håret til moren din.»
«Her er bildene fra bryllupet deres.»
«Hun er veldig nøye med å ta vare på kroppen sin.
«Foreldrene mine var mye heldigere enn Mike og Nancy, det er sikkert.
«Hvis jeg kunne skilt meg fra broren min, så ville jeg antakelig ha gjort det.»
«Her er noen bilder av foreldrene dine og en liten baby.»

Jennifer snappet bildet ut av hånda hennes.
Før jeg kom, manglet det noe i livet hennes, har hun sagt.»
«Broren min sier akkurat det motsatte:
Lexi åpnet skapet sitt og tok ut bøkene hun trengte til første time.
«Jeg vil ikke vite noe om blodet mitt, og jeg vil ikke se det, heller.
«Foreldrene mine skal ut igjen i kveld.
Jeg fant noen gode bilder, men i kveld skal jeg lete i skrivebordet til faren min.
Øynene hennes strålte.
Ruth var døv, og selv om hun kunne snakke, så lød stemmen hennes annerledes enn stemmen til de hørende elevene.
Foreldrene mine kommer tilbake!»
Mens de var borte, hadde Ruth bodd hos tanten sin i Cedar River.
«Ruth, hvis du skal bo sammen med foreldrene dine, betyr det at du kommer til å forlate Cedar River?»
Etter at Ruth hadde gått til timen sin, vandret Lexi, Binky og Jennifer sammen nedover korridoren.
Vi skal innom broren min.
«Visste du at Ruth skal reise for å bo sammen med foreldrene sine?
«Ikke glem kjemiboka di,» sa han til henne.
«Det er tross alt yndlingsfaget ditt.»
«Det er ikke yndlingsfaget mitt.
Jennifer snappet boka ut av hånda hans og la den oppå bunken hun bar på.
Vi må hente kortene med blodtypen vår på i dag.»
Jennifer trampet nedover korridoren til skapet sitt, dyttet bøkene inn og slamret metalldøra igjen.
Lexi kikket i konvolutten sin først.
«Ifølge dette kortet er blodtypen min B-positiv,» sa hun.
Moren min har det samme.»
«Moren min er A-positiv.
Jeg er ikke sikker på hvilken blodtype faren min har.
Da de gikk tilbake til skapene sine for å hente bøkene til første time, prøvde hun å være hyggelig.
Hun bar matbrettet sitt bort til bordet der hun og vennene vanligvis satt.
Det sier faren min alltid.»
«Det sier han når han vil at du skal rydde rommet ditt, Binky.»
Vi vet ikke hvor lenge Ruth blir på skolen før foreldrene hennes kommer og henter henne.
Binky viftet med blyanten over notatboka si.
Binky foreslo broren sin til oppgaven.
Når søsteren hans var i det organiserende hjørnet, var det umulig å stanse henne.
«Jeg må skynde meg, ellers rekker jeg aldri å hente bøkene mine før timen.»
Alle reiste seg for å gå unntatt Jennifer, som ble sittende ved bordet og stirre på de foldede hendene sine.
Marty og venninnene hennes var medlemmer i en klubb som het Hi-Five.
Faren min låner ikke bort sin.
Tressa smalt med tyggegummien sin igjen og stakk hendene i lommene.
«Nancy har valgt å snakke åpent ut om sykdommen sin.
«Hun er oppe på rommet sitt.
«Moren din sa at vi skulle gå opp.
«Moren din gråter også.
«Men du var jo så begeistret ved tanken på bryllupsdagen deres...»
«Da foreldrene mine gikk ut i går kveld, begynte jeg å lete i skrivebordet til faren min etter flere bilder.
«Det er vanskelig å si, siden vi ikke kjenner tanta di.
Du kan vel spørre foreldrene dine om det.»
«Da jeg var ferdig med å snakke, så moren min lenge, lenge på meg.
Faren min la armen om skulderen hennes og sa at hun ikke måtte gråte.
Blikket hennes var kaldt og skremmende.
Den godt bevarte, lille hemmeligheten deres er ingen hemmelighet lenger.»
De har latt meg tro at de var de biologiske foreldrene mine.
Jeg kjenner ikke den egentlige moren min.»

Jeg ligner ikke på moren min og enda mindre på faren min.
Foreldrene dine forguder deg.
Var de redde for at jeg skulle få lyst til å lete etter de egentlige foreldrene mine?
Foreldrene mine er egentlig ikke foreldrene mine.
Hjemmet mitt er egentlig ikke hjemmet mitt.
«Hvordan hadde du følt det, Binky, hvis du hadde blitt forkastet av foreldrene dine?»
«Goldens løy for meg og de biologiske foreldrene mine gav meg bort.
«Adoptivforeldrene mine har løyet for meg.
De biologiske foreldrene mine ville ikke ha meg.
«Ellers ville jeg kanskje ha sagt hva jeg mente om oppførselen hennes neste gang jeg traff henne.
Dessuten består hjernen hans av luft.
«Har du sagt fra om møtet vårt?»
Jeg skrev en lapp og stakk den inn i skapet hennes, men jeg er ikke sikker på om hun finner den før hun går hjem.»
Binky kikket på armbåndsuret sitt.
Binky åpnet notatboka si.
«Jeg trodde dere var vennene mine!»
Tårene som hadde stått i øynene hennes en stund, begynte nå å trille nedover kinnene.
Vi er vennene dine!»
Jeg vil være en del av gjengen, akkurat som jeg vil være en del av familien min.
«En gang tenkte jeg det samme om foreldrene mine, Binky.
Og de biologiske foreldrene mine gav meg vekk, fordi de ikke ville ha meg.
Peggy hadde tross alt adoptert bort barnet sitt og holdt det hemmelig.
Min egentlige mor og far, eller adoptivforeldrene mine?»
Du er datteren deres.
«Hvordan kan du si noe slikt om foreldrene dine?
«Fra det øyeblikket jeg oppdaget at jeg var adoptert, begynte jeg å tenke på adoptivforeldrene mine på en ny måte.
Jeg klarer ikke å se på dem og tenke på dem som foreldrene mine lenger.
«Jeg har tenkt en del på de egentlige foreldrene mine.
«Jeg bare vet at moren min var vakker.
Jeg skal vedde på at faren min var pen også.
Plutselig begynte øynene hennes å skinne.
Foreldrene mine kan være hvem som helst.
Kanskje faren min er en rockestjerne.
«Jeg hater å stikke hull på luftboblen din,» begynte Binky, «men jeg tror ikke de drømmene dine er særlig realistiske.»
Foreldrene mine kan være hvem som helst.»
Det er moren din som lager kvelds til deg hver kveld.
Faren din setter penger inn på kontoen din, slik at du har noe å betale collegeutdannelsen din med.
Ville oppdagelsen til Jennifer knuse to av venninnene hennes?
Jennifer trengte vennene sine akkurat nå.
Hun gleder seg virkelig til å treffe foreldrene sine igjen.»
«Broren min begynner endelig å få orden på sakene igjen.
«Jeg trodde Mike prøvde å holde deg borte herfra, så du ikke skulle se alt rotet på kontoret hans.»
«Ta bedre vare på tingene dine i framtiden.
Følelsene mine har svingt opp og ned som en berg-og-dal-bane i flere dager.
I dag kunne jeg ikke finne en av de blå sokkene mine, og da ble jeg helt hysterisk.
Jeg skjelte ut moren min.
En stund klarte jeg ikke å forandre på innstillingen min, uansett hva andre sa eller gjorde.
Det er så mange spørsmål som svirrer rundt i hodet mitt.»
«Jeg aner ikke hvilken hårfarge moren min har eller hvilken farge faren min har på øynene.
Jeg vet ikke hva faren min jobber med.
«Hva om jeg en dag forelsker meg i en type og han viser seg å være broren min?»
Dessuten har jeg sikkert arvet dumheten min fra dem.»
«Dumheten din?

«Dysleksien min, selvfølgelig.»
Begge hendene hennes hang slapt ned.
Tårene rant nedover kinnene og dryppet ned på kraven på genseren hennes.
Identiteten min er død.
«Jeg liker ikke uttrykket ditt, mor.
«Bli med og hjelp meg, så kan du passe på tingene dine samtidig.»
De mandelformede øynene hans så fortsatt tunge og søvnige ut etter natten.
«Kanskje det var en lastebil og ikke magen til kaninen din som rumlet, men jeg tror i hvert fall at den er sulten.»
Ben så ned på pyjamasen sin.
«Hun er vennen min også, vet du.»
«Du er den søtteste gutten jeg kjenner,» mumlet hun inn i det silkemyke håret hans.
«Jeg er så sint på foreldrene mine at jeg kunne hylt høyt,» kunngjorde hun med en dramatisk mine.
«Foreldrene mine sa at jeg ikke kunne dra på konserten, fordi den er på en hverdag.
«De har ingen rett til å kontrollere livet mitt på den måten.
Matt er vennen min.
«Hvis jeg hadde bodd sammen med de ordentlige foreldrene mine, så hadde de latt meg dra.»
«Foreldrene mine har egentlig aldri forstått meg,» fortsatte Jennifer.
«Både vi og du vet at Matt ikke har hatt det lett bestandig med familien sin, han heller.
«Helt siden jeg oppdaget at jeg er adoptert, har jeg laget problemer for foreldrene mine.
De egentlige foreldrene mine ville latt meg dra på konserten.
Adoptivforeldrene mine bryr seg egentlig ikke om meg.
«Tenk på alle de andre grunnene til at foreldrene dine ikke vil la deg dra.»
Det faktum at hun var adoptert, lot hun farge hele tilværelsen sin.
Tross alt er de ikke de egentlige foreldrene mine...»
Jeg kjenner foreldrene dine, Jennifer.
«Dette må være like vanskelig for foreldrene dine som det er for deg...»
Jeg har levd sammen med dem hele livet mitt.
«Fortsett å være venninnen hennes og vis henne kjærlighet, Lexi.
Hun stod og samlet sammen bøkene sine.
Håret hans stod rett opp i en spiss hanekam og glinset av brylkrem.
Liker du slipset mitt?»
Lexi la hånda si over munnen på Binky.
Ikke hør på søstera di.
Broren min er et bunnløst sluk.
«Nei, det var moren min.
Vi hadde noen igjen fra et party sist sommer da naboene våre flyttet.»
Gina smalt høylydt med tyggegummien sin.
«Så snilt av dere å be meg på party,» sa Ruth med den karakteristiske, monotone stemmen sin.
«Vi kommer til å savne deg når du drar til foreldrene dine.
Samtalen deres ble avbrutt av kimingen fra dørklokka.
«Er det ikke rart å tenke på at den egentlige moren din ikke ville ha deg engang?
Da søsteren til Tressa, Gina, kom bort til dem, vendte Tressa seg til søsteren sin og sa:
«Kanskje moren din var en rik og berømt person.
Skålen hans tømtes raskt.
Hele ansiktet hans rynket seg nå.
Det piplet agurksaft fra den ene munnviken og nedover haken hans.
Sylteagurkene mine var ikke sure.
Tenk om munnen min forblir spiss etter dette?»
Tenk om munnen min forblir spiss etter dette?
«Dette er minne-T-skjorta di, Ruth,» forklarte Binky.
«Ruth, tanta di er kommet for å hente deg,» underrettet Todd henne.
Øynene hennes strålte.
Binky kikket på armbåndsuret sitt.
Moren min ville aldri latt meg gå ut nå i kveld.»
Akkurat idet Jennifer lukket døra til skapet sitt, kom Brian James slentrende bort til henne.
«Jeg har den nye bilen til faren min i dag.

«Avslo tilbudet hans?

Ruth gav fra seg et gledeshyl da foreldrene hennes kjørte opp foran skolebygningen.

«Ruth ser akkurat ut som moren sin, ikke sant?» bemerket Peggy.

Lexi lot de andre jentene stå og samtale ivrig om Ruth og foreldrene hennes.

Jakka hennes hang fortsatt i skapet.

Jenta satt der og gråt som om hjertet hennes ville briste.

Lexi satt på en stol ved skrivebordet sitt.

Jeg liker å snakke med moren din.»

Du er yndlingsgutten min, vet du.»

Moren hennes stod og tørket av benken.

«Benjamin, hva gjør du ute av senga di?»

Nå prøver kaninen min å rømme!»

Den velnærte, lodne rømlingen satt i gresset og snuste med den rosa nesa si.

Bunny likte ikke å være utenfor buret sitt.

Ben så ned på pyjamasen sin.

Jennifer hadde vært i tankene hennes hele kvelden.

«Hun er oppe på rommet sitt.»

Lexi ble skremt over det triste uttrykket i øynene hennes.

Hva hadde skjedd med den pene, glade venninnen hennes?

«Hvorfor står kofferten din framme?»

Noen ganger stikker du nesa di litt for langt oppi andres saker.»

«Onkelen min bor der.

Gi meg billetten min.»

Si at jeg har tatt billetten din?»

«Moren din vet ingenting om dette besøket ditt, gjør hun vel?»

«De er ikke den ordentlige familien min.

«Jennifer, det ville knuse hjertet til foreldrene dine hvis du stakk av hjemmefra.»

«Gå til foreldrene dine.

De ville gitt livet ditt for deg, Jennifer.

«Hvis du drar til Minneapolis, drar du da til onkelen din?»

«Han er egentlig ikke onkelen min noe mer enn Goldens er foreldrene mine.»

«Forrige gang faren min var på en kongress i Minneapolis ei uke, betalte han mye mer enn 300 for hotellrommet for ei uke.»

«Jennifer, du prøver å såre foreldrene dine.

«Snakk med noen om problemene dine, Jennifer.

Hvis du ikke vil snakke med foreldrene dine, så finn noen andre som vil lytte.»

«Foreldrene dine er de beste vennene du har.

Hjertet mitt ville briste hvis du drog din vei.

Faren din og jeg ønsket aldri å gjøre dette mot deg.

«Jeg lurer på hvordan det går med Ruth og foreldrene,» sa Binky mens hun dyttet jakka si skjødsløst inn i skapet sitt på skolen.

«Jeg håper hun trives like godt på den nye skolen sin som hun gjorde på Cedar River High.

«Jeg tror ikke jeg har det heller,» sa han og drog fingrene gjennom det gylne håret sitt.

Hun fortalte moren min at hun har lyst å leve, men at hun heller ikke er redd for å dø.

«Det eneste som har holdt henne gående, har vært den sterke viljen hennes.

Jeg har aldri møtt noen jeg beundrer mer enn kjæresten til broren min.»

Tankene svirret i hodet hennes.

Det skjedde så mye med vennene hennes.

Noen av de beste vennene hennes hadde det for tøft til det.

«Jeg følte det på den samme måten da bestefaren min døde.

«Men de biologiske foreldrene dine gav deg vekk for 17 år siden.

Det blå blikket hennes lyste av overbevisning.

«Jeg vil lete etter de biologiske foreldrene mine.»

Hva hvis du finner ut at moren din er en helt vanlig dame?

Kanskje hun har giftet seg igjen og kanskje mannen hennes ikke vet at hun gav meg bort engang.

Bare tenk på hvor mange av spørsmålene mine jeg kunne fått svar på.»

Jeg har vært skikkelig sint på foreldrene mine, Goldens, mener jeg.

Hver gang jeg ser moren din, så ser det ut som om hun er på gråten.

For å være ærlig, så er det en ganske nifs tanke, det å skulle lete etter den biologiske

moren min.

«Du er ikke nødt til å treffe den biologiske moren din.

Jeg vil ikke at livet mitt skal være et slags uoppklart mysterium.

«Holdt den biologiske moren min meg i armene sine og gav hun meg bryst.

Talte hun tærne og fingrene mine?

Hvis foreldrene mine var glade i hverandre, hvorfor gav de meg vekk?»

«Du er nødt til å snakke med moren din.

«Jeg bør visst få hodet mitt undersøkt.»

«Jeg vil finne de biologiske foreldrene mine.

Du var datteren vår fra første øyeblikk.

Jeg vet dette kan være vanskelig for deg å forstå, Jennifer, men du er barnet mitt.

Hvert år når det nærmer seg bursdagen din, tenker jeg på det.»

Hendene hennes begynte å skjelve i fanget.

«Fordi jeg tenker på den andre moren din.

Hun var redd for å miste barnet sitt!

«Du må huske på at du er barnet mitt.

«Jeg har så visst ikke tenkt å hindre deg hvis du vil lete etter de biologiske foreldrene dine.

Men før du gjør det, så vil jeg gjerne at du skal snakke med en som selv er adoptivbarn og som har lett etter de biologiske foreldrene sine.»

Jeg fortalte ham om situasjonen vår.

«Moren din var topp, Jennifer.

Dette er en privatsak som angår deg og familien din.

Bli med inn på kontoret mitt.»

«Jeg er glad for at moren din ringte, Jennifer.

Jeg opplevde en periode da jeg ville vite mer om de biologiske foreldrene mine og om bakgrunnen min.

«Jeg var 21 år da jeg møtte den biologiske moren min.

Foreldrene mine hjalp meg å finne henne.

Moren min var veldig vennlig og gikk varsomt fram.

Jeg visste med en gang at hun var moren min.

De markerte kinnbeinene mine var som et speilbilde av hennes.»

Da vi skiltes, bad hun meg overbringe en hilsen til moren min.

Etter at vi hadde lett og funnet navnet og telefonnummeret til den biologiske moren min, tilbød moren min seg å ringe for meg.

Men hun var ikke der i livet mitt.

Hun vil alltid ha en spesiell plass i hjertet mitt, Jennifer, men hun vil aldri erstatte foreldrene mine.»

Hva hvis den biologiske moren min ikke vil treffe meg?

«Den biologiske moren din eide deg ikke, Jennifer.

Moren min var bare en tenåring da hun fødte meg.

Og det er foreldrene dine også,» la han til til slutt.

Det er rart, men jeg skulle ønske jeg kunne snakke bare noen få minutter med den biologiske moren min.

Det var ikke sikkert at Jennifer noen gang ville høre fra den biologiske moren sin.

«Husker du da jeg drog til Arizona for å bo hos onkelen min?»

Å adoptere bort barnet sitt er et valg du må ta alene.

Jeg snakket med foreldrene mine og pastoren vår og en hel drøss med rådgivere, men når det kom til stykket, så var det mitt valg.

«Jeg visste ikke at jeg kunne elske et menneske jeg aldri hadde møtt, men jeg elsket den lille babyen min, Jennifer.

Jeg snakket til barnet mitt hver dag.

Jeg gav bort barnet mitt av kjærlighet.

Jeg ville at barnet mitt skulle ha to foreldre, ikke en.

Jeg ville at barnet mitt skulle få et normalt liv.

«Og ikke hat adoptivforeldrene dine bare fordi de ikke er de biologiske foreldrene dine.

Jeg har tenkt en hel masse på de biologiske foreldrene mine.

Du elsket virkelig barnet ditt, ikke sant?»

«Jeg tenker på barnet mitt hver dag.

Øynene hennes strålte og hun smilte.

Jeg lovet moren min at jeg skulle komme hjem snart.»
«Kanskje du bør forestille deg at den biologiske moren din var akkurat som Peggy.»
«Hvis du ikke har noe imot det, så vil jeg gjerne være litt sammen med vennene mine en stund,» sa Todd.
Lexi og Todd slo seg ned ved bordet sammen med vennene sine.
«Jeg har bestemt meg for å la være å lete etter den biologiske moren min nå.»
Moren min fant navnet og adressen til gruppa for meg.
«Dessuten,» la Jennifer til, «når Nancy kunne takle problemene sine på en så god måte, så bør jeg kunne takle adopsjonsgreiene mine nesten like bra.
«Men er det ikke rart å ikke vite hvem de egentlige foreldrene dine er?» undret Binky.
«Jeg kjenner faktisk de egentlige foreldrene mine.
Folkene i gruppa mi sier at det er det foreldrerollen dreier seg om:
Jeg må takke foreldrene mine for alt de har gjort for meg.»
Hvis du har tenkt å takke foreldrene våre, så vil jeg også gjøre det.
På kontoret hennes hang det en firkantet papp-plate med mange bokstaver på.
– A nei, det gjorde vel ikke vondt når jeg holdt foran øynene dine?
– Kan jeg få prøve brillene dine, Gro?
I dag skulle Jonas til optikeren, og mammaen hans var med.
Deretter skal vi bestille brilleglassene og slippe dem til slik at de passer inn i de nye brillene dine.
En uke etter kom Jonas og mammaen hans til optikeren for å få utlevert de nye brillene.
– Og hva gjør du under sen-gen min?
Ja, ikke akkurat under sen-gen din da, men en trapp lenger ned.
Men Pelle sa at han ville gjemme halve rosinen sin til neste dag.
Den aller minste dukken hennes hadde ligget i den sen-gen, men nå trengte Pelle den bedre.
Den hadde Mette vevd på dukkeveven sin.
– Du kunne sitte innenfor trøyen min, så ser ikke mor og far deg.
– Badet? sa moren hans.
– Ja, stakkars gutten min, sa mor.
Så lenge har jeg ligget her i sen-gen min.
De underjordiske flytter salene sine når det trengs.
Etterpå fløy vi rett gjennom det lukkede vinduet vårt, og så datt jeg ned i sen-gen min.
– Det er bare en av klassekameratene mine, ropte Petter tilbake.
Bare så mye at de måtte ligge stille i sengene sine og mase på mor.
Truls og Trine satt rett opp og ned i sengene sine og bare glodde.
De begynte å bli mer og mer fornøyd med det nye uret sitt.
Men da satt barna pent i sengene sine.
Han gjorde stupflyvninger ned over sengene deres og slo kollbøtter i luften mens han gol av alle krefter.
– Nå skal vi holde litt leven med moren deres!
Da mor hadde bredd over barna sine for natten, sa hun:
Stua vår ligger så ensomt.
Rekk fram hånden din!
Og da la den lille underlige mannen et lite, gult frø i hånden min.
Og jeg gikk inn etter den lille grønne hagesprøyten min og vannet ordentlig der hvor jeg hadde putt-et det ned.
Ja, det var en dukke som holdt på å vokse opp i hagen min.
Men de gikk aldri dit og så, for hagen min ligger litt bort-gjemt.
Og tenk, en søndags morgen da jeg kom ut i hagen min, var dukken vokst akkurat ferdig.
Munnen hennes gikk som en kvern, og jeg var så lykkelig at jeg nesten ikke kunne si et ord.
Om en liten stund kom hun fram til sen-gen min.
Du er jo mammaen min nå.
Jeg løftet henne opp i sen-gen min, og der lå hun og snakket.
Da jeg våknet om morgenen, hadde Mirabell klatret opp på det lille bordet ved sen-gen min.
Jeg ville så gjerne takke ham for den pene, nydelige dukken min.
Har dere lyst til å se dukken min, den vakre, fine Mirabell?
Det er bare å følge den smale lille veien som fører til stua vår.
Unni hadde fødselsdagen sin i mai, akkurat da epletrærne blomstret.
Etterpå husket hun at hun ikke hadde gitt Unni fødselsdagspresangen hennes.

Han kommer med hele sitt følge borte fra hagen sin ved Maiveien.

- Hvor har du gjort av kjolen din da? spurte Unni.

Det var lommeterkleet som hun holdt med de fine små hendene sine.

Hun tok på seg de røde tøflene sine og tullet seg inn i det blå ullteppet.

Unni krøp inn gjennom vinduet og ned i sengen sin.

Ansiktet hennes lyste med en underlig glans.

Og så sovnet Unni akkurat da de første solstrålene spilte på epleblomstene utenfor vinduet hennes.

- Med denne dukken min her.

- Og glem ikke at Lise skal ha vellingen sin klokken tolv, og skift på henne hvis hun er våt.

- Kjære, søte, pene barnet mitt, sa Anne-Katrine til Lise.

Vil dere vite hva søsteren min heter?

Men Ylva-li sier aldri navnet mitt.

Ruff og Duff, det er de små svarte pudlene våre.

Ylva-li og jeg lekte en lang stund med hundene våre og hadde det så morsomt.

Etterpå gikk vi og matet kaninene våre.

Gullfot og Sølvfot heter hestene våre.

Bare sprang stille bak hestene våre og strakte de lange armene sine etter oss.

De stod der bak skogbrynet og kikket fram bak trærne med de stygge, grønne øynene sine.

Det gjorde så vondt i hjertet mitt akkurat da.

Jeg slengte meg opp på hesten min og red bort, og tårene rant nedover kinnene mine.

Kaninene våre kom også hoppende og ville være med.

- Kikk inn på rommet ditt, sa mor.

Ruff lå i en kurv ved sengen min.

Petter svingte med tresverdet sitt og fyrte av knallpistolen.

Da reiste Mimmi seg fra stolen sin og gikk bort til Petter.

Kom hit og se ut gjennom soveværelsevinduet mitt, så skal du få se!

Hun pekte på et halsbånd som lå i to rader rundt halsen hennes.

- Fiolito, hvasket Mimmi og veltet sjokoladepokken sin.

- Skyt et skudd med knallpistolen din, så får vi se om de blir redde.

De lange mustasjene hans hang alt på vindusgesimsen.

Kommoden gled til siden, og Fiolito stakk de stygge mustasjene sine inn gjennom dørsprekken.

- Ve deg, ulykkelige, ropte han til Petter med den hese røverstemmen sin og løftet sverdet.

Og et sekund etter satte Fiolito foten sin på det.

Han løftet den opp over hodet sitt.

Og så tok han det fine halsbåndet til Mimmi med de stygge røverfingrene sine.

- Er du veldig lei deg for halsbåndet ditt? spurte Petter.

Der lå allerede notatbøkene hans.

Blikket hennes søkte hans, vek unna og flakket over rommet.

Er du ferdig på rommet ditt?

Hun møtte ikke blikket hans.

Lina grep etter handa hans, og holdt den.

Plutselig klemte hun neven hans så han var nær ved å skrike.

Men blikket hennes fikk ham til å tie.

- Hønene våre har navn, de.

Og hu der oppe er kona hans.

Det luktet så rart i leiligheten hans.

De hadde vært etter duene hans ofte nok til det.

- Gutten min!

- Snakk som folk til mora di, gutt.

Da han kom til frokostbordet, var han både svett og sliten, og han sank ned på plassen sin uten et ord.

Den ble mer og mer tillitsfull, og kom til sist helt inn mellom føttene hans.

På rommet mitt?

De må sjøl finne et sted til fjærkreet sitt.

Men han kameraten din, han er litt av en luring.

- Vi er vennene hans, sa Gunnar.

Bestyreren snakket igjen, og nå ekstra høyt, mens han klappet den gamle på brystet: – Her kommer den nye værelseskameraten din, Jensen!
Han ville ha med seg kubene sine!
Du må nok få plassert duene dine hos andre.
Så ble puta rykket bort, og farens neve la seg om overarmen hans.
Da slapp Blåmann seg ut fra bjelken og ned på skuldra hans.
Gutta er i gang med å flytte ut sakene dine.
– Tar de sakene dine nå?
Kappa hans var drivende våt etter regnet, og håret lå ned i øynene.
– På grunn av de elendige duene dine!
– Bare du liker rundstykkene mine.
Da skal du på skolen, gutten min.
Martin la armen om nakken hans.
Her er det nye hjemmet deres.
Med et par hissiges slag hadde han jaget Gulldokka unna og tatt plassen hennes.
Mora di og jeg har en del å snakke om.
Opp i neven min.
Den ene handa hans søkte oppetter brystet.
Duene var helt vant til ham nå, og satte seg gjerne på handa hans.
– Pillene mine...
– Ingen ting å bry seg om, gutt, sa han og lot Gunnar ta handa si.
Så sa Martin noe igjen: – Jeg tror at sjela vår er en fugl.
Hyller til rommet ditt, skrin til tingene dine...
Visst liker jeg maten din!
Hele ettermiddagen og kvelden satt han på rommet sitt.
Mora di orker snart ikke med meg lenger.
Blåmann satt på pinnen sin og halvsov.
Han skulle få bildet sitt i avisa: «Den kjente duefuten Gunnar Bråten Olsen.
Så kom en av guttene med eggsmalingen sin.
Som i sakte film så han hendene sine åpne seg.
– Han lengter etter kona si, sa Gunnar.
– Livretten din!
Hodet hans brant.
Vi vil ikke at ungene dine skal dø.
– Ungene dine venter på deg!
Så du kan være trygg for at dua di kommer velberget fram.
Han møtte bare blikket hennes, sa ikke noe, ventet.
Så rant øynene hennes fulle av tårer.
Der er du, gutten min.
– Gutten min, sa Tore.
– Gutten min.
Så løftet han ungene fram og satte dem i fanget hans.
Om litt la faren en tung neve på skuldra hans og sa med grøtet stemme: – Gamlekaren hadde visst rett.
Og kanskje hemmeligheten i den usynlige skuffen ville gnage på samvittigheten min, for tenk om det var en hemmelighet som i grunnen burde bli oppdaget, og hva skulle jeg stakkars møbel gjøre med det?
Jeg hører moren deres rope etter dem:
Og imens forteller jeg eventyrene mine – ganske stille.
Og så rutsjer de nedover loftstrappen og smeller døren igjen, og jeg står alene i stillheten på loftet mitt.
Men jeg har fått enda flere eventyr å drømme om fordi barna rotet rundt i minnene mine.
– Petter! ropte hun på gutten sin.
– Jeg skulle kjøpe trollsalve til armen til moren min, sa Petter.
Hit kommer all verdens troll for å bli kvitt skavankene sine.
– Trolltryneprinsen er her, Trolltryneprinsen er her for å få hjelp til moren sin!
Se, der borte kommer en av de aller nyeste doktorene våre!
– Han er her for å få hjelp til moren sin.
Andre var så flinke at de til og med kunne danse på stultene sine.
– Først må du få med deg et par briller til moren din også, sa det snille brilletrollet.

Han stanset foran Petter og satte de skarpe, grønne øynene sine på ham.

I det samme fikk trolldoktoren øye på Petter, og straks krøp han ned fra tønne og lot konen sin krype opp istedet og fortsette der han slapp.

- Du glemte styltene dine, ropte han.
- Har du glemt troll-kosten din hjemme da?
- Kom deg ned av de stokkene, så jeg kan få tak i øret ditt!
- Petter, din tullebukk, sa moren hans.
- De krøp ned under løvdekket sitt igjen, for de ble så redde for Mars.
- Nå blir kjolene våre kliss våte!
- Det kjennes jamen deilig på bena våre etter dusjen, sa blåveisene.

Og så reiste de på seg og begynte langsomt å folde ut de hvite kjolene sine.

- Vær stille nå i ti minutter, så skal jeg fortelle dere om tante Albertine og broren min, sa April.
- Hør du vesle gutten min, sa hun.
- Jeg skal be broren min ta seg av dette her, sa jeg, - for jeg skal et annet sted.
- Hun hadde jo den tykke kåpen sin og forresten ble hun så ergerlig da hun kom hjem at hun ble da varm nok.

- Det var broren min som hadde skylden.

Istedenfor å bære klærne hennes pent inn i gangen, så hadde han hengt dem litt rundt omkring utenfor.

- Begge søstrene dine har alt festet seg ved brødrene mine.

Hva skal den ellers med slyngtrådene sine?

Det var engang en konge som ville gifte bort sønnen sin.

Nå bommet han! ropte prinsen og svingte køllen sin, for i det samme kom en av motspillerne til å slå feil.

- Hun bør jo være vakker å se på, sa dronningen, - ellers ville kanskje ikke barna deres bli pene, og det ville være leit.

Kongen tok opp notisboken sin og skrev:

Hennes største prydd skal dydene hennes være.

Hun kunne gjerne få det tidobbelte i medgift, sa faren hennes.

Da trollkunstneren så gullet lyste øynene hans, og han lovet å gjøre sitt aller beste.

Og så satte hun seg skrevs over kosteskaftet sitt og fløy til verdens ende i øst.

Der gikk Gamle Tid og puslet med plantene sine;

- Ut av haven min med deg!
- Ta hunden ut, sa prinsen til tjeneren sin, og så satte han seg til å stirre på den fremmede.

Hva slags farve var det på øynene hennes, tro? undret prinsen.

- Henne ville sikkert prinsen vår bli lykkelig med!
- Jeg undres om hun har den lovbestemte medgiften, hvisket kongen til rikskansleren sin.
- Jeg lurar på om de riktig kan se alle prydblomstene mine.

Nei, hadde jeg ikke dronningen min var det ikke så lett å være meg.

Jeg kan ikke si hvor takknemlig jeg er for denne kjære oldfruen min!

- Det er løpegutten min, vel, sa overkokkepiken.

Jeg må si at var det ikke for den gamle mormoren min ville det ikke ha vært så greit å være meg.

- Unnskyld at jeg ikke reiser meg, sa hun til professoren, - det er så rart med det ene benet mitt, det vil slett ikke bære meg lenger.

- Karin? sa professoren, - er det datteren Deres?

Nå har hun nok verpet et egg igjen, den vesle gullhøna mi!

Ja, nå var jo professoren ferdig med undersøkelsene sine;

- Hva er det, vennen min? sa kongen.
- Jeg hørte historien av den snille overkokkepiken min, og hun var så lei seg at tårene trillet i ett sett.

- Vis meg veien til mormors hus, så skal vi hjelpe henne å få igjen hønen sin!

Og så ble Michel stengt inne på loftskottet sitt, og der skulle han bli til han sa hvor han hadde gjemt dåsen.

Michel var så lykkelig i arbeidet sitt.

En stund etterpå savnet greven pungen sin og kalte på kammertjeneren.

- Nå får du og vennene dine hjelpe meg, sa han.
- Istedenfor den pungen som tyven la i lommen min skal han få mus i alle sine egne

Lommer.

– Det er min lille gutts rom, Michel, sa dronningen, og tårene strømmet nedover kinnene hennes.

– Kanskje det går bedre for deg hvis vi flytter sengen din hit?

Hun fortalte at da prinsen var nesten tre år gammel lå han en varm dag og sov middag på balkongen utenfor rommet sitt.

Barnepiken hans hadde også sovnet et øyeblikk i stolen sin, og da hun våknet var prinsens seng tom.

– Kjære gutten min, du er enda vakrere nå enn da du var liten!

Og den lille musen Pip holdt seg trofast til Michel helt til bryllupsdagen hans.

Moren deres var så flink.

Der er jo de fem små grå garnnøstene mine, sa heksen.

– Jo visst er dere garnnøstene mine, sa hun, - visst er dere garnnøstene mine, se bare her!

Og så pekte hun på dem med den gamle stokken sin, og straks ble de forvandlet til fem små grå garnnøster, og så tok hun dem opp og puttet dem i sekken sin og gikk hjem.

Da hun kom inn i hytten sin knyttet hun opp sekken og la de fem garnnøstene på bordet.

Heldigvis lå den gamle grå katten til heksen og sov borte i kroken sin.

Og så labbet de inn i stuen til moren sin.

– Har du sett de fem små garnnøstene mine? skrek heksen.

– Har du sett de fem små garnnøstene mine? skrek heksen.

– Har du sett de fem små garnnøstene mine? skrek heksen, og så stakk hun sin lange nese inn og så seg om til alle kanter.

– Ja, der er de, der er de! sa heksen og rakte fram de lange, krokete fingrene sine for å ta nøstene.

Da satte lærerinnen på seg brillene sine og så meget strengt på dem, og så sa hun:

– Har ikke moren din lært deg trollramsen? brølte stortrollet.

– Hvorfor har du ikke lært guttungen din trollramsen? brølte Store Brum.

– Vet du ikke at den trollkjerringa som ikke lærer ungene sine trollramsen hun skal dømmes til å miste halen? brølte stortrollet.

– Pass deg nå! skrek stortrollet og strakte ut labben sin for å gripe lilletrollet.

– Han gjør meg gær'n, pep Pjusken engstelig oppe fra sprekken sin.

Det var engang en tømmerhugger som bodde alene i koiene sine langt borte i villmarken.

Det der har nok taterpiken glemt fordi hun var så opptatt av den nye stasen sin, tenkte tømmerhuggeren.

Hodet holdt hun bøyd, mens de smale hvite hendene hennes sydde så fort, og nålen fløy opp og ned.

Da rykket hun raskt ut et av de gullglinsende hårstråene sine og tredde i nålen.

Igjen så han hvordan hun trakk ut et av de lange glinsende hårstråene sine og tredde det i nålen.

Mick-Mi la fingeren på munnen sin og ristet på hodet.

– Du skal være konen min og bo hos meg her i hytten og stelle med klærne mine og koke mat til meg, sa tømmerhuggeren.

Og tømmerhuggeren lo og satte seg ved siden av henne i måneskinnet på benken hvor hun fortsatte å stoppe jakken hans.

For når han var inne i hytten satt Mick-Mi mest ved rokken sin eller lekte med kattungen.

Det var yndlingsretten hans;

Mick-Mi så på ham med de store øynene sine.

– Har du tenkt å brette bena av meg med treklossene dine? brølte han og så på Mick-Mi med rynket panne.

Og han fortsatte med skrytet sitt.

– Nå får du danse bort sorgen din!

Jeg håper du tok med deg alle invitasjonene, Nan, sa han ertende til søsteren sin.

Vakten kontrollerte navnene deres på listen sin.

Han kan ikke være med på bursdagselskapet hennes heller, det hadde han ikke tid til.

– Jeg hørte at Nan snakket om ham sammen med venninnen sin i telefonen i dag.

– Er det en skrekkfilm de gjør opptak til? sa han ertende til søsteren sin.

Den skal være vinnerpremien i filmen vår.

– Vel, jeg har sett alle filmene hans, svarte Nan forlegent.

– Å Amy, ropte moren hennes.

Så gikk de bort til noen av klassekameratene sine.
Hun traff faren sin som stod og pratet med fru Armstrong.

- Jeg håper at jeg husket å låse døren til rommet mitt.
- Mannskapet mitt står til tjeneste, sa han.
- Her pleier jeg å ha smykkene mine, sa hun og så seg fortvilt rundt i påkledningsværelset.
- Det er noe på gulvet ved siden av foten din.
- Kjenner du dette smykket? spurte han og lot den lille gullhesteskoen dingle foran øynene hans.

Han rotet rundt i lommene sine, men kunne ikke finne det han lette etter.

- Les opp rettighetene hans for ham!

Ansiktet hans var rødt av sinne og stemmen skalv.
Så løste ansiktet hans seg opp i et stort smil, og han pekte på Flossy.
Flossy uttalte navnet sitt veldig sakte og tydelig.

- Jeg må selvfølgelig innhente tillatelse hos foreldrene dine, sa han.

Flossy så seg rundt om hun kunne se moren sin.
Og hvis sjefen min får vite det, så blir han rasende.
Plutselig hørte han at noen ropte navnet hans.
Håret hans var ustelt, og han så trett ut i øynene.

- Ja, når vi har undersøkt garderoben din, svarte konstabel Pike.

En av politimennene kom ut fra teltet hvor Tim hadde garderoben sin.
Dette fant vi i sminkebordet hans, sa politimannen og rakte Pike et stykke papir.

- Har du en fornuftig forklaring på at dette befant seg i sminkebordet ditt?

Dette må vi undersøke nærmere, la han til idet han satte seg inn i bilen og kjørte bort med mennene sine.
Lut i ryggen gikk Tim mot garderoben sin.
Hun så på broren sin.

- Det måtte være noen som har adgang til garderoben hans, sa Bert.

Hun satt på en sammenleggbart stol hvor navnet hennes stod skrevet på ryggen.
Tårer trillet nedover kinnene hennes.
Det var den samme som hadde avbrutt dansen hennes med Tim kvelden i forveien.
Tørk tårene dine.

Du skal ha noen nærbildescener i dag og da må ikke fjeset ditt være hovent av gråt.

- Først var det noen som la det lille gullsmykket på fru Armstrongs rom og så et falskt kart i garderoben hans.
- Så du ansiktet hans? spurte Nan.

Han trakk fram detektivsettet sitt og brukte forstørrelsesglasset der hvor de tykke støttene hadde røket.

- Blir du her til jeg skal ha opptaket mitt? spurte Flossy bedende.
- Du skulle ha møtt tvillingbroren min, Freddy.
- Jeg skal bare ta litt mer rødt på kinnene dine.
- I denne scenen skal faren din ta deg med på en tur med en ballong, sa han til Flossy.
- Hvem skal spille faren min? spurte Flossy.
- Hva har du gjort med fjeset ditt?

Øynene hennes skinte av opphisselse.
Tvillingene vinket farvel til moren sin.
Idet hun gjorde det, falt blikket hennes på noe skinnende på bunnen av gondolen.

- Nei, hit med den! ropte hun idet Ron Keller forsøkte å snappe den ut av hånden hennes.
- Jeg kan ikke se fjeset hans.

De små armene hennes fektet vilt, og hun gikk løs på mannen som holdt henne.
Freddy rotet litt i lommene sine.
Da parykken kom av, kunne vi alle se det sølvfarvete håret hans.
Jeg tipper at hun greide å ta noen av smykkene i armbåndet hans da.
Men Lara er den beste venninnen min.
Og Bert, broren min, tenker nok på hvordan han skal redde meg nå.
Klarer du å avlede oppmerksomheten deres, tror du?
Flossy plukket en smaragdring opp fra haugen med smykker og satte den på fingeren sin.
Hvordan skulle det gå med dem uten den beste detektiven deres?
Tolv år gamle Nan Bobsey og tvillingbroren hennes, Bert, spurtet ut fra startrekken og la seg snart i tetgruppen.

- Jeg mistet kontaktlinsen min!

Men tvillingbroren hennes grep henne i armen.

Flossy, tvillingsøsteren hans, hadde forsynt Bert med et som han tømte i et eneste drag. Langs løypa kom de forbi flere løpere som hadde brutt og som satt og gned de ømme og såre bena sine ved veikanten.

Som dere alle vet, skal inntekten av dette løpet gå til barn som lider og som har det vondt i denne byen vår.

Han og hjelpemannen hans, Hank Caldwell, har vært behjelpelige med transport i forbindelse med arrangementet...

- Sekretæren min og jeg låste den inn i pengeskapet.

- Sjåføren min, Hank, og jeg tok med oss kisten i den skuddsikre varevognen min.

Noen ganger syntes han at tvillingsøsteren hans var vel dum.

De fant syklene sine og trakk i vei hjemover.

Der satt Hanna, daghjelpen deres, helt oppslukt av den såpeoperaen som gled over TV-skjermen.

Hank stirret på hånden hennes.

- Bli med opp på rommet mitt, sa Nan.

- Jeg prøver jo bare å redde livet ditt, sa han uskyldig.

- Hushjelpen hennes sa at hun var dratt hit.

- Du kan være assistenten min, sa han til Flossy.

- Vi skal egentlig se på sko til moren vår? sa Bert.

- Dessuten er ikke fru Cox tyven, fortsatte moren deres.

Fru Hanson, læreren deres, fulgte etter ordføreren med klassen på slep.

Han spurte en dame som kom ned trappen om hun visste hvor skoleklassen hans befant seg nå.

- Hva fant du ut? hvisket Flossy da hun så broren sin like ved siden av seg.

Han gikk bort til skrivebordet sitt og satte seg på kanten av det.

- Fru Rogers, sekretæren hans, sa at han var i Cleveland fremdeles, men at han snart ville komme hjem.

Ikke lenge etter var han der hvor Winters drev transportfirmaet sitt.

- Han har kontoret sitt der, sa Hank og pekte.

- Ingen gjør jobben sin skikkelig, mumlet han.

Bert skrev telefonnummeret sitt på et stykke papir.

Etter at Bert hadde sagt takk for seg og var i ferd med å gå, snudde han seg plutselig og fikk se Hank som rotet i lommen sin.

- Men herr Winters er sjefen hans.

Neste dag etter skoletid parkerte Nan sykkelen sin foran byhallen.

- Ja, han er ikke på kontoret sitt akkurat nå, men han vil snart være her.

- Han måtte øyeblikkelig dra til Cleveland, for tanten hans der var blitt syk igjen.

Jeg tipper at han tok dem med seg til Cleveland til tanten sin.

- Hva har tanten min med dette å gjøre? sa han langsomt.

Tanten min er syk, javel, og behandlingen hennes koster mange penger.

Dessuten var du den siste av hele listen vår over mistenkte.

Teorien hans holdt ikke.

- Du kan ta trompeten din og late som om du er et helt korps, gliste Flossy.

- Hva foregår her? spurte Jackson Winters idet han kom ut fra kontoret sitt.

- Men jeg tror at bilen din var innblandet.

- Fire tusen dollar, sa herr Winters og trakk fram sjekkheftet sitt.

Kerry gikk raskt opp den knirkende, mørke trappen og inn på det lille rommet sitt.

«Du var et uhell for foreldrene dine!» ropte Malick.

«Jeg mente ikke -> begynte Kerry, men av de ville, febrilske øynene hennes så han at hun ikke ville høre på ham.

«Hva med fotballstipendiet hans?» ropte Sharon.

«Du har ødelagt livet hans!»

Det gikk et sint drag over ansiktet hans, men han dempet det raskt.

«Jeg vil ikke tro at en av guttene mine med vilje gikk inn for å skade en medspiller.

Det var aldri noen som snakket om tragedien hans.

Gå og tøm skapet ditt.»

«Jeg spurte ikke etter faren din.

«Du har ødelagt livet hans!»

Den traff Kerrys ryggsekk, og isen rant nedover jakken hans.

«Du kjenner alle replikkene mine.»

Han snudde seg og gikk opp den svingete oppkjørselen til huset sitt.

Kerry skalv da han krysset gaten til huset sitt.

Av og til luktet han parfymen hennes.

De ukentlige oppringningene hennes kom nå bare en gang i måneden.

Kerry gikk raskt opp den knirkende, mørke trappen og inn på det lille rommet sitt.

Stemmen hennes var katteaktig, en lav maling.

Latteren hans lød mer nervøs enn hennes.

Kan du ikke passe bedre på broren din?»

Jeg brakk benet hans.

For å overta plassen hans, skjønner du.»

Donald satte skolen på kartet med løpingen sin, og han reddet jobben til Stevens da de vant!

Faren virket overrasket over sinnet hans.

«Ikke snakk sånn til broren din.

Kom med biten som forsvant fra hukommelsen min, de dagene, de ukene.

Jeg har et hull i hjernen min, fatter.

«Fortell meg det hjernen min nekter å huske!

«Av og til vet hjernen vår best.

Bildet skrapte i erindringen hans.

Det meste av året før var borte fra hukommelsen hans, strøket ut av en eller annen - tragedie.

Klokken halv to om natten satt Kerry ved skrivebordet sitt.

Stemmen hans var full av spindellev.

Hjertet hans banket hardt.

Faren hennes.

Så sa han navnet hennes høyt:

Løvet knaste under skoene hans da han gikk oppover oppkjørselen.

En gren la seg om det venstre benet hans, og han måtte stanse for å komme seg løs.

Det hullet i erindringen hans - det var så stort.

Han kjente et stikk av frykt, noe rørte seg i hukommelsen hans.

Han hadde ikke adressen hennes.

Hadde han det nye nummeret hennes?

Han ristet på hodet og prøvde å feste blikket i det strålende morgenlyset som kom inn i rommet hans gjennom det støvete vinduet.

«Hva er forresten adressen din?

Han kunne høre den jevne pusten hennes, men hun sa ingenting.

Han så det sinte ansiktet hennes, så redselen og vantroen i øynene hennes.

«Du har ødelagt livet hans!

Ansikter dukket opp og forsvant i sinnet hans.

«Står navnet mitt der?

«Navnet mitt står ikke der?»

Kerry rotet rundt på gulvet etter tallerkenen, som stadig gled ut av de skjelvende hendene hans.

Donald var den beste spilleren hans, du husker vel det?»

«Prøv å unngå å brette benet hans,» sa politibetjent Hart.

«Fatter - spørsmålet mitt.»

Kom ned og se på lekene dine!»

Han så ned, og solen lyste fremdeles i øynene hans.

Hun løp bort til Kerry og la den ene hånden på skulderen hans.

Hvorfor kan du ikke få det inn i det tjukke huet ditt?»

«Hei - du skadet hånden min med ansiktet ditt!» ropte O'Brien sint og holdt den høyre knyttneven forsiktig i venstre hånd.

Blodet strømmet fra ansiktet hans.

«Det er best du holder den svære kjeften din lukket, Goodwin.

Fottrinnene hans ga ekko i de fliskledde veggene i den tomme korridoren.

En jente sto ved siden av skapet hans.

«Jeg kunne ikke holde meg alvorlig,» sa hun og la en hånd på skulderen hans.

Hendene hennes var bittesmå, så han, som dukkehender.

«Ja,» sa han og kjente fremdeles presset fra hånden hennes på skulderen.

«Du ser fæl ut,» sa hun og gransket ansiktet hans.
Stemmen hennes var så myk, så pusete.
Kerry prøvde å besvare smilet, men det fikk såret på kinnet hans til å verke.
«Her var det grønt,» sa hun og klemte armen hans.
«Komplimenter får deg hvor du vil,» sa hun, trakk seg vekk fra ham og slapp armen hans.
Hun smilte til ham, lente seg nærmere og la hodet på skulderen hans et kort øyeblikk.
Han visste ikke om hun kjedet seg eller bare var nervøs fordi det var den første dagen hennes her.
«Du kan følge meg tilbake til skapet mitt.
Det er like ved klasserommet ditt.»
«Er det trynet ditt - eller glemte du å ta ut søpla?»
De gikk rundt et hjørne og stanset ved siden av skapet hans.
«Rommet ditt ligger der borte, du husker det?» sa han.
Så tok hun hånden hans i den kalde, lille hånden sin i et fast grep, nesten for fast.
Hun grep armen hans og klemte den hardt.
«Hva har skjedd med ansiktet ditt?» spurte Conquest og lente seg nærmere.
Og vi skal ikke gjøre noe med det ondskapsfulle angrepet på sakene dine...»
«Ojda, det får hjertet mitt til å banke vilt.
Hvor er klasserommet ditt?
«Magen din var vel også i uorden etter det jeg så,» sa Josh.
«Var det noen som bestemte seg for å spille handball med fjeset ditt i dag?»
De helte rødmaling i skapet mitt i stedet,» sa Kerry.
Og hodet mitt verker.»
«Du må ha gjort inntrykk på Mandy med det kâltrynet ditt.»
Noen fyller skapet mitt med maling...»
Han kunne antagelig få viljen sin med henne...
Hun hadde ikke bøkene sine i en ryggsekk - hei, vent nå litt!
Han så henne for seg der hun sto ved skapet hans da han kom på skolen.
Stemmen hans var grøtete, men han gjorde ikke noe forsøk på å kremte.
Særlig fordi moren din dro.
Det gikk rundt i hodet hans.
Farens stemme strømmet forbi ham, så svevet den vekk da Kerrys egne tanker brøt inn i bevisstheten hans.
Donald hadde vært det mest betydningsfulle mennesket i livet hans.
Tre av dere satt i forsetet på bilen vår.
Hodet hennes traff speilet.»
«Og Donald?» spurte Kerry med en stemme som kom gurglende og svak opp fra halsen hans.
Det arret over øyenbrynet ditt.»
Han kikket på klokken sin.
Hendene hans skalv for mye.
Så planlegg ingen lunsj sammen med broren din.
«Liker du kjolen min?»
Hjertet hans gjorde et hopp.
«Er alle vennene dine like kjedelige?» spurte Mandy Kerry.
Mandy tok hånden hans i sin lille kalde og klemte den hardt.
Var hendene hennes alltid så iskalde?
«Ansiktet ditt ser bedre ut,» ropte hun til ham over musikken.
Så la hun hendene rundt halsen hans, trakk hodet hans ned og løftet de lilla leppene opp mot hans.
Hun hvisket inn i øret hans med varm pust og streifende lepper:
Hun tok et skritt tilbake og slapp hodet hans.
Munnen hennes smilte et sjenert smil.
Stemmen hans var en høy hvisking.
Han hørte fottrinnene deres i trappen.
Kerry så inn i de smilende ansiktene deres.
Det kjøttfulle ansiktet hans så truende ut i det svake, gule lyset.
Hun grep armen hans.
For første gang var hendene hennes varme.
Hun trakk seg unna, vekk fra favntaket hans.
En blond hårlokk falt ned over den bleke pannen hennes.

«Du er morsom,» sa hun lavt og klemte hånden hans hardt.
Pusten hennes lagde frostrøyk i den kalde luften.
Hun var så skremt av synet av den ødelagte bilen at hun ikke merket at ordene hennes skremte ham enda mer.
Strupen hans hadde snørt seg sammen.
Jessie, venninnen hans, blingset fremdeles og kniste.
«Dette var ingen tilfeldig rampestrek,» sa Jessie, mens den analytiske hjernen hennes jobbet hardt.
«Jeg skal kjøre deg hjem sånn at du kan ringe til faren din.
«Kerry - jeg skal brette hvert ben i kroppen din.
Han skjønnte at det ikke var stemmen hennes.
Det kunne ikke være stemmen hennes.
Hun visste om bilen hans.
«Faren din sa at jeg ikke var sær.»
«Ble faren din sint på grunn av bilen?»
Smilet hennes bleknet raskt.
Det var som om ordvalget hans ga henne et støkk.
Det er det første kurset mitt.
Men det er ikke meg, vennen min!»
Men opplysningen hadde ikke nummeret ditt.
Alt det myke og sexy var borte fra stemmen hennes nå.
Foreldrene hennes har akkurat flyttet hit.
«Vær forsiktig, gutten min.»
Angsten var tilbake i brystet hans.
Hånden hans skalv slik at han nesten ikke klarte å holde røret.
Hun klemte hånden hans og holdt den fast.
Hun ga ham et djevelsk smil og la hånden like over det venstre kneet hans.
«Fortell meg nå den lange historien din,» sa han og var ikke villig til å la henne slippe av kroken.
«Hvorfor skulle broren min forfølge deg?» spurte Kerry.
Han så for seg ansiktene deres igjen, de skrekkslagne uttrykkene da de kjente ham igjen.
Skuldrene hennes begynte å riste voldsomt.
Han la den ene hånden på skulderen hennes for å berolige henne.
Frontlysene brant seg inn i øynene hans til det eneste han kunne se var en hvit lysstråle uten skygger.
En stikkende smerte gikk gjennom hodet hans.
Den ene siden av hodet hans kjentes våt, våt og varm.
Hodet hennes hadde gått gjennom frontruten.
Han ropte navnet hennes.
De store øynene hennes stirret blindt på ham.
Munnen hennes falt opp.
Vinduet hans, vinduet på den høyre siden av bilen, var åpent.
«Donald,» sa Kerry mens blodet dryppet fra hodet hans og ned på halsen.
Donald visste ikke at kjæresten hans var død.
«Hun er død,» sa Kerry mens hodet verket, mens det hvite lyset blendet ham igjen, mens blodet rant og kvalmen steg opp i halsen hans.
Hånden min gled antagelig på rattet.»
Men hva var det uttrykket i ansiktet hennes?
Han gikk rett opp på rommet sitt og prøvde å sovne.
Han trakk hodet hennes inn i bilen igjen og så øynene hennes.
Han hadde helt glemt henne, stengt henne ute fra sinnet sitt.
Går noen av vennene dine rundt med en jaktkniv og en trekklubbe?»
Stemmen hennes var uinteressert, som om hun kjedet seg.
Sean fortalte ham ikke noe særlig om vennene sine.
«Kerry - broren din prøvde å drepe deg.»
Hendene hans lå rundt halsen din.»
Broren din vil kanskje ikke skade deg.
Det var bare gulvet under tenniskoene hans.
Halsen hans snørte seg sammen.
Var det jenta som truet med å brette bena hans?

Han kunne ikke holde fast ved beslutningen sin.
Stemmen hennes runget i øret hans en lang stund etter at han hadde lagt på.
Han ble vekket av tankene sine av en iherdig hamring på hoveddøren.
Men han kunne føle redselen hennes, det desperate i berøringen, og det økte skyldfølelsen hans.
Øynene hennes var store av redsel.
Leppene hennes streifet kinnet hans.
Det dampet av pusten hans, og han skalv i den overraskende kulden.
«Jeg skal holde deg varm,» hvisket hun, klemte hånden hans og ga ham et sexy smil.
Hun la hånden på låret hans og lot den ligge der en stund.
Igjen virket det som om Mandy ble skremt av bemerkningen hans.
«Deilig varm kakao,» sa han og tenkte på hånden hennes, som fremdeles holdt fast i hans.
«Du har ikke fortalt meg noe særlig om familien din,» sa Kerry idet han prøvde å skjule et gjesp med hånden.
«Du har ikke lyst til å høre om familien min.
Du gjesper allerede,» sa hun ertende og klemte hånden hans.
Jeg trodde du ville høre om familien min.»
Ryggen hans verket.
Du skjærer opp håndleddene dine.»
«Jeg slapp litt hvitt pulver i kakaoen din.
«Det har tatt så lang, lang tid,» sa hun drømmende uten å høre på protestene hans.
Han stirret på det leende ansiktet hennes.
Hun gikk bort til ham og stakk ansiktet frem så nesene deres berørte hverandre.
Sinnet flammet opp i øynene hennes igjen.
«Men først må jeg holde løftet mitt.»
Ansiktet hennes sto i flammer, håret gnistret vilt rundt hodet hennes.
«Amanda var søsteren min!»
Hjertet hans hamret.
«Du husker ikke særlig mye, gjør du vel?» skrek hun inn i ansiktet hans.
«Fordi faren din var purk!
Hun grep det venstre benet hans.
«Noe har skjedd med tærne dine.
Foten hans hadde blitt en bankende knute av smerte.
Hun kom til å smelle klubben ned på den andre foten hans.
Noe krøp over pannen hans.
Øynene hans hadde liksom blitt smalere, og det var mørke ringer rundt dem.
«Jeg kan ikke fatte det,» sa Kerry idet følelsen begynte å vende tilbake til armen hans.
Kerry skar en grimase da Donald knyttet opp den siste knuten rundt håndleddet hans.
Hjernen hans var full av spørsmål.
Øynene hennes var fylt av hat da hun grep klubben og sjanglet mot Donald.
Klubben fløy ut av hånden hennes.
«Han drepte søsteren min!
Han drepte søsteren min!» skrek Nancy om og om igjen.
Noen dager senere kjempet Kerry seg ut fra skolen på krykkene sine.
«Blir du aldri lei av tullet ditt?»
Hun har lagt armene beskyttende rundt den lille ungen sin som sover på fanget hennes.
Akkurat nå er Gremlin sammen med de to brødrene sine.
Goblin stirrer i samme retning, og håret hans begynner å stritte.
En stund klammer Galahad seg til Gremlins mage, men så prøver han å karre seg opp på ryggen hennes.
Men så kravler han seg opp på ryggen hennes igjen.
Fifi er den eldste sjimpansevennen min i Gombe.
I dag er to av døtrene hennes sammen med henne.
Det var spesielt fint for den første ungen hennes, <IP> for han hadde selvfølgelig ingen brødre og søstre å leke med.
Fifi leker med døtrene sine i fem minutter og siden slapper hun av mens de boltrer seg rundt henne.
Men selv om de kommer til å leke forsiktig med ham <ENDCP> , holder moren nøye oppsyn med det som foregår <ENDCP> , <IP> og hvis leken blir det minste voldsom <ENDCP> , tar hun den dyrebare ungen sin bort.

Fanni har tatt et par bananer fra lommen min.
Jeg ser også i den retningen og oppdager Frodo, den 12 år gamle broren hennes.
Den eldre broren hans, Freud, dukker opp.
Han mistet balansen, trillet utfor en skråning og måtte reddes av moren sin.
Han gjorde det bare når han var sammen med storebroren sin.
Han griper fatt i ryggen hennes og småbiter og kiler henne på skuldrene.
Etter omkring 10 minutter hopper Flossi unna bavianvennen sin.
Flossi løper etter moren, hopper opp på ryggen hennes og sitter der som en liten, mørk rytter.
Gremlin beveger seg lett gjennom dette buskaset mens Galahad klammer seg fast til magen hennes.
Det er Wunda og lillebroren hennes, Wolfi.
Hvor er moren deres?
Så derfor tar den ni og et halvt år gamle Wunda seg av broren sin.
Hun lar ham sitte på ryggen og har ham hos seg på soveplassen sin om natten.
Små sjimpanser er alltid svært avhengige av mødrene sine.
Du kan selv se det triste uttrykket i øynene hans.
Han bruker et gresstrå som hjelpemiddel for å karre dem ut av gjemmestedet deres under tua.
Han var på Benjis alder, men dette var første turen hans med stjerneskipet.
De trakk på seg de varme klærne sine og satt som filleprinsler i natten.
Benji kjente den ble het mellom fingrene sine.
Pusten hans sto ut i hvite støt foran ham.
Trane av Sol pustet en annen vei så hun ikke skulle lukte pinjesprit fra ånden hans.
«Sondene våre har nådd sirklingsbane rundt Mizt.
Ettermiddagssolen kastet skyggene deres foran dem på bakken.
«Det er et godt tegn for jakten,» sa Pinocchio og tenkte på snarene sine.
Klørne dens gikk langsomt ut og inn slik de gjorde når den var tilfreds.
De pakket sakene sine.
«I alle fall har vi radioene våre.»
«Jeg våknet en natt ved at et gjenferd sto ved sengen min.
Det var bestefaren min.
Han kikket seg forsiktig om for å se om andre lyttet til samtalen deres.
Men det kom ingen, og den selvfølgelig autoriteten hennes i forhold til jegerne fikk ham til å undres.
Hodene deres var store og kantete, med merkelige knuter under hodehuden.
Men de ble stående mens jegerne og varulvene deres skritt for skritt gikk frem til vraket.
Så la han til, med den langsomme, kalde stemmen sin:
Det er alt vennene våre forteller oss.»
«Vennene våre forteller at de to fremmede går smått.
Benji måtte hjelpe Pinocchio som hadde problemer med hånden sin.
Tennene dens var overalt.
Han og Pinocchio samarbeidet om å holde hunden borte fra strupene sine.
Han rørte på armene, de svømte inn i synsfeltet hans som store, hvite tuller.
Etterhvert begynte han å få et slags bilde av omgivelsene sine.
Jeg kan ikke språket hennes.
«Da får vi lære oss språket hennes.»
«Vennene våre forteller at de er gått nedover dette draget mot nord.
«Vennene våre bekrefter det du sier,» sa han.
Det var ikke vellykket - vi har siden gått inn for å spesialisere robotene våre, la hver av dem løse en oppgave.
Jeg trenger forklaringen din i Sentralinstituttet.»
Han kikket skrått på henne og forsøkte å lese ansiktet hennes.
Han senket en hjelm ned over hodet hans som kunne måle hjernebølgene.
Arkivene våre har imidlertid registrert nøyaktig hvor hver av dem er blitt av.
Benji, som selv tidlig hadde mistet foreldrene sine, forsto kanskje nettopp derfor angsten i Skares stemme.
Broren hennes, Tammo av Gnist, var da allerede en viktig forsker ved Sentralinstituttet.
Da Skare var blitt seks år gammel, skulle fremtiden hennes bestemmes.
Det var kommet inn i værelset hennes og løftet henne opp.

Det klarte så vidt å løfte Skare opp på ryggen min.
Og det var vel gjenferdet hans også.
«Vi lytter på radiosendingene deres,» sa Mol.
Ansiktet hans ble rødere og rødere, svetten perlet på pannen hans.
Og her sto hun - sto gjenferdet hennes og nikket blidt og uhyggelig til ham.
«Det er som vi trodde, gutten min.
«Nettopp,» pep Leilas gjenferd, og det var fremdeles spor av den uhyggelige latteren i stemmen hennes.
«Jeg har hørt foreldrene mine snakke om henne,» svarte Trane.
De kunne høre stemmen hans drive bakover fra tid til annen, mens han forsøkte å oppfylle sin gjerning som naturfaglærer.
De har rotet opp marken med de store tennene sine.
På denne fjellsiden tegnet Gorm høytidelig et kryss med den røde pennen sin - for pennene hadde naturligvis forskjellige farver, slik at kartskissen ble riktig munter.
«Gammelmannsskjegg,» sa Gorm, og fortsatte den ustoppelige forelesningen sin.
Men de var sikre på føttene, og klossetheten deres var nok bare tilsynelatende.
Musklene deres var ikke slappe lenger, og støvlene sluttet å gnage.
«Du kunne sikkert klare å fange litt småvilt,» sa Pinocchio til Gorm, og tenkte på snarene sine.
Det er jobben deres, og de har tid nok.
Kayab så på Mol, som møtte blikket hans.
Benji kikket skrått på Pinocchio, og Pinocchio møtte blikket hans.
Det lurte et smil i øynene hans også.
Grusen knaste under føttene hans.
Hjertet hamret i brystet hans.
Miromurr bakset og freste på skulderen hans.
Benji trodde først det var ropene hans som skremte den.
Men Gorm bare skrittet ut i tomrommet, og straks bena hans beveget seg inn i det, ble tomrommet til et kruset vannspeil.
Da navnet hans ble nevnt, bøyde soldaten seg svakt.
«Hva er prisen på kunnskapen deres?»
«Vi krever selv å få gå gjennom arkivene deres og plukke ut det vi mener vi trenger for å løse oppgaven.
Naturligvis ville vi gjerne ha fersk mat og friskt vann, naturligvis ville vi gjerne kunne servere brask og bram for vennene våre.»
Stemmen hans var blitt fastere, selv om han ikke hevet den.
«Det er den vi har satt som mål for hele samfunnet vårt.»
«Jeg skjønner dere ikke,» sa Tammo av Gnist, som hadde samlet tankene sine.
Forfedrene våre.
«De er forfedrene våre.
Roboten Gorm, som ikke akkurat kunne liste seg på metallføttene sine, vagget langsomt fremover mens den mumlet halvhøyt:
Og Benji kjente med ett at hun holdt ham om armen, og at fingrene hennes knuget ham, sterke som Gorms stålklyper.
Det var derfor Skare boret fingrene sine inn i armen hans.
En av de blanke robotene måtte ha funnet en måte å stanse snakkingen hans på også.
som han ropte til Skare med den gamle, belærende stemmen sin:
Mannen ved siden av henne nappet henne i ermet og hvisket noe i øret hennes.
«Vi har nettopp møtt noen av kollegaene deres,» sa den gamle kvinnen.
Ansiktet hans ble rødt, han knakk sammen og måtte støttes av den gamle kvinnen og et par til.
Situasjonen hennes var kanskje enda verre enn den Benji og Pinocchio var i.
Jegerne bak dem løftet våpnene sine og så villrådige på hverandre.
Han var så opphisset at røde flammer skalv under huden hans.
De er etterkommerne dine.
Om bord på Alexandria hadde de reparert den kunstige foten hennes.
Men makten deres var likevel brutt.
Her ser de bibliotekskipet sirkle om planeten deres, får høre hvordan folk på andre kloder har innrettet seg.
Ansiktet hans skiftet mellom henrykkelse og fortvilelse mens han sa halvhøyt:

«Vi må passe på at vi slipper hendene til barna våre i tide.
Men nybyggerne ble angrepet av en sykdom som drastisk forkortet livet deres.
Du skulle sett rommet hans.
Den lå inntil et fjell, i alle fall så vi fjellet fra huset vårt.
På samme måte kan en mor gi fra seg barnet sitt.
Derfor vil indianerforeldrene ofte ikke sende barna sine til skolen.
Husker du ikke at det ofte stod mødre med barna sine under treet utenfor huset vårt?
Vennene mine, Erling og Marita, husker du dem?
De store må vaske klærne sine selv.
Han tenker sikkert på at han og Jonatan må rydde lekene sine hver kveld.
– Han ligner Johan i klassen min.
En tittet inn gjennom vinduet til rommet deres.
Så når passasjerene går på bussen under Urkupinafestivalen, må de vise fram byltene sine.
Gabriel gråt etter den gamle damen som jo hadde blitt moren hans.
Da sa han med en gang til en av de nye kameratene sine:
Jonatan trekker i sokkene sine, og Rickard retter på buksene.
Da jeg var der i februar, så traff vi noen stykker hjemme i stuen deres.
Yolanda har lett for å le, og da synes jeg at øynene hennes ligner ekornøyne.
Da han og Yolanda fremdeles var små sa ble moren deres lei av dem.
Så hun forlot barna sine – men jeg tror sikkert at hun syntes det var vanskelig.
– Yolanda og Ricardo fikk komme til morfaren sin.
Morfaren hennes lærte henne å skrelle med kniv.
Hun hadde jo hatt ansvaret for brødrene sine fra hun var liten.
Ja, hun kaller Emilio også for broren sin.
Yolandas morfar tok barna med til spisesalen deres.
Da de flyttet til Cochabamba, kunne Yolanda ikke gå på skolen sin mer.
Og så måtte hun ta seg av brødrene sine.
Det var derfor Yolanda ble alene med brødrene sine.
Han drakk colaen sin og spiste kakene sine mens vi andre snakket.
Faren hans var gruvearbeider, og han hjalp også til med sorteringen av malmen.
Federico husker ikke faren sin.
Før hun døde, lofte den eldste gutten at han skulle ta seg av søsknene sine.
Nå kom han til Erling og Marita og bad for lillebroren sin:
Det var Erling som tok ham i armene sine.
Han kan jo ikke huske faren sin.
Han var jo mye eldre enn kameratene sine i klassen.
Han har truffet vennene sine.
Jeg går inn på arbeidsrommet mitt, dukker ned i en av papirhaugene og finner fram arket
med Rosios fortelling på.
Da forlot han oss, og foreldrene mine skilte seg.
Moren min fikk aldri noen hjelp av pappa.
Da kom en av vennene mine og sa:
Da ville hun brenne hendene mine fordi jeg hadde løyet.
«Nå skal jeg brenne hendene dine fordi du løy!
«Om morgenen kom broren min og hentet oss.
En gang slo hun storebroren min med en flaske.
«Noen ganger når hun var full, fikk jeg bo hos broren min.
Faren din har jo sviktet meg.
Da var hun hos noen av vennene sine og drakk.
Det er en av lekekameratene hans, Sofie.
«Jeg gikk til faren min, for jeg vet hvor han jobber.
Søsknene mine jobbet, så de fikk ikke gjort så mye.
Storebroren min, som gjorde militærtjeneste, han kunne komme en uke for å hjelpe oss.
Vi gikk til en av tantene mine.
Da vekket hun meg, og jeg hentet tanten min.
Da tanten min så det, så sa hun:
«Hvorfor har du ikke passet på moren din?
En søndag, da moren min ikke hadde spist noe, la hun som vanlig i sengen.
Da ringte tante til begge guttene sine, for de studerer medisin.
«Gå og hent en fille og legg den på brystet mitt!

Da løp jeg og hentet en fuktig fille og la på brystet hennes.
Etter en stund kom broren min...»
«Etter en stund kom broren min, og han sa:
Men broren min skjente på meg.
Etterpå skjente de andre søsknene mine på meg.
Så kom alle søsknene mine.
Marco Antonio, lillebroren min hadde ikke vært der den ettermiddagen.
Han hadde fått bli med gudmoren sin hjem.
Mange av slektningene mine kom.
Men broren min, som var nygift, han ville ikke det.
Du kan vel gjøre det du vil med pengene dine.
Og så legger jeg halvparten i den røde sparebøssen min.
Og så legger jeg resten i lommeboken min.
– Hvis jeg ikke tar helt feil, er du hjertelig velkommen til å besøke huset mitt.
Jeg kommer fra magen til mammaen min, sa jeg.
For da svømte noen små greier fra pappa og inn i magen hennes.
Nøyaktig hva var disse små greiene som svømte inn i magen til mammaen din?
Det skjedde fordi jeg ikke ville gi hjertet mitt til en arg nisse som bodde i en stubbe rett nedenfor slottet.
– Jeg tror dere er hjertelig velkomne til å besøke slottet mitt.
Carolus la fra seg sverdet sitt på et rundt bord og slo ut med armene.
Da hun fikk øye på oss, holdt øynene hennes på å svømme ut av hodet hennes.
Dronning-moren ble stående og stirre på prinsen sin.
Men hvis du ikke straks lager noen ord av bokstavene dine, da tar vi fra deg evnen til å snakke også.
Jeg la det våte hjertet under den røde kappen hans.
Han la en hånd på hodet mitt og fortsatte:
– Men egentlig er det ikke tiden som går, gutten min.
Da har de nok stjålet hjertebarnet ditt også, fortsatte Umpin.
Han forsøkte å puffe oss ned i kjelleren igjen, men da styrtet jeg fram og pilte mellom beina hans.
Det gylne håret hennes falt som solstråler over ansiktet her inne i halvmørket.
– Du må prøve om nøkkelen din passer, sa prinsessen.
Han trakk sverdet sitt ut av sliren.
Han bøyde seg over bordet og stakk pekefingeren i pannen min.
Kongen slo i glasset med pennen sin:
– Jeg må be om at rettferdigheten seirer her på slottet mitt.
Jeg syntes det var urettferdig at en snill mann ikke kunne være grillmester mer bare fordi hjertet hans ikke ville slå.
– Nå sitter vi fint i det, Kristoffer Poffer, sa nissen Umpin mens han børstet av den grønne kappen sin.
Umpin kikket opp på meg, og nå vokste en tåre fram i begge øyekrokene hans.
Dermed stakk han pekefingeren i brystet mitt så det nesten gjorde vondt.
Hvis nissen Umpin virkelig ikke var noe annet enn min egen drøm, da kunne det ikke være så vanskelig for meg å lese tankene hans heller.
Også når man sover eller tenker på noe helt annet, gjør et hjerte jobben sin mer nøyaktig enn en klokke.
– Skal du stjele hjertet mitt nå? spurte jeg ham rett opp i ansiktet.
Nissen Umpin begynte å grave i skaresneen med den ene foten sin.
Nå ble den ene armen hans borte.
Snart var det ene benet hans borte også, og slik trakk han seg gradvis tilbake til det som er på den andre siden av luften.
Det var som om ordene var små salamanderbarn som krøp ut av munnen hans.
Nå vred han på seg så hele den feite halen hans plutselig spratt ut gjennom sprinklene.
Hele den tunge kroppen hans nikket flere ganger.
Marskalken strammet seg opp og børstet av den fine uniformen sin, samtidig forsøkte han å stirre meg inn i øynene.
Samtidig kastet hun strikkballen sin rett i fleisen på marskalken.
Også prins Carolus Rex reiste seg og slo i bordet med det skarpe sverdet sitt.
– Les tankene dine! gjentok dronningen med streng stemme.

Nå så dronningen på mannen sin.
Prinsen reiste seg og slo sverdet sitt i bordet to ganger.
Dermed så han bort på de to barna sine og la til:
Så slo han meg på skulderen med sverdet sitt.
Ser du verden omkring deg så langt øynene dine rekker?
«Hesten vår, Hektor, har satt fram havre til meg!
Akkurat da kom Hektor tilbake fra morgentraveturen sin.
Og hun gikk videre ut i fødselsdagen sin.
Yndlingskjeksene mine.»
«Vennene mine har dekket et fødselsdagsbord til meg.
Neglen min skrapa mot vinduet, og jeg så inn på resultatet av nattas utflukt.
Som om armene mine var gjennomsiktige vinger og kroppen helt blank som på et insekt.
Det var lyden av sugerøret på bann av det tomme hjertet mitt.
Øya våre møttes i et kort søk.
Hun la armen sin over magen på den rosa kaninen.
Jeg plukka opp begeret hennes fra gulvet.
Øya hans var røde.
De mista hele tida litt av skinnet sitt.
Tok tak i skuldra mi med den ene handa.
Albin slo handa opp mot munnen, og øya rant ut av huet hans.
Som om hun kunne sile små hjerter mellom tenna sine.
Sånn at huet hennes blei alt for stort.
Armene hennes rakk bare til midt ned på brystet.
Pusten hans sto rett i ansiktet mitt.
Mynten gikk fram og tilbake mellom henda hennes.
Han fukta leppene sine.
Jeg prøvde å forestille meg noen andre enn oss, og Me, hun som hadde fått oss dit, inn i kula vår.
Øya hennes dirra, men jeg visste ikke hvorfor.
Hun strakk fram handa si.
Som om henda hennes var sugekopper.
Det skinte matt i knappene hennes som en hjelpeløs makrell på en diger krok av betong.
Jeg så at Albin prøvde å si noe, men kjeften hans gikk av ledd.
Som om huet hennes til slutt slapp kroken.
Hun prøvde å se ned på munnen sin.
La armene sine i kors over brystet.
Jeg kjente den lille handa hennes på nakken.
Hun stoppa, og det lugga i håret mitt.
Som om huet mitt var så tomt, og ekkoet i hjertet mitt var så stort.
Tok handa mi og klemte.
Jeg hjalp Seiko, trakk han i armen, dro opp buksa som sklei nedover den tynne kroppen hans.
Huet mitt sprakk, og jeg kjente klengen i hele kroppen.
Teppet mitt er helt klissete.
Svære glasskår som tøyt ut av øya hans.
– Den blåser inn i øya mine, også lyset, det er litt sterkt, også begynner det å renne.
Hjertet mitt hadde kommet i klemme.
Så la han armen rundt beinet mitt uten å si noe.
Og blikket hans slapp ikke veska hennes et øyeblikk.
Prøvde å speide nedover det enorme brystet sitt.
– Det står til tennene Deres, sa businessmannen.
Han strøyk fingra sine over halsen hennes, dro låsen bak i nakken så den ikke syntes.
Jeg så pulsen på halsen hennes, og jeg var helt framme ved bordet med brillene.
Jeg strakk handa mi ut, han så meg ikke, og lukka fingra rundt solbrillene.
Jeg gnidde meg i øya mens jeg forsiktig dro til meg handa mi og la brillene i lomma.
Leppene hennes var små og stramme rundt røret.
Den digre kaninen hang rundt halsen hennes.
Hun hoppa fram og tok tak i håret mitt og dro til.
Handa hennes var kald.
Leppene hennes skinte i lysstoffrøra, og hun blei stående og se ned på henda sine.

- Så du koddar ikke med kompisen min.
- Du huska navnet mitt? sa Trash forundra.
Handa mi blei hengende i lufta mellom oss.
Jeg hadde aldri tenkt over at navnet mitt var kjedelig.
Granska ansiktet mitt.
Hun sto så nærme at jeg nesten kunne se fargen på øya hennes.
- Er faren din skogvokter? gispa jeg.
Sorry satt foran tv-en og pussa på myntene sine.
- Nei, faren hennes er skogvokter.
Knøyt armene sine.
Det store huet hennes på skakke og øya smale og blanke.
Sorry pirka litt i flettene sine.
- Du må være forsiktig, hun kan gjøre innbrudd i hjertet ditt, sa Sorry, - og så glemmer du hvor du bor.
De dekte hele trynet hans.
- Og øya hans er jo helt røde.
De var tynne som sugerør og endte liksom midt oppå magen hennes.
Hun brukte fingra som kroker i klærne og festa armene over brystet sitt.
Øya hennes var skinnende som myntene hun pussa.
Øyenbryna hennes pekte oppover som to små trekkanter i panna, og de viste et naturprogram på tv.
Akkurat som om hjertet mitt smelta og rant ut av kroppen.
- Du kan godt låne brillene mine, sa Albin.
Med de digre brillene på huet og huet i fanget mitt.
Huet hennes, alt for stort til armene, i henda mine.
Tv-en blei stående på, og jeg så ansiktet hennes i den blå snøen over skjermen.
Jeg leita etter navlen hennes, men fant den ikke.
Og jeg prøvde å trykke på dem for å få hjertet hennes til å bremse, men det hjalp ikke.
Den lille pumpa banka og vifta som et lite ventilasjonsanlegg inni brystet hennes.
Det røkka i kroppen hennes.
Små støt som sa i fra at nå tok hjertet hennes kvelden.
Jeg hørte pusten hennes.
Jeg satt borte ved vogna hans.
Fortalte han alt mens han helte sand mellom henda sine.
Helt opp i trynet mitt med de svære brillene sine over øya.
Munnen hans var smal og glatt.
Det var pusten hennes.
Stemmen hennes var hes og surklete som lyden fra kaffetrakterne nede i kafeen.
Albin hang rundt skuldra hennes.
- Ungene mine, sa hun med støv på stemmebånd.
Huet hans som en pjuškete fotball i armene hennes.
Hun gikk bort til Seiko i handlevogna hans.
Han lå og knipsa på underleppa si.
Øya hennes utvida seg når hun slappa av.
Ingen tvinna håret sitt sånn som Sorry.
Blikket hennes var smalt, og det bevegde seg hele tida.
- Dette stedet deres...
- «Dette stedet deres...»
Jeg kjente leppene hans som bevega seg i håndflata.
Som om motoren hennes var i ferd med å stoppe.
De var som små larver som kløyp seg over huden min.
Et fjernt smil åpna den skinnende munnen hennes.
Som en fugl landa i ansiktet hennes med gullmynter i nebbet.
Det glimta i tenna hennes.
Hun så ned på de grå henda sine.
Jeg husker hver gang en sånn stråle traff ansiktet mitt.
Me så på Sorry med de nesten skeive øya sine.
Små speil blinka i øya hennes.
Me sank litt sammen i kroppen når hun fortalte historiene våre.
Øya hennes blei smalere med en gang hun begynte å snakke.

Som om hun skulle stoppe og slippe fuglen ut av munnen sin, men tok seg i det.
Stemmen hennes skrapa i ørene mine.
Dere må ikke glemme det, kjære ungene mine.
Neglen hennes skrapa i metallet.
Øya hennes blei store og runde, og hun så nesten alt.
Hjertet mitt slo som en liten hammer opp mot halsen som sakte blei banka igjen.
Krumma fingra som ei klo, og jeg hørte neglene hans skrape over platene.
Han er inni handa mi.
– Det betyr ulykke å tråkke på kakerlakker, hviska Albin til neven sin.
Jeg hørte pusten hennes da hun åla seg over glasstaket.
Jeg så blodårene i beina hennes som sprengte seg fram.
Grønne spor hadde størkna under nesa hans.
Han kjørte fingeren opp i nesa og klamra seg til bøtta si.
Han var lang og hengslete, jeg kunne se alle ledda under klærna hans, som på en levende kjetting.
Ventilasjonsanlegget stønna dypt inni kroppen hans.
Jeg holdt på å hoste opp det bløte og bevegelige hjertet mitt.
Prøvde å holde det nede, men kjente hvordan øya mine blei farga av svære dråper.
Jeg dytta dem tilbake med pekefingeren, og uten at jeg tenkte over det hadde jeg handa mi oppi den svære bukselomma på gamlingen.
Handa mi greip rundt en papirlapp, jeg prøvde å lukke øya, men det var umulig.
De telte pengene sine og dulta borti hverandre i køen.
Jeg snudde meg mot henne igjen for å la blikket hennes spikre meg.
Han pressa øyenbryna sammen og satte brillene sine i hver og en av oss.
Gikk langs folkemengden, mellom to svære vakter og dro den smale, hvite hanskehanda si gjennom håret på ungene.
Små flammer slikka oppover halsen min.
Og jeg klarte ikke å beskrive bildet mitt som rasa over butikkvinduene da jeg sprang bortover.
Strikkejakke, det var greit, men når jeg skulle prøve å beskrive ansiktet mitt, hadde jeg liksom ikke noe, vel, det var der, men det var komplett umulig å forklare hvordan det var.
Tanken på at jeg kanskje var på feil sted dunka rundt inni kroppen min.
Som om blikket hans reiv rynkene hennes fra hverandre.
Seiko lukka aldri øya, han slukte alt, og blikket hans blei bare klarere og klarere.
Jeg kjente pusten hennes på handa mi.
Det rant store tårer fra øya hans.
Jeg kjente igjen uttrykket til Sorry da hun leste frykten i ansiktene våre den gangen i matvarebutikken.
Hvite striper strakk seg fra halsen hans og opp i ansiktet.
Øya var i ferd med å trille ut av huet hans.
Jeg så at kjeften hans bevega seg.
Øya hans var vide og det glitra i krokene.
Det var liksom krøll på alle ledningene opp til huet hans.
Han blei stående og kikke ned på kroppen sin.
Det var vann i lufta nå, og jeg kjente huet til Albin mot armen min.
Magen min snudde seg.
Et smil bøyde leppene hans oppover.
– Hun er elskerinna vår, det er sikkert og trist, sa Albin.
Seiko satt med vide øyer og stirra opp fra handlekurven sin da vi kom.
– Vi fant kakerlakken, sa Albin stille og sank ned i handlekurven sin.
Seiko silte sanda si fra glasset over i handa og tilbake igjen.
Det bleike mørket gjorde ansiktet hennes nesten hvitt.
Kikka ned på det stive loddet, og skyggene skreiv en vakker historie over øynebryna hennes.
Jeg kjente pusten hennes i håret mitt.
Det var bare jordbæret på toppen som berørte tunga hennes.
Ansiktet hennes var helt glatt.
Han vridde øya inne i huet sitt.
De små håra i nesa hans bevegde seg som om det blåste orkan oppe i huet hans hver gang han pusta ut.

Han sleit med jakkeermet som hele tida sklei ned over handa hans.
Jeg hadde henda mine mellom beltene.
Det rant fra nesa hans.
Øya hennes stakk.
Så på handa mi.
Jeg så de små kulene i håret hennes, som isoporsnø på et juletre eller restene av en feit tyggis.
Øya hennes forsvant et øyeblikk.
Hun vridde litt på huet sitt.
Øyenbryna hennes sank sammen.
Jeg kunne kanskje se tunga hennes, jeg var ikke sikker.
Tenna hennes var nesten gule.
– Foreldra dine?
– Venna dine?
Det gnistra som stjerneskudd i øya hennes.
Munnen hennes var på vidt gap.
Hun slo med tunga inne i munnen sin.
Men slapp ikke handa mi.
Ei skygge over ansiktet, som om skjermen hennes blei svart.
Hvor er foreldra deres?
Foreldra våre ville ikke kjøpe oss likevel.
Ei diger dråpe som pressa seg opp i huet mitt.
Det rant fra panna mi og kladda under skoa.
Stemmen hans brast nesten, og han svelga de tjukke r-ene og det kunstige tonefallet før han fortsatte.
Det gnistra til bak brillene hans.
Mr. Mali overså hele opptrinnet og gikk videre til neste hue, fortsatte å dra handa si gjennom barnehår.
Stoppa handa ved øret mitt.
Trash så ned på henda sine.
Som om henda mine bare fløyt og tårene i øya var det eneste som veide noe.
Det skurra bakerst i halsen, og håret knøyt seg i nakken hennes.
Stemmen hennes var hes og pipende som en rusten karusell.
Jaga et riskorn rundt og rundt i bollen sin.
Det peip i pusten hennes.
To små barn inni to korte liv, og så blei dere ungene mine.
Skuldra hennes sank ned.
Øya hennes var to linjer uten punktum.
– Fordi dere er ungene mine.
Rynkene var det eneste som holdt ansiktet hennes sammen.
De slitte kinna pressa munnen hennes åpen, uten at det kom noe ut.
Fant igjen balansen da hun greip nettet hun frakta maten vår i.
Jeg så blodårene som rant over halsen hennes i restene av lyset helt bakerst på himmelen.
Vi blei sittende og lytte til skritta hennes over glasset.
Han tok fram solbrillene, og de digre glassa landa på nesa hans.
Sorry strøyk handa si borti Albin, hekta fingeren som en krok i genseren hans.
Og jeg så hele kroppen hennes som en blafrende skygge i snekkerbuksa.
Da jeg kikka ned mellom beina, kunne jeg nesten se det flytende bildet mitt i glasstaket vi satt på.
Lyset fra neonskiltet kasta glitter i ansiktet hans.
Jeg hørte sandkorna som rant gjennom tankene hans.
Så det glimte i de fuktige leppene hans.
Han hadde havet i øya sine.
Seiko gikk aldri lei av tåkepratet mitt.
Og så sovna jeg i armene hans.
Han holdt rundt den svære bøtta, knipsa i bann, og det røyk av de bare armene hans.
Jeg gnidde meg i øya og prøvde å se på trynet hans.
Jeg hørte hjertet mitt sprette som et digert popcorn.
Popcornet begynte å smelte i magen min.
Helt til venstre på raden min kunne jeg skimte noen svære, svarte øyer i et hvitt ansikt

dekt av gjennomsiktig plast.
Alt skjedde over skuldra mi.
Jeg kjente den stramme pusten hans i ansiktet.
Det begynte å lekke fra fingeren min.
Øya hennes var grå og ansiktet bleikt.
Håret hennes var bustete, henda knytta og blå.
Jeg så små skruer av tvil i øya hennes.
Trash smilte, og små biter av sølvpapir stakk seg inn i de grå øya hennes.
Trynet mitt lakk som ei sil, og jeg holdt meg for øra.
Et skarpt sting trakk sammen ansiktet hennes.
Jeg vrengte meg, sprakk fra magen og opp til halsen, og ut av hullet, ut av øya kom munnen min og alt det svarte.
Det lille ansiktet hennes var hvitt og tomt for blod.
Jeg så små skorper på leppene hennes, bittesmå gjennomsiktige hår rundt haka.
Spyttet hennes var kjølig som saft, og det klistra ikke.
Hun dunka pekefingeren i tinningen sin flere ganger som hun hadde gjort før.
Huet hennes datt over på sida, og jeg leste alle spørsmåla som klistra seg på leppene hennes.
Han hadde en priskode klistra oppi håret sitt.
Det var en priskode nederst på kåpa hennes.
Jeg så pusten hennes gjennom kroppen.
Albin lyste og håret hans gnistra.
Stemmen hans var på vei ned i svelget.
Øya til Sorry bare forsvant inn i heten hennes og blei borte.
Munnen hennes lukka seg i en stram lås.
Det rykka i haka hennes og i kinna, men hun holdt kjeft.
Øya hennes blei bare større og større, Sorrys mindre og mindre mens de så på hverandre.
Henda hans var over alt, men satt ikke fast noe sted.
Han stirra på Trash, så øya hans nesten ramla ut.
Øya hans var røde til langt inn på det hvite.
– Jeg har vært i tombolaen med loddet ditt, sa jeg til Sorry.
Jeg så glørne i øya hennes.
Sorry sa ingen ting, blåste små hjerter mellom tenna sine.
Trash så på handa si som nærma seg Albin foran henne.
– Hva med foreldra dine? sa Sorry.
Trash pekte på den store, rosa haren i armene hans.
Dytta pekefingeren inn i panna si noen ganger igjen.
Og det var nesten et smil som svidde seg inn i munnvikene hennes.
Jeg så på leppene hennes.
Jeg kjente blodsmaken hennes i munnen.
Så kinna hennes trekke seg sammen.
Øya hennes brant i skinnet fra alle de farga lysa, og en liten grimase sprakk i ansiktet hennes.
Ryggen min brant.
Henda mine blei lette, og jeg så det klart som glasstaket over oss.
Det brant i henda mine.
Jeg la fingeren min over leppene hennes.
Tok fingeren min inn i munnen.
– Det er blodet ditt, sa hun.
– Blodet mitt?
Han slo med anna så heten hans begynte å gløde.
Sånn at lufta kunne få tak under vingene hans.
Vinden piska i håret mitt og fabrikkpipene gløda i horisonten.
Sorry hadde hekta henda sine fast foran på genseren.
Og jeg så hvordan kroppen hennes stivna.
Sorry bøyde seg framover, som om noen steiner traff skuldra hennes.
Alle tankene mine blei til små isbiter på bann.
Kjevne mine rista som spilleautomater.
Ansiktet hennes bevega seg ikke.
Huden hennes var mørk og rusten, stemmen lav og skurrende.

Hun så ned på henda sine.
Det var henda hennes som veide noe.
Jeg merka tyngden i blikket hennes.
Det rant ei stripe hvit maling ned fra håret hans.
I bann av kula, sammen med kakerlakkene dine.
Sorry satt bak Seiko og gredde håret hans til sida i ei stor bølge.
Øya hans over alle hauger og henda lukka rundt glasset.
Bøyde seg over Seiko så de korte henda hennes nådde fram.
– Du sitter på ryggen hans og er hue.
Jeg så tunga hennes som om hun hadde gulpa opp en liten, rød fisk.
Og jeg leste alt sammen i ansiktet hennes.
Albin kikka ned i en av eskene sine.
De strie flettene hennes kilte meg i ansiktet.
Jeg kjente rytmen i kroppen hennes.
Hun tygde på tunga si.
Navlen din?
Jeg klamra meg til magen hennes, sugde meg fast.
Tvinna armene mine rundt henne som en tjukk navlestreng.
– Jeg kan ikke si hvem mora mi er.
Jeg kjente hvordan kroppen hennes gløda under fingra mine.
Og det var som om det slo små sprekker i kroppen hennes.
I flettene og knappene hennes.
Det rant fra øya mine, og hun dyppa fingeren sin i de mørke dråpene og tegna et kors i dritten på halsen min.
Hun sovna i armene mine, og jeg bar henne over i handlevogna.
Han satt helt stille i handlevogna si.
Jeg prøvde å føre sanda tilbake i henda hans.
– Det er jo sanda di.
Jeg holdt tida mellom henda mine.
Hun smilte alltid når jeg sa navnet hennes, men det forsvant fort.
Hun hadde bare på seg ei lita trøye, og skuldrene hennes var tynne som brekte sugerør.
Jeg festa blikket i alle som sprang forbi mens henda mine dro meg under plasten.
Det lyste av svette i ansiktet hans.
Kroppen min var stiv og ubevegelig som plast.
Vakta pressa meg mot fjellet med den feite magen sin, og hvem som helst kunne se meg nå.
Svetten spratt ut i panna mi, silte ned i øya.
Han vridde henda sine i forvirring.
Feiten slo på nøkleknippet sitt.
– Nei, du kan ikke alltid vite hva som treffer handa di, sa han.
Jeg prøvde å følge tankene som rasa inn i huet mitt, men ga opp og fulgte heller spiralene av rynker han hadde i ansiktet.
Han stakk henda i lommene, og jeg så opp i de hakkete fortenna hans.
Jeg kikka ned på armene mine.
Hjertet mitt var fullt, men veide ikke noe.
Den tynne kroppen hans var som ei hvit stripe i det rusta metallet.
Sorry så på tv, men øya hennes flakka fram og tilbake.
Henda hennes gnidde de små myntene som et levende pusseskinn.
Og fargen drypte sakte fra ansiktet hennes.
Sorry strakk ut armen sin så den streifa huet til Seiko.
Øya hennes trakk seg sammen til smale sprekker i steinansiktet.
Hun skal reise fra mora si, tenkte jeg, men sa ingen ting.
Så hvordan tida strakk seg som en gammel gummistrikk i kroppen hennes.
Han kjempa med armene, og våte tøyfiller rant nedover i ansiktet hans.
Me så på oss mens rynkene spredte seg som ei vifte i ansiktet hennes.
Huet hans hang forover.
Albin slo henda sine rundt armen hennes, og hang seg fast.
– Vi skal feire jul her i den lille verdenen deres.
Gnidde bort alt som måtte være av lepestift på leppene sine.
– Foreldrene dine hadde satt deg ut i skogen.
Halsen min blei tjukk som en trestamme, og det rant klissete kvæ fra øya.

Sorry prøvde å legge handa på skuldra mi, men traff meg i ansiktet.
Henda hennes var som unge, myke kvister.
Hun lot meg få hvile huet mitt der.
Også kjente jeg neglene hennes skrape i nakken min som spisse røtter og skarpe steiner.
Øya hans lyste i mørket.
Me rydda sammen sakene sine.
Satte resten av maten i lageret vårt, og tok med seg søpla.
– Ungene mine, sov godt og måtte dere bli født på ny i morgen.
Jeg så det glimta i tenna hennes før hun krøyp oppover og forsvant.
Jeg gikk bort og holdt handa hans.
Han greip rundt handa mi.
For første gang i hele livet mitt holdt han kjeft.
Lente huet sitt inntil armen min.
Jeg la armen rundt skuldra hans, og han smelta inn i armkroken.
Haren blei stående og se nedover pelsen sin.
Lufta pressa stemmen ut av munnen min, og jeg hørte en skarp lyd.
Blei stående og se nedover pelsen sin.
Øya hans var større og blankere enn på den opprinnelige haren.
Albin så på meg med de svære kaninøya sine.
Den svaia så vidt, og alle kunne speile seg i verdenen vår.
Det lukta stramt som svette av munnen hans.
Det rant fra nesa hans.
Det var sola som glitra over huene våre.
De tunge henda hennes.
Det fjerne blikket hans.
Krokene som festa seg i håret til Albin og lugga, eller i hjertet mitt og ikke slapp.
Jeg så ned på henda mine som fløyt opp, og Albin som seig fra meg.
Strålene fra kula tegna små blinkende hull i ansiktet hans.
Noen som tok handa mi.
Hun smilte enda jeg ikke hadde sagt navnet hennes.
Mr. Mali var på vei ut i velsigningsrunden sin.
Jeg hørte han puste og så det oransje såret i pelsen hans.
Albin begynte å riste, og før noen fikk sagt noe gøyv vaktene løs på huet hans, la armene rundt kaninhuet og vridde til.
Øya hans var røde og tomme for farge, akkurat som Albins.
De reiv og sleit i huet hans.
Albin blei helt slapp og glapp mellom henda mine.
Hørte ekkoet av fottrinna våre mellom trestammene.
Jeg så nedover klærna mine, grisete og svarte.
Kinna hennes var prikkete og det gnistra i restene av sola i håret hennes.
Jeg veide skritta mine.
Det var som om beina mine bare var luft og skritta ikke veide noen ting.
Hjertet hennes hadde endelig bremsa.
I takt med skritta hennes.
Mens håret hennes feide over ansiktet mitt.
Øya hennes var fryst i et skrekkslagent øyeblikk.
Og i rynkene hennes leste jeg hva som kom til å skje med oss.
Sorry stakk den ene handa under skjorta mi.
Og da hun åpna munnen for å si noe, blåste hun hjertet sitt ut mellom fortenna.
Treet som dansa mellom henda mine.